

SANDRA
BROWN
Chiat și îngerii cad

SANDRA BROWN

CHIAR ȘI ÎNGERII CAD

Traducere de Al. Dima

EDITURA MIRON

BUCUREȘTI, 1994

Another Dawn by Sandra Brown

Prolog

Bărbatul sări în picioare, scoase pistolul cu un gest neîndemânatic, îl armă și ținti.

Pulpele lui groase lovire marginea mesei, făcând-o să se miște. Paharele pline de lichior de pe masă se clătinară; unul din ele dădu pe dinafară. O țigară de foi se rostogoli dintr-o scrumieră și decupă o mică gaură în fața de masă din bumbac verde.

Jake Langston oftă obosit. Venise pentru a se amuza la o partidă de poker, un pahar de whisky și, poate, o tăvăleală într-unul din paturile de la etaj – toate acestea pentru a-și umple timpul ce mai rămânea până la plecarea trenului.

Iată-l acum implicat într-o ceartă asupra unei mâini la poker, cu un țărănoi pe nume Kermit și nu mai știi cum, despre care spera să fie mai îndemânatic la mânărea plugului decât a pistolului.

— Mă faci pe mine trișor? se răsti fermierul. Neobișnuit să bea mai mult decât berea de sâmbătă seara, nu era tocmai treaz și, deși se ținea bine pe picioare, se legăna asemeni unui marinar pe o mare neliniștită. Fața lui rotundă și roșie transpira din abundență. Pistolul ațintit direct spre pieptul lui Jake se legăna în mâna lui nesigură.

— Am spus doar c-aș vrea să văd toți așii ăia pe care-i ții în mânecă dintr-odată, mai degrabă decât pe rând, la fiecare joc. Cu o nonșalanță enervantă, Jake își întinse mâna dreaptă, cea în care ținea de obicei pistolul, spre paharul cu whisky și sorbi, fără grabă, o înghițitură.

Fermierul arunca priviri nervoase în jur, realizând, dintr-odată, că se făcea de râs. Nimeni altcineva în acea încăpere cavernoasă nu se mai mișca. Muzica se oprise încă de la primul semn de scandal. Ceilalți jucători de la masa de poker se îndepărtară încet, ca cercurile făcute de o piatră aruncată într-o apă liniștită.

Bărbatul se străduia din răspuțeri să pară cât mai amenințător.

— Ești un mincinos. Nu trișam. Scoate pistolul.

— Bine.

Totul se petrecu atât de repede încât, mai târziu, numai cei aflați în imediata lor apropiere putură descrie ce se întâmplase de fapt. Cu o singură mișcare abilă, Jake sări din scaunul lui, își scoase pistolul, făcu o mișcare largă, cu cealaltă mână lovind brațul fermierului și pistolul acestuia ateriză pe podea.

Kermit, cuprins de frică, înghiți dureros, mărul lui Adam mișcându-i-se în sus și în jos. Ochii în care privea erau tot atât de reci și casanți ca și țurțurii de gheață ce atârnavă de streșini la sfârșitul unei zile umede de ianuarie. Erau cu mult mai înspăimântători decât gaura pistolului ațintit drept asupra nasului său. Se afla în fața unui ins mai ușor ca el cu douăzeci de kilograme, dar amenințător prin controlul pe care îl avea asupra mușchilor.

— Ia cu tine jumătate din banii pe care i-ai strâns aici. Cred că atât ai câștigat cinstit.

Mâinile fermierului se străduiau, neîndemânatic, să îngrămădească monedele și banii de hârtie în buzunarele pantalonilor. Fremăta ca o vulpe care abia așteaptă să-și elibereze piciorul prins în capcană.

— Acum ridică-ți încetișor pistolul și șterge-o de aici.

Kermit se supuse. Doar un miracol împiedică pistolul să se descarce în mâinile lui tremurătoare în timp ce îl dezamorsa și-l băga în toc.

— Și te sfătuiesc să nu te întorci până când nu înveți să trizezi fără să fii prins.

Fermierul se simțea umilit, dar extrem de ușurat că încă îi mai bătea inima, că nu sângera din abundență din cauza vreunei răni provocate de glonț și că nu se întorcea acasă la nevasta-i hrăpăreață fără un sfaț în buzunar. Plecă, promițându-și solemn să nu se mai întoarcă niciodată.

Pianistul relua cântecul săltăreț și fals.

Alți clienți permanenți ai jocurilor de noroc se întoarseră la mesele de joc, dând din cap amuzați. Țigările abandonate fură reaprinse. Imediat, barmanul începu să umple paharele.

— Scuzați de întrerupere, le spuse Jake pe un ton prietenos celorlalți jucători în timp ce-și ridică grămada de bani de pe masă. Împărțiți restul între voi, spuse, arătând spre banii pe care fermierul ascultător îi lăsase pe masă.

— Mulțumesc, Jake.

— Ne mai vedem noi.

— Trebuia să-l fi curățat pentru că te-a amenințat cu pistolul.

— Să fiu al naibii dacă nu. Noi te-am fi sprijinit.

— Lua-i-ar dracu' de țărănoi.

Jake ridică din umeri indiferent, se întoarse și-i lăsă vorbind. Scoase un trabuc din buzunarul cămășii, îi mușcă hotărât capătul și-l scuipe pe podea. Frecând un chibrit de unghia de la degetul mare, își aprinse trabucul și își croi drum clătînându-se printre mesele barului făcut din lemn de stejar ce se întindea de-a lungul unui întreg perete al încăperii.

Se spunea că fusese adus pe apă bucată cu bucată din St.Louis până la Fort Worth și asamblat cu foarte mare grijă. Avea ornamente sculptate în lemn, era decorat cu oglinzi și cu sticle, și pahare ce străluceau de curățenie, perfect aliniate. Proprietăreasa n-ar fi tolerat murdăria pentru nimic în lume.

De-a lungul barei de bronz ce străjuia barul erau așezate strategic scuiptoare din metal galben. În *Grădina Edenului*, ce aparținea Priscillei Watkins, scuiptatul pe jos era interzis. Câteva afișe scrise de mână, lipite pe peretele barului la interval de șase picioare unul de altul atrăgeau atenția asupra acestui lucru.

Jake zâmbi. Podeaua aceea, foarte bine ceruită, era acum pângărită de vârful țigării sale. Simți o plăcere perversă când se asigură că pintenii bocancilor lui zgâriară podeaua de care patroana stabilimentului se simțea atât de mândră.

Un zâmbet forțat se ivi în colțul buzelor lui subțiri. Priscilla. Chiar în clipa când în mintea lui apăru acest nume, o văzu stând pe ultima treaptă a scării în spirală, arătând la fel de strălucitoare ca și regina din Saba. Îmbrăcată într-o rochie de satin purpuriu, tivită cu dantelă neagră, atrăgea atenția oricărui bărbat. Ca întotdeauna. Când o cunoscuse Jake în urmă cu aproape douăzeci de ani, purta rochii de stambă. Dar avusese trecere la bărbați chiar și așa.

Părul ei blond-cenușiu era strâns în vârful capului și împodobit cu o singură pană roșie de struț, ce se răsucea în apropierea obrazului, asortată cu perechea de cercei ce i se legăna în urechi. Își ținea capul ridicat, asemeni unui membru al familiei regale.

Bordelul era, într-adevăr, domeniul ei. Îl conducea ca un despot. Dacă angajații sau clienții erau nemulțumiți de felul în care organiza lucrurile, erau concediați urgent și fără drept de apel. Dar toată lumea știa, în Texas, că această *Grădină a Edenului* din Fort Worth era, în 1890, cea mai bună casă de toleranță din stat.

Priscilla întinse piciorul încălțat în pantof fără toc și coborî ultima treaptă a scării. Mândră, lăsând în urmă un val de parfum de mosc importat de la Paris, ajunse la bar chiar în momentul în care Jake ridica spre gură un pahar de whisky.

— Tocmai am pierdut un client din cauza dumitale, domnule Langston.

Jake nici măcar nu întoarse capul. Făcându-i semn barmanului, îi ceru să-i mai umple o dată paharul.

— Cred că-ți poți permite să mai pierzi câte unul sau doi, Pris.

O irita în ultimul hal felul în care i se adresa. Jake simți tot atâta plăcere în a face acest lucru ca și atunci când murdărise podeaua saloon-ului. Numai un prieten vechi, ca el, își putea permite să facă asemenea lucruri.

Dar oare erau prieteni sau dușmani? Nu fusese niciodată sigură.

— Oare de ce treburile pot merge bine luni de zile și-n clipa în care apari tu iese scandal?

— Chiar așa?

— Întotdeauna.

— Țărănoiul ăla m-a amenințat cu pistolul. Ce-ai fi vrut să fac? Să întorc și celălalt obraz?

— L-ai provocat.

— Trișa.

— N-am nevoie de necazuri în plus. Șeriful a fost deja de două ori aici săptămâna asta.

— Pentru afaceri sau plăceri?

— Vorbesc serios, Jake. Tot orașul este împotriva mea. Abia așteaptă să mă doboare. De câte ori se iscă un scandal...

— Bine, bine. Îmi pare rău.

Priscilla râse, ridicându-și bărbia.

— Mă cam îndoiesc. Tu nu ești în stare decât să te iei la ceartă la masa de joc sau să creezi dispute între fete.

— Cum așa?

— Se bat pentru tine, așa cum știi și tu foarte bine, îl repezi ea.

Se întoarse să o privească și zâmbi cu nerușinare.

— Zău? Nu mai spune.

Priscilla îl privi apreciativ și-i plăcu acea aroganță plină de farmec pe care o dobândise de-a lungul anilor. Nu mai era băiatul stângaci de altădată. Era un bărbat în toată puterea cuvântului, un bărbat de care trebuiau să țină cont atât femeile, cât și ceilalți bărbați, îl bătu ușor pe piept cu evantaiul făcut din pene.

— Nu te pricepi deloc la afaceri.

Aplecându-se asupra ei, Jake îi șopti confidențial:

— Atunci cum de ești întotdeauna fericită să mă vezi?

Gura Priscillei se crispă ofensată, dar cedă imediat în fața zâmbetului lui cuceritor.

— Am un whisky mai bun decât ăla, în biroul meu, spuse ea apucându-l de mânecă. Hai, vino.

Pe când traversau încăperea, toate capetele se întorceau după ei. Nu exista om pe lume care să-i reziste Priscillei. Era teribil de sexy, într-un fel chiar obscen, iar poveștile despre ce-i putea ea face unui bărbat o transformaseră într-o legendă vie. Chiar ținând cont de tendința naturală a bărbaților de a exagera în poveștile despre succesele lor sexuale, povestirile pe seama Priscillei Watkins erau prea răspândite ca să nu conțină un sămbure de adevăr. Bărbații nu voiau ca soțiile lor să aibă acea sclipire îndrăzneță, de felină, în priviri, dar, cu siguranță, curvele pe care le frecventau trebuiau să o aibă.

Majoritatea dorințelor lor nu se născuseră din amintirile experiențelor avute, ci din curiozitate și fantezie. Puțini se puteau lăuda că-i cunoscuseră farmecele în intimitate. Era mofturoasă, pretențioasă. Chiar dacă ar fi avut bani să plătească suma frumușică pe care o cerea, majoritatea nu erau admiși în acea cameră intimă, dincolo de ușa care era în permanență zăvorâtă și care păzea secrete palpitate. În acel moment toți bărbații din încăpere îl invidiau pe Jake Langston.

Dar dacă bărbații îl priveau cu gelozie, femeile se uitau după el cu jind. Curvele împrăștiate prin cameră distrând mulțimea de bărbați strânși în după-amiaza aceea erau femei care-și câștigau pâinea. Cunoșteau valoarea dolarului, așa că trebuiau să fie practice. Timpul lor însemna bani. Așa că exercitau arta seducției asupra clienților lor, dar oricare dintre ele ar fi renunțat bucuroasă la acești câțiva dolari pe care i-ar fi putut câștiga în schimbul unei singure ore petrecute cu cowboy-ul Jake Langston.

Era zvelt, avea șolduri înguste și era bine legat, dar se mișca cu grația felină a unei pisici de munte și avea aceeași culoare galben-maronie. Pantalonii mulați acopereau fesele tari și pulpele lungi ca o a doua piele. Centura pistolului era prinsă pe sub șolduri și-i punea și mai mult în evidență masculinitatea.

Bărbații îi respectau talentul de pistolar. Pentru femei, reputația pe care o avea nu făcea decât să le sporească nerăbdarea de a-i fi prin preajmă. Adăuga o notă de pericol, lucru pe care numai câteva femei respectabile l-ar fi recunoscut ca fiind stimulator.

Umerii lui erau mari, ca și pieptul, de altfel, dar nu atât încât să pară disproporționați. Nu părea că merge, ci mai curând că alunecă. Fetele care avuseseră norocul să-l distreze în camerele lor jurau că era la fel de îndrăzneț în toate, așa cum era și-n mersul acela ondulat și că acea unduire a șoldurilor lui nu era folosită doar la mers.

Priscilla scoase o cheie din decolteul adânc al rochiei și deschise ușa apartamentului ei. De cum intră, își aruncă evantaiul într-un scaun rotativ la modă și se îndreptă spre o măsuță joasă ca să-i toarne lui Jake ceva de băut dintr-o carafă mare și grea de cristal. Jake închise ușa în urma lor cu un declic a cărui semnificație era clară. Privirea Priscillei o căuta pe a lui. Ea își detesta bătăile repezi ale inimii.

Avea să fie asta noaptea cea mare?

Camera de zi ar fi făcut cinste oricărui hotel elegant, cu excepția unui tablou ce o reprezenta pe Priscilla goală, pictat de unul din clienții ei și care-și plătitese, astfel, nota de plată. Fără îndoială, fusese unul din iubii ei, pentru că pictura o înfățișa într-o' postură de satisfacție indolentă. De-a dreptul decadent, portretul încadrat de o ramă aurită împodobea peretele din spatele sofalei acoperite cu satin și perne cu dantele de mătase puse una peste alta. Draperiile de la ferestre erau din moire, cu un model ce nu era mai încărcat decât al draperiilor ce puteau fi găsite în cele mai arătoase case ale epocii. Mesele erau decorate cu mileuri fine ca și pânza de paianjen, care ar fi putut fi croșetate de bunica ei.

Lămpile cu petrol aveau globuri mari de sticlă pictate cu flori. Bucățele de cristal, cât picăturile de ploaie, se legănau și se ciocneau ușor la cea mai mică adiere de vânt. Un covor gros acoperea aproape toată dușumeaua. O vază înaltă de porțelan, plină cu pene de păun, ocupa un colț de cameră. Pe suprafața ei, un tânăr păstor admira cu ardoare nemuritoare o păstoriță gen secolul șaptesprezece, cu sânii goi și voluptuoși.

Jake exploră camera încet, fără grabă. Fusese acolo de mai multe ori. Niciodată nu încetase să-l fascineze. Priscilla prosperase, nu mai era fiica rebelă a unei mame autoritare și a unui tată lipsit de personalitate. Jake, care la vremea aceea se numea Bubba, se culcase cu ea în lanurile ce dădeau în pârg sau în paturi murdare, incomode. Dar când erau foarte dornici de a face dragoste, locul unde se întâmpla nu mai avea nici o importanță. O curvă rămâne tot curvă, indiferent de locul unde își practică meseria.

Priscilla, neștiindu-i gândurile prea puțin măgulitoare, se îndreptă spre el și-i înmână un pahar de whisky. Ea îi smulse țigara de foi dintre buze, o duse la gură și trase un fum lung, lăsând fumul să-i invadeze plămâni, apoi expiră încet.

— Mulțumesc. Nu le las pe fete să fumeze, așa că nu pot să fiu un exemplu rău. Să mergem în dormitor. Trebuie să mă schimb pentru seară.

El o urmă în cealaltă cameră. Era un loc indecent, mult prea feminin și care, într-un mod straniu, nu i se potrivea deloc. Priscilla era prea mult

femeie pentru a se încadra în acea cameră pompoasă, confortabilă, dar Jake se gândi că asta făcea parte din recuzita oferită clienților.

— Ajută-mă, te rog, Jake. Se întoarse cu spatele la el. Jake îndesă țigara înapoi în gură, strângând-o între dinții lui albi, dreپți și mijind puțin ochii din cauza fumului. Își puse paharul de băutură alături, apoi desfăcu, îndemânat, butonii perfect aliniați ai rochiei. Când termină, ea îi aruncă o privire scurtă peste umărul dezgolit.

— Mulțumesc, dragule, îi spuse, cu o voce răgușită și se îndepărtă.

Jake rânji și se așeză pe scaunul tapițat cu brocart, își puse picioarele pe scaun, fără să țină cont de pinteni, asta ca să nu mai vorbim de noroiul uscat de pe cizme.

— Ce-ai mai făcut în ultimul timp? întrebă Priscilla în timp ce-și dezbrăca rochia adânc decoltată cu o mișcare de expert, îndelung repetată.

Jake suflă în aer un rotocol perfect de fum și întinse mâna după paharul cu whisky.

— Am lucrat în Panhandle¹, am mai meșterit câte un gard de-acolo până la mama dracului.

Ea ridică din sprâncene semnificativ în timp ce-și arunca din picioare papucii roșii. Nu se obosi săculeagă lucrurile de pe jos. Într-o anume măsură, a-și lăsa hainele exact în locul unde se dezbrăcase sporea efectul de inedit. Bărbații preferau ca femeile lor să nu facă prea mult caz de ordine, mai ales când era vorba să intre în pat. Neglijența asta studiată făcea ca sexul plătit să pară mai spontan decât era. Pe un ton ușor ridiculizant, îl întrebă:

— Te-ai statornicit undeva și ai devenit omul cu cleștele?

Aceasta era porecla dată cowboy-ilor care, după ce rătăceau de colo-colo, se vedeau puși în situația de a accepta orice slujbă. Deseori trebuiau să întindă gardurile de sârmă ghimpată care împrejmuiu fostele pășuni și care îi lăsaseră fără locuri de muncă.

— Da, m-am obișnuit să mănânc și alte chestii de genul ăsta, spuse Jake cu voce joasă.

Ochii lui nu pierdeau nici măcar una din mișcările seducătoare pe care le făcea ea.

Corsetul ei era bine strâns în șireturi. Îi împingea sânii în sus și în afară atât de mult, încât cămașa de dedesubt de abia îi mai acoperea. Fusesse

¹ *Provincie din partea de nord a Texasului, de forma mânerului unei țigăi.*

Întotdeauna foarte bine dotată. Jake își amintea acești sâni mari și duri. Dându-și la o parte jupoanele, se așeză pe un taburet rotund în fața unei măsuțe de toaletă. Avea oglinzi prinse în balamale, așa încât să se poată studia din toate unghiurile. Cu un pământuf din coadă de miel, ea se pudră pe gât, pe umeri și pe sâni.

— Ești în vacanță?

Un râs gros răbufni din pieptul lui Jake.

— Nu. M-am săturat să nu văd altceva decât flori de câmp și murdărie. Mi-am dat demisia.

— Și ce-ai de gând să faci acum?

Ce avea de gând să facă? Să se lase dus de curent până când găsea o slujbă. Asta făcuse cam toată viața lui de adult. Mai putea să câștige și ceva premii în bani la rodeo-uri, suficient pentru ca el și calul lui să supraviețuiască, suficient pentru câte o partidă de poker când și când, sau pentru câte o plăcere în locuri ca Grădina Edenului deținut de Priscilla.

— Câte drumuri ai făcut, Jake? Eu nu mai știu de câte ori te-ai dus înapoi la Fort Worth după ce te-ai întors din nord.

— Nici eu nu mai știu. M-am dus la Kansas City de mai multe ori. Am bătut drumul spre Colorado o dată. Nu mi-a plăcut. Este o țară frumoasă, dar afurisit de rece.

Jake își duse palmele la ceafă, savurând spectacolul pe care ea îl oferea în timp ce-și ungea sfârcurile. Degetele ei aplicau pe sâni balsamul colorat ce se afla în recipientul minuscul de sticlă de pe măsuța de toaletă. Făcea acest lucru cu foarte mare finețe, aproape cu dragoste.

— Dar tu, Priscilla? Tu de când ai locul ăsta?

— De cinci ani.

— Și cât te-a costat?

„Ore în șir de stat pe spate”, ar fi vrut ea să spună. Ore în șir în compania unor țărani grași și transpirați care se plângeau că nevestele lor nu mai voiau copii și îi refuzau la pat, sau a cowboy-lor neciopliți care aduceau cu ei putoarea din grajduri.

La început lucrase în Jefferson – ultima oprire înainte de frontieră. Dar când în apropiere fu construită o cale ferată, ceea ce distrusese orașul din punct de vedere comercial, Priscilla se mută în Fort Worth, loc unde se întâlneau toate drumurile din stat. Era un oraș zgomotos, plin de cowboys care abia așteptau să-și cheltuiască banii pe care îi câștigau mânănd vitele spre târg.

Priscilla vedea că reputația ei creștea. În acele zile nu le trăgea rasol clienților. Ba chiar lăsa de la ea. Era căutată. Banii îi pusese deoparte. Când a avut destui, apelă la unul dintre clienții săi loiali, un bancher, și îl convinse să-i semneze, în secret, actul de cumpărare a saloon-ului. Împreună cu el cumpărase localul de la fosta matroană și-l transformase într-o oază a plăcerilor de primă clasă, ce-i atrăgea nu doar pe cowboys, ci și pe cei care-i angajau. Nu s-a făcut nici o economie și investiția s-a dovedit a fi înțeleaptă. Ea reuși să-i plătească bancherului datoria în doi ani. Cu excepția faptului că era exclusă din comunitatea „decentă”, stabilimentul ei, situat în acea parte a orașului cunoscută ca *Ogorul Iadului* o făcea să nu-și facă griji prea mari pentru bani.

— Dacă ai nevoie de o slujbă, poți avea, te pot angaja oricând ca om de ordine sau crupier.

Jake râse și își așeză paharul gol pe măsuta de lângă scaun.

— Nu, mulțumesc, Priscilla. Eu sunt cowboy. Nu-mi place să am pereți în jurul meu. În plus, dacă e să mă iau după ce spui, stând eu aici tot timpul, fetele tale n-ar mai lucra. Și asta nu putem permite, așa-i? întrebă el pe un ton sarcastic.

Priscilla se strâmbă dezaprobatoare în timp ce îmbrăca o rochie de satin negru. Pana roșie din părul ei fu înlocuită cu una neagră, lucioasă, prinsă cu o agrafă cu piatră. Jake Langston nu mai era un băiețuș. Priscilla își înăbuși un zâmbet când își „corectă” acest gând. Jake Langston fusese întotdeauna prea mare pentru pantalonii lui. În mod sigur nu-i lipsea înzestrarea de bărbat.

Îl măsură cu ochii întredeschiși în timp ce-și punea mănușile lungi, negre, strânse pe degete și pe antebrațe. Jake se maturizase și devenise al naibii de atrăgător. Era normal să fie sigur pe el. În tinerețe, fusese blond spălăcit. Acum, părul i se mai închisese la culoare, dar numai pe la margini. Șuvițele blonde, aproape albe, erau ca un far atrăgând femeile spre el așa cum o lampă atrage fluturii.

Pielea lui parcă fusese tăbăcită. Expunerea îndelungată la soare îi dădea o nuanță arămie care scotea și mai mult în evidență albastrul ochilor lui. Linii subțiri erau gravate în jurul ochilor și la colțurile gurii. Dar în loc să-i dăuneze aspectului general, intemperiiile îl făceau și mai atrăgător, cum nu fusese în tinerețe.

Era neșlefuit. Dur. Potențial periculos. Părea să aibă un secret ascuns în spatele zâmbetului său leneș, care sugera că era vorba de ceva rău și că

murea la dorința de a-l dezvălui. Iar virilitatea lui era o provocare căreia nici o femeie nu-i putea rezista.

Priscilla își amintea de băiatul pe care îl inițiaseră sexual. Întâlnirile lor fuseseră fierbinți și frecvente, violente și trăite cu intensitate, cu ardoare. Oare cum va fi acum? Ani de zile ea a tot vrut să afle.

— Cât timp rămâi la Fort Worth?

— Plec diseară spre est. Iau un tren de noapte. Ți-i amintești pe Colemani? Fata lor se căsătorește mâine.

— Coleman? Tipul din convoiul de căruțe? Parcă Ross se numea. Ea știa foarte bine despre cine era vorba, dar voia să-l provoace tot așa de mult pe cât voia și el să o provoace întotdeauna. Era un joc pe care-l jucau de fiecare dată când se întâlneau.

— Și care era numele femeii? Cea cu care s-a căsătorit din caritate.

— Lydia, răspuse el imediat.

— A, da, Lydia. N-avea nume de familie, nu-i așa? Întotdeauna m-am întrebat ce avea de ascuns.

Scoțând dopul unei sticlute de parfum din cristal își tamponă dosul urechilor, gâtul, încheieturile mâinilor, sânii.

— Am auzit că se descurcă destul de bine cu ferma lor de cai.

— Într-adevăr. Mama mea locuiește pe pământul lor. La fel și fratele meu mai mic. Micah.

— Broscoiul ăla?

— A crescut acum. Este unul dintre cei mai buni îngrijitori de cai pe care-i știu.

— Ce s-a întâmplat cu sugarul domnului Coleman? Cel pentru care Lydia era doică încă înainte de căsătorie?

Jake se opri un moment, căutând să vadă dacă Priscilla vorbește cu ranchiună. În cele din urmă răspuse:

— Lee. El și Micah sunt la fel. Tot timpul fac câte o prostie.

Priscilla își contemplant imaginea în oglindă și își aranja părul din câteva mișcări.

— Și au o fată. A ajuns deja la vârsta măritişului?

Jake zâmbi afectuos.

— Nu chiar. Ultima dată când am văzut-o, mai avea încă fundițe și alerga după Lee și după Micah, implorându-i să o ia cu ei la prinderea unui cal năvălaș.

— Deci e băiețoasă? Întrebă Priscilla, mulțumită. Își amintea cum se uita Jake la Lydia Coleman: ca un vițel. Toți bărbații din convoiul de căruțe se

simțeau atrași de ea, cu toată reticența pe care soțiile lor o arătau la început. Dacă Lydia nu s-ar fi căsătorit cu Ross Coleman, Priscilla ar fi fost nebună de gelozie. Îi plăcea, să creadă că fiica Lydiei este o slăbănoagă stângace sau un fel de fată-băiat.

— Mă gândesc că dacă se mărită, trebuie să se mai fi schimbat de când am văzut-o ultima dată.

Priscilla luă evantaiul și se învârti prin fața lui, provocatoare.

— Ei bine?

Rochia îi era foarte strâns mulată pe corp. Decolteul era larg, adânc și i-acoperea sânii cu o dantelă tot așa de fină ca și a mănușilor. Croiala era astfel concepută ca să-i dezvăluie sfârcurile colorate ale sânilor. În față, poalele rochiei lăsau să i se vadă botul papucilor din satin negru, iar în spate formau o scurtă trenă. Un corset modern accentua forma de clepsidră a corpului ei.

Jake o fixă insolent cu ochii lui albaștri, cinici.

— Arăți foarte bine. Întotdeauna am spus că ești cea mai drăguță curvă pe care am cunoscut-o vreodată, spuse el sesizând licărul de mânie din ochii ei cenușii.

O luă de mână și o trase în jos, spre scaunul pe care stătea. Priscilla scăpă evantaiul care căzu pe covor. Pana din părul ei alunecă într-o parte.

— Te-ai tot agitat prin fața mea toată noaptea, Pris. Ei bine, cred că-i vremea să primești ceea ce cauți, spuse Jake și își apăsă cu putere gura pe gura ei.

Înfometate, buzele ei se deschiseră permițând pătrunderea limbii lui. Fetele ei nu exageraseră. Jake era un băiat experimentat. Și trupul ei simți asta, răspunzând cu toată vigoarea.

Corpul lui era dur, mușchii stăteau încordați. Priscilla se lăsă pe spate arcuindu-și trupul și, ridicându-și mâna spre capul lui blond, îl prinse de păr.

Cu un gest bine cunoscut, mâna lui găsi calea pe sub fusta ei, lunecând în sus pe coapsă deasupra genunchiului delicat, prinse carnea caldă, fremătătoare și frământă. Priscilla ridică genunchiul.

— Așa, Jake, Jake, șopti ea, căutându-i gura.

Jake își strecură mâna liberă între trupurile lor. Priscilla crezu că vrea să-și desfacă pantalonii și-l privi stupefiată când el scoase la iveală un ceas de buzunar și îl privi.

— Îmi pare rău, Pris, spuse el, pe un ton nesincer. Am de prins un tren.

Priscilla îl îmbrânci furioasă.

— Porcule!

Râzând, Jake se ridică de pe scaun.

— Oare așa se vorbește cu un prieten vechi?

Priscillei i se întâmplă un lucru foarte rar. Își pierdu cumpătul.

— Terchea-berchea stupid ce ești! Îngrămăditule! Chiar crezi că am vrut să fac dragoste cu tine?

— Nu cred, sunt sigur, spuse el, clipind din ochi și pornind spre camera de zi. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Nu mai sunt destul de bună pentru tine?

Jake se răsuci spre ea.

— Ba ești destul de bună. Prea bună. Cea mai bună. Tocmai de-aia nu te vreau. Pentru că ești cea mai bună curvă de pe aici.

— Tu dormi cu curve tot timpul. Numai cu curve te culci.

— Dar dacă nu le cunosc, pot să-mi închipui cu totul altceva. Pot să-mi imaginez că sunt primul. Dar tu ești curvă de când te știi. În patul tău au fost duzini întregi de bărbați. Asta cam scade din romantism, în ce mă privește.

Fața ei deveni lividă și Jake realizează cât de urâtă putea să fie.

— Asta-i din cauza lui frate-tu, nu-i așa? N-ai mai putut să te culci cu mine din ziua în care a murit.

— Taci din gură.

O spuse cu atâta răceală încât o înspăimântă. Priscilla se trase un pas înapoi, dar nu se dădu bătută.

— Ești încă un terchea-berchea tâmpit din Tennessee, deși ai învățat să vorbești mai bine. Îți pierzi cumpătul ușor, și asta ți-a creat o reputație pe care bărbații o respectă. Știi cum să le mulțumești pe femei. Dar dincolo de toate astea ești tot Bubba Langston, un simplu țărănoi.

Jake se opri la ușă. Ochii lui nu mai erau aprinși de durere, ci reci și necruțători. Pielea feței lui era întinsă la maximum, iar liniile care îi încadrau gura parcă și mai adânc săpate.

— Nu, Priscilla. Acel băiat, Bubba, a dispărut cu mult timp în urmă.

Priscilla încă mai era furioasă. Ochii ei aruncau săgeți când își ridică privirea spre el.

— Am să-ți dovedesc că încă mă mai dorești. Asta-i o promisiune. În curând o să-ți amintești cum eram. Pe vremea aia eram doar niște copii. Aprinși de dorință. Am mai putea fi la fel.

Îi lăsă capul pe spate și îi puse mâna pe piept.

— O să te am din nou, Jake.

Jake își amintea foarte bine prima lor îmbrățișare. După-amiaza aceea îi era întipărită în memorie pentru totdeauna.

— Nu fi chiar așa sigură, Priscilla.

Închise ușa apartamentului ei privat și mai rămase acolo o clipă, meditativ. Afacerile începuseră. Distracțiile serii erau în toi. Fete îmbrăcate sumar se mișcau de colo-colo prin saloane și săli de jocuri, flirtând, tachinând, oferindu-se jucătorilor. Câteva îi priveau cu respirația tăiată, așteptând.

Le zâmbi, dar fără să le încurajeze. Nu pentru că nu ar fi avut nevoie de ele. Nu avusese o femeie de câteva săptămâni. Cu toate că nu s-ar fi culcat pentru nimic în lume cu Priscilla, totuși nu era făcut din lemn. Imaginea ei dezbrăcată, mirosul de carne de femeie fuseseră un stimulent puternic.

Încă un pahar de whisky? Încă o partidă de cărți? O oră într-unul din paturile de sus, un moment de uitare?

— Bună, Jake.

Una din curve încercase să-l abordeze.

— Bună, Sugar.

Sugar Dalton era angajata Priscillei încă de când începuse Jake să frecventeze localul.

— Cum merge treaba?

— Nu mă pot plânge, răspunse ea, cu un zâmbet deloc convingător. Liniile ce i se vedeau pe față, în ciuda machiajului abundent, lăsau să se vadă cât de rău mergeau lucrurile și cât de mult își ura ea viața. Dar era resemnată și dornică de a mulțumi. Lui Jake întotdeauna îi păruse rău de ea.

— Aș putea să te fac să te simți bine la noapte, Jake, spuse, plină de speranță.

De dragul ei, aproape că fu tentat să o ia cu el la etaj. Dar se mulțumi doar să dea din cap în semn de refuz.

— Dar poți să-mi aduci pălăria și desaga. Uite bonul. Scotoci în buzunar după hârtia de la vestiar și ea se grăbi să facă ce i s-a spus. Când se înapoie, îi strecură în palmă cincizeci de cenți, mult mai mult decât un bacșiș obișnuit, pentru o treabă pe care ar fi putut să o facă și singur fără prea mare efort.

— Mulțumesc, Sugar.

— Pentru puțin, Jake, spuse ea cu o privire ademenitoare.

Oare ar fi trebuit să fie binevoitor cu ea și să-și satisfacă trupul flămând? Nu. Înainte de a se răzgândi, porni printre mese spre ușa de la intrare. Trebuia să prindă ultimul tren din seara asta. Era așteptat în Larsen în dimineața următoare.

Banner Coleman urma să se căsătorească.

Capitolul întâi

Era ziua cununiei lui Banner Coleman.

Banner se simțea mireasă până în vârful unghiilor așa cum stătea în spatele bisericii, în spatele unui arbust înflorit, uitându-se la oamenii care își sacrificaseră o după-amiază de sâmbătă ca să vină s-o vadă măritându-se cu Grady Sheldon.

Aproape toată lumea din Larsen fusese invitată. Și se părea, judecând după mulțimea care umplea cu repeziciune stranele bisericii, că toți cei care primiseră o invitație se îmbrăcaseră în hainele lor de sărbătoare și erau prezenți.

Banner își mișcă picioarele încetșor; îi plăcea foșnetul rochiei de mătase la atingerea picioarelor. Partea de jos a rochiei era strâmtă, în pas cu moda, și cădea ca o draperie peste pantofii din satin. Surplusul de material fusese adunat într-o încrețitură la spate, care se revârsa, ca o cascadă, într-o trenă scurtă. Partea de sus a rochiei, din mătase foarte fină, care se deschidea la baza gâtului asemeni petalelor unui crin, era presărată cu perle minuscule și era transparentă până la rădăcina sânilor ei ușor conturați. Era un model provocator, mai ales pentru că se potrivea de minune cu trupul zvelt al lui Banner, dar rămânea în același timp, neprihănit. Voalul fin ce abia îi acoperea părul negru și fața fusese comandat de către cea mai bună croitoreasă din Larsen tocmai la New York.

În mod normal, lui Banner îi plăceau culorile vii, dar albul de fildeș al rochiei de mireasă contrasta perfect cu părul ei negru ca smoala. Tenul ei avea culoarea caisei coapte, nu alb ca laptele, așa cum era în vogă, pentru că ea prefera să stea la soare fără ceea ce doamnele considerau a fi protecția necesară oferită de o umbrelă de soare.

De la mama ei moștenise predispoziția de a face pistrui pe nas când stătea la soare. Aceste imperfecțiuni erau discutate cu compasiune de către doamnele ce se adunau la cercurile de croitorie.

— Este o fetiță așa de dulce, măcar de-ar fi ceva mai atentă cu soarele ăsta de pe-aici.

Banner ajunsese să se împace cu fața ei cu mult timp în urmă. Nu era drăguță în sensul clasic, dar ei îi plăcea mai mult neconvenționalitatea feței ei. Nu-și făcea probleme cu un lucru atât de mărunț cum ar fi pistruii. În plus, și mama avea pistrui. Iar mama era frumoasă.

Ochii îi moștenise de la ambii părinți. Ai tatălui erau verzi. Ai mamei aveau culoarea whisky-ului. Ai ei erau aurii presărați cu verde. „Ochi de pisică”, ar fi putut spune cineva. Dar nu ar fi fost chiar exact, pentru că nu exista nici un pic de gri în ei, ci numai un auriu – topaz împestrat cu verde.

Mulțimea devenea tot mai nerăbdătoare. Organistul începu să cânte abia atingând clapele. Fericirea creștea în sufletul lui Banner, dând obrazilor ei o nuanță de piersică coaptă. Știa că arăta foarte bine. Știa că era iubită. Se simțea ca o adevărată mireasă.

Toate stranele bisericii se umpluseră. În culoarul din centrul bisericii, ministranții le cereau politicoși oamenilor să se apropie mai mult unii de alții pentru ca să încapă mai bine cu toții. Din fericire, o briză din sud pătrundea prin ferestrele înalte, impozante, dispuse în șiruri de câte șase pe fiecare parte a bisericii, răcorindu-i ușor pe invitații la cununie în acea după-amiază călduroasă de primăvară. Domnii se tot răsuceau în costumele lor incomode, strâns încheiate la gât. Doamnele, cu rochiile de bumbac fluturând în bătaia vântului, se răcoreau cu evantaiele ușoare și cu batistele fine, delicate.

Mirosul trandafirilor proaspăt tăiați, chiar în dimineața aceea, umplea aerul. Petalele catifelate încă erau acoperite de picături de rouă. Fără să aibă vreo preferință pentru o anumite culoare, Banner se folosise de toate culorile florilor, de la roșu intens la albul imaculat.

Cele trei domnișoare de onoare ce așteptau în picioare doar la câțiva pași înaintea ei, erau îmbrăcate în rochii pastelate, cu volănașe. Arătau tot atât de fragile ca și florile ce decorau biserica.

Era cea mai reușită cununie pe care și-o putea imagina Banner Coleman.

— Ești pregătită, Prințesă?

Banner își întoarse capul și îl privi pe tatăl ei prin voal. Nu-l auzise venind lângă ea.

— Tată, arăți așa de chipeș!

Ross Coleman îi zâmbi cu acel zâmbet al său care cucerise inimile atâtor femei. Maturitatea îl făcea și mai atrăgător. Acum avea fire de păr argintii la tâmple și în mustața lui lată, bogată. La cincizeci și doi de ani, era la fel de înalt și de lat în umeri ca întotdeauna. Munca grea îl făcuse să se mențină în formă, fără să se îngrașe. Îmbrăcat într-un costum negru, cu cămașă albă și guler înalt, arăta atât de chipeș pe cât și-ar fi dorit o mireasă să arate tatăl ei.

— Mulțumesc, spuse el, cu o mică plecăciune.

— Nu mă mir că mama s-a măritat cu tine. Tot așa de chipeș erai și în ziua cununiei tale?

Privirea lui își schimbă direcția pentru o clipă.

— Din câte-mi amintesc, nu prea.

Plouase în ziua aceea. Își amintea de un grup de emigranți uzi până la piele adunați în fața căruței lui, de Lydia, speriată, arătând de parcă urma să se prăbușească în orice moment, și de el însuși, furios și plin de resentimente. Fusese obligat să se căsătorească cu ea și era cât se poate de nervos. Habar nu avea că acesta avea să fie cel mai bun lucru pe care l-a făcut în viața lui. Începu să-și schimbe părerea despre ea atunci când preotul spuse: „Acum puteți săruta mireasa”, și o sărutase prima dată.

— V-ați căsătorit când erați în convoiul de căruțe.

— Da.

— Sunt sigură că mamei nici nu-i păsa dacă erai bine îmbrăcat sau nu.

— Cred că nu, spuse el, cu o voce puțin răgușită.

Privirea lui căuta ceva în fața bisericii și se opriasupra femeii care fusese escortată la loja din față doar cu câteva minute mai înainte.

— Arată minunat astăzi, spuse Banner, urmărindu-i privirea. Lydia era îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea mierii. Razele de soare ce pătrundeau printr-una din ferestre făceau să-i strălucească părul în reflexe roșietice.

— Da, într-adevăr.

Banner îi dădu un cot ușor, tachinându-l.

— Întotdeauna spui că-i frumoasă.

Ross își întoarse privirea spre fiica lui.

— Întotdeauna spun că și tu ești.

El o studie cu atenție, admitând că rochia și voalul o făceau cumva de neatins. În curând, avea să aparțină altcuiva. El nu avea să mai fie cel mai important bărbat din viața ei.

Gândul că relația lor avea să se schimbe pentru totdeauna după ziua aceea îi produse o durere în piept. Ar fi vrut ca ea să fi rămas o fetiță mică – prințesa lui.

— Ești o mireasă frumoasă, Banner. Mama ta și cu mine te iubim. Nu ne prea vine ușor să te dăm, nici chiar unui bărbat tânăr și bun cum este Grady.

— Știu, tată.

Lacrimi îi umbriră ochii. Înălțându-se pe vârfuri, își ridică voalul și îl sărută pe obrazul lui aspru.

— Și eu vă iubesc. Știi cât de mult îl iubesc pe Grady dacă vă părăsesc, pe tine și pe mama, ca să mă mărit cu el.

Ochii ei priveau spre partea din față a bisericii exact în clipa când ușa din spatele corului se deschise. Pastorul, Grady și cavalerii lui de onoare intrară solemn și își ocupară locurile sub bolta de ghirlande și flori.

Lacrimileei se uscară instantaneu și gura lui Banner se deschise într-un zâmbet de bucurie neumbrită. Grady arăta foarte bine în costumul lui negru. Părul lui pieptănat lins lucea. Stătea drept, înalt, poate puțin rigid.

Tot așa stătuse și când îl văzuse Banner pentru prima dată. Asta se întâmplase la funeraliile tatălui său. Banner nu-i cunoscuse pe Sheldoni înainte. Mama lui Grady murise înainte ca ei să se fi mutat în Larsen și să se fi apucat de afacerile lor cu cherestea. Moartea domnului Sheldon nu însemnase pentru Banner decât un inconvenient atunci când părinții i-au spus că trebuie să-i însoțească la înmormântare. Asta însemna să-și petreacă o zi întreagă îmbrăcată într-o rochie și nu în pantalonii pe care-i purta la fermă și să meargă la biserică în loc să vadă cum cowboy-ii îmblânzeau iapă năvălašă. Avea, pe atunci, paisprezece ani. Își amintea foarte bine că fusese impresionată de Grady, care avea douăzeci de ani și care avea o atitudine atât de stoică în fața mormântului. Rămăsese absolut singur pe lume. Pentru Banner care era înconjurată de oameni care o iubeau, un asemenea lucru era de neconceput. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla cuiva era să rămână singur, lipsit de dragoste. Privind retrospectiv, ea se gândi că începuse să-l iubească pe Grady din acea zi, pentru curajul lui.

De câte ori se ivea ocazia îl însoțea pe Ross la fabrica de cherestea. Doar în urmă cu un an Grady păru s-o observe. El se uitase de două ori la ea surprins în ziua când venise în curtea fabricii cu Lee și Micah. Luând-o la început drept băiat, pentru că era îmbrăcată băiețește, rămase cu gura căscată, șocat când ea își scosese pălăria și o masă de păr negru se rostogolise pe umerii ei și pe sânii ce se conturau sub bluza simplă de bumbac.

Curând după aceea, Grady o invită ba să se plimbe cu trăsura lui în câte o duminică după-amiază, ba să danseze cu el la petreceri, ba se așeza lângă ea în biserică. El era unul din numeroșii tineri care se întreceau în a-i atrage cumva atenția, dar devenise descurajant de clar pentru toți ceilalți pretendenți că el era preferatul.

În ziua în care el îi ceruse formal lui Ross permisiunea de a o curta, ea îl urmări de cum ieșise din casă, călărindu-l pe Dusty în josul drumului într-un fel cum armăsarul nu mai fusese călărit până atunci.

— Grady! țipase ea, sărind din șa și alergând fără rușine spre el atunci când îl văzuse oprind trăsura.

În timp ce cobora, ea i se aruncase în brațe, cu ochii strălucindu-i și cu obraji roșii.

— Ce-a spus?

— A spus că este de acord!

— O, Grady, Grady.

Îl strânsese tare în brațe. Apoi, realizând că nu se purtase chiar ca o domnișoară, se dăduse puțin înapoi, ca să-l privească pe sub genele groase.

— Acum, dacă tot mă curtezi oficial, poți să mă și săruți dacă vrei.

— Eu... chiar se poate? Ești sigură?

Buclele ei negre tresăltaseră când ea dăduse din cap energic. De fapt, ea simțise că ar fi murit dacă n-ar fi sărutat-o. Cu fiecare fibră a corpului ei aștepta să simtă buzele lui unindu-se cu ale ei.

El își aplecase ușor capul și o sărutase pe obraz, cast.

— Asta-i tot?

El se trăsesese înapoi și citise pe fața ei uimirea și dezamăgirea.

Cum ea nu făcea nici o mișcare pentru a se îndepărta de el, așa cum se așteptase, o sărutase apăsător.

Îi plăcuse, dar era puțin dezamăgită. Nu fusese acel sărut despre care Lee și Micah discutau în șoapte fierbinți când n-o știau prin preajma lor. Săruturile pe care le descriau ei în detaliu erau mult mai intime. Pomeneau ceva și despre limbă. Mama și tata nu se sărutau cu buzele strâns lipite, ba nici măcar corpurile lor nu se atingeau.

Banner, curioasă și impulsivă, își încolăci brațele în jurul gâtului lui, arcuindu-și corpul. El scosese un sunet de surpriză înainte de a o cuprinde posesiv cu brațele. Dar tot cu gura închisă.

Cu respirația tăiată, el o îndepărtase câteva secunde mai târziu.

— Pentru Dumnezeu, Banner. Ce vrei să-mi faci?

Ea se înroșise puternic. De fapt, anumite părți ale corpului ei de care abia dacă fusese conștientă că există, erau acum fierbinți și excitate. Și-ar fi dorit să se fi putut căsători în chiar după-amiaza aceea, și-ar fi dorit ca acel foc mocnit dinăuntrul ei să continue să ardă până când... ei bine, până atunci.

— Îmi pare rău, Grady. Știu. Nu prea m-am purtat ca o domnișoară. Dar asta din cauză că te iubesc atât de mult.

— Și eu te iubesc.

El o sărutase cast încă o dată înainte de a se urca în trăsură și de a-și lua rămas bun.

Cu toate că Lee și Micah o necăjeau fără milă, ea începu să-și petreacă tot mai puțin timp afară, în preajma țarcurilor, cu argații, și tot mai mult cu

Lydia și Ma în casă. Ma Langston o învăța să brodeze. Ea lucra, cu un efort de concentrare la fețe de pernă și șervete de vase pe care le călca, le împacheta cu grijă și le așeza în lada de zestre.

Treburile gospodărești fuseseră întotdeauna o corvoadă groaznică pentru ea și le evitase cât putuse. Acum însă începuse să o ajute pe Lydia, dând chiar sugestii în legătură cu aranjarea mobilei și înlocuirea perdelelor din salon.

Timpul pe care îl petrecea cu Grady era minunat și romantic. Era îndrăgostită și fericită. Când Grady îndrăznise să-i ceară mâna, se învăluise într-un nor de fericire care încă nu se risipise.

Îl privea acum pe Grady cu acea dragoste care o adusesese în fața altarului. Inima îi bătea mai repede la gândul nopții care urma. Cu fiecare zi care trecea, era tot mai greu să suprime dorința pe care sărutările lor o inspirau. Cu câteva nopți în urmă, când îl condusesese până la trăsura lui, trasă sub un pom din curtea din fața casei, Grady își pierduse controlul pe care singur și-l impusese.

Îmbrățișați se legănau dintr-o parte în alta. Obrazul ei era așezat pe pieptul lui și-i auzea inima bătând la fel de repede ca și a ei.

— Numai cinci nopți și nu va mai trebui să ne luăm rămas bun și să ne despărțim seara. O să ne spunem noapte bună în propriul nostru pat.

El gemu.

— Banner, dragoste, n-ar trebui să vorbești așa.

— De ce? întrebă ea, ridicându-și capul ca să-l privească.

El îi îndepărtă o șuviță de pe obraz.

— Pentru că mă faci să te doresc și mai mult.

— Chiar așa, Grady?

Nu avea sens să pretindă că nu știa ce voia el. Nu crescuse la o fermă de cai fără să acumuleze cunoștințe practice despre împerechere. În plus, o asemenea atitudine era contrară naturii lui Banner. Nu se mai întâmplase să pozeze în ignorantă.

— Da, oftă el. Te doresc.

Grady o sărută apăsător. Buzele ei se dezlipiră. El ezită doar o clipă înainte de a-i atinge buzele cu limba.

— O, Grady.

— Îmi pare rău, eu...

— Nu. Nu te opri. Mai sărută-mă așa.

El o iniție într-un nou fel de a săruta, care o lăsa fără respirație, o excita și o încălzea. Dar în loc să-i potolească durerea din cap mai degrabă o intensifica. Ea se lipi de el cu putere.

— Banner, gemu el.

Mâna lui alunecă de pe umărul ei spre talie, dar în coborâre întâlnește sânul ei plin. Se opri și apăsă.

Senzația care o străbătu fu mai mult decât se așteptase. Speriată de puterea, de vigoarea ei răscolitoare, se desprinsese din brațele lui.

Ochii lui Grady se îngustară o fracțiune de secundă, apoi lăsă capul brusc în jos, privindu-și pantofii, dezgustat, rușinat de el însuși.

— Banner... începu el.

— Te rog, fără scuze, Grady.

Tonul ei blând îl făcu să-și ridice din nou ochii spre ea.

— Am vrut să mă mângâi. Și încă mai vreau. Dar știu că fetele n-ar trebui să se poarte ca și când le-ar plăcea... partea mai intimă a căsătoriei. Nu vreau ca tu să crezi lucruri urâte despre mine. De asta te-am oprit.

El îi luă mâinile într-ale lui, le duse la buze și le sărută cu ardoare.

— Nu gândesc rău despre tine. Te iubesc.

Ea râse cu acel râs al ei puternic, gutural, care îi făcuse pe mai mulți angajați de-ai tatălui ei să-și piardă somnul noaptea și să se gândească cum ar fi să se tăvălească puțin cu Banner Coleman.

— N-o să ai de luptat cu mine ca să mă duci în pat, Grady.

Mai târziu, când intră în casă, îi auzi pe Lydia și pe Ross vorbind încet în salon.

— Crezi că-i pregătită să se mărite? Nu are decât optsprezece ani, spunea Ross.

Lydia râse ușor.

— Este fiica noastră, Ross. Toată viața ei a văzut cum ne iubim unul pe altul. Nu cred că mai e un mister pentru ea căsătoria. Este pregătită. În ce privește vârsta, majoritatea prietenelor ei sunt căsătorite. Unele au deja copii.

— Dar nu sunt fiicele mele, mormăi el.

— Vino aici și stai jos. Nu te mai plimba că-mi distrugi covorul.

Banner îi auzi mișcându-se când tatăl ei se așeză aproape de mama ei, pe sofa. Și-l închipuia ținându-și brațul în jurul Lydiei, iar pe ea ghemuindu-se la pieptul lui, ca de obicei.

— Grady te îngrijorează de fapt?

— Nu, spuse Ross nemulțumit. Cred că este așa cum pare – statornic, ambițios. Pare să o iubească pe Banner. Doamne, ar face bine s-o trateze cum trebuie, altfel va avea de-a face cu mine.

Aproape că putea să vadă cum degetele liniștitoare ale mamei ei treceau prin părul lui Ross.

— Mai curând Banner va fi cea cu probleme. Este o femeie încăpățânată sau n-ai observat?

— Mă întreb pe cine moștenește? zise Ross afectuos. Urmă un moment de liniște.

Banner știa că se îmbrățișau într-un fel care i-ar fi uimit pe cei mai mulți dintre prietenii ei care nu-și văzuseră niciodată părinții mângâindu-se. Auzi fâșâitul hainelor lor când se așezară mai confortabil, după ce se sărutaseră.

Ross vorbi primul.

— Mi-am dorit atâtea pentru copiii noștri. Mult mai mult decât am avut tu și eu când eram copii.

— Nu-mi mai amintesc nimic dinaintea zilei în care ne-am cunoscut.

— Ba da, îți amintești, îi răspunse el încet. Și eu îmi amintesc. Cu Lee nu-mi fac probleme. Se descurcă și singur. Dar Banner... oftă el. Îl omor pe ăla care-i face ceva. Sunt fericit că nu s-a împlinit cea mai rea dintre temerile mele.

— Care anume?

— Teama că vreun cowboy de doi bani ar veni aici călare și ar răpi-o.

— Cowboy-ii n-o impresionează. A crescut cu ei.

— N-a mai avut optsprezece ani până acum și nici n-a mai avut acea expresie în ochi. O are de pe la șaisprezece ani.

— Ce expresie?

— Ca aceea pe care o ai tu când îmi deschei nasturii de la cămașă.

— Ross Coleman, ești un înfumurat.

Dojana mamei ei fusese curmată brusc și Banner nu avu nici cea mai mică îndoială că buzele tatălui ei erau răspunzătoare de aceasta.

— Nu mă uit nicicum, protestă Lydia slab câteva momente mai târziu.

— O, ba da. De fapt – și vocea lui Ross coborî – te uiți așa și acum. Vino aici, femeie, șopti el, înainte ca altă tăcere grea să se instaleze.

Zâmbind, Banner stinse lampa din hol și urcă treptele spre camera ei. Se privi în oglinda de deasupra mesei ei de toaletă, își lipi nasul de sticlă și își cercetă pătrunzător ochii.

Chiar avea „acea privire”? Oare de asta îndrăznise Grady să o atingă într-unul din locurile acelea nepermise despre care ea și prietenele ei

vorbeau în șoaptă? Era ceva rău că voise să fie atinsă? Fusese Grady rău pentru că voise să o atingă?

Dacă pentru ea fusese greu să reziste, oare cum fusese pentru Grady, care era bărbat și, din acest motiv, aceste impulsuri fizice erau și mai greu de controlat?

Se duse la culcare și încercase să doarmă, mintea ei fiind tot atât de asaltată de întrebări precum îi era corpul de dorința de a experimenta necunoscutul.

Ei bine, nu mai avea mult de așteptat, se gândi ea în timp ce urmărea cu privirea domnișoarele de onoare ce se încolonav în culoarul din centrul bisericii ca la repetiția din ziua precedentă.

— Este rândul tău acum, Prințesă, spuse Ross. Ești pregătită?

— Da, tată.

Era pregătită. Era pregătită pentru a fi iubită de un bărbat, pregătită pentru ca focul înăbușit din corpul ei să fie aprins, apoi potolit. Era pregătită să aparțină unui bărbat, să aibă pe cineva pe care să-l strângă în brațe noaptea, cineva care s-o îmbrățișeze. Obosise să se tot simtă vinovată pentru săruturi furate și pentru momentele când pasiunea amenința să depășească limitele bunelor maniere.

Ross o conduse de-a lungul amvonului. Coborâra spre culoarul din mijlocul bisericii, în timp ce muzica de orgă izbucnea după o pauză dramatică. Toată lumea era în picioare și o privea în timpul marșului ei lent. Era salutată de o mare de fețe prietenoase, multe dintre ele fiindu-i cunoscute de o viață. Bancheri, negustori, comercianți, oameni ai legii, vecini de la fermele alăturate și fermieri, împreună cu familiile lor, veniseră pentru cununia lui Banner Coleman. Banner le zâmbi cu o cutezanță neobișnuită pentru o mireasă.

Langston-ii erau împreună în strana din spatele Lydiei. Mai întâi Ma, care se lupta cu lacrimile. Lângă ea erau Anabeth, soțul ei, Hector Drummorid, și copiii lor, apoi Marynell. Micah stătea între Marynell și fratele vitreg al lui Banner, Lee.

Chinuitorii ei.

Chiar și acum, când le aruncă o privire piezișă, știa că făceau eforturi mari să nu izbucnească într-un râs total nepotrivit ocaziei. Privirile ucigătoare ale lui Ma și Ross erau singura piedică în calea ilarității lor.

Băieții deveniseră prieteni la cataramă când Micah s-a mutat la River Bend cu mama lui. La început, Banner fusese cumplit de geloasă pe Micah, care o jefuise de singurul ei partener de joacă. Micah își mai amintea și acum

că-i pusese o piatră de ascuțit sub pătura de sub șa. Fusese aruncat de pe cal, dar scăpase, slavă Domnului, fără să se rănească sau să moară, lucru pentru care Banner, fetița de șase ani, se rugase, în egoismul ei.

Era întotdeauna pe urmele băieților, implorându-i să o lase să ia parte la toate năzdrăvăniile pe care le puneau la cale. De multe ori o lăsa să participe, însă numai ca să joace rolul de țap ispășitor atunci când erau prinși.

În ciuda ciondănelilor, îi iubea cu înverșunare. Arătau foarte chipeși acum, stând în picioare unul lângă altul. Lee, cu părul lui negru și ochii căprui, scânteietori, moșteniți de la mama sa, Victoria Gentry Coleman și Micah, la fel de frumos ca toți Langston-ii.

Și așa, privirea lui Banner ajunsese la ultimul om din rând. El primi cel mai strălucitor zâmbet.

Jake.

Jake, omul pe care-l adorase de când se știa. Își amintea cu însuflețire fiecare din rarele lui vizite, când o înălța mult deasupra capului, ținând-o acolo, zâmbindu-i în față, până când începea să dea din picioare și să ceară îndurare, sperând în tot acest timp ca el să nu-i dea drumul niciodată.

Nimeni nu mai era atât de înalt ca Jake. Nimeni nu mai era atât de puternic, de blond, de arătos. Nimeni nu putea să o legene în aer mai sus ca el. Nimeni nu spunea povești cu fantome mai bine ticluite.

Fusese eroul ei, cavalerul ei în armură strălucitoare. Cele mai fericite zile din viața ei fuseseră acelea în care Jake venise la River Bend, pentru că prezența lui ferea pe toată lumea. Ma, Lydia, Ross, Lee și Micah, bătrânul Moses, înainte de a muri, toți așteptau ca el să vină în vizită. Singurul lucru rău în legătură cu vizitele lui era că se sfârșeau prea repede și că erau rare.

Când mai cresc, își dădu seama cât de rar venea și bucuria de a-l avea acolo era umbrită de gândul că urma să plece. Nu putea să se bucure de vizita lui atât cât ar fi fost normal, pentru că știa că avea să plece și avea să treacă o veșnicie până la a-l revedea.

De aceea, aproape că se produsese un haos în dimineața în care Micah și Lee intraseră în casă pentru micul dejun și Lee anunțase:

— Ia uitați-vă aici pe cine am găsit dormind în grajd azi-dimineață.

Îl împinse pe Jake prin ușa din spate. Imediat, fu înconjurat de oameni care râdeau, sporovăiau, vorbeau toți odată.

— Jake!

— Fiule!

— Ei, fir-aș al dracu'!

— Ross, fii atent cum vorbești. Aici sunt copii.

— De ce-ai dormit în grajd?

— Calului meu i-a intrat o piatră sub potcoavă noaptea trecută când am coborât din tren.

— Și noi am mers cu trenul, unchiule Jake!

— Da, și ei i-a fost frică, dar mie nu.

— Ba nu mi-a fost frică!

— La ce oră ai ajuns?

— De unde? Din Fort Worth?

— Mda, din Fort Worth.

— Târziu. N-am vrut să deranjez pe nimeni.

— Nici nu puteai.

Ma îl strânsese în brațe, presându-l de pieptul ei și ținându-și ochii închiși din cauza emoției care îi umezise. Apoi, agitată, se lansase imediat într-o prelegere despre cât era el de slab.

— Așează-te și o să-ți pregătesc niște pesmeți cu sos de friptură. Da' fermierii ăia din Panhandle nu-și hrănesc oamenii? Am văzut șefi mai grași ca tine.

Te-ai spălat pe mâini? Marynell, scoate-ți nasul din cartea aia și toarnă-i fratelui tău mai mare niște cafea. Anabeth, potolește-i pe puști. Fac mai multă gălăgie ca o grămadă de pietre într-o căldare.

Jake ținea pe fiecare picior pe câte unul din copiii lui Drummond, care trăgeau de el de parcă ar fi fost un iadeș. Un altul îi luase pălăria ca să o încerce. Cel care nu putea încă să meargă i se târâse printre picioare și îl bătea peste vârful ghetei cu o lingură. Anabeth pășise printre copiii ei ca să sărute obrazul fratelui ei și ca să-i murmure în ureche:

— Ma a fost bolnavă de îngrijorare din cauza ta.

După transmiterea acestui mesaj ca de la soră lafrate, luase copiii din preajma lui Jake și-i gonise afară avertizându-l pe cel mai în vârstă să fie atent la mezin.

Lydia se îndreptase spre brațele deschise ale lui Jake și-l îmbrățișă cu putere.

— Îmi pare așa de bine că ai venit. Eram îngrijorați că n-ai să poți.

— Nu puteam să nu vin, spuse, ochii lui albaștri mișcându-se de la o față dragă la alta. Salut, Ross, spuse el întinzându-se lângă Lydia pentru a strânge mâna lui Ross. Cum o mai duci?

— Bine, bine. Dar tu, Bubba?

Din când în când îi scăpa vechea poreclă.

— Așa și așa.

— Cum e cu slujba?

— Am lăsat-o.

— Ai lăsat-o? Ma se răsuci din fața sobei cu o farfurie de biscuiți fierbinți în mână.

Jake scutură din umeri, evident nedorind să striceacea atmosferă festivă vorbind despre asta.

— Trebuia să vin să văd mireasa, nu? Acum că veni vorba, unde-i?

Ochii lui rătăceau asupra grupului îngrămădit în jurul lui, omițând-o în mod deliberat pe Banner. Ea rămăsese în spate urmărind un scop, acela de a-i obține atenția neîmpărțită atunci când urma să-l salute.

— Jake Langston, tu știi că eu sunt mireasa.

Ea se repezise înainte și i se aruncase în brațe, strângându-l cu putere. Brațele lui îi cuprinseseră talia și o înălțase de la podea. Se învârtiseră de două ori înainte ca el să o pună din nou jos.

Apoi, dând-o la o parte, spuse:

— Nu, n-ai cum să fii tu mireasa. Banner Coleman pe care o știu eu are coșițe, picioarele julite și găuri în genunchii pantalonilor, ia să-ți văd pantalonii și atunci o să fiu sigur.

Se aplecă să-i ridice poalele rochiei. Ea țipase strident și-l lovide peste mâini.

— N-o să-mi mai vezi niciodată pantalonii, nici picioarele, jupuite sau nu. Acum am crescut sau n-ai băgat de seamă?

Stătea cu trufie într-o poziție arogantă care îi scotea în evidență prea mult maturizarea. Își pusese o mână în șold. Pe cealaltă și-o îndoise sub cap, și-și lăsase capul mult pe spate.

Lee izbucnise în hohote de râs. Micah fluierase lasciv și aplaudase, Jake o măsurase din priviri pe fiica lui Coleman, pe care o cunoștea de când era în fașă.

— Ba să știi că da, remarcă el serios. Te-ai făcut mare. Își așezase mâinile pe umerii ei și se aplecă să o sărute respectuos pe obraz. Apoi, spre consternarea ei, palma deschisă a mâinii lui aterizase pe fundul ei cu o plesnitură răsunătoare.

— Dar pentru mine ești încă un copil mucos. Caută-mi un scaun ca să pot mânca pesmeții ăștia până nu se răcesc.

Fusese prea fericită că-l văzuse ca să se simtă ofensată, deși toată lumea râsese de ea.

Acum inima îi crescuse și mai mult când îi întâlnește privirea, în timp ce traversa lin culoarul. Era atât de mândră de el, atât de mândră că acest bărbat blond, cu ochi de un albastru strălucitor aparține familiei ei. Sau aproape.

Jake își schimbase hainele de cowboy cu o cămașă albă și o vestă din piele neagră. Înlocuise bandana pe care o purta întotdeauna la gât cu o cravată neagră, îngustă. Dar centura pistolului rămăsese strânsă pe șolduri. Banner se gândi că anumite obișnuințe sunt greu de înlăturat.

Ea se gândi că comportarea lui n-ar suporta o analiză prea amănunțită. Probabil că făcuse câteva lucruri de care legea mai bine că nu luase cunoștință. Era convinsă că bea, că joacă cărți pe bani și că flirtează cu genul de femei despre care ea nici măcar nu ar fi avut voie să știe că există. Dar nimic din toate acestea nu o putea face să nu-l mai iubească. Aerul lui îndrăzneț și periculos îl făcea și mai atrăgător. Nu exista nici o îndoială că fetele singure de la cununie ar fi vrut să le fie prezentat.

Unul dintre acești ochi albaștri de cristal, înconjurați de gene aurite de soare, se închise, clipind repede, în secret, spre Banner. Ea îi făcu la rândul ei, cu ochiul, amintindu-și de toate acele ocazii în care el îi împărtășise secrete pe care se jurase că nu le-ar fi destăinuit lui Lee și lui Micah. Ea îl crezuse, pentru că așa voise. Prietenia dintre ei era păzită cu avarie. Fiecare cuvânt pe care el i-l șoptise era prețuit. Dacă altcineva îi atrăgea lui atenția, devenea de o gelozie feroce.

Banner știa că existase o legătură între el și părinții ei, mai ales cu mama ei, care era secretă și sacră. Niciodată nu se vorbea despre ea. Era un subiect veșnic evitat. Dar cu intuiția ei de copil, Banner îi simțise întotdeauna prezența. Orice ar fi fost, era bucuroasă că așa stăteau lucrurile, pentru că asta îl menținea pe Jake în viața lor.

Se uita la mama ei, acum, că ea și Ross se apropiau încet împreună de prima strană.

— Te iubesc, mama, șopti ea.

— Și eu... și noi te iubim, îi spusese Lydia ca răspuns, făcându-l părtaș și pe Ross la această alintare. În ochi avea lacrimi, dar zâmbea.

Banner le zâmbi amândurora înainte de a-l privi pe preot. Ross își ocupă locul între ea și Grady.

— Cine o aduce pe această femeie în fața altarului? întrebă preotul.

— Mama ei și eu.

Ross își coborî privirea asupra lui Banner. Ochii lui verzi erau încețoșați. Îi strânse mâna, apoi i-o puse în mâna lui Grady, după care se alătură Lydiei, în banca din față.

Banner auzi suflul mulțimii când toată lumea se așeză la loc. Privi în ochii mirelui ei, știind că nici o femeie din lume nu fusese vreodată mai fericită decât ea în acel moment. Grady era bărbatul pe care-l alesese pentru tot restul vieții ei. Urmau să se iubească așa cum mama și tata se iubeau. Avea să-l facă fericit în fiecare zi a vieții lui, indiferent cât ar fi costat. Era la fel de sigură că și el o iubea în clipa când și el o privi.

Preotul începu ceremonialul. Cuvintele poetice purtau acum un înțeles nou pentru Banner. Da, fraza aceea exprima perfect ceea ce simțea ea.

Поч!

Larma stârnită spulberă tăcerea adâncă a bisericii. Zgomotul reverberă în jurul lui Banner ca și rafala de cioburi ascuțite.

Типете.

Un murmur precipitat se înalță din rândul credincioșilor.

Banner își întoarse repede capul și privi în jur.

Grady se prăbuși peste ea.

O rană se căsca roșie pe fondul negru al costumului de cununie.

Capitolul doi

— Grady!

Sub greutatea lui Grady, Banner se prăbuși la podea. El căzu deasupra ei. Banner se strădui să se ridice în șezut și îi luă capul în poale. Automat, începu să-i desfacă cravata și cămașa. Sughituri de reală teroare răzbăteau din gâtul ei. Ochii lui erau deschiși și sticloși datorită șocului. El își mișcă buzele, dar nu reuși să scoată nici un sunet.

Dar mai era încă în viață. Banner rosti pe un ton plângăreț rugăciuni de mulțumire în timp ce cu mâna goală acoperea rana, în efortul ei de a opri scurgerea sângelui.

În fracțiunea de secundă cât dură totul, Jake își scoase pistolul și-l aținti spre omul care stătea afară chiar în fața celei mai apropiate ferestre. Acesta ținea un pistol ațintit spre partea din față a bisericii.

— Acu' e rându' miresii.

Amenințarea fusese rostită de o voce aspră, rea, și fu întărită de un gest brutal cu pistolul în direcția altarului.

Nu numai Jake, ci toți cei din River Bend care erau prezenți la cununie aveau pistoalele scoase și îndreptate spre omul de la fereastră. Femeile înfricoșate se aplecară înainte ca să-și ascundă capetele în poală, acoperindu-le cu brațele. Bărbații se ghemuieră jos între bănci, protejându-și copiii de un pericol care nu fusese încă identificat.

— Aruncați armele alea, țipă bărbatul, ca un nebun.

— Ross? întrebă Jake.

— Fă ce spune.

La primul foc de armă, Ross își îndoi genunchii și-și căută Coltul, ca să afle că nu era acolo. Cine ar fi crezut că avea să aibă nevoie de pistolul lui cu șase focuri la cununia fiicei sale? Înjură murdar, în șoaptă.

Jake își azvârli cu regret pistolul pe podea. Cei din River Bend îi urmară exemplul. Abia atunci omul din dreptul ferestrei înalte își răsuci un picior peste canatul scund și păși în biserică. Trase după el o femeie tânără și cu palma în scobitura șalelor o îmbrânci înainte.

— Doggie Burns și asta-i prețioasa de fii-meă, Wanda.

Cei doi nu mai aveau nevoie de prezentare. Doggie Burns distila cel mai bun whisky din Texasul de Vest. Avea clienți care ar fi călătorit mile întregi pentru a se aproviziona din whisky-ul lui din Virginia de Vest preparat după propria lui rețetă. Puțini pierdeau mai mult decât timpul necesar încheierii

tranzacției. Era prefăcut, viclean, periculos, pur și simplu rău intenționat, și oricine auzise de el știa acest lucru.

Și el și fata erau murdari. Părul ei gri castaniu îi atârna moale și unsuros pe umeri. La subsuoară, cămașa lui Doggie avea generații de pete circulare de transpirație. Hainele lor erau zdrențuite și cârpite prost. Erau o profanare a vechii capele, așa cum fusese ea decorată pentru acea ocazie. Erau ca o fisură într-un diamant altfel perfect, murdărind frumusețea din jurul lor.

— Oricât mi-ar părea de rău să întrerup, spuse Burns sarcastic, salutând-o pe Lydia cu pălăria, înainte de a și-o pune înapoi pe părul lui slinos, este datoria mea de tată să opresc această cununie de-a mai avea loc.

Grady gemu de durere și-și puse mâna pe rana din umăr.

— Vă rog, cineva, țipă Banner. Ajutați-l.

Își trăsese voalul pe spate. Ochii ei păreau imenși. Lydia îi înmână o batistă ca să tamponeze rana din umărul lui.

— N'ar să moară, păpușico, spuse Burns, plimbându-și ghemotocul respingător de tabac dintr-o parte a gurii în cealaltă. Râuri maronii de salivă îi murdăreau liniile din jurul gurii.

— Ă-hă, dacă voiam să-l omor, nu mai simțea el glonțu'. N-am fă'ct decât să opresc cununia din cauză de ce i-a fă'ct lu' fii-mea nenorocitu' ăsta.

Deja credincioșii priceuseră că situația nu prezenta nici o amenințare pentru ei. Câteva capete se înălțară prudent. Limbajul vulgar folosit de Burns stârni un murmur îndreptățit de protest și mai multe evantaie începură să fluture.

— Ce vrei? ceru explicații preotul. Cum îndrăznești să-l ofensezi pe Domnul în chiar casa lui?

— Ia-o mai încet, părinte. O să reciți cuvintele alea pompoase, dar nu pentru ăia doi.

Lydia se ridicase în picioare încă de la detunătura glonțului. Ross o cuprinsese protector cu un braț pe după umeri. Acum și-l retrase și făcu un pas înainte.

— Bine, Burns, ai reușit să captezi atenția tuturor. Ce vrei?

— Vezi burtoiu' ăsta a lu' fii-mea?

Arătă cu butoiașul pistolului spre abdomenul proeminent al fetei.

— E umflat tot cu copilul lui Sheldon.

— Nu-i adevărat, bolborosi Grady.

— De ce faceți asta? Nu înțeleg! exclamă Banner, dintr-odată conștientă de ce se întâmpla în jur. Până atunci Grady, în chinul lui, îi acaparase toată atenția. De ce-ați venit aici și mi-ați distrus cununia? De ce?

Toți cei din biserică priveau cu gura căscată. Acest fel de spectacol nu avea niciodată loc într-un orașel ca Larsen.

Avea să fie un subiect de bârfă zeci de ani de-atunci înainte. Oamenii sorbeau fiecare cuvânt.

— Dreptate, spuse Burns, cu un zâmbet respingător. Nu se cade să te măriți cu elcând a lă'st-o pe Wanda mea grea, nu-i așa?

Grady se mișcă și, în ciuda mâinilor lui Banner, care îl țineau, se luptă să se ridice în picioare. Clătinându-se ca un om beat din cauza durerii, își concentrează privirea asupra celor doi Burns.

— N-am lăsat-o eu gravidă.

Acest cuvânt, spus în gura mare, provocă un alt murmur printre martori.

Banner se ridică în picioare, îi luă pe Grady de braț și îi privi sfidător pe tatăl și fiica ce încercau din răspuțeri să-i strice nunta perfectă, viața perfectă, viitorul perfect. Nu observă că partea din față a minunatei ei rochii era pătată de sângele roșu al logodnicului ei. Și nici nu dădu atenție comentariilor ce se făceau auzite în rândul credincioșilor.

Mai mulți bărbați din mulțime își plecară ochii vinovați. Lee își muta greutatea de pe un picior pe altul încurcat. Nu voia să întâlnească privirea furioasă a lui Doggie Burns sau să se uite la ursuza și tăcuta Wanda. Micah își înghițea saliva, convulsionat. Ma Langston îl fixa cu o privire inchizitorială care l-ar fi făcut chiar și pe un înger să se simtă vinovat.

— Ei bine, Wanda zice că tu ești ăla, Sheldon, spuse Doggie batjocoritor, 'șa-i, Wanda?

O înghionti înainte așa încât toată lumea să-i poată vedea bine abdomenul umflat de sarcină.

Nu era nici o urmă de timiditate în ochii care se mișcau șireți deasupra mulțimii. Gura i se țuguia se cu un aer de superioritate. Bărbații din încăperea care erau vinovați de a fi contribuit la murdărirea reputației Wande blestemau ziua când o atinseseră și-i mulțumeau Domnului că fusese acuzat Grady Sheldon. Multe promisiuni de abstenență se înălțară spre ceruri.

— E-al lui, sigur că da, spuse Wanda îmbufnată. Nu mă lăsa în pace, tot venea când tata nu era acasă. Mă tot bătea la cap. Mă ... Mă...

— Spune, Wanda puiule, spun'le ce-ți făcu.

Se opri teatral, apoi își plecă bărbia în piept, culese o scamă de pe rochie și murmură:

— Și-a bătut joc de mine.

— E o minciună sfruntată! strigă Grady deasupra murmurului de stupoare ce se ridică din strane.

Burns făcu un pas înainte, învârtindu-și din nou pistolul.

— O faci pe draga de fii-mea mincinoasă?

— Da, dacă spune c-am forțat-o.

Grady deveni și mai palid din nou din cauza pierderii de sânge, a șocului și a durerii. Într-o clipă, înțelese că se prinsese singur în cursă. Ochiul lui se îndreptară mai întâi spre Banner, care era la fel de palidă ca și rochia de mireasă, apoi spre Ross, care arăta tot așa de întunecat ca și dracul însuși.

— Ăă... hm... vreau să zic...

Ross țipă la el cât îl ținea gura și-l apucă de rever, zguduindu-l așa încât să se privească în ochi.

— Deci îi țineai companie slutei ăsteia când erai logodit și urma să te căsătorești cu fiică-mea? răcni.

Jake se mișcase ca argintul viu și stătea acum lângă Ross. Când Grady începu să geamă de durere și să bolborosească obiecții la adresa tratamentului dur la care îl supusese Ross, Jake se aplecă și-și recuperă pistolul. Burns nu spuse nimic și nu făcu nici o mișcare să-l oprească. Nu mai era important.

Credincioșii, ca un singur om, își mutară privirile disprețuitoare de la cei doi Burns spre Sheldon.

Jake armă Coltul și-i împinse țeava lungă, aducătoare de moarte, în pielea fină de sub bărbie.

— Ei bine, domnule, să te-auzim.

Grady le aruncă celor doi bărbați o privire scârbită.

— Poate că am fost cu fata de câteva ori.

Degetele lui Ross se albiră, în contrast cu negrul costumului lui Grady. Unmârâit fioros străbătu din pieptul lui. Grady bolborosi:

— ...aproape toți bărbații din oraș s-au culcat cu ea. Putea fi oricine.

— Nu toți bărbații din oraș se căsătoreau cu fiică-mea, mârâi Ross și-i dădu drumul lui Grady atât de brutal încât acesta aproape că se prăbuși din nou la podea.

— Cum ai putut? întrebă Banner în tăcerea tensionată care urmă.

Grady înghiți cu greu și merse împleticit spre ea.

— Banner, spuse, întinzând mâinile implorator.

— Nu mă atinge, spuse ea, aproape sărind înapoi. Nu suport ideea de a mă atinge cu aceleași mâini cu care ai...

Se întoarce ca să o privească pe Wanda Burns, care stătea cu o mână pe soldul scos în afară, într-o atitudine de bucurie răutăcioasă.

Banner se răsuci pe tocuri și mărșăluie de-a lungul coridorului bisericii. De data asta, ținuta și comportarea ei erau trufașe, milităroase, mândre. Mama ei porni după ea la fel de țațoș. Langston-ii le urmară în dezordine. Cowboy-ii din River Bend, ca o mică armată, se scurseră afară și strânseseră rândurile în curte, strunindu-și caii și urcându-se pe capră.

Încă la altar, Ross se legăna pe vârfurile picioarelor, încercând vizibil să se calmeze. Ochii îi erau topiți de mânie. În fața întregului oraș, a preotului, a oricui era suficient de aproape ca să-l audă, rostise amenințarea.

— Dacă te mai apropii vreodată de fiică-mea, te omor. Ai înțeles? Și înainte să termin cu tine, o să-ți cerșestimoarta.

Se întoarce și ieși țațoș din biserică. Jake îl ținu pe Grady captiv al privirii sale de gheață, un timp ce păru o mică veșnicie.

Treptat își coborî pistolul și-l puse înapoi în teacă.

— Mi-ar place al naibii să te omor chiar acum. Clinchetul pintenilor lui fu singurul zgomot din biserică, cât parcurse culoarul.

Când ajunsese afară, Banner ședea în trăsură, învăluită în brațele protectoare ale mamei ei. Plângea de ți se rupea inima. Susținătorii ei erau reduși la tăcere. Nimeni nu se mai uita în ochii celuiilalt.

Jake sări în șaua calului său de împrumut. Cum prima grijă a lui Ross era să aibă grijă de fiica sa, Jake își asumă rolul de șef.

— Micah, Lee, rămâneți în urmă. Dacă ne urmărește cineva, anunțați-mă. Ceilalți, răspândiți-vă. Fiți cu ochii în patru.

I-au ascultat ordinele fără să crâcnească, formând un scut de loialitate feudală pentru a proteja familia.

Jake își înghionti calul în direcția trăsurii, conducându-i pe ceilalți. Ross, cu fața ca de granit, ținea hamurile, iar Banner și Lydia stăteau îmbrățișate, plângând încetșor. Ross îl privi pe Jake când acesta își struni calul până în dreptul lor.

— Mulțumesc.

Jake dădu scurt din cap. Nu era nevoie de cuvinte.

River Bend fusese decorat pentru nunta care nu mai avea să aibă loc niciodată. Aleea ce urca de la drumul de pe marginea râului spre corpul principal de casă fu prima insultă la adresa sensibilității lui Banner. Fiecare stâlp al gardului văruiat fusese decorat cu panglici și flori.

Nenorocirea ei crescua când privi casa. Gardul care străjuia veranda fusese împodobit cu ghirlande de caprifoi înflorit. Șiraguri galbene de forsythia,

fuseseră folosite la decorarea plantelor din glastre. Mese lungi fuseseră aranjate în curtea din față ca să încapă întreaga mâncare și băutură pregătite cu multe zile înainte pentru mulțimea de oaspeți care n-aveau să mai sosească. Era ca și cum te-ai fi uitat la o cameră drăguț aranjată pentru un copil născut mort.

Ross sări de pe capră pe pământ și o ajută pe Lydia să coboare. Jake descălecă și întinse mâna după Banner. Stătea paralizată, atât de amorțită de disperare, încât nici măcar nu-l observă pe Jake până când acesta nu-i atinse brațul și-i rosti încet numele. Își întoarse capul spre el și văzu expresia plină de înțelegere de pe fața lui. Îi zâmbi trist și îi acceptă mâna. Așezându-se cealaltă mână pe umărul lui, se lăsă coborâtă din trăsurică.

Cowboy-ii călări se îndreptară spre baracă. Banda de obicei veselă, zgomotoasă, era acum de o tristețe neobișnuită. Unul dintre copiii lui Anabeth se plângea că-i era sete. Copilul plângea la pieptul tatălui lui. Hector îi dădu câteva puțin cam tare. Tăcuți și posomorâți precum cioclii, intrară cu toții în casă.

Banner avu un alt șoc. Lydia decorase salonul din față cu coșuri de flori. Cadourile de nuntă ce-i fuseseră trimise, dar nu fuseseră încă desfăcute, erau stivuite pe una din numeroasele mese acoperite cu mileuri.

Banner scoase un suspin tremurat. Ross veni în spatele ei și îi puse mâinile pe umeri.

— Prințesă, eu...

— Te rog, tată, spuse ea repede, nevrând să izbucnească în lacrimi în fața lor. Am nevoie să fiu singură.

Își ridică poalele rochiei într-un fel care le reaminti de fetița băiețoasă ce fusese cu câțiva ani înainte și urcă scara în fugă. Câteva secunde mai târziu, auziră ușa de la camera ei trântindu-se.

— Împutitul dracului, înjură Ross în șoaptă.

Își scoase cu repeziciune haina și se luptă cu cravata.

— Ar fi trebuit să-l omor pe nemernic cu mâinile goale.

Lydia nici măcar nu-l dojeni pentru limbajul folosit.

— Nu-mi vine să cred că a putut face asta, serios că nu-mi vine. O, Ross, dacă aș fi știut că inima lui Banner avea să fie zdrobită în halul ăsta, aș fi...

Se refugie în brațele soțului ei și începu să plângă. Ross o conduse în camera de zi.

Ma făcu față situației în mod practic.

— Anabeth, ia copiii în bucătărie și taie-le câte o bucată din tortul pe care l-a adus ieri cofetarul. N-are nici un sens să se irosească. Voi, Lee și Micah,

luați-l după ce Anabeth va fi terminat cu el, duceți-l băieților în baracă și spuneți-le să îl mănânce pe tot. Marynell, poți să începi să umpli paharele cu punch. Cred că ne-ar prinde bine la toți. Hector, tu transpiri mai mult decât orice bărbat pe care l-am văzut vreodată. Scoate-ți haina și cravata până nu te topești de tot.

Cununia lui Banner fusese un prilej bun pentru cei din neamul Langston ca să se reunească. Familia călătorise din Tennessee în Texas împreună cu Ross și Lydia. Se născuse o prietenie între familiile Coleman și Langston pe care nici distanța, nici timpul nu o afectaseră.

Ma luase locul de bunică atât pentru Banner, cât și pentru Lee. Încă înaltă și viguroasă, era o femeie impresionantă, puternică atât fizic cât și psihic, dar bună la suflet. Ocările ei erau usturătoare, dar pline de dragoste.

Zeke Langston murise cu atât de mult timp în urmă, încât Banner nici măcar nu și-l mai amintea. Câțiva ani după moartea lui, Ma încercase să muncească pământul dimprejurul casei lor situate în regiunea deluroasă de la vest de Austin. În acea perioadă, doi dintre copiii ei, Atlanta și Samuel, au murit în epidemia de scarlatină.

Din fericire Anabeth, fiica cea mai mare a lui Langston, se măritase cu un fermier, un proprietar de pământ din apropiere, Hector Drummond. Era văduv și avea două fetițe, care aveau acum, la rândul lor, doi băieți. El administra pământul Langston-ilor la un loc cu al lui. Avea o mică cireadă de vite pe care spera să o mărească.

Marynell era, ca să spunem așa, o savantă. Fusese ținută acasă ca să învețe, în Austin. Lucrase la *Harvey House*, ca chelneriță la restaurantul din depoul Santa Fe, ca să-și plătească lecțiile. Acum era profesoară. Nu era căsătorită și, dacă o întreba cineva, susținea că nici nu avea de gând să fie. Ross și Lydia o tot bătuseră la cap pe Ma să vină să locuiască cu ei la River Bend când Hector luase în mâini conducerea fermei ei. Ma n-a acceptat decât cu anumite condiții. A refuzat să accepte milostenia Coleman-ilor. Urma să lucreze pentru întreținerea ei. La fel și Micah, cel mai tânăr din familia Langston, care fu angajat cowboy.

Ross construisese pentru Ma o casuță. În spatele ei, pe un teren pe care ea singură îl curățase și-l plantase, cultivase și recoltase toate legumele care creșteau la River Bend. De asemenea, cosea pentru familie și pentru muncitorii de la fermă, mai ales că Lydia nu mânuaia acul cu prea mult talent.

Langston-ii le erau Coleman-ilor la fel de apropiați ca niște rude. Ma împărțea ordine fără scrupule atunci când situația o cerea. Nimeni nu se

gândi să-și pună întrebări în legătură cu instrucțiunile date de ea acum și toată lumea se grăbi să le ducă la îndeplinire.

În camera de zi, Jake îi turna lui Ross whisky într-un pahar mare, cu picior. I-l înmână în tăcere. Ross îi mulțumi din priviri. Când primele lacrimi ale Lydiei se uscaseră, își înălță capul de pe umărul soțului ei.

— Trebuie să mă duc să stau de vorbă cu ea, dar nu știu ce să-i spun.

— Să mă ia dracu' dacă eu știu, mormăi Ross și trânti jos paharul cu whisky.

Lydia se ridică în picioare și-și netezi poalele. Înainte de a ieși din cameră, se îndreptă spre Jake și-i puse mâna pe obraz.

— Ca întotdeauna putem conta pe tine.

Îi acoperi mâna cu mâna lui și i-o strânse.

— Întotdeauna, spuse plin de înțeles.

Părea potrivit ca rochia să-i fie acoperită de sânge. Simțea că inima îi fusese smulsă din trup. Privindu-și imaginea în oglindă, nu-i venea să creadă că în urmă cu doar o oră se privise pe sine – fericită, inocentă, fără să bănuiască nimic din ceea ce urma să se întâmple. Nu mai putea suporta rochia de mireasă, care i se părea o batjocură. Simțea că avea să țipe dacă nu se descotorosea de ea. Nedorind să aștepte să o ajute cineva, se luptă cu șirul de copci de la spate, rupându-le atunci când degetele ei înnebunite nu le putură desface suficient de repede.

În sfârșit, își azvârli rochia deoparte. Lenjeria eide mireasă era de asemenea, pătată. Se dezbracă până la piele, apoi se frecă fără milă cu apă din lighean. Mult timp după ce se simți curată, lacrimi îi mai curgeau încă pe obraji. Îmbracă o rochie și se aruncă pe patul ei într-un torent de lacrimi.

Cum putuse să-i facă una ca asta?

Durerea de-a fi aflat era ceva secundar. Faptul că știa că el avusese o altă femeie era, de fapt, lovitura cea mare. Cum de a putut să se ducă la fata aia de condiție atât de joasă și să-i spună că o iubește?

Era cel mai crud, cel mai josnic fel de a trăda. În timp ce Grady își proclamase sus și tare pasiunea lui pentru ea, și-o potolise în ascuns cu Wanda Burns.

Gândul că fusese împreună cu el o făcea să vomite.

Auzi ușa deschizându-se și închizându-se încet. Se întoarse pe o parte. Lydia se îndreptă spre pat. Fără să spună un cuvânt, se așeză pe marginea patului și o strânse pe Banner la piept.

Au stat așa mult timp, legănându-se ușor, până când lacrimile lui Banner, într-un târziu, secară. Își lăsă capul în jos până când ajunse cu el în poala

Lydiei. Lydia își trecu degetele prin părul ei tot atât de negru ca și al lui Ross, dar care avea aceeași nuanță schimbătoare ca și al ei. Era o masă de bucle care stăteau după bunul lor plac și care de prea puține ori ascultau de perii și agrafe.

— Tu știi că tatăl tău și cu mine am fi vrut să luăm asupra noastră toată durerea ca să te scutim pe tine de ea.

— Știi, mama.

— Și o să facem tot, tot ce ne stă în puteri ca să depășești momentul ăsta.

— Și asta știi.

Își trase nasul și apoi îl șterse cu dosul mâinii.

— De ce-a făcut asta? Cum a putut să mă rănească în halul ăsta?

— N-a vrut să-ți facă rău. E bărbat și...

— Și asta înseamnă că e-n regulă ce-a făcut?

— Nu, dar...

— Nu sunt de principiul ca mirii să fie virgini, ca miresele lor. Nu sunt atât de naivă. Dar după ce și-a mărturisit dragostea și a cerut în căsătorie o femeie, nu-i ăsta oare un zălog care-l obligă la fidelitate?

— Ba cred că da. Pentru majoritatea femeilor. Pentru bărbați? Pentru cei mai mulți, nu cred.

— Nu și-ar fi putut controla pornirile? Nu meritam eu oare să mai aștepte?

— N-a făcut nici o comparație între tine și fata aia, Banner. Asta este evident.

— Și eu voiam partea asta a căsătoriei tot atât de mult ca și el! Și i-am spus-o! exclamă.

Multe mame ar fi leșinat să-și audă fiicele vorbind așa. Lydia nici măcar nu tresări. Înțelegea ce înseamnă dorința sexuală și sperase ca și fiicei ei să-i placă acest aspect al vieții la fel de mult ca ei înseși. Nu credea că trebuia privit ca pe ceva secret și rușinos.

— Și dacă m-aș fi dus eu la un alt bărbat? Întrebă Banner. Ce-ar fi zis Grady de asta? M-ar fi iertat?

Lydia oftă.

— Nu. Dar așa-i făcută lumea. E normal ca bărbații să aibă...”aventurile” lor. Grady a fost prins în plasă. Va plăti pentru asta. Dar și tu vei plăti. Și asta nu-i drept, încheie ea, mângâind-o pe obraz.

— Sunt oare prea susceptibilă și intolerantă? Ar trebui să-l iert? Tu a trebuit să-i ierți lui tata vreo „aventură”?

Banner se ridicase în șezut și o privea pe mama ei direct în ochi.

— A mai avut tata și alte femei după ce te-a cunoscut pe tine?

Lydia își aminti de noaptea în care Ross ajutase o matroană pe nume LaRue și cortegiul ei de curve să-și repare căruța. Stătuse până târziu, venise acasă beat și puțind a parfum ieftin. Se jurase atunci și mai târziu că intrase în căruța matroanei, dar nu putuse să se culce cu ea. Lydia îl crezuse.

— Ross a avut o mulțime de femei înainte de a mă cunoaște, dar, după asta, nu. Înțeleg cât de rănită trebuie să fii.

— Cred că Grady nu m-a iubit așa cum te iubește pe tine tata.

— Dar cineva te va iubi așa, draga mea.

— Nu cred, mama.

Și începu din nou să verse șuvoi de lacrimi.

Când Lydia o părăsi, într-un târziu, Banner stătea întinsă pe pat, privind în gol tavanul. Trebuia să accepte realitatea sentimentelor sale? Ce simțea mai degrabă? Durere sau furie?

Se spulberase oare dragostea ei pentru Grady în clipa când aflase că o trădase? Era mânioasă pe el pentru că făcuse de rușine nu doar numele ei, ci al întregii familii. Oamenii din Larsen nu aveau să uite ce se întâmplase în ziua aceea pentru mult timp. Era în firea omului să fie absorbit de nenorocirea altuia. Nu conta că toți ceilalți Colemani erau nevinovați. Grady îi stigmatizase la fel ca pe sine.

Era furioasă. Și furia îi acoperea durerea. Nu-l voia pe Grady înapoi, nici peste un milion de ani. O durea mai tare suferința părinților ei decât propria suferință. Avea să doarmă după cum singur își așternuse. Niciodată nu fusese mai adevărată vorba asta din bătrâni.

Deci poate că nu-l iubise așa cum crezuse. Și totuși, dacă înșelătoria lui nu ar fi fost dată în vileag astăzi, dezvăluindu-i caracterul slab, ea ar fi trăit fericită neștiind nimic. Ar fi fost pentru totdeauna soția lui iubitoare. De asta era sigură. Așa că furia ei era de înțeleș, din aceste considerente.

Zăcu așa multă vreme, fără să observe trecerea timpului până când camera se cufundă în întuneric și își dădu seama că soarele apusese.

Ridicându-se brusc din pat, își făgădui să nu se mai ascundă ca și când ea ar fi fost vinovată. Mai degrabă s-ar fi dus dracului decât să-l lase pe Grady Sheldon și toate bârfele din oraș s-o învingă.

Se spală pe față cu apă rece, ca să-și șteargă urmele din jurul ochilor. Îmbrăcând o rochie simplă de bumbac și netezindu-și părul pe spate, coborî scările. Toată lumea era adunată în bucătărie pentru cină. Conversația se opri brusc când o văzură stând în canatul ușii.

Toți ochii se întoarseră spre ea în mod diferențiat. Chiar și copiii lui Anabeth erau neobișnuit de tăcuți. Dar la ce se așteptaseră? Să se retragă în camera ei pentru tot restul vieții? Să devină o invalidă? Să se ascundă după haine gri, sumbre? Să capete aerele unei fete bătrâne veștede?

— Mi-e foame, anunță ea. A mai rămas ceva de mâncare?

Când o văzură, rămaseră toți nemișcați, ca într-o felicitare de Crăciun. Acum toți se mișcară dintr-odată, mutându-se ca să-i facă loc la masă, aducându-i o farfurie și tacâmuri de argint, trecându-i castroane cu mâncare. Toți vorbeau tare, în dezordine. Zâmbetul lor era prea larg. Ochii prea strălucitori.

— Ne povesteai despre taurii ăia noi ai tăi, Hector, spuse Ross cu o voce de tunet care-l făcu pe copilul cel mic a lui Anabeth să plângă.

— Ăăăă, da, hm, eu, hm, eu...

Bietul domn Drummond, se gândi Banner în timp ce-și coborî privirea în farfurie. Era și așa suficient de nervos ca să mai trebuiască să și facă pe loc o conversație normală. Banner nu vorbi mult, dar refuză, de asemenea, să-și țină ochii pironiți în farfurie. Nu-i era cu adevărat foame, dar se strădui să mănânce măcar jumătate din porție.

Cineva, probabil Ma, se gândise să despovăreze casa de podoabe. Nici o urmă a petrecerii de nuntă nu mai rămăsese în afară de punch-ul din fructe. Lydia luase rochia de mireasă murdărită din camera ei. Spera că fusese arsă. Coșurile cu flori dispăruseră. Curtea fusese curățită. Lydia îi mai spusese să nu se îngrijoreze în privința înapoierii darurilor, căci urma să se ocupe ea de treaba asta dureroasă. Banner presupunea că începuse deja să o facă, deoarece cutiile cu cadouri nu mai puteau fi zărite nicăieri.

Cu excepția numărului neobișnuit de mare al celor așezați în jurul mesei, totul arăta ca într-o seară oarecare de primăvară.

Banner se gândi că ea era, de fapt, cea mai liniștită dintre toți. Frecvent, se uitau îngrijorați la ea, crezând că ar putea să-și smulgă părul din cap în orice moment.

Când copiii terminară de mâncat, Marynell se oferă să-i ia cu ea afară, la o plimbare. Lee și Micah plecară imediat ce terminară, mormăind despre o partidă de poker în baracă. Ma începu să spele vasele.

— Tu să stai acolo unde ești, îi porunci ea Lydiei pe un ton neînduplecat când aceasta se ridică de pe scaun. Le termin în doi timpi și trei mișcări.

Anabeth se ridică să o ajute. Hector și Ross discutau despre fermă, în general.

Lydia asculta, privindu-l pe Ross.

Jake sorbea din cafea în tăcere, uitându-se la Lydia.

Banner nu-și făcu nici o părere despre asta, pentru că era normal.

— Cred că o să mă duc afară, pe verandă, spuse Banner, împingându-și scaunul înapoi.

— Hai să mergem cu toții, spuse Lydia repede. O să fie mai răcoare. Jake, Hector, aduceți-vă cafelele dacă nu le-ați băut încă.

Când treaba în bucătărie fu terminată, Marynell o conduse pe Ma la căsuța ei. Anabeth și Hector merseră cu ele ca să-i culce pe copiii supărăcioși. Banner lăsă conversația fără șir să plutească în jurul ei. În cele din urmă, coborî de pe verandă în curte.

— Banner?

— Mă duc doar să mă plimb puțin, tata, spuse peste umăr, simțindu-i îngrijorarea în voce.

Se duse până la gardul ce servea de hotar pentru una dintre pășuni. Un mânz și iubita lui se urmăreau unul pe altul prin iarba joasă și verde de primăvară.

— E cam nebunatic.

Se întoarse și-i văzu pe Lee și pe Micah apropiindu-se.

— Așa și trebuie să fie. Doar este fiul lui Spartan, nu?

— Da, este unul dintre cei mai buni. Nu-i așa, Micah?

— Categorie.

— Ați venit aici ca să discutați despre creșterea vitelor? Credeam că-i preț de o partidă caldă de poker.

— Ne-au curățat de bani, spuse Micah și-și întoarse buzunarele pe dos.

Lumina lunii îi făcea părul aproape tot atât de deschis ca al lui Jake. Dar nu chiar.

Banner își puse mâinile în șolduri.

— Cine se lăuda chiar ieri că e în stare să bată pe oricine la cărți?

Micah o bătu ușor cu palma sub bărbie.

— Chiar nu uiți niciodată nimic?

Se angajaseră în tachinarea asta familiară, încercând să mai atenueze din greul situației. Genul acesta de conversație ușoară fusese dificil pentru toți de la plecarea din biserică.

— De fapt de ce-ați venit aici? îi întrebă Banner.

Lee se uită la Micah, care dădu din cap încurajator.

— Ei bine, am vrut să, hm, să vorbim despre ce s-a întâmplat azi în biserică.

Ea își încrucișă brațele pe scândura cea mai de sus a gardului și se aplecă înainte.

— Da? Ce anume?

— Păi, Banner, Grady s-ar fi putut să fi fost nevinovat.

— Ce vrei să spui?

Lee înghiți în sec și se uită la Micah, căutând sprijin. Micah privea absorbit poney-ul de pe pășune și nu-l ajută deloc.

— Vrem să spunem că, ... o groază de tipi, știi, ... au fost cu târfa aia mică. E posibil să fi acuzat tocmai pe cine nu trebuia.

— Mda, se băgă Micah brusc în vorbă. Putea fi oricare bărbat din cincizeci, din oraș. Dar Sheldon, ei bine, el a fost o pradă bună pentru ea. Văzând că are joagărul ăla și tot restul. Înțelegeți?

— Doar pentru că a fost cu ea, asta nu înseamnă că este și copilul lui. Asta e ceea ce vrem să spunem, încheie Lee neîndemânatic. Poate că o să te simți mai bine știind toate astea.

Emoția o gătui pe Banner.

— Ce mă face să mă simt mai bine este că știu că voi doi țineți la mine.

Îl îmbrățișă mai întâi pe Lee, apoi pe Micah, care o strânse la rândul lui, stângaci. Nu era doar un cowboy oarecare, dar nici nu făcea parte legal din familie.

O tachinase pe Banner încă de când fusese suficient de mare ca să-și strângă părul în coc, dar în ultimii câțiva ani sesizase schimbările petrecute în ea chiar dacă fratele ei nu.

Micah nu era imun la aceste schimbări, dar era suficient de isteț ca să păstreze distanța. Nu voia să-i stârnească lui Ma mânia și cu atât mai puțin lui Ross, sau să sacrifice prietenia lui cu Lee făcându-i avansuri lui Banner.

Ea nu le permitea cowboy-ilor nici o apropiere și el intra în aceeași categorie. Era un fapt de necontestat pe care-l știa de multă vreme. Erau o mulțime de fete pe lume. Banner poate că era una dintre cele mai drăguțe, dar nici o femeie nu merita sacrificarea unei prietenii trainice și cu atât mai puțin să-ți pierzi viața.

— Mulțumesc pentru ceea ce încercați să faceți, spuse ea încet. Poate că, într-adevăr, Grady nu este tatăl copilului, dar este vinovat că s-a culcat cu ea. Și a admis acest lucru. Dar oricum am lua-o, m-a înșelat. Oricum m-a trădat.

— Mda, recunosc că așa e, încuviință Micah.

Știa doar că dacă el ar fi fost logodit cu Banner Coleman, ar fi avut atâta minte să nu riște s-o piardă, oricât de mult i s-ar fi umflat pantalonii.

Cunoscuse o groază de proști, dar acest Sheldon era de departe cel mai mare prost pe care-l întâlnise vreodată.

Lee răscoli pământul cu vârful cizmei.

— Îmi pare rău că tipul a fost prins făcând ceva ce noi toți... vreau să spun atâția alții fac. Dar, în același timp, aș fi mândru să-i stâlcesc mutra.

Banner îi puse o mână pe braț.

— Lasă, oricum îți mulțumesc.

Lee își înălță capul și-i zâmbi surorii lui vitrege.

— Ascultă, Banner, s-a deschis un magazin universal în Tyler. Se spune că ar fi într-adevăr ceva de capul lui. Eu și Micah ne-am gândit să mergem până acolo într-una din sâmbetele care vin, imediat ce fată iepele. Ai vrea să vii și tu cu noi?

Știu atunci cât de adâncă le era dragostea, întotdeauna se ținuse după ei, implorându-i să o ia și pe ea cu ei și fiind mereu lăsată în praful din urma lor.

— Mulțumesc, mi-ar plăcea, spuse, zâmbindu-le amândurora.

O lăsară și plecară, topindu-se în întuneric, conversația lor înceată auzindu-se mult timp după ce umbrele îi înghițiră. Se îndreptă cu pași mărunți spre casă. Sprijinindu-și spatele de trunchiul unui pecan, privi tabloul liniștit din fața ei.

Casa din bârne se detașa, albă, pe fondul negru. Lămpile cu petrol dinăuntru făceau ferestrele de un galben strălucitor, cald și primitiv.

Zorelele tocmai își începeau urcușul de vară pe cele șase coloane, trei de fiecare parte a verandei. Primii vlăstari ai zeniilor și nemțșorilor înverzeau straturile de flori. Fumul încă mai ieșea, răsucindu-se din hornul de la bucătărie. Cadrul era înșelător. Nu exista nici o sugestie despre tragedia care se abătuse tocmai peste familia care locuia acolo.

Când Ross și Lydia veniseră pentru prima dată pe acel pământ, locuiseră în căruța cu coviltir a lui Moses. Cât putu de curând, Ross construi o căscioară, cu bucătăria și camera de zi separate de camerele de dormit printr-un hol fără uși. Era mică și grosolană, dar pe Lydia n-o deranjase acest lucru. Înțeleșese că prima prioritate era să-și pună pe picioare afacerile.

Banner se născu în acea căsuță și avea deja zece ani când se construisese casa cea nouă. Chiar și după standardele de oraș, fusese construită cu grație. La etaj erau patru dormitoare, cu toate că Lee dormea, cel mai adesea, în baracă. Jos era un salon, un hol mare, o sufragerie care fusese rar folosită, preferându-se, pentru masă, bucătăria spațioasă. În spatele casei, adiacent verandei închise din spate, era biroul lui Ross.

Lacrimi întunecară ochii lui Banner când păși în liniștea casei ei. Nu avusese nici un fel de remușcări când fusese vorba să o părăsească pentru a se căsători, căci se gândise că urma să intre într-o casă cu și mai multă dragoste, a ei și a lui Grady. Inima o duru pentru ceea ce nu avea să mai fie.

Ross și Lydia ședea împreună pe leagănul din răchită împletită. Jake stătea în picioare în colțul verandei, cu umărul sprijinit de stâlp. Trabucul lui era un punct roșu, luminos. Banner îi simțea fumul aromat din locul în care stătea, sub copac. Părea atât de singuratic acolo, separat de grupul celor doi din leagăn.

Chiar în timp ce Banner privea, Ross atinse cu mâna obrazul Lydiei și-i conduse capul spre umărul lui, apoi se întinse și o sărută ușor pe păr. Ea își odihni mâna pe coapsa lui.

Lacrimi gemene scăpară din ochii lui Banner. Asta își dorise și ea, așteptase și ea, acel fel de dragoste. Era mângâietoare, plină de pace. Mângâierile. Vorbele din priviri, care excludeau restul lumii. Voise să împartă cu un bărbat acel fel de contopire într-o singură ființă. Dezamăgirea era atât de profundă, încât o durea.

Disperarea puse stăpânire pe ea. Deznădejdea o învălui ca un lițoliu. Părăsi umbrele protectoare ale copacului în grabă, urcă treptele verandei, spuse un „noapte bună” în fugă și urcă treptele spre camera ei.

Merse la valiza în care își împachetase o parte din zestre și scoase cămașa de noapte care fusese cusută special pentru noaptea nunții. Se pedepsea pe sine, dar simțea că trebuia să o facă. Cămașa era din batist alb, simplu, cu decolteu adânc și cu mâneci lungi ce se legau cu șnur la încheietura mâinii. La gât, era decorată cu trandafiri galbeni, brodați, și cu un rând îngust de dantelă. Simplă, elegantă și seducătoare. Când o trase pe corpul ei gol, conturul se desenă clar prin materialul subțire.

Se duse singură la culcare, învăluită în pierderea a ceea ce ar fi putut fi acea noapte. Stătea întinsă pe pat, simțindu-se mai înstrăinată și mai singură ca oricând. Fiecare avea pe cineva în seara asta. Ma Langston îi avea pe copiii ei și nepoții i se adunaseră sub acoperiș. Lee și Micah erau legați prin prietenia lor. Ross și Lydia se aveau unul pe altul. Chiar și Marynell își avea cărțile ei drept companie.

Numai mireasa era singură.

Îi auzi pe părinții ei urcând scările și mergând în camera lor, închizând ușa după ei. Inima lui Banner se zvârcoli dureros. Nu era drept! Fusese înșelată. De ce nu putuse Grady să o iubească cu acea dragoste pe care și-o împărtășeau părinții ei? Cine era excepția de la regulă, el sau ei?

Corpul ei cerea acel ceva pentru care se pregătise mental. Dorea fierbinte să simtă căldura unui alt trup lângă al ei. Trupul unui bărbat. Brațele unui bărbat în jurul ei, mângâind-o tandru. Un bărbat care să o iubească. Inima ei striga după comuniunea cu cineva.

Neliniștită, stinse lumina și se duse la fereastră. Briza îi răcori obrazii, dar nu și focul din ea. Noaptea era frumoasă, scăldată în strălucirea de argint a jumătății de lună. Stele sclipeau. Trifoiul din pășuni își dăruia parfumul. Toate simțurile ei erau în acord cu întreaga natură.

Văzu ceva mișcându-se. Un punct roșu de lumină zbură arcuit din verandă și dispăru ca un licurici. Trabucul lui Jake. Câteva secunde mai târziu, el părăsi veranda. Pintenii lui sunară încetișor când parcurse curtea spre cel mai vechi grajd de la fermă, unde fusese lăsat calul lui rănit.

Nu numai ea era singură. Și Jake era. Și se gândi atunci că el de obicei era singur. Chiar și când era în mijlocul Coleman-ilor și Langston-ilor, ceva îl separa pe Jake. Vorbea și râdea ca toți ceilalți, dar era cel mai singuratic dintre toți.

Banner crezu că știe motivul și asta o făcu să-i pară incredibil de rău pentru el.

Îl urmări strecurându-se în grajd. Câteva momente mai târziu, lumina slabă a unei lanterne străbătu printr-una din ferestrele prăfuite.

Aceasta ar fi trebuit să fie noaptea nunții ei. Fusese respinsă. Suferise cea mai brutală insultă ce i se putea aduce unei femei. O mireasă, stând pe pragul unui viitor strălucit, fusese târâtă într-un abis de rușine. Fusese umilită în public.

Trebuia să-și recâștige încrederea în ea ca femeie, în seara asta. Sau nu mai avea să se mai refacă niciodată. Avea o nevoie disperată de cineva care să o țină în brațe, să-i spună că era frumoasă, să o asigure că era cel puțin tot atât de dorită ca Wanda Burns. Avea nevoie de dragoste. Nu de dragoste părintească, nici de dragostea unei rude.

Avea nevoie să fie iubită de un bărbat.

Inima începu să-i bată de se spârgea. Capul îi pulsa la gândul care prinsese rădăcini. Ca o sămânță, ce-și făcuse cuib în pământ, ideea aceasta își găsisese refugiu în mintea ei fertilă. Nimic nu o oprea să încolțească și să crească.

Răsucindu-se spre masa ei de toaletă, se uită la propriul chip în oglindă și încercă să-și imagineze cum ar vedea-o un bărbat, un bărbat la fel de singur și lipsit de dragoste în seara asta ca și ea.

Înainte de a se mai putea răzgândi, luă o broboadă și și-o aruncă pe după umeri. Nimeni nu o auzi când se furișă pe scări și ieși pe ușa din față.

Capitolul trei

Grajdul vechi mirosea a cai, a fân și a piele netăbăcită. Lui Banner îi plăceau mirosurile astea cunoscute. Își umplu nările cu ele în timp ce se strecura înăuntru și închidea ușa în urma ei împingând-o fără zgomot. Aerul cald, cu miros de mosc o învălui ca o pătură. Atmosfera era liniștită, dar pulsa de viață ascunsă. Iepele, grele de sarcină, se odihneau în staule. Greierii cântau din adăposturile lor secrete.

Nu era chiar așa de neobișnuit pentru ea să stea în picioare în grajd în cămașă de noapte. De multe ori i se dăduse voie să stea de pază toată noaptea când vreo iapă era în chinurile unei nașteri grele. Dar era neobișnuit să fie în grajd în cămașă de noapte singură cu un bărbat, chiar dacă acest bărbat era parte a memoriei ei, oricât de mult s-ar fi dus în trecut.

Avu prima tresărire de spaimă. Ceea ce avea de gând să facă era o nerușinare. Cu douăzeci și patru de ore în urmă ar fi fost de neimaginat. Dar cu douăzeci și patru de ore în urmă, nu știuse că soarta putea să ia întorsături atât de crude sau că viitorul putea fi schimbat atât de drastic fără să ceară părerea nimănui.

Hotărârea fusese luată. Ajunsese deja până aici. Nu exista întoarcere înapoi.

Tulpinile paielor îi înțepară picioarele goale când se îndreptă spre una din micile pete de lumină dintr-unul din staulele dosnice. Caii din grajd erau atât de obișnuiți cu mirosul ei, încât nici măcar nu nechezară în timp ce mergea de-a lungul rândurilor de staule.

Pălăria neagră a lui Jake, cu boruri largi, cu vârful teșit, bombată în afară atârna de un cui pe unul din stâlpii de susținere. Îi atinse marginea din fetru, zâmbind la dunga întunecată pe care o lăsară degetele ei când șterse praful.

Privi iscoditor dincolo de peretele înalt până la umăr, care separa staulele. Jake stătea pe vine lângă piciorul drept, din față, al calului său. Îl îndoise înapoi și, sprijinindu-se pe genunchi, inspecta contuzia pe care o provocase piatra.

Banner era bucuroasă că avea acest prilej de a-l studia fără ca el să știe. Crescuse văzându-l într-o singură lumină. În seara asta avea să-l privească într-un fel cu totul diferit. Nu putea să mai fie doar companionul ei, prietenul de încredere al părinților, idolul lui Lee, al lui Micah, sau fiul lui Ma. Îndepărtându-și din minte toate aceste ipostaze ale lui Jake Langston, Banner îl consideră strict un bărbat, privit cu ochii unui străin.

Ceea ce văzu o bucură foarte mult și nu se gândi deloc că modul diferit în care îl iubise toată viața, îi influențase opinia din acel moment.

Fiecare șuviță din părul lui blond, aproape alb, reflecta lumina lămpii, și era la fel de plin de viață ca tot restul corpului, nesupus, greu de controlat, nedisciplinat. Capul lui aplecat o lăsa să vadă că părul începea dintr-un vârtej din creștet și apoi se răspândea în șuvițe rebele care se aranjaseră după propria lor voință într-un fel atrăgător. Nu și-l putea imagina ungându-l cu pomadă așa cum Grady făcuse uneori cu buclele lui castanii. Nu, Jake n-ar fi supus niciodată vreo parte a corpului său la atâta constrângere.

Banner nu știa dacă îl purta lung din neglijență sau cu intenție. Când se mișca, i se freca ușor de gulerul cămășii. Era ondulat puțin în jurul urechilor bine croite. Favoriți de culoarea grâului copt îi coborau pe obraji până în dreptul urechilor. Aici firele erau mai ondulate, mai cărlionțate. Banner ar fi vrut să le atingă, să le simtă contrastând cu finețea de catifea a lobului urechii. Sprâncenele, coborâte acum datorită concentrării, erau de aceeași nuanță de blond, incredibil de deschise.

Analiză fața pe care o cunoștea din copilărie sau măcar atât cât putu să vadă din ea, în timp ce el stătea aplecat asupra piciorului rănit. Osul de sub sprâncene erau puțin ieșit în relief deasupra ochilor, iar pomeții erau proeminenți, obraji fiindu-i puțin concavi. Nu părea slab datorită forței pe care o degaja.

Bărbia îi era dură și foarte bine conturată, fără rotunjimi nedorite, arătând hotărâre. Părea gata să arunce o provocare oricui, oricât ar fi fost de formidabil.

Dacă i s-ar fi dat voie să crească, barba lui ar fi fost, fără îndoială, tot blondă, dar acum țepii scurți îi umbreau partea de jos a feței.

Banner se întrebă cum i-ar fi stat, oare, cu o mustață groasă, ca a tatălui ei, dar respinse imediat această idee. Gura lui era mare. Buza de jos era mai groasă decât cea de sus, cu toate că aceasta din urmă era mai frumos conturată.

Simți o senzație ciudată în stomac tot uitându-se la gura lui. Decise că ar fi fost o crimă să acoperi o astfel de gură încântătoare cu o mustață.

Banner presupuse că-și schimbase hainele cu care fusese îmbrăcat la nuntă îndată ce se întorseseră acasă. Încă mai purta cămașa subțire de bumbac, de un albastru șters, cu care fusese la cină, și blugii. Cizmele lui erau vechi și uzate. În jurul gâtului avea legată o bandana de un roșu

decolorat. Nu mai purta nici centura în care-și ținea Coltul, nici vesta sau pantalonii de cowboy din piele pe care știa că-i poartă.

Avea mânecile cămășii suflecate până la coate, dezvăluind cât de supli îi erau mușchii brațelor, când îi mișca. Pielea îi era foarte bronzată și acoperită cu fire de păr atât de deschise, încât păreau albe, la lumina felinarului.

Măinile lui se mișcă ferm, dar liniștitor când examină rana calului. Degetele erau subțiri și lungi, dar forța lor era evidentă când, alternativ, le încorda și le relaxa în jurul piciorului. Urmărind acest masaj ritmic, stomacul lui Banner mai făcu o tumbă fără precedent.

Nu fusese niciodată conștientă de atâta masculinitate. Masculinitate pură. Masculinitate matură. Ambalată atât de compact. Curiozitatea ei era nejustificată, pentru că fusese înconjurată de bărbați toată viața: Ross, Lee, Micah și ceilalți bărbați de la fermă. Dar nu-i studiase niciodată așa cum îl studia pe Jake acum. Și nici n-ar fi impresionat-o la fel de mult ca acum, chiar dacă ar fi făcut-o.

Jake era bărbat într-un fel care o făcea să-și piardă cumpătul.

Curajul o părăsi în fața masculinității lui atât de evidente.

Dar, în mod ciudat, feminitatea ei gravita spre ei, o forță să vorbească înainte de a se putea convinge pe sine să iasă din grajd nevăzută, ca să se întrebe apoi veșnic ce i-ar fi putut aduce noaptea asta dacă ar fi avut curajul să meargă până la capăt. Avea probabil să regrete ziua asta din calendar din multe motive, dar în nici un caz din acela că nu acționase când fusese cazul.

— Ce-ți face calul?

Jake își ridică brusc capul.

— Pentru Dumnezeu, fetițo! N-ai altceva mai bun de făcut decât să mă spionezi pe furiș? Cât pe-acți să mă sperii și pe mine și pe Stormy.

Îi văzu doar picioarele goale și tivul cămășii de noapte, sub marginea joasă a broboadei. Brațele îi erau încrucișate pe piept, arăta învăluită în broboadă ca un indian în pătura lui.

— De ce hoinărești pe aici? Credeam că toată lumea s-a dus la culcare!

Ochii lui erau, într-adevăr, incredibil de albaștri. Cum de nu le acordase mai multă atenție până atunci? Of, dacă cineva ar fi întrebat „Hei, ce culoare au ochii lui Jake Langston?” răspunsul ei automat ar fi fost „albaștri”. Dar în seara asta strălucirea lor părea să treacă drept prin ea când o privi din poziția lui ghemuită.

Culorile erau foarte bine demarcate. Albul era foarte alb. Irișii erau tot atât de albaștri ca cerul, toamna târziu. Pupilele erau de un negru de abanos

care reflecta imaginea ei. Pentru prima dată observă că genele lui erau negre la rădăcină și decolorate de soare spre vârful lor curbe.

Erau niște ochi interesanți și ar fi dorit să-i privească și să-i cântărească fără ca el să știe. Dar nu putu. Jake se uita la ea, așteptând să-i spună de” ce nu se afla în pat.

— N-am putut să dorm.

Dintr-odată, rușinată, își lăsă capul în jos.

— Aa, spuse Jake, ridicându-se în picioare și lovind ușor cu mâna grumazul lui Stormy.

Își scufundă mâinile într-o căldare cu apă, le spălă, apoi le scutură și le șterse de un prosop.

— E de înțeles după câte s-au întâmplat astăzi.

Banner își înălță capul și îl privi. Orice ar fi avut de gând să spună în continuare, amânase ca și cum ar fi primit un pumn în bărbie.

— Ăăă... începu el.

Stătea cu ochii ațintiți la fața ei. Făcând un efort își îndepărtă privirea și clipi. Apoi observă că era în cămașă.

— Ai putea să dai de dracu' dacă te mai învârți prin întuneric îmbrăcată așa.

Tonul lui era puțin supărat.

— Crezi?

O expresie de profundă nedumerire licări pe fața slabă a lui Jake. Buzele i se despărțiră ușor. O secundă mai târziu le uni la loc într-o linie dură.

— Da, poți să fii foarte sigură că așa-i. Hai, te conduc înapoi până în casă.

Se întinse să o apuce de braț, dar ea se dădu la o parte și își plimbă mâna peste coastele lui Stormy.

— Nu mi-ai spus cum o duce Stormy.

— Bine.

— Zău?

— Copita aia o să-l doară câteva zile. Asta-i tot. Și acum vino.

— Ce s-a întâmplat cu Apple Jack?

— Apple Jack? repetă Jake.

Fața i se destinse într-un zâmbet spontan.

— Era un poney, nu? Știa încă înainte de a-l înghionti cu genunchii ce voiam să facă. Puteam să dorm toată ziua călare pe el, căci Apple Jack nu s-ar fi abătut deloc din drum. Era un cal al naibii de bun. Dar a călcat într-o afurisită de groapă de câine de preerie și și-a rupt piciorul. A trebuit să-l împușc.

Își ținea capul splendid în sus și aplecat într-o parte.

— Dar cum de ți-ai amintit de Apple Jack?

— Mi-am amintit.

Încă își mai plimba mâna peste părul lui de un roșu-cafeniu scânteietor. Ca toți cowboy, Jake avea mai mare grijă de calul lui decât de el însuși.

Pentru un motiv sau altul, Jake nu-și putu lua ochii de la mâna care mângâia spatele mare al lui Stormy. Broboada i se strânsese înapoi spre cot. Mâneca de la cămașa de noapte era subțire, lăsând să i se vadă forma brațului.

— Când aveam în jur de doisprezece ani, ai venit să ne vezi. Ne-ai vizitat pentru câteva zile, dar plecai în după-amiaza aceea. Mama gătise mazăre neagră și pâine de mălai pentru cină, pui fript și plăcintă cu mere. Tot ce-mi plăcea mai mult. Dar n-am mâncat nimic. Eram furioasă că plecai din nou, chiar și după ce tata te rugase să rămâi; mi-a spus să-mi bag mințile-n cap și să mă port cum trebuie sau să părăsesc masa. M-am dus sus în camera mea îmbufnată și am refuzat să-mi iau rămas bun. De la fereastra dormitorului meu te-am urmărit călărind afară din curte.

Se întoarse spre el, sprijinindu-și capul de cal.

— Dar n-am putut să suport. Am coborât scările în fugă și am alergat după tine. Te-am urmărit pe drumul de lângă râu, strigându-te până când, într-un târziu, m-ai auzit și-ai tras de hățuri. Când te-am ajuns din urmă, m-ai ridicat lângă tine, pe Apple Jack, și m-ai strâns în brațe. Mi-ai spus să nu plâng și că te vei întoarce de Crăciun.

Ochii care aveau strălucirea caldă a topazului și focul lichid al smaradelor îl priveau acuzatori.

— Dar nu te-ai întors.

— Probabil a intervenit ceva, Banner.

— Nu te-ai mai întors timp de doi ani.

Abia acum înțelegea semnificația pe care ziua aceea o avusese asupra adolescenței ei. Mult după ce el plecase, se întinsese în pat și plânse amar. Știusese intuitiv că urma să treacă mult timp până avea să-l vadă din nou și în inima ei tânără se frângea din cauza asta.

Probabil că-l iubise nebunește. Era înalt și chipeș. Era curtenitor și interesant și știa o mulțime de povești minunate. O tachinase, dar nu în felul iritant în care o făceau Lee și Micah. Ci într-un fel care o făcea să se simtă că nu mai era un copil.

Se ridică și făcu un pas curajos către el, apropiindu-se suficient de aproape încât tivul cămășii ei de noapte să șteargă vârful cizmelor lui.

— M-ai lăsat să călăresc împreună cu tine pe Apple Jack până la poartă. Era un mod special de a ne spune la revedere, pentru că restul familiei nu era adunat în jur. Te-am avut numai pentru mine.

Își adânci privirea în ochii lui. Capul i se înclină spre spate și își revărsă părul bogat și negru, peste umeri și peste sâni.

— M-ai sărutat.

Fusese un sărut frățesc, scurt, pe obraz, dar ea nu-l uitase niciodată.

La aceste trei cuvinte, Jake sări de parcă ar fi fost împușcat. Brutal, o apucă de partea de sus a brațului cu degetele lui puternice și o întoarse spre ieșirea din staul.

— E timpul să te duci la culcare. Trebuie să dormi.

Intenționat, merse târându-și călcâiele în urma pașilor lui grăbiți.

— Unde ai de gând să dormi? În baracă?

— Nu. Vreau să fiu cu un ochi pe Stormy încă o noapte. O să mă culc unde m-am culcat și azi-noapte. Aici, în grajd.

— Nu cred că a fost prea confortabil, spuse ea, eliberându-și brațul din strânsoare.

— Ba a fost bine, Banner, și acum vino...

— Unde-ai dormit? Ai avut pernă?

— Pernă?

Aproape că țipase, dar nici cu prețul vieții n-ar fi putut spune ce anume îl irita.

— Nu uita că vorbești cu un om care a dormit mai multe nopți afară, pe pământ, decât în casă, pe vreun pat.

— Da' asta nu înseamnă că trebuie să dormi așa când nu e nevoie, replică ea pe un ton similar cu al lui.

Înainte de-a o putea opri, se întoarse și controlează fiecare staul, până când îi găsi desaga și pătura.

Proptindu-și mâinile în șolduri, îl înfruntă:

— Jake Langston, ce-ar spune lumea dacă ar ști că familia Coleman din River Bend își lasă musafirii să doarmă ca pe niște cavaleri rătăcitori?

Poziția în care stătea făcu să i se desfacă larg broboada deasupra sânilor, dezvăluind decolteul adânc al cămășii de noapte, brodat cu trandafiri, fără a mai vorbi de ce era dincolo de acesta. Aproape că se pierdu cu firea și își petrecu șalul înapoi peste sâni și fugi, dar se opri locului, prefăcându-se supărată pe el.

— Bine, Banner, spuse Jake supărat.

Mușchii maxilarului lui arătau de parcă erau contractați și nu se puteau mișca decât foarte greu.

— Și-acum, dacă pleci de-aici o să pot să mă folosesc de patul ăsta, așa cum este.

— Ba nu. Cel puțin nu până nu îl fac mai comod pentru tine. Dă-mi câteva din păturile alea nefolosite pentru cai. Sunt curate. Măcar pot să le aștern sub pătura ta.

Își trecu o mână impacientată prin păr înainte de a se duce să aducă păturile. Când i le înmână, îi spuse scurt:

— Grăbește-te. E târziu și n-ar trebui să fii aici.

Ignorându-i privirea foarte încruntată și temându-se să-i pătrundă înțelesul, azvârli pătura lui la o parte și, cu o mișcare mai amplă decât era necesar, scutură în aer prima pătură pentru cai înainte de a o lăsa să se aștearnă pe fân. Mai făcu și cu celelalte trei pături la fel, apoi întinse pătura lui peste celelalte și îngenunche să netezească cutele. Chiar dacă era conștientă că broboada îi căzuse de pe unul din umeri, trăgând după ea și mâneca, nu făcu nici o mișcare să o pună la loc.

Sânii ei se mișcară sub țesătura fină a cămășii de noapte. Îi simțea legănându-se, grei, când își întinse brațele ca să-i pregătească culcușul. Simți dezmierdarea blândă a batistului pe sfârcuri când prinse cămașa între genunchi, întinzând-o. Lumina delicată a felinarului îi înfrumuseța nuanța pielii. Crea oare o umbră în decolteul ei? Observase oare Jake că nu mai era o fetiță de doisprezece ani cu fața brăzdată de urme de lacrimi? Adunându-și tot curajul, se ridică în picioare, cu fața la el.

— Ei, așa-i mult mai bine, nu?

Jake își șterse palmele de pantaloni. Liniile situate de o parte și de alta a gurii lui se adânciseră considerabil. O venă îi pulsa latâmplă.

— Mda, e mai bine. Și-acum noapte bună, Banner.

Se întoarse brusc și începu să-și aranjeze lucrurile din desagă pe una din scândurile care-i foloseau drept raft.

— Dar nu mi-e somn.

— Nu contează. Du-te la culcare.

— Da' nu vreau.

— Da' vreau eu.

— De ce?

— Pentru că n-ar trebui să stai aici... așa.

— De ce?

— De-aia.

Jake strânse din umeri, defensiv. Mișcărilor lui erau repezi și stângace. Reuși cu greu să-și aranjeze vasul de bărbierit pe etajera îngustă.

— Jake?

El mârâi în semn că o auzise.

— Jake, uită-te la mine.

Mâinile lui se opriră din activitatea lor inutilă. Le sprijini chiar, pentru un moment, pe partea de sus a despărțiturii staulului. Banner îi văzu umerii ridicându-se și pieptul umflându-i-se de un suspin greu. Apoi se întoarse.

Nu o privi pe ea, ci locul de deasupra capului ei. Mâinile ei se găsiră una pe alta în apropierea taliei și se uniră de parcă ar fi fost atrase de magneți puternici. Stătea dreaptă și rigidă, cu picioarele strâns lipite de sus până la glezne. Își umezi buzele cu limba.

— Jake, hai să ne iubim.

Secundele treceau într-o tăcere deplină. Aerul era încărcat de tensiune, de gânduri nerostite, de bătăi puternice de inimă. Nici unul din ei nu se mișcă. Într-un târziu, unul din caii din grajd furnăi. Jake privi în direcția aceea. Se uită în jos, la picioarele lui, ridicându-și unul din ele pe călcâi și inspectându-și vârful cizmei de parcă nu-l mai văzuse niciodată până atunci, își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, dar și le retrase ca și când ar fi dat peste ceva fierbinte înăuntru și își încrucișă brațele pe piept. Se uită de-a lungul șirului de staule apoi sus la stinghiile acoperișului și la felinarul care pâlpâia.

Într-un târziu, ochii i se îndreptară înapoi spre Banner. De data asta o privi.

— Cred că ai face bine să pleci chiar acum și să uităm amândoi că ai spus vreodată așa ceva.

Banner clătină din cap înainte ca el să termine.

— Nu, acum am spus-o. Asta vreau. De asta am și venit aici. Te rog, Jake, iubește-mă.

Jake scoase un râs sforăit relaxându-se puțin și dând din cap.

— Banner, iubit, scumpo, nu vreau să râd de tine, dar...

— Nici să nu îndrăznești, spuse ea, cu o voce spartă. Doar asta face toată lumea din oraș în noaptea asta.

Jake făcu să-i dispară de pe față orice urmă de umor, ca nu cumva să înțeleagă, în mod greșit, că-și bate joc de ea.

— Pentru nimic în lume n-aș râde de tine, Banner. Dar ceea ce-mi ceri tu este ridicol și știi asta foarte bine.

— De ce?

— De ce?

Jake avu o tresărire când strigătul lui sperie mai mulți cai. Așteptă să se calmeze, apoi spuse cu o voce atât de joasă, încât era mai mult o șoptă.

— E ridicol. Sunt... suntem... ești... ești preatânără.

— Sunt suficient de mare ca să mă mărit.

— Dar nu cu mine! Banner, am de două ori vârstata.

Banner respinse argumentul.

— Trebuia să fiu mireasă în noaptea asta, Jake, să cunosc dragostea unui bărbat. Mi s-a furat acest lucru. Ajută-mă. Am nevoie de tine. Fă asta pentru mine.

— Nu pot, spuse el repede.

— Ba poți.

— Nu pot.

— Doar o faci tot timpul.

— Astea nu-s vorbe de domnișoară.

— Dar e-adevărat, nu-i așa? I-am auzit pe bărbați vorbind de cuceririle tale.

Jake aținti un deget osos spre ea.

— Banner, încetează cu vorbăria asta murdară imediat. Mișcă-te la culcare sau te bat de-ți merg fulgii.

— Nu-mi mai vorbi de parcă aș fi copil.

— Pentru mine asta și ești.

Se eliberă de șal cu o mișcare scurtă din umeri, făcându-l să cadă pe fânul de pe jos cu un zgomot ușor, ca o șoptă.

— Privește-mă, Jake. Nu mai sunt o fetiță. Sunt femeie.

O, Doamne!

Toată ființa lui gemu. Era femeie, într-adevăr. O femeie frumoasă, ademenitoare. Era un fapt pe care încerca din răputeri să-l ignore, dar corpul lui nu se supunea. Când încetase oare să mai fie micuța și scumpa lui Banner? Când încetase să mai fie prețioasa fiică a celui mai bun prieten al lui? Când se transformaseră coatele și genunchii, membrele lungi, neîndemnatice și cosițele dezordonate în atâta gingașă feminitate? De la formele subțiri, colțuroase, la cele rotunjite voluptuos. Această transformare avusese loc gradat, în anii ce s-au scurs de când o văzuse ultima dată, sau în ultimele nouăzeci de secunde?

Părul ei era negru ca noaptea, o cunună de bucle în jurul feței ovale. Mâinile unui bărbat se puteau rătăci în părul acela. Jake și-l imagină răsucindu-i-se pe degete, atingându-i fața, buzele, abdomenul.

Știa de mult timp că era un copil frumos, dar cea care-l privea acum cu ochii umbriți și o gură pe care se gândi brusc că trebuie să o sărute sau să moară nu mai era un copil.

Fața ei era senzuală și provocatoare. Ar fi trebuit să fie a unei femei ușoare, una care știa cum să ia un bărbat și cum să facă să-l excite. Dar faptul că fața asta era a unei fete inocente, dulci, una pe care o știa din leagăn, era una din cele mai crude glume ale lui Dumnezeu.

Ochii ei erau mult prea înflăcărați ca să-i protejeze puritatea de jefuitori. Așa încadrați cum erau de sprâncene negre, arcuite, înconjurați de gene lungi, negre, erau prea îndrăzneți, prea ispititori ca să-i folosească. Cinstea și caracterul ei deschis erau periculoase pentru virtutea ei. O singură privire spre gura ei senzuală era suficient pentru a face un bărbat să depășească limitele loialității și devotamentului. Cine s-ar fi putut gândi la o prietenie veche în fața unei tentații care se oferea pe sine pentru a fi degustată?

Pistruii împrăștiați în jurul nasului erau impudici. Pielea era catifelată ca satinul și caldă ca laptele proaspăt muls. Jake nu îndrăzni să-și imagineze ce gust avea. Banner mirosea de parcă tocmai se spălase cu un săpun parfumat cu flori. Îi venea să-și îngroape fața într-un asemenea buchet.

Nu mai avea nimic pe sub cămașa de noapte subțire, de copil inocent. Chiar și numai gândul la Banner Coleman dezbrăcată era sigur un păcat. N-avea nici o îndoială că Ross l-ar fi împușcat pe cel care s-ar fi gândit doar la trupul ei gol.

Dar care bărbat în carne și oase nu și-ar fi lăsat frâu liber imaginației în legătură cu corpul zvelt ce se contura prin țesătura moale și nu și-ar dori să o îmbrățișeze? Ce bărbat ar fi rămas indiferent la rotunjimea sânilor ei care mișcau pânza subțire care-i acoperea la fiecare respirație tremurătoare? De-ar putea să vadă acele cercuri întunecate din mijlocul lor. La dracu'. La picioarele ei zvelte și la umbra adâncă dintre pulpele ei nu se putea gândi, căci ar fi înnebunit de-a dreptul și-ar fi făcut ceva pentru care putea fi spânzurat.

Dar feminitatea ei nu provenea numai de la fața ei provocatoare și corpul seducător. Spiritul era acela care capta, în primul rând, imaginația unui bărbat. Avea un aer sălbatic care se cerea împlânzit de oricine ar fi avut curajul să încerce. Natura ei sălbatică era o provocare pe care orice bărbat demn de acest nume ar fi acceptat-o bucuros, dacă nu să o împlânzească, măcar să o supună voinței lui.

Această minusculă mostră de feminitate venise la el și, cu o îndrăzneală pe care trebuia să o admire, îi ceruse să-i ia virginitatea.

Daroricât de tentant ar fi fost acest gând, nu s-ar fi putut atinge de ea cu nici un chip.

O iubea pentru cine era. Nu avea de gând să sacrifice o prietenie de douăzeci de ani pentru douăzeci de minute de plăcere. Se blestemă că nu se culcase cu una din târfele Priscillei noaptea trecută. Atunci corpul lui n-ar mai fi fost atât de flămând. Ar fi fost mult mai ușor să o refuze pe Banner. Se convinge pe sine că ăsta fusese motivul pentru care se gândise atât de mult la toate astea.

Nici nu se punea problema unui răspuns. Trebuia să o dezamăgească. Dar cu gingășie. Fără să riște afecțiunea pe care și-o purtau unul altuia. Fără să-i mai rănească mândria.

— Știi că ești femeie, Banner. Cinstit să fiu, sunt cam șocat să aflu cât de mult ai devenit femeie.

— Atunci culcă-te cu mine.

— Nu. Asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. În seara asta te simți rănită, respinsă în favoarea unei alte femei. Înțeleg. Ești disperată. Este o reacție naturală la ceea ce ți-a făcut Sheldon. Încerci să-ți salvezi mândria rănită. Nemernicul ăla te-a pus într-o situație penibilă și vrei să-ți redobândești mândria. Dar nu în modul ăsta.

— Ba da, îl contrazise pe un ton serios.

Jake clătină din cap. Făcând un pas înainte, își puse mâinile pe umerii ei. Era o mișcare riscantă, dar una pe care trebuia să o facă. Trebuia să se convingă pe sine că încă o mai putea atinge și, în același timp, se mai putea gândi la ea cu afecțiunea unui unchi și trebuia să o convingă că asta era ceea ce simțea.

— Banner, hai să nu mai vorbim despre asta. Te rog, du-te înapoi în casă. Mâine dimineață lucrurile or să-ți pară altfel. Îți promit. O să călărim împreună și...

— Jake, nu mă vrei? strigă ea încetisor. Nu arăt suficient de bine?

— Banner, gemu el închizându-și ochii.

— Dacă aș fi fost oricare altă femeie, m-ai fi vrut?

— Dar nu ești.

— Chiar atât de mult contează?

— Numai asta contează. Tu ești Banner, fetița lui Ross și a Lydiei. Țin minte când te-ai născut, ce naiba.

Cu inima bătându-i năvalnic, își așeză mâinile pe pieptul lui și îl privi în față.

— Dar dacă nu ți-ai aminti toate astea...

— Dar mi le amintesc.

O respinse și îi întoarse spatele. Își lăsă capul în jos și își frecă ochii cu podul palmelor. Ce bine era dacă nu vedea, nu mirosea, nu simțea. Ce bine dacă toate simțurile lui ar înceta să funcționeze. Dar era exact invers, țipau, se agitau furios. Impulsurile lui sexuale fuseseră întotdeauna nenorocirea lui, influențând deciziile pe care trebuia să le ia creierul.

Era dezgustat de el însuși. Nu se putea să aibă o erecție din cauza micuței pe care o împingea cu leagănul atât de sus încât țipa de încântare. Și totuși avea. Și încă una zdravănă. Dar cum? Cum de putea trupul lui să-i trădeze conștiința?

— Tu vrei un bărbat în noaptea asta, Banner, spuse el de-a dreptul. Bine, te înțeleg, deși nu cred că asta-i o soluție pentru dezamăgirea în dragoste.

Se opri să-și tragă sufletul.

— Dar îți jur, nu sunt eu cel pe care îl vrei. Eu sunt doar un cavaler rătăcitor, un cowboy fără scrupule, de care fermierii își ascund fiicele. Am făcut multe lucruri, am văzut multe lucruri care te-ar face să te cutremuri. Fug de răspundere. Sunt un vântură-lume, un nimeni și fără altă avere decât ce-i în desaga de la șa. Când am și eu câțiva dolari, îi cheltuiesc pe whisky, jocuri de cărți și curve. Și am o groază de curve. Măinile mele nu sunt suficient de curate ca să te atingă. Gândește-te la asta.

— Te iubesc, indiferent ce ești sau ce-ai făcut. Nu contează. Întotdeauna te-am iubit.

— Și eu te iubesc, Banner. Dar noi vorbim acum despre cu totul altceva.

Lăsă să-i cadă mâinile de-a lungul corpului cu o fermitate fără echivoc. Nu sunt bărbatul de care ai nevoie în noaptea asta.

— Nici eu nu sunt femeia pe care o vrei tu, Jake, spuse aspru. O vrei pe mama.

Jake se răsuci pe loc.

— Ce-ai zis?

Nu mai rămăsese nici o urmă din atitudinea lui defensivă, obosită. Sentimentul de umilință și de auto-deprecieri dispăruse. Fața îi era aspră. Sprâncenele îi erau coborâte mult în jos peste ochii care-i cercetau fața atent.

— Am zis că o vrei pe mama, replică Banner clar.

Jake se uită la ea aspru, furios. Banner își ridică puțin bărbia.

— O iubești, Jake, spuse ea.

— Habar n-ai ce vorbești.

— Cred că am știut întotdeauna acest lucru, în străfundul inimii, dar mi-a apărut în minte doar cu puțin timp în urmă.

Ochii lui continuă să o privească în același fel penetrant.

— Cred că și Ma știe. De asta nu a insistat niciodată să rămâi aici, nu-i așa? De asta nu stai niciodată mult timp, pentru că nu poți suporta să-i vezi pe ea și pe tata împreună.

Fața lui tresări, spasmodic ca tremurul aerului fierbinte pe deasupra preriei într-o zi de vară.

— Ross este cel mai distins bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Este prietenul meu cel mai bun.

Banner se înduioșă și zâmbi.

— Știi asta, Jake. Probabil că îl iubești pe tata tot atât de mult ca pe ea, doar că altfel. Dar nu mă insulta pe mine negând că o iubești pe mama. Eu știu că o iubești.

Jake îi întoarse spatele, dar nu complet, numai pe sfert, așa încât să-l poată vedea din profil. Își trecu degetele prin păr, apoi și le împleti și le strânse unul într-altul. Fața îi era răvășită de un sentiment de vinovăție și regret.

Banner îl compătinea din inimă. Își jucase atu-ul și se dovedi că fusese o mișcare câștigătoare, dar nu era nici urmă de glorie în victoria obținută. Întotdeauna se gândise că există un motiv pentru singurătatea pe care Jake și-o impunea. Acum suspiciunea ei fusese confirmată. Pași spre el, se împinse în el și își înlănțui brațele în jurul taliei lui, așa cum făcuse în copilărie.

Numai că de data asta era cu totul altfel. Atingerea corpului ei de corpul lui îi produse o plăcere surprinzătoare. Era mai înalt decât Grady, mai dur, mai slab. Ceva se stârni în ea, un lucru neobișnuit, o senzație nouă, care era cu atât mai minunată cu cât era interzisă.

— Nu-ți fie teamă, Jake. N-am spus-o ca să te simți prost. Mama ta și cu mine suntem, probabil, singurele care am ghicit, și n-o să spunem nimănui. Nu te poți abține să n-o iubești. Își înalță capul de pe pieptul lui. De vreme ce n-o poți avea pe ea în seara asta, ia-mă pe mine.

Părul îi cădea pe lângă față, împrăștiindu-se pe umeri și pe spate. Fără să se gândească ce face, brațele lui Jake o înlănțuiră. Era încă uluit de faptul că Banner ghicise sentimentul pe care-l avea față de Lydia de atâția ani, încă de când o văzuse prima dată, zăcând aproape moartă, în ploaie, într-o pădure din Tennessee.

— Ești singur, Jake, tânjești după o femeie pe care o iubești de ani de zile. Dar ea iubește pe altcineva, aparține altuia și așa va fi întotdeauna. Trebuie să devin femeie în noaptea asta. Mă îndoiesc c-o să mai risc vreodată să iubesc un bărbat după cât m-a umilit Grady. Dar am nevoie să știu că pot câștiga dragostea unui bărbat. Redă-mi încrederea.

Banner își ridică mâinile și îl mângâie pe față. Vârfurile degetelor ei alunecă peste fața lui familiarizându-i simțul tactil cu fiecare contur, cu fiecare proeminență. Dădu frâu liber curiozității și îi găsi favoriții tot așa de aspri și lobul urechii tot așa de fin cum bănuise: urmări cutele adânci ce se arcuiau de-o parte și de alta a gurii.

— Suntem exact ceea ce le trebuie altora. Hai să ne consolăm unul pe altul și să ne iubim în seara asta, Jake.

Mângâierile ei blânde îl treziră din transă. Și în același timp îl convinseseră. Mâinile lui se deschiseră larg pe spatele ei și o traseră mai aproape; își îngropă fața în părul ei, un păr care semăna mult cu al Lydiei; gemu când corpul ei se arcui firesc pentru a se potrivi cu al lui.

— Nu putem face asta, Banner.

— Ba putem.

— E ultimul lucru de care ai nevoie.

— Ești singurul căruia i-aș cere s-o facă.

— Ești virgină.

— Și ce dacă.

— O să te fac să suferi.

— Nu.

— O să ai de suferit din cauza asta mai târziu.

— O să sufăr mai mult dacă n-o faci.

Buzele ei îi atinseră gâtul acolo unde cămașa era descheiată. Pielea lui era caldă.

Jake oftă și ridică ușor din umeri.

— Nu e bine ce facem.

— De ce n-ar fi? Ai uitat cum îmi sărutai vânățile și zgârieturile ca să se facă bine? Sărută-mă acum, Jake. Scapă-mă de durerea asta teribilă din mine; chiar dacă trebuie să te prefaci că sunt mama.

Gura lui o întâlni pe a ei chiar înainte ca ea să fi terminat de vorbit. Fu o atingere ușoară a buzelor, ca a unor petale. Dar ei îi dădu fiori. O atinse din nou. Mai lung de data asta. Apoi își apăsă gura peste gura ei și rămase astfel.

Brațele ei se încolăciră timid pe după gâtul lui.

Jake îi simți sfârcurile atingându-i pieptul și, o clipă, uită că trebuie să procedeze cu răbdare. Gura lui îi căută din nou gura, flămândă, apăsând-o ca să-i despartă buzele.

Banner scoase un suspin, brusc scuturată de un fior. Corpul i se îndreptă, ridicându-se și lipindu-se de el, ca al unei păpuși mânuită de sfori.

Jake își pierdu cumpătul, copleșit de gustul, de parfumul și de gingășia ei.

Câteva momente mai târziu, se prăbușiră pe păturile așternute pe jos.

— Banner, Banner, spuse el cu respirația agitată, oprește-te. Nu pot acum. Nu e bine ce facem.

— Te rog, Jake, ia-mă.

Toate obiecțiunile pe care le înșirase în minte, fuseseră doborâte ca niște ținte într-o sală de tir când îi dădu cămașa de noapte la o parte de pe unul din umeri și îi atinse gâtul cu gura deschisă. Își lunecă mâna între trupurile lor, înlăturând veșmintele.

Pielea ei goală o mângâia pe a lui, feminitatea ei îl învăluia de pretutindeni.

Carne de femeie catifelată și moale.

Drumul spre iad era pavat cu mătase.

— O, Doamne, o, Doamne, ajută-mă să nu fac asta, se rugă Jake.

Dar Dumnezeu era ocupat cu altceva și nu ascultă ruga fierbinte înălțată de Jake Langston.

Stătea întins pe spate, uitându-se la rafturi și ascultându-i plânsul tăcut. Își întoarse capul spre ea și îi puse mâna pe umăr.

— Banner.

Numele ei îi sfâșie gâtul.

Stătea lungită pe o parte privind în altă direcție. La atingerea lui, se ghemui și își apăsă fața și mai adânc în brațul protector.

Jake se ridică în șezut, privi spre ea și își adresă cele mai murdare cuvinte pe care și le aminti.

Ridicându-se în picioare, se încheie la pantaloni și ieși fără grabă din grajd, lăsând-o singură pentru a se aranja.

Banner știu din clipa în care Jake ieși afară. Se întoarse pe spate și-și frecă ochii până i se iritară. Se ridică încet, mai întâi în coate, oprindu-se să-și tragă sufletul, apoi se ridică cu totul.

Cu mâini tremurătoare, își netezi părul plin de paie. Ridică de jos șalul, îl scutură și se înfășură în el, apoi se strădui să rămână în picioare. Își duse mâna la piept, înăbușind o nouă serie de suspine când văzu pata de sânge de

pe pătura lui. Suferința o ameți și, o clipă, se sprijini de peretele staulului în încercarea ei de a-și găsi echilibrul înainte de a începe lungul drum spre ușa grajdului.

Aerul rece de afară o răcori puțin. Ușurarea fu trecătoare. Cu coada ochiului, văzu ceva mișcându-se și își îndreptă privirea într- acolo. Jake stătea sprijinit de peretele grajdului, în umbră. Se desprinsese de perete în clipa în care o văzu și făcu un pas ezitant, înainte.

— Banner!

Jake îi privi disperat fața descompusă pe care lumina slabă a lunii o scotea și mai mult în evidență. Îi văzu expresia de patimă din ochi, lacrimile șiroind. Urmele umede de pe obraji ei palizi dovedeau că nu fusese în stare să și le țină. Buzele îi erau umflate și jupuite. Mâinile lui prădătoare se răzbunaseră distrugător pe părul ei. Într-o stare vrednică de milă, își strângea cu putere șalul în jurul ei ca și cum s-ar fi temut să nu i-l smulgă iar și să se culce din nou cu ea. Îi întoarse brusc spatetele și fugi spre casă, dispărând în întunericul de pe verandă.

Jake se propti de peretele grajdului. Își sprijini ceafa de scândurile văruite și se strâmbă furios spre cer.

— Ce porcărie!

Capitolul patru

Banner crezuse că ieri fusese ziua cea mai rea din viața ei. Dar se înșelase. Cea de astăzi era mai rea. Acum disprețul ei se îndrepta nu numai spre Grady Sheldon, ci și spre sine, pentru lucrul rușinos pe care îl făcuse noaptea trecută.

Cuprinzându-și trupul cu brațele de parcă ar fi avut o durere în mijlocul corpului se întinse pe pat și își duse genunchii la bărbie. Ce-o apucase să facă asta? Crezuse că făcând asta scăpa de disperarea în care se zbătea. Jake avusese dreptate. Nu făcuse decât să-i accentueze și mai tare rușinea.

Jake, Jake, Jake. Oare ce crede el despre mine?

Pe Lydia o venerase dintotdeauna, așezând-o pe un pedestal, deasupra tuturor femeilor. Intuitiv, Banner înțelesese că din cauza asta nu se căsătorise niciodată și nici nu se apropiase vreodată de o femeie decentă pe care ar fi putut să o ia de soție. N-o trădase pe Lydia, culcându-se cu altă femeie, pentru că aici nu era vorba de sentimente. Putea fi iertat că-și potolise trupul, pentru că sufletul îi era încredințat Lydiei.

O iubise pe Banner pentru că era fiica Lydiei. Dar acum Jake aflase că nu-i cu nimic mai bună decât Wanda Burns. I se aruncase în brațe și-i ceruse să facă dragoste cu ea. Uimirea colosală ce i se citise pe față când îl abordase prima dată o urmărea și acum. Fusese șocat de neobrăzarea ei, poate chiar dezgustat. Dacă nu înainte, atunci sigur, după, când...

Nu, nu se putea gândi la actul în sine. Rușinea mușcă adânc în ea când încercă.

Aducerile aminte trecură peste momentele acelea intense și își reluară cursul în clipa când se rostogolise într-o parte ca să-și ascundă fața și trupul trădător de privirea lui. Purtarea ei distrusese cu siguranță orice afecțiune sau admirație pe care le simțise pentru ea. N-avea s-o stimeze mai mult decât pe târfele cu care se culcase. Nu însemna mai mult decât încă o creștătură pe centura lui plină. Nu merita o părere mai bună, pentru că așa se comportase.

— Banner?

Ca împinsă de un resort, se ridică în șezut și își șterse ochii umflați de plâns. Își netezi părul frenetic, ba chiar își trecu o mână în jos pe piept. Arăta altfel? Putea mama ei să-și dea seama ce făcuse?

Sări din pat și își puse un capot ca și când s-ar fi temut ca nu cumva cămașa de noapte să-i dezvăluie secretul.

— Da, mama?

Lydia deschise ușa și intră în cameră. Se ocupase mult de această cameră a fiicei ei. Înăuntru pusese tot ceea ce îi lipsise ei în adolescență și își dorise întotdeauna.

Patul de fier era vopsit în alb imaculat. Lydia și Ma investiseră o groază de timp în cuvertura colorată ce-i acoperea patul. Draperii albe, încrețite, prinse în inele decorau cele două ferestre. Scaunele de la fereastră erau acoperite cu perne făcute din resturi de țesături și umplute cu fulgi de găscă. Covorașe împletite din cârpe erau răspândite pe podea. Atingerea unei mâini iubitoare se făcea simțită peste tot. Și cu toate că Banner fusese atât de băiețoasă, toată această feminitate investită în ea nu fusese irosită.

Sprâncenele Lydiei se încruntară de îngrijorare. Banner stătea în picioare în fața uneia dintre ferestre. Atitudinea ei era mândră, dar era limpede că-și petrecuse cea mai mare parte a nopții plângând. Lydia închise ușa în urma sa.

— Ne-am făcut griji în privința ta. Înțeleg că n-ai coborât pentru micul dejun, dar e aproape amiază. Cobori la prânz sau vrei să-ți aduc mâncarea pe o tavă?

Grija plină de dragoste a Lydiei declanșă un nou val de lacrimi pe care Banner se luptase să și le rețină. Ce-ar fi crezut părinții ei dacă ar fi văzut-o mișcându-se sub Jake? Rușinea trecu peste ea ca o maree roșie.

— De fapt nu vreau nimic, mama, dar îți mulțumesc. Cred că o să stau în camera mea astăzi.

Lydia își apăsă mâna pe mâna ei.

— Ai ieșit azi-noapte. Chiar așa de greu ți-a fost?

Sperase ca Banner să treacă peste momentul ăsta, așa cum fac cowboy-ii trântiți la pământ de vreun cal nărăvaș, care sar din nou în șa.

— Nu-i asta, spuse Banner evaziv. Vreau să-mi petrec ziua de azi gândindu-mă la ceea ce urmează să fac.

Lydia o cuprinse în brațe și îi mângâie părul.

— Pentru nimic în lume nu ți-aș fi spus asta ieri. Rănile tale erau prea proaspete. Dar acum vreau să-ți spun ceva și te rog să nu mă înțelegi greșit. Se opri un moment, căutându-și cuvintele. Mă simt ușurată că nu te-ai măritat cu Grady.

Banner se desprinse din îmbrățișare ca să o poată vedea mai bine pe mama ei.

— De ce? Credeam că-ți place.

— Mi-a plăcut. Foarte mult. Întotdeauna mi-a fost simpatic. Ochii ei de chihlimbar se întunecară. Poate că asta a fost. Era prea simpatic. N-am încredere într-un bărbat care n-are nici un defect, nici o lipsă.

Banner aproape că-și uită nenorocirea și râse.

— Mama, ești atât de contradictorie. Orice altă mamă ar fi fost bucuroasă ca fiica ei să se mărite cu un bărbat tânăr și fără metehne, cum e Grady.

— Nu că așa fi fost nefericită. Dar cred că nu era prea mare lucru de capul lui. Sau nu destul ca să fie bun pentru tine.

Grady i se păruse Lydiei prea moale pentru Banner. Nu avea o voință suficient de puternică pentru fiica ei. Se temuse că, în timp, Banner s-ar fi plictisit de el și Lydia nu-și putea imagina ceva mai înspăimântător pentru o căsnicie. Ea și Ross se certau, se iubeau, râdeau. Plictiseala nu fusese în nici un caz parte componentă a vieții duse alături de el și nu dorise acest fel de non existență nici pentru fiica ei.

Degetele ei mângâiară obrazul lui Banner.

— Cred că meriți mai mult decât atât. Cred că există cineva absolut minunat care te așteaptă. Eu am crezut că viața mea se terminase, înainte de a-l fi cunoscut pe Ross. Și el a simțit la fel când a murit Victoria și l-a lăsat cu un nou-născut. Nu credeam într-o a doua șansă și uite ce viață minunată am avut împreună.

De emoție, lui Banner i se puse un nod în gât. O îmbrățișă pe mama ei ca nu cumva să-i citească vinovăția despre care Banner știa că ar fi ieșit sigur la iveală la o privire mai atentă. Dacă exista un bărbat minunat care o aștepta, n-o mai putea avea. Era întinată. Nu de către Jake. De către ea însăși.

Jake era bărbat. Un bărbat viril. Orice dubii ar fi avut, se risipiseră în noaptea asta. Îl provocase mai mult decât ar fi rezistat chiar și un sfânt. Jake nu avusese nici o vină în ceea ce se întâmplase. Ar fi vrut să poată transfera o parte din greutatea vinei asupra lui, dar nu putu. Era cinstită, dacă altfel nu. Promise exact ceea ce ceruse. Ea era cea care trebuia să plătească acest preț.

— Ross și cu mine am tot discutat, spuse Lydia. Ne-am gândit că poate ai vrea să pleci undeva pentru o vreme. Du-te într-o plimbare. Într-un loc cu adevărat grozav, la St.Louis sau New Orleans. Oricare din ele...

— Nu, mama, spuse Banner, clătînând din cap. Nu-i de mine. N-o să fug să mă ascund niciodată. E rușinea lui Grady, nu a mea, și refuz să-l las să mă îndepărteze de oamenii și de casa pe care o iubesc, spuse ea respirând adânc, tremurător. Vreau să-mi iau în stăpânire pământul, vreau să mă mut de partea cealaltă a râului și să mă ocup de fermă, așa cum am plănuțit.

Uimită, Lydia se uită la fiica ei.

— Dar, draga mea, asta ar fi urmat să faci împreună cu Grady după căsătorie. Tu, o femeie singură, nu poți face asta.

— Pot și intenționez s-o fac.

Vocea ei era convingătoare. În primele ore ale dimineții, Banner își dăduse seama că asta era singura soluție să se salveze: muncind până la epuizare, angajându-se într-un proiect care s-o absoarbă atât fizic, cât și mental, un proiect care ar putea-o face să-și recâștige respectul de sine.

— Trebuie să fac asta, mama. Înțelegeți, nu-i așa?

Lydia oftă când studie fața hotărâtă a lui Banner.

— Eu înțeleg, dar nu sunt sigură că o să înțeleagă și Ross.

Banner o prinse de mâini.

— Convinge-l tu, mamă. Nu pot să stau aici și să aștept trândăvind până apare un alt curtezan. Am depășit faza asta. Nici măcar nu-mi mai doresc așa ceva. Dacă voi continua să fiu sărmana, nefericita fiică a lui Ross și a Lydiei Coleman, a cărei cununie s-a dus de râpă, atunci o să mă veștejesc și o să mor. Trebuie să fac asta.

— O să vorbesc cu el, o asigură Lydia încet. Odihnește-te. Ești sigură că te simți bine? Ești palidă.

— Da, mă simt bine. Dar spune-i lui tata ce-am zis. Sunt nerăbdătoare să mă apuc de lucru. Cu cât îmi revin mai repede cu atât mai bine.

Lydia o sărută pe frunte.

— O să văd ce pot face. Dar nu acționa prea impulsiv, Banner. Nu lua decizii pripite.

De ce nu o prevenise mama ei cu o seară înainte? I-ar fi urmat sfatul? Banner se îndoii sincer.

— Știu bine ce fac, spuse ea încet; sperând că așa și era.

— Nu trebuie să fii atât de dură cu tine însăși. Inimile frânte sunt greu de dres.

Lydia se referea la Grady. După noaptea trecută, amintirea celor întâmplate în biserică părea să se estompeze. Ceea ce avusese loc între ea și Jake micșorase semnificația duplicității lui Grady.

După ce Lydia plecă, Banner se îndreptă spre măsuța de toaletă, își dezbracă halatul și își lăsă cămașa de noapte să-i alunece de-a lungul corpului până la podea. Scufundă o cârpă în apă rece și și-o puse pe față, presând-o pe ochii ei fierbinți, iritați. Când nu mai putu evita, își privi propria imagine în oglindă. Era surprinzător de neschimbată, deși simțea că

se schimbase irevocabil. Tot ce era înăuntrul ei fusese smuls afară, rearanjat, reasamblat și pus înapoi în aceeași formă. Dar nimic nu mai era ca înainte.

Își atinse buzele cu o mișcare nesigură, care amintea de felul cum Jake o mângâiase cu buzele lui. Își atinse gâtul. O vânătaie mică, atât de ușoară încât nici măcar mama ei nu o observase, readuse cu ea amintiri ce năvăleau ca venite pe aripile unei păsări colibri.

Nu era posibil. Își amintea totul greșit. Jake nu o mângâiase, nu o sărutase, nu o posedase în felul în care își amintea ea. Nu.

Dar se mințea pe sine. Trupul îi spunea acest lucru. Închizând ochii, mai putea simți încă presiunea lui de oțel adânc, înăuntrul ei, respirația lui puțin găfâită pe pielea ei, ușoara apăsare a buzelor lui pe buzele ei. Oricât de mult ar fi încercat să uite, n-ar fi putut. Oricât de mult ar fi vrut să-și blocheze memoria, febra sângelui ei n-ar fi lăsat-o.

— Hei, Jake.

Intră în baracă și se îndreptă direct spre soba pe care o carafă enormă aștepta plină cu cafea fierbinte.

— Ce-i? mormăi el și își turnă fiertura tare într-o ceașcă de porțelan.

— Ross vrea să te vadă imediat ce termini micul dejun, îl informă unul din cowboy. Mi-a zis să-ți spun asta.

Ceașca fu oprită din drumul ei spre buzele lui Jake.

— A spus ce vrea?

— Nu.

— Mulțumesc.

Jake n-ar fi fost surprins să fi fost salutat în dimineața asta de țeava armei lui Ross. Cu siguranță, dacă Ross află vreodată ce s-a întâmplat în grajd noaptea trecută, îl împușcă chiar și pe la spate, fără a avea vreo remușcare.

Odată, cu câțiva ani în urmă, Lee îl auzise pe unul din cowboy vorbind despre trupul maturizat al lui Banner. Lee apăruse onoarea surorii sale și cei doi se luaseră la bătaie. Când Ross întrerupse lupta, cowboy-ul fu forțat să repete comentariul pe care îl făcuse, în forma inițială. Ross fu atât de furios, încât l-ar fi omorât în bătaie pe tânăr dacă Jake și băieții nu l-ar fi oprit.

Nici una din femei nu aflase despre incident, dar bărbații din River Bend nu-l uitară niciodată. Îl respectaseră întotdeauna pe Ross ca șef și ca bărbat, evitându-l ori de câte ori era mânios. Dar după ziua aceea, nu se mai uitau la Banner nici măcar cu coada ochiului, oricât de tentant ar fi fost. Cei care fuseseră angajați după aceea, erau avertizați la timp de colegii lor că fiica șefului era ca un pământ sacru, pe care nu poți să-l încalci.

Jake se așeză la masa lungă și sorbi din cafeaua fierbinte. Dădu din cap a refuz când Cookie îi oferi o farfurie cu pesmeți și slănină.

Nu, Ross nu știa nimic despre noaptea trecută.

Dacă ar fi știut, Jake ar fi fost deja mort. Nici măcar prietenia lui cu Ross nu l-ar fi apărut de mânia provocată de faptul că o mângâiase pe Banner.

Dar cum dracu' putea să dea ochii cu el? Cum? Cum putea cineva să-și privească în ochii prietenul după ce tocmai îi violase fiica?

O pângărise pe micuța și scumpa Banner.

Disprețul de sine aproape că-l făcu să verse cafeaua pe care tocmai o înghițise.

— Am auzit că ai fost prin Fort Worth, Jake.

— Mda, răspunse el laconic.

— Ai trecut pe la *Ogorul Iadului*? Întrebă un alt cowboy cu ochii larg deschiși.

Lee și Micah exageraseră reputația lui Jake, tot povestindu-le despre el băieților de la River Bend, care îl considerau o legendă. Majoritatea erau prea tineri ca să fi călătorit prea departe. Dar cowboy-ii care o făcuseră și care povesteau despre asta erau venerați.

— Am dat și pe-acolo.

— Și cum a fost?

— Tămbălău mare.

— Da? Ai fost la *Grădina Edenului*? Cum am auzit io, madam Priscilla are cele mai bune curve din Texas. Școlite la New Orleans. Așa-i?

— New Orleans, zici?

Jake zâmbi de credulitatea lor. Avea vreun sens să-i deziluzioneze?

— Ei, da' cred că vreo două din ele sunt date dracu'.

— Te-ai culcat cu vreuna?

— Mai întrebă? Sigur că s-a culcat. Cu toate. Jake eca un tonic pentru fetelealea. Se zice că de când a plecat, madam Priscilla n-a mai putut să le șteargă zâmbetul de pe față. Arată al naibii de viguroase, așa cum se învârt pe-acolo, zâmbind nevinovat.

Cei din jurul mesei râseră. Jake ridică puțin din umeri și mai luă o înghițitură din cafea. Nu era deosebit de mândru de reputația lui de afemeiat, deși făcuse tot ce fusese în stare s-o câștige. Era obișnuit cu tachinările despre isprăvile lui prin dormitoare.

În dimineața asta era mult prea îngrijorat de apropiata întrevvedere cu Ross ca să mai dea atenție acestor glume vechi. Sexul sau lipsa lui erau subiectul frecvent de discuție al cowboy-ilor singuratici care, în mod

obișnuit, își petreceau luni întregi fără compania vreunei femei. Nu exista poveste mai vulgară pe care Jake să n-o fi auzit, o glumă desfrânată pe care să n-o fi povestit adesea în jurul unui foc de tabără. Nu-l mai impresionau așa cum îi impresionau pe cei mai tineri, care le luau ca atare și le credeau.

Insultele blânde și complimentele exagerate îi intrau pe o ureche și îi ieșeau pe cealaltă până când unul din cowboy spuse:

— Ce faci când ai vreo noapte liberă, ca aia de ieri, Jake? Sau ți-ai adus vreo femeie în grajd?

Jake sări din scaun și își scoase pistolul din toc atât de repede, încât celorlalți le pieri zâmbetul de pe buze. Pistolul lui era la un centimetru de nasul cowboy-ului neinspirat când Jake întreabă, printre dinți:

— Ce vrei să spui cu asta?

Cowboy-ul înghiți în sec, speriat. Auzise că prietenosul Jake Langston putea să fie imposibil când voia, că era iute la mânie și că nu era omul cu care să te joci. Acum află acest lucru din proprie experiență, și ar fi vrut din tot sufletul să-și fi umplut gura cu încă unul din pesmeții făcuți de Cookie, în loc să fi făcut gluma care l-ar fi putut costa viața.

— Nimic, Jake, nimic. Am făcut și eu o glumă.

Jake văzu că omul spune adevărul și se simți brusc stânjenit că-și pierduse cumpătul și scosese pistolul. Dar dacă cowboy-ul ar fi suflat vreun cuvânt cum că ar fi văzut-o pe Banner intrând în grajd, Jake sigur l-ar fi împușcat înainte ca reputația să-i fie compromisă.

Lăsă cocoșul pistolului jos și puse arma înapoi întoc.

— Scuze. Nu prea am chef de glume în dimineața asta.

Zâmbi strâmb, dar nu mai putu readuce voioșia în jurul mesei. Treptat, bărbații îi duseră farfuriile lui Cookie, care conducea bucătăria din baracă și, luându-și pălăriile, mânușile și lasourile, plecară la lucru.

Jake mai bău o ceașcă de cafea. Când nu-și mai putu prelungi șederea, porni spre casă, cu pași mărunți. Anabeth și Lydia ședeau pe verandă, urmărindu-i pe micuții Drummond jucându-se în grădină.

— M'neața, spuse Jake prudent.

— Bună, Bubba, spuse Anabeth.

Lydia îi zâmbi.

— Bună dimineața. Ne-ai lipsit la micul dejun.

— L-am plimbat pe Stormy. Încă-l mai supără copita.

— Ai mâncat?

Dădu din cap în semn că da, cu toate că era o minciună.

— În baracă. Dar unde-i toată lumea?

— Hector o ajută pe Ma să-și pună o sperietoare de ciori în porumb, spuse Anabeth, zâmbind. Îi speria pe copii, așa că i-am adus aici. Marynell studiază, ca de obicei.

Jake clătină din cap, fără să comenteze. Privirea îi hoinări spre copii care jucau capra.

— Ce... ce mai face Banner?

Era o întrebare perfect normală. Toată lumea era îngrijorată pentru ea după cele întâmplate cu o zi înainte. Nici sora lui, nici Lydia n-ar fi putut citi nimic în ea, doar dacă ar fi simțit tensiunea de dincolo de cuvinte.

— Am fost să văd ce face în urmă cu câțva timp, spuse Lydia. Avea ochii roșii. Probabil că a plâns toată noaptea. Lydia se uita cum cel mai mic Drummond se străduia să se urce în spatele surorii sale, așa că îi scăpă acea tresărire de regret care strâmbă unul din colțurile gurii lui Jake. Am stat de vorbă. Cred că o să-și revină cu timpul.

Jake se simți gătuț de emoție.

Banner poate că-și revenise de pe urma dezamăgirii cu Sheldon. Dar își revenise și de pe urma nopții trecute? Nu. Nu se putea trece peste asta. Răul pe care i-l făcuse avea caracter permanent.

— Ross e în casă? Unul din oameni mi-a spus că vrea să mă vadă.

— Da, spuse Lydia, cu o sclipire bruscă în ochi. Este în biroul lui.

Ducându-și două degete la pălărie, Jake le salută pe cele două femei și traversă fără grabă veranda, îndreptându-se spre ușa de la intrare.

— Sunt îngrijorată din cauza lui, spuse Anabeth când el nu mai putu să audă.

— Îngrijorată? De ce?

— Încă de când a murit Pa și a plecat să lucreze ca îngrijitor de vite, se comportă ca un străin. Uite cum trăiește. De azi pe mâine și fără nici o perspectivă. Aș vrea să se stabilească undeva, să-și ia o nevastă, să facă copii și să înceteze cu hoinăreala asta. E bărbat în toată firea. Ar trebui să se poarte ca atare.

— Și Ma este îngrijorată, observă Lydia. Și eu sunt.

— Știi ceva? continuă Anabeth. Cred că-l mai apasă moartea lui Luke. Știu că pare o prostie, sunt aproape douăzeci de ani, dar n-a mai fost același de-atunci. Poate că dacă se descoperea ucigașul și se făcea dreptate, Jake n-ar fi luat totul atât de tragic.

Lydia își coborî privirea în poală. Jake știa cine îl omorâse pe Luke – fratele ei vitreg, Clancey Russell. Aplicase propria lui pedeapsă, sentința la moarte. Avea doar șaisprezece ani când își luase asupra lui sarcina

răzbunării lui Luke. Peste asta nu putuse să treacă, peste uciderea fratelui său. Lydia era singura ființă din lumea asta cu care împărțea acest secret. Era o legătură între ei care nu avea să fie ruptă niciodată.

Jake străbătu holul umbros spre spatele casei și bătu ușor în tocul ușii. Se simțea la fel de neajutorat ca în ziua când îl întâlnise pentru prima dată. Trecerea anilor și inevitabila maturizare a lui Jake închisese prăpastia dintre vârstele lor, dar vinovăția îl făcea temător ca pe un băiețel care tocmai urma să ia bătaie.

— Ross.

Ross își înalță capul din teancul de hârtii de pe biroul lui, pe care tocmai le studia.

— Intră, Jake, și așează-te. Mulțumesc că ai venit. Aveai altceva de făcut?

— Nu.

Se așază pe scaunul din fața biroului și încercă să afișeze un aer normal, punându-și una din glezne pe genunchiul opus. Își scoase pălăria și o azvârli pe sofaua de piele de lângă perete.

— Mă gândesc să-mi petrec cea mai mare parte din zi cu Ma.

— Bine, spuse Ross pe un ton solemn. Îți duce dorul.

— Da, știu.

Oftă. Nu fusese cinstit să plece chiar după moartea lui Pa. Dar nu mai putuse suporta viața de la fermă. Ar fi înnebunit încercând să adune o recoltă decentă din pământul ăla stâncos. Încercase să-și convingă ambii părinți că fusese creat pentru creșterea vitelor, dar tot ce știau ei să facă era munca la fermă și nimic nu se schimbă în hotărârea lor.

Se simți vinovat că-și abandonase mama. Era cel mai în vârstă dintre fiii ei și, de aceea, responsabil pentru soarta familiei. De fiecare dată când fusese plătit, trimisese bani acasă, dar știuse că ea avea mai mare nevoie de el acolo decât de banii lui.

Greșise față de ea. Acum dădea ochii cu bărbatul căruia îi greșise încă și mai mult.

— De ce-ai vrut să mă vezi, Ross?

— Pentru același motiv pentru care vreau să te văd ori de câte ori vii la River Bend. O slujbă.

— Răspunsul meu este același. Nu.

— De ce, Jake?

Jake se mișcă fără astâmpăr în scaun. Întotdeauna înainte, motivul fusese Lydia. Banner pusese punctul pe i noaptea trecută. Nu ar fi putut rămâne la River Bend pentru că o iubea prea mult. Mai devreme sau mai târziu ar fi

devenit evident și ar fi distrus prietenia pe care le-o purta, atât lui Ross, cât și ei. Nu merita riscul. Dar acum avea un nou motiv. Nu mai putea da ochii cu Banner niciodată.

El era singurul vinovat. Ea venise la el, era adevărat. Ea îl ispitise, și asta era adevărat. Dar el îi făcuse jocul. Și, sincer vorbind, fără prea mult efort din partea ei. Îi răspunsese, dur, fierbinte și flămând.

El era mai în vârstă, avea mai multă minte. Banner fusese rănită, suferea cumplit, avea nevoie de mângâieri și de recâștigarea încrederii pierdute. Venise la el căutând un lucru și cerând altul. Și, totuși, știind toate acestea, știind că nu era bine, știind că-și sacrifică astfel prietenia cu Coleman-ii se culcase totuși cu ea.

Dumnezeule, ce mult trebuie să-l fi disprețuit ea în dimineața asta! Când totul se terminase, Banner se ghemuise cu frică, evitându-i atingerea. Nu voise să-l privească, iar când o făcuse avea ochii unui animal prins în cursă. Chiar atât de mult suferise? O mai durea încă? Nu putuse să-i arate ceva mai multă delicatețe? O, nu, nu el, Prințul din palatele-plăcerii. O iubise cu furie. Odată ce pătrunsese în ea, uitase că era virgină și nu se mai stăpânise.

Se purtase ca un animal.

Cu cât dispărea mai repede din viața ei, cu atât era mai bine. După ce-o să stea puțin cu Ma o să plece. Astăzi, dacă Stormy va putea merge.

— Nu pot să rămân, răspunse el scurt.

— Aș vrea să stăm de vorbă înainte de a-mi da un răspuns definitiv.

— Dă-i drumul. Dar să știi că-ți pierzi timpul cu mine.

— Ce zici de-o cafea?

— Nu mulțumesc.

— Whisky?

— Nu, spuse Jake zâmbind. Vrei să mă mituiești?

Ross îi zâmbi, la rândul lui.

— Dacă asta te face să rămâi. Știi că am vrut să lucrăm împreună încă de când am ajuns în Jefferson și s-a destrămat convoiul.

— Atunci era imposibil din cauza alor mei. Și acum este la fel de imposibil.

— La dracu', de ce? Întrebă Ross lovind biroul cu pumnul. Te așteaptă o altă slujbă? Spuneai că ai renunțat la cea din Panhandle.

— E-adevărat.

— Atunci? Ce-ai de gând să faci?

— Să găsesc altceva.

— De ce, când eu îți ofer o slujbă chiar aici? O slujbă a dracului de bună.

Ross se ridică din scaun și înconjură masa. În afară de părul argintiu ce se furișa pe lângă șuvițele negre, era omul pe care Jake Langston îl admirase dintotdeauna. Un alt spasm de dezgust îi răscoli stomacul. Dacă Ross ar fi știut ce-i făcuse lui Banner, l-ar fi băgat în pământ în loc să-i ceară să rămână.

— Vreau să fii șeful fermei lui Banner de dincolo de râu.

Capul lui Jake se înalță brusc la auzul numelui ei.

— Ferma lui Banner? Ce fermă?

Ross se simți încurajat de interesul subit al lui Jake.

— Am lăsat deoparte câțiva acri pentru fiecare din ei, pentru ea și pentru Lee, acum câțiva ani. Am cumpărat terenul ieftin, o parcelă aici, una acolo, de-a lungul anilor. Cea mai mare parte e pământ nelucrat. Voiam să le dau lui Banner și lui Grady partea ei ca dar de nuntă. Ochii lui verzi se înăspriră apreciabil. Nici nu-ți poți imagina cât de tare am vrut să-l omor pe nemernic ieri.

— Ba da, pot. Și eu am simțit la fel.

Jake îl văzuse pe Ross mânios. Știa destul despre trecutul lui pentru a fi convins că ar fi făcut-o. Și îi mulțumea providenței că intervenise și-l împiedicase să-l omoare pe Sheldon. N-ar fi folosit la nimic, dar ar fi adus și mai multe necazuri familiei.

— L-aș omorî pe orice bărbat care i-ar face rău lui Banner, spuse Ross. Sheldon nu mă prea încânta ca soț pentru ea, dar m-am gândit că orice tată simte că nu există bărbat pe lume suficient de bun pentru fiica lui. Nu puteam să dau vina pe Sheldon. Mă gândeam că era o alegere sigură. Încă de când devenise suficient de mare ca să atragă atenția bărbaților, m-am temut ca nu cumva să apară vreun pârlit de cowboy care să-i sucească capul.

— Ai avut dreptate să te gândești că se putea întâmpla așa ceva.

— S-ar fi însurat cu ea și, în afară de copii și de necazuri, nu i-ar mai fi adus nimic, iar banii i-ar fi cheltuit pe curve, jocuri de noroc și băutură.

Jake îi adresă un zâmbet crunt.

— Cel puțin Sheldon conducea o afacere, avea o poziție în societate. Nu mi-am făcut griji în legătură cu moralitatea lui. Ross înjură birjărește. Cred că asta-i o dovadă suficientă de cât de puțin mă pricep la oameni. Oricum, continuă Ross, trecându-și degetele prin păr de parcă ar fi vrut să-l alunge pe Grady Sheldon din minte în acest fel, am construit o căsuță pe pământul ăsta, pentru ea și pentru Grady. Banner îi spusese deja că nu dorește să se mute în oraș. Acum Lydia mi-a spus că Banner vrea să se mute acolo oricum, să se apuce de treabă așa cum planificase. Fără Grady. Fără nimeni altcineva.

Jake, prins în explicația lui Ross, răspunse sincer:

— Asta-i curată nebunie. Nu poate să facă așa ceva.

Ross mârâi ca și când ar fi vrut să spună că nimeni nu exprimase mai bine faptul că Banner nu era în stare de așa ceva.

— I-am promis un cal de prăsilă și două iepe ca să aibă cu ce să-nceapă, dar ea mai vrea să încerce să crească și vite de tăiat pe una din pășunile mai puțin fertile.

— Da' ce naiba știe ea despre creșterea vitelor?

— Nimic. Și nici eu, în afară de modul în care îmi place să fie preparat cotletul.

Ochii lui îl străpunseră pe Jake.

— Dar tu știi. E o proprietate a-ntâia, Jake. Ai putea face minuni cu ea.

În orice altă situație, Jake ar fi salutat o șansă ca aceasta. Ar fi fost șef. Ar fi putut conduce ferma așa cum ar fi vrut. O, Doamne, ce tentație, ce măr copt abia așteptând să fie cules. Dar îi era imposibil să accepte oferta, așa că nu avea sens să mai șovăie.

Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre fereastră, vârându-și palmele în buzunarele de la spate ale pantalonilor.

— Îmi pare rău, Ross, dar nu pot.

— Dă-mi un singur motiv serios.

— Banner, spuse Jake, întorcându-se. S-ar fi enervat ca dracu' să audă discuția asta.

Era sigur că Banner nici nu mai voia să-l vadă, să audă de el vreodată și cu atât mai puțin să lucreze cu cel care a sedus-o.

— O să vrea să-și angajeze oamenii singură. Sunt convins că are și ea ideile ei.

Ross zise afectuos:

— Sunt convins, dar proprietatea rămâne sub controlul meu. Nu cred că-i doar o toană după toate câte s-au întâmplat. Dar Lydia spune că e absolut hotărâtă să se mute acolo. Și mai e ceva, spuse el, înălțându-și un deget arătător spre tavan, va avea o surpriză dacă își închipuie că o s-o las să trăiască și să-și conducă ferma singură. În primul rând, ar fi fizic imposibil. Banner este o fată puternică, dar nu poate face munca ce trebuie făcută. Nici o femeie nu s-ar putea descurca.

— Ai mai putea angaja oameni.

Ross se încruntă.

— Cowboys care abia așteaptă să pună laba pe fiică-mea?

Jake se întoarse repede spre fereastră.

— Of, of, continuă Ross, după ce toată lumea va fi aflat ce s-a întâmplat ieri, o să circule o groază de zvonuri. Știi cum vorbesc bărbații despre femei. O să se spună că Banner l-a zăpăcit atât de tare, încât Grady n-a mai avut încotro și s-a dus să caute pe una ca târfa aia a lui Burns.

— E o femeie tânără și frumoasă, Ross, spuse Jake încet. Poate că au dreptate.

— Poate, mormăi Ross. Dar Lydia și cu mine am crescut-o cum trebuie. Nu l-a îmboldit dincolo de limită cu intenție. Aș putea să jur. Și dacă ar fi avut tărie de caracter, ar fi trebuit să-și ia inima-n dinți și să spună. În orice caz nu vreau o paradă de cowboys desfrânați cerând de lucru doar ca să tragă cu ochiul la ea. Chestia asta o s-o urmărească multă vreme. Lydia și cu mine suntem al dracului de îngrijorați. E foarte vulnerabilă acum. Va fi nerăbdătoare să-și recâștige încrederea în sine. Oricând poate s-apară vreun nenorocit de cowboy și să profite de inima ei zdrobită. L-aș omorî pe loc, dar o astfel de tovarășie i-ar face mult rău.

Părinții o știau bine pe Banner. Măinile lui Jake se încleștară pe pervazul ferestrei. Îi venea să spargă geamul cu pumnii, să-și provoace durere, să-și aplice binemeritata pedeapsă. Vinovăția avea gustul amar al fierii pe care-l simțea în cerul gurii. Nu-l lăsa în pace. Îl rodea ca un cancer. Era deja îmbolnăvit.

Fără intenție, Ross îi agravă starea.

— Tu ești singurul bărbat cu care am avea încredere, Lydia și eu, să o lăsăm, Jake. Te rog, fă asta pentru noi. Acceptă slujba. O să fie cel mai bun lucru și pentru Banner, și pentru tine.

Jake își ținu ochii închiși, dorind să-și poată astupa și urechile tot atât de eficient. Într-un târziu, se întoarse, încet. Se uită fix la podeaua de sub cizme mult timp înainte de a răspunde:

— Nu pot, Ross. Îmi pare rău.

— O sută cincizeci de dolari pe lună.

Era o avere.

— Nu despre bani e vorba.

— Atunci despre ce?

— Nu pot să rămân într-un singur loc. Sunt un vagabond.

— Aiureli.

Zâmbetul lui Jake era trist.

— Așa e. Cred că sunt un aiurit, iar tu nu ai nevoie de un văcar bătrân ca mine să conducă ferma lui Banner.

— Nu, pe dracu! Ești cel mai grozav bărbat pe care l-am văzut vreodată călărind un cal, după mine, bineînțeles.

Zâmbi plin de sine, apoi redeveni serios.

— Nu pot să te fac să te răzgândești?

Jake clătină din cap a refuz.

— Măcar mai gândește-te cât timp ești aici.

Jake își ridică pălăria și se îndreptă spre ușă. O deschisese deja când Ross îl opri.

— Jake?

— Da?

— Chiar dacă răspunsul tău este negativ, Lydia n-o să-l accepte. Și știi și tu cum e când își pune ea ceva în cap.

Îl găsi în după-amiaza aceea pe malul râului, pescuind. Fără nici un cuvânt, se lăsă pe iarbă lângă el.

— Prinzi ceva?

Evident, nu prindea nimic. Și era la fel de evident că nici nu-i păsa.

— S-a-ntâmpat să treci pe-aici? Întrebă el ținând un trabuc între dinți. Erau la cel puțin o jumătate de milă de casă.

Ea îi zâmbi, arătând exact ca tânăra de douăzeci de ani care îi furase inima de adolescent.

— Ma mi-a spus că ești aici.

— De unde știa? Îndemânarea ei de-a mă găsi, când nu vreau să fiu găsit, este cât se poate de ciudată. Odată m-a prins când îi țineam de urât Priscillei Watkins într-un golfuleț. Am crezut că vrea să-mi ardă o bătaie pe cinste. Aveam șaisprezece ani.

Suflă în aer un nor de fum albastru.

— Și-acum, când am treizeci și șase, tot se mai amestecă în treburile mele.

— Te iubește.

— Știi, spuse, mâhnit. Asta-i problema. Am fost la căsuța ei la prânz. Erau cu toții acolo. Ma, Anabeth și bărbatul ei, Marynell și Micah. Dar atâția dintre noi nu mai sunt... Pa, copiii care n-au reușit să treacă de primul an de viață, Atlanta și Samuel, Luke. Se uită gânditor în apă. Încă îmi mai este dor de el, Lydia.

Lydia îi puse o mână pe braț.

— Întotdeauna o să-ți fie, Bubba.

Jake clătină din cap, râzând încetișor.

— A trecut atâta timp... Și, totuși, uneori îmi imaginez că-l aud râzând. Și mă surprind uitându-mă în jur după el.

— Și mie mi se întâmplă același lucru cu Moses.

Negrul li se alăturase când convoiul de căruțe se destrămasese. Fostul lui stăpân, Winston Hill, fusese omorât. Nu avea unde să se ducă.

Moses fusese prietenul și apărătorul ei în timpul primelor săptămâni anevoioase ale mariajului ei cu Ross. Când se stabiliră pe pământul lor, ajutorul lui Moses fusese nemăsurat, Ross fiind ocupat cu ridicarea primului grajd pentru cai, iar ea cu îngrijirea lui Lee. Încă îl mai considera unul dintre cei mai dragi prieteni.

— În ziua în care l-am îngropat, mi-am amintit cum cărase corpul lui Luke în cercul făcut de căruțe. Asta mi-am amintit, și felul în care a plâns cu atâta demnitate când a fost ucis Winston. A fost unul dintre cei mai miloși oameni pe care i-am cunoscut.

Jake îi acoperi mâna care i se odihnea pe braț.

— Vara aia ne-a schimbat pe toți, nu-i așa?

— În mod sigur pe Ross și pe mine.

Privi profilul lui Jake. Maturizarea lui îi era încă străină și nu înceta s-o surprindă. Când se uita la el, – se aștepta să-l vadă pe băiatul cu păr cânepiu și ochii rotunzi, albaștri, care o găsisese în pădure.

— Și pe tine, Jake. Cred că pe tine te-a schimbat cel mai mult.

Trebui să recunoască acest lucru. Inocența lui se spulberase în vara aceea. În acele luni petrecute în convoniul de căruțe se adunaseră mai multe nenorociri decât avea un om de îndurat o viață întreagă. Bubba Langston crescuse repede. Un altul n-ar fi crescut atât de repede fără să fi fost marcat.

Lydia își ridică genunchii, își învălui picioarele în rochie și își așeză bărbia pe genunchi.

— Am vorbit cu Ross.

— Și ți-a spus care-i răspunsul meu...

— Am de gând să-ți schimb hotărârea.

— Nu fi așa de sigură că ai să poți, Lydia. Nu te baza pe mine pentru vreo treabă.

— Ba da. Mă bazez pe prietenia ta.

— O ai, dar...

— Avem nevoie de tine acum. Ajută-mă să o scoatem pe Banner cu bine din nenorocirea asta.

— Nu sunt omul potrivit.

— Ba da. Ai experiența pe care o cere slujba.

— Nu de muncă e vorba. Ci de... de Banner.

Lydia râse.

— Recunosc, uneori e tare greu de convins. E încăpățânată și impulsivă. Se aprinde ușor. E femeie în toată firea, dar Ross și cu mine n-o putem lăsa să facă greșeli pe care să le regrete toată viața.

— Nu sunt polițai, spuse el repede.

— Nici nu-ți cer să fii. Aștept să fii ceea ce ai fost întotdeauna pentru ea, un prieten, un aliat. Avem încredere dacă ești cu ea acolo.

La dracu', ar fi dorit să nu-i mai tot spună acest lucru! Se simțea foarte stânjenit. De ce trebuiau să-i tot amintească de trădare?

— O să găsiți pe cineva tot atât de capabil și probabil mai de încredere. O să-i pună ferma pe picioare cât ai bate din palme.

— N-ai înțeles, Jake. Ross nu va fi de acord decât dacă stai tu aici și conduci ferma.

Capul blond se întoarse brusc.

— Asta nu-i cinstit. Nu trebuie s-o pedepsească pe Banner pentru decizia mea.

— E foarte pornit. Mi-a spus astăzi, după discuția cu tine, că n-o s-o lase să se mute acolo dacă tu nu rămâi.

Jake sări în picioare și începu să se plimbe nervos. Trabucul i se stinse cu un sfârâit când îl aruncă în apa leneșă a râului. Scoase din apă undița de trestie din locul unde o înțepenise în nămol și o puse deoparte.

— Țsta-i șantaj, spuse Jake. Banner n-o să accepte ușor. Ross trebuie să înțeleagă cât e de important pentru ea acest lucru. Mai ales acum.

— Înțelege. Dar e încăpățânat ca un catâr. Dacă n-ar gândi că-i spre binele ei, nimic nu i-ar mai putea schimba hotărârea, nici un potop de lacrimi și nici crizele de nervi.

Jake se îndreptă spre malul apei și privi în adâncul întunecat. Umerii i se mișcau fără odihnă sub o cămașă care brusc păru că se micșorase. Fusese pus cu spatele la zid și nu-i plăcea. Absolut deloc. Poate Banner putea fi constrânsă, dar el nu. Nu-i plăceau cătușele. Nu le putea tolera.

La dracu' cu toată povestea asta. Ce le datora?

Umerii i se plecară și rămaseră liniștiți. Le datora totul după noaptea trecută. Nu le putea da înapoi castitatea lui Banner, dar putea ameliora situația stând acolo, dacă asta era ceea ce îi cereau.

— Ar trebui să rămâi aici oricum, spuse Lydia. Ma îmbătrânește. Nu vreau să te sperii, dar nu mai este atât de puternică cum era înainte. Dacă pleci și lipsești iar câțiva ani, s-ar putea să n-o mai găsești în viață.

Călcâiele lui săpară gropi în noroi când se întoarse să o fixeze pe Lydia cu ochii lui albaștri. Ea își plecă privirea vinovată.

— Ma e puternică precum un cal, spuse el. Și tu mă șantajezi, Lydia.

Lydia se ridică în picioare cu o agilitate și o grație care-i infirmau vârsta. Apropiindu-se de el, își împinse capul pe spate și îi întâmpină privirea cu franchețe.

— Bine. Nu lupt cinstit. Dar mă lupt pentru viața fiicei mele și, când e vorba de ea, nu mai am mândrie. Are nevoie de tine. Toți avem. Te rog, Jake, rămâi de data asta. Nu ne părăsi.

Se uită în jos, spre chipul care nu-l părăsea, cu adevărat, niciodată. Îl iubea de atâta timp, încât cu greu își mai amintea de vremea când nu-l iubise. Își simți voința slăbind, destrămându-se ca o țesătură veche.

Când Lydia îi cerea ceva, putea el oare s-o refuze? Ucisese pentru ea o dată, scăpând-o de fratele ei vitreg care nu-i adusese decât rușine și necazuri. Faptul că Clancey îl omorâse pe Luke fusese o coincidență convenabilă. L-ar fi eliminat bucuros pe Clancey Russeli din viața Lydiei oricum.

— Nu-mi răspunde chiar acum, spuse ea blând luându-i mâna și strângându-i-o. Mai lasă o noapte. Ne spui mâine.

Urcă panta ce cobora spre râu și dispăru dincolo de creastă. Jake se plimbă cu pași mărunți de-a lungul malului. Iarba de sub cizmele lui era mare și verde. Copacii pe sub care trecea erau încărcăți cu frunze noi. Aerul era înmiresmat de parfumul florilor de câmp. Dar el nu simți nimic din toate astea.

Ce trebuia să facă?

Le datora acest lucru, lui Ross și Lydiei, pentru că erau de atâta vreme prietenii lui statornici, dar dacă ar fi lucrat pentru ei în fiecare zi a vieții lui începând de acum, tot nu și-ar fi putut ispăși greșeala din noaptea trecută.

Fuseseră sinceri când îi spusese că-l considerau cel mai calificat pentru slujbă. La naiba, ar fi putut să-și facă treaba. Nu avea dubii în legătură cu asta. Dar putea el să dea ochii cu Banner zi de zi?

Mama lui avea nevoie de el. O abandonase. Nu l-ar mai fi rugat să rămână, dar ar fi fost bucuroasă să-l știe stabilit într-un loc.

Și Banner. Totul se învârtea în jurul ei. Avea nevoie de un sprijin puternic, de protecție. Argumentele lui Ross erau solide. Orice țărănoi în călduri o să se țină după ea acum. Jake ar fi făcut pe dracu-n patru să o apere. Nici un bărbat n-avea s-o atingă fără să-l omoare pe el mai întâi.

Era surprins de profunzimea geloziei lui și de intensitatea setei lui de posesiune. Presupuse că asta se datora faptului că era fiica Lydiei și încercă să se convingă pe sine că toate astea n-aveau nici o legătură cu modul în care gura ei răspunsese la sărutări, în care trupul ei se mișcase în brațele lui și cu plăcerea pe care o simțise fiind înglobat în trupul ei, strâns, fierbinte...

La dracu'! Lasă astea și întoarce-te la subiect!

Dacă nu accepta, Banner nu avea să-și ia în stăpânire pământul. Ross va fi în continuare neînduplecat, dar convins că acționează în interesul ei.

După ce-i furase virginitatea, putea oare s-o jefuiască și de pământul ei? Poate că Ross s-ar fi răzgândit, dar când? Banner avea nevoie de ferma asta chiar acum, ca să uite de Sheldon.

Și-atunci, ce să răspundă?

Va rămâne. Dar numai până când se va pune pe propriile ei picioare și lucrurile vor merge bine.

Lui Banner n-o să-i placă. Va trebui să plătească cu vârf și îndesat. Asistase la câteva din crizele ei de nervi și știa că moștenise din temperamentul ambilor părinți. Sigur că avea să-i spună de la început că trebuiau să uite ceea ce se întâmplase între ei.

Va trebui convinsă că rămânea spre binele ei. Fie că-i plăcea sau nu, avea să-i fie șef peste oamenii de la fermă.

Domnișoara Banner Coleman nu avea încotro și trebuia să se obișnuiască cu ideea de a-l avea pe Jake Langston prin preajmă.

Capitolul cinci

— Cum?

Exact așa cum crezuse Jake, avea să plătească cu vârf și îndesat.

— Ce-ai spus?

— Am spus că Jake a acceptat să-ți fie administrator.

Pe măsură ce cuvintele se dezlipseau de pe buzele lui Ross, obrajii lui Banner păleau. Apoi se îmbujorară ușor. Își încleștă pumnii, iar spatele îi deveni rigid. Părul părea că-i trosnește de indignare.

Fusese chemată în biroul tatălui ei la scurt timp după micul dejun. Înainte fusese întotdeauna în stare să-l învârtă pe tatăl ei pe degetul cel mic. În dimineața aceasta însă, ținând cont că viitorul ei depindea de decizia lui, se apropiase de ușa biroului cu neliniște.

Fu încă și mai tulburată găsindu-l și pe Jake acolo. Era în picioare, cu spatele la cameră, privind afară, pe fereastră. Fumul trabucului subțire i se răsucea în jurul capului.

Banner simți că leșină când îl văzu.

Oare părinții ei știau? Mărturisise, oare, Jake? O, Doamne, te rog nu. Părinții care o iubiseră ar fi fost atât de dezamăgiți dacă ar fi știut ce-a făcut! Cu siguranță, Jake nu le spusese. Expresia lor era îngrijorată, nu inchizitorială.

Lydia îi zâmbi încurajator.

— Nu cumva asta-i una din noile tale fuste pantalon? Îmi place. Și bluza și se potrivește perfect.

— Bună dimineața, Prințesă.

Ross păși spre ea și o sărută afectuos pe obraz.

— Încă mai ești palidă. De ce nu ieși pe-afară astăzi? Mai dă-i ocazia și lui Dusty să facă puțină mișcare.

O conduse spre canapeaua de piele și o așeză de parcă ar fi fost dintr-un cristal foarte scump.

— Vă rog, nu mai faceți atâta caz de mine, le spuse ea, arătându-le puțin din comportamentul ei de altădată. O să supraviețuiesc.

Era atât de ușurată că nu aflaseră de povestea cu Jake, încât își permise să fie puțin supărăcioasă.

Dar Jake mai era încă în cameră, o prezență mohorâtă. Împărțea camera cu el, luptând pentru fiecare respirație. Era pentru prima dată când îl vedea... de atunci.

Observă lucruri pe care nu le mai observase înainte. Cum ar fi forma pe care pantalonii strâmți o dădeau feselor lui împărțindu-le și delimitându-le. Întotdeauna avusese umerii atât de lați? Ținuta lui fusese tot atât de dezinvoltă? Coapsele tot atât de musculoase?

Părea înalt și slab, așa cum stătea lângă fereastră. Își aminti de fiecare centimetru din corpul lui vânos, apăsând-o.

Își amintea lucruri pe care numai o iubită le putea ști și gândurile astea îi înfierbântară tot trupul, cu toate că tremura. Credea că ar leșina dacă s-ar uita spre ea.

— N-am vrea să te necăjim, Banner, spuse Lydia cu diplomație, dar ne-am gândit la o soluție...

— O să mă duc călare pe malul celălalt al râului astăzi, o întrerupse Banner cu răsuflarea tăiată.

Degetele lungi ale lui Jake răsuceau trabucul în apropierea gurii lui. Își mișca degetele înainte și înapoi, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă. Banner privi repede în altă parte, ca și când ar fi fost surprinsă urmărind un act intim.

— Despre asta am vrut să vorbesc cu tine în dimineața asta, zise Ross. Mama ta îmi spune că vrei să te muți pe proprietatea ta și să începi să muncești.

Ross se uită la Lydia, apoi din nou la fiica lui. Spera să facă ceea ce trebuie. Era atât de gingașă, de fragilă, de distrusă. Gândurile lui se îndreptară criminal spre Sheldon. Nu avea de gând să-l lase pe nemernicul ăla să ruineze viața fiicei lui. Poate Lydia avea dreptate. Poate Banner avea nevoie de șansa asta pentru ca viața ei să reintre în normal. Era o femeie tânără, încăpățânată și plină de energie. N-ar fi tolerat lenea pentru nimic în lume. Faptul că o răsfățau o irita deja.

— Ei bine, Banner, suntem de acord.

Ochii lui Banner se umpluseră cu lacrimi de mulțumire. Crezuse că-l iubea pe Grady mai mult decât pe oricine altcineva. Acum știa că iubea mai mult acel pământ. A-l pierde ar fi însemnat o pierdere mult mai mare decât pierderea lui Grady.

— Mulțumesc, tată.

— Jake a primit să-ți fie administrator.

Acesta fu momentul în care Banner sări de pe sofa, de parcă ar fi ieșit ceva din perne și ar fi mușcat-o. Ceru ca Ross să repete ceea ce tocmai spusese.

Când auzi din nou cuvintele acelea detestabile, se răsuci spre bărbatul care încă mai stătea în picioare, tăcut, la fereastră. Nu se mișcase. Putea fi foarte bine surd și orb după cum reacționase la ce se întâmpla în cameră.

Banner îi privi din nou pe părinții ei.

— N-am nevoie de administrator.

— Ba sigur că ai, spuse Ross pe un ton chibzuit. Nu poți conduce ferma singură.

— Ba pot!

— Nu poți. Și chiar dacă ai putea, nu te-aș lăsa să locuiești acolo singură.

— Nu sunt decât câteva mile.

— Știu la ce distanță e, spuse Ross, ridicându-și puțin vocea. Ei, și cu asta am terminat.

— Ba nu, tată, spuse Banner, ridicând și ea vocea. Pământul ăla este al meu. Tu mi l-ai dat. De acum încolo eu hotărâsc.

— Pământul este al tău cu această condiție.

— Asta nu-i drept!

— Poate că nu, dar asta-i situația.

— Voi doi, vreți să vă calmați, vă rog? îi întrerupse Lydia sever. Ascultați-vă unii pe alții.

Banner și Ross se liniștiră, dar firea lor identică încă mai clocotea înăbușit. Banner întâmpină ochii verzi, scânteietori, ai lui Ross cu o pereche de ochi tot atât de firoși și cu o bărbie la fel de neînduplecată.

Aționând ca un împăciuitoare, Lydia spuse:

— Banner, noi am crezut că o să te bucuri. Nu asta ți-ai dorit? Nu se poate să ai ceva de obiectat în privința lui Jake. Întotdeauna l-ai iubit și l-ai implorat să rămână de fiecare dată când a plecat.

Banner îi azvârli o privire fugară lui Jake. Încă se mai uita afară, pe fereastră, ca și când ar fi fost insensibil la conversația lor.

— Nu pentru că aș avea ceva împotriva lui Jake. Bineînțeles că nu-i ăsta motivul.

Banner își umezi nervoasă buzele, apoi și le strânse.

— Dar n-am nevoie de nimeni ca să mă supravegheze. Nu sunt copil. Nu credeți că sunt în stare să fac o treabă bună!

— Mama ta și cu mine avem toată încrederea în tine, spuse Ross.

— Atunci lăsați-mă să conduc ferma cum vreau eu.

— Jake n-o să se împotrivescă la nimic din ce spui tu, zise Ross. Jake, pe tine nu te-am auzit. Ai de gând să faci ceva pe-acolo care să nu-i placă lui Banner?

Jake se întoarse încet cu fața spre cameră. Dar Banner nu văzu. Privirea ei se îndreptase repede spre podea. Numai un act de voință o făcu să-și țină mâinile să nu se încleșteze umede de consternare.

— Eu știu ce trebuie făcut, spuse Jake stâlcind sunetele. Și Banner știe. Cred că o să lucrăm bine împreună. Dar nu o să accept slujba decât dacă mă vrea și ea. Făcu o pauză semnificativă. Ce zici, Banner?

Pur și simplu nu putea. Nu se putea uita în ochii lui, nu-i putea suporta sarcasmul. Dar nu avea de ales. Părinții ei o priveau, așteptând ca ea să răspundă. Își ridică încet capul și îl privi pe Jake.

Fața lui era implacabilă. Ochii îi erau reci; nu erau nici acuzatori, nici infatuați. Priveau goi, la fel de goi cum se simțise și el în ultimele două zile. Ar fi vrut să continue să-l privească, încercând să disece gândurile ascunse sub acea mască impenetrabilă, dar trebuia să dea un răspuns.

— E ferma mea, spuse ea cu o voce răgușită. Ar trebui să am voie să-mi aleg singură administratorul.

Buza lui Jake se contractă și ochii îi clipiră cu repeziciune o dată, ca și când o durere acută i-ar fi traversat fața.

— Nu crezi că mă pricep la asta?

Banner era furioasă pe el. Dacă nu le-ar fi fost atât de afurisit de obligat lui Ross și Lydiei, ea n-ar fi fost pusă în situația asta. Tonul lui defensiv nu făcu decât să o enerveze și mai tare.

— Da, știu că te pricepi, dar ai fost ales de părinții mei ca să-mi fii doică. N-am nevoie de un câine de pază!

— Doică! exclamă Jake, făcând câțiva pași războinici înainte până când aproape că erau nas în nas. Îți închipui că o să-mi petrec timpul hrănindu-te cu lingurița? Mai gândește-te, domnișoară. Ai idee cât e de greu să construiești îngrădituri pentru vite, să pui sârmă ghimpată, să faci fân? Întreabă-l pe Ross ce muncă istovitoare este, cum îți frânge spinarea și-ți scoate mațele din tine, ca să aranjezi un loc ca ăsta. Tu nu-ți mai amintești câtă sudoare a pus Lydia în River Bend, dar eu îmi amintesc.

Ochii ei scăpărau primejdios.

— Nu sunt o proastă, Jake Langston, și te rog să nu-mi vorbești de parcă aș fi.

— Atunci nu mai spune c-o să stau toată ziua în fund și o să te distrez pe tine, pentru că nu va fi așa.

— Să mă distrezi... tu..., bombăni ea.

Ross își petrecu gleznele una peste alta, își încrucișă brațele pe piept și se sprijini de masă. Savura spectacolul.

Jake era la fel de vinovat că o răzgâiase ca oricine altcineva. Era vremea să vadă și latura contrară a firii ei. În loc ca trufia ei să-l facă să se răzgândească și să nu accepte slujba, Ross se gândi că-l va întărâta și mai tare să primească.

Lydia se așeză în tăcere pe sofa și își înveli picioarele în fustă, arătând de parcă tocmai urmărea cu plăcere un matineu într-o sală de spectacole. Încăpățânarea obișnuită a lui Banner se manifesta din plin. Nu mai era mireasa plângăcioasă, părăsită. Reversul o încântă pe mama ei.

— N-am nevoie să mă distreze nimeni.

— Asta se-nțelege.

— Am de gând să mă achit de partea mea de muncă. Banner își aruncă părul pe umăr cu o mișcare impacientată a mâinii.

— De asta poți să fii sigură, spuse Jake și, pentru a-și sublinia vorbele, îi puse un deget pe vârfulnasului.

Banner i-l îndepărtă cu o lovitură.

— Deci, în privința asta ne-am înțeles. Și nu mai țipa așa la mine.

— Am vrut doar să mă asigur că n-o să te ia cu leșin când o să ajungem acolo.

— Nu m-a luat cu leșin de când mă știu.

— Pentru că n-o să fie vorba doar de munca de la fermă, continuă el ca și când ea n-ar fi vorbit deloc, ci o să trebuiască să ai grijă de muncitori, să le gătești, să scoți apă și să cari lemne pentru foc.

— Mă descurc eu, domnule Langston, dar să nu crezi că o să-mi pierd timpul deasupra unei plite încinse când aş putea foarte bine să stau afară.

— Dar, Banner, va trebui să gătești pentru Jake. Privirea lui Banner căută fața mamei ei. Gura i se deschise, dar nu rosti nici un cuvânt. Era prea uluită ca să vorbească.

— Dar... dar n-o să mănânce în baracă împreună cu ceilalți băieți?

— Țsta ar fi un inconvenient mult prea mare, spuse Ross. O să stea cu tine. S-a gândit că ar putea să doarmă în camera de harnașamente din spatele grajdului.

Ochii lui Banner se plimbau de la unul la altul neîncrezători. Într-un târziu, se uită la Jake.

— Tu ai fost de acord să dormi... să locuiești acolo?

Întrebarea era încărcată de înțeles pentru Banner și pentru Jake. Aproape că ajunseseră la o înțelegere privind munca împreună la fermă. Munca lor urma să fie diferită. N-ar fi fost prea multe ocazii ca ei să se întâlnească. Dar ca el să stea acolo în fiecare noapte, să doarmă atât de aproape de casă, să mănânce cu ea, toate astea însemnau, din nou, cu totul altceva.

— Asta era una din obligațiile de serviciu, spuse, vorbind cu greutate printre dinții încleștați.

Banner îi întoarse spatele. Poate că, poate că ar fi acceptat condiția impusă ca el să-i conducă ferma. Dar să trăiască atât de aproape de el, știind că ori de câte ori s-ar fi uitat la ea și-ar fi amintit noaptea aceea? Niciodată.

Îl privi pe Ross și își înclină capul într-o atitudine mândră.

— Nu-ți accept condițiile. Așa cum am spus mai devreme, vreau să fiu independentă. N-am chef să fiu supravegheată ca un copil.

— Atunci discuția asta a fost o pierdere de timp, spuse Ross ferm, pentru că singură nu te las.

Banner îi adresă acel zâmbet cu care îl convinsese întotdeauna să-i mai ia încă o acadea.

— O să te răzgândești, tată.

— De data asta nu, Banner. Dacă nu-l accepți și pe Jake odată cu proprietatea, va trebui să te descurci fără ea deocamdată.

Pe Banner o trecu un fior la auzul tonului ferm al vocii lui.

— Doar nu vorbești serios.

— Ba da, spuse Jake, calm, cu destulă forță pentru ca ochii lui Banner să se întoarcă din nou asupra lui. La început am refuzat slujba. N-am vrut-o mai mult decât mă vrei tu pe mine. Dar taică-tău n-o să-ți dea locul ăla decât așa.

Secunde în șir se priviră unul pe altul. Banner fu prima care se uită în altă parte.

— Mama?

— Nu mă pot opune motivelor lui Ross. E spre binele tău. O să ai nevoie de protecția lui Jake.

Ironia situației o izbi pe Banner ca o glumă, dar nu îndrăzni să râdă. Se temea că dacă ar fi început, nu s-ar mai fi putut opri. Nu era, oare, la un pas de isterie? Ce plăcere ar fi fost să țipe, să plângă, să-și piardă controlul. Dar nu putea risca să-și dea drumul, pentru că se putea întâmpla să nu-și mai revină niciodată.

Ochii lui Jake erau închiși. Oare la ce se gândea el? Ce ascundea în adâncul ochilor? Milă? Era absolut interzis. Acceptase oare slujba din milă pentru ea? De ce? Pentru că fusese dezonorată în fața întregului oraș sau pentru că se

făcuse singură de râs încercând să-l seducă? Fusese ea oare chiar atât de nepricepută?

Bărbia i se mai înălță puțin. Era absolut sigură că nu avea să accepte mărinimia unui hoinar ca Jake Langston, așa că îi respinse cu amărăciune oferta.

— O să mă mai gândesc și o să vă anunț ce-am hotărât, spuse ea, cu demnitate.

Cu capul sus, părăsi camera.

Imediat ce se închise ușa în urma ei, Jake înjură din toată inima.

— La dracu', doar v-am spus la amândoi că n-o să se împace cu ideea. Hai să uităm toată povestea asta chiar acum.

Ross chicoti.

— O să se răzgândească, Jake. Vrea pământul ăla foarte mult. Acum a făcut pe încăpățânata, i-ar trebui o bătaie bună ca să învețe ce-i aia smerenie. E răsfățată până-n măduva oaselor și e obișnuită să facă numai cum vrea. Lydia n-a fost destul de severă cu ea.

— Eu? spuse Lydia înfruntându-și bărbatul cu mâinile în șolduri, ia uite cine vorbește, Ross Coleman. Întotdeauna te-a jucat cum a vrut ea. Pe lângă asta, ți-a moștenit încăpățânarea, ca să nu mai vorbim de fire.

Ross își întinse mâinile și o apucă de talie, trăgând-o brusc spre pieptul lui.

— Și spiritul bătaios de la tine, mârâi el, căutându-i buzele cu buzele lui.

— Ross, oprește-te. Vorbesc serios acum. E aproape ora mesei și am de...

Ross își apăsă gura peste gura ei într-un sărut posesiv. Lydia nu se împotrivi decât atât cât îi trebuie inimii să bată o dată, își încolăci brațele pe după gâtul lui și își înclină capul ca să adâncească sărutul.

— Mă duc să-l scot puțin pe Stormy, mormăi Jake, luându-și pălăria din cuierul de lângă ușă; și-o puse pe cap lovind-o cu palma. Trânti ușa în urma lui, dar nici Ross nici Lydia nu observară.

După ce toată lumea prânzise împreună, familia Drummond se îndreptă spre casă. Marynell mergea cu ei până la Austin. În confuzia iscată datorită plecării lor, toată lumea își luă rămas bun schimbând o groază de îmbrățișări și săruturi. Banner încercă să nu se uite la Jake, dar fără succes. Chiar dacă era îngrijorat de decizia pe care ea urma s-o ia, cu siguranță că nu arăta acest lucru. Se jucă cu nepoatele și nepoții lui, vorbi deschis cu Hector despre prețul nutrețului și o necăji pe Marynell spunându-i că-i fată bătrână până când ea îl pocni în cap cu o cană de măsurat, din cositor.

După ce îi conduse pe toți, Banner pretextă o durere de cap și se retrase în camera ei. Aparenta indiferență a lui Jake o jignise mai ales că mintea îi era atât de tulburată.

Dacă tatăl ei ar fi numit pe oricine altcineva, dar nu pe Jake...

Gândul ăsta îi opri mintea în loc. Cine altcineva dacă nu Jake? Dacă ar fi putut aduce timpul înapoi cu patruzeci și opt de ore și dacă ar fi putut șterge din trecutul ei ora petrecută în grajd, atunci ar fi fost fericită că Jake acceptase să-i fie administrator.

Dar, așa cum stăteau lucrurile, propria ei vinovăție făcuse ca situația să fie imposibilă.

Oare ce vedea când se uita la ea?

O vedea oare în bluza albă, simplă, în care era îmbrăcată și în fusta bleumarin crăpată? Sau îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna imaginea ei purtând cămașa subțire de noapte, care nu fusese o barieră în calea mângâierilor lui experimentate?

Își amintea el oare secunda în care ea își revenise din șocul produs de limba care încerca să-i pătrundă în gură și de faptul că-și desfăcuse buzele pentru a-i permite accesul? Ea nu avea să uite, cu siguranță, mișcările umede, precipitate ale limbii lui, și nici pe cele lente, voluptuoase, după ce o pătrunsese.

O, Doamne, gemu ea. Își amintea el de mâinile ei ce acționau după bunul lor plac și care se încleștau în părul lui? Și când corpul lui, înglobat într-al ei începuse să se miște ritmic, își amintea oare cum, fără rușine, îngânase numele lui ca pe o rugă rituală, imploratoare?

Sigur că își amintea. Dacă amintirile ei erau suficient de vii, încât să-i îngreuneze inima și să-i facă trupul să răspundă ca și când totul s-ar fi întâmplat din nou, atunci nu era posibil ca și el să fie la fel?

Își acoperi fața cu mâinile. Trebuia să-și sacrifice visul de a avea ferma ei din cauza nesăbuiței de o noapte? Nu plătea un preț prea mare?

Făcuse o greșală și consecințele trebuiau suportate. Dar nu putea să se îmbrace în pânză de sac pentru tot restul vieții. Era clar că Jake voia să pună cele întâmplate în urma lor și să continue să-și trăiască viața. Nu avea atâta curaj ca el? Avea să se ghemuiască de frică în fața lui pentru totdeauna? Nu, n-avea de gând să-i dea această satisfacție!

Merse împleticit până la scaunul de la fereastră și se lăsă pe el cu fața chinuită de emoție. Prin fereastră văzu cu greu norul de praf din urma căruței care transporta familia lui Anabeth și pe Marynell spre oraș. Banner fusese distrusă tot timpul cât durase vizita și nu se bucurase din plin de

prezența lor la River Bend. Se gândi la ei cu regret și afecțiune. Formau o familie, chiar dacă nu erau rude.

De-a lungul anilor, se întrebese de ce nu avea veri, bunici. Când mersese pentru prima dată la școală și descoperise, prin alți copii, această lipsă a vieții ei, își întrebese părinții unde erau bunicii ei, mătușile și unchii și verii? De ce nu avea și ea, cum aveau alți copii?

Răspunsurile pe care le primise fuseseră vagi și nesatisfăcătoare. Când se făcuse destul de mare să înțeleagă că Ross și Lydia erau evazivi în mod deliberat, atunci, dând dovadă de tact, încetă să-i mai întrebe. Păreau să nu fi avut nici un trecut înaintea zilei în care sosiseră în Texas. Chiar și detaliile călătoriei lor împreună în convoiul de căruțe erau doar schițate.

Această lacună din familia ei o frământase întotdeauna pe Banner. Aveau, Ross și Lydia, un secret? Din acest motiv oare își zâmbeau uneori într-un fel care-i izola de tot restul lumii? Era ceva tainic între ei, ceva ce nici măcar Lee sau ea nu fuseseră în stare să descopere.

Nu știa de ce simțea că trebuie neapărat să găsească răspuns la întrebări,, ce o îndemna să afle cine erau părinții ei, de unde veniseră, ce joc al sorții îi adusese împreună.

Dacă cineva avea cheia enigmei, atunci Jake era acela. Se vor vedea des unul pe altul. Asemenea contacte zilnice îi va apropia mai mult. Poate se va deschide și îi va spune. Din neatenție, ar putea să scape o informație care îi lipsea pentru ca tabloul să fie complet. Deslușirea trecutului părinților ei merita orice preț, nu?

Plusurile depășeau minusurile. Lăsând la o parte faptul că ar fi fost incomod să-l înfrunte pe Jake zi de zi, totul indica avantajele de a-l avea ca administrator. Nu avea să fie ușor, dar în ultimele două zile învățase să-și învingă adversitatea. Dar nu era lecția asta cam tardivă? În primii optsprezece ani de viață, spre fericirea ei, nu știuse că lumea nu era roz și plină de dragoste. Inocența nu putea dura la infinit. Era timpul să ia cunoștință de realitățile crude ale vieții.

Banner așteptă să vină cina ca să coboare, dorind cu încăpățănare să-l facă pe Jake să asude în așteptarea deciziei ei. Bucătăria părea mare și goală fără celelalte două familii Langston și Drummond. Lee mânca în baracă. Jake nu era acolo și nimeni nu menționa unde se afla. Numai Ross și Lydia stăteau la masă cu Banner.

Ea nici măcar nu aduse vorba despre fermă până când farfuriile fură transportate de pe masă în chiuveta uscată. Ross, în aparență neavând nici

un subiect demn de atenție în minte, își sorbea cafeaua obișnuită de după masă.

— M-am decis să mă mut la fermă cât mai curând cu putință, anunță brusc Banner.

Ross își arcui întrebător o sprânceană. Banner își înghiți mândria și adăugă:

— Și să-l iau cu mine pe Jake, ca administrator.

Observă privirea satisfăcută dar potolită pe care părinții ei o schimbară. Ross spuse doar „bine”, înainte de a mai sorbi încă o dată, cu nonșalanță, din cafea.

— Vei primi doi armăsari și cinci iepe ca să ai cu ce începe. Cu un cal mai mult decât am avut noi – mama ta și cu mine.

— Și ceva bani pentru rulaj, adăugă Lydia, de lângă chiuvetă, ștergându-și mâinile de un prosop de vase.

Ochii soțului ei se îndreptară, tăioși, spre ea.

— Bani pentru rulaj? întrebă el.

Lydia înfruntă calmă privirea lui amenințătoare, bine cunoscută, care încetase să o mai intimideze demult.

— Da, pentru cheltuielile curente.

Gura lui Ross se subție, sub mustață, și ochii verzi îi scăpărară. Urmă un război al voințelor. Într-un târziu, fu auzit murmurând „și ceva capital”, înainte de a bea din nou din ceașca de cafea.

— Mulțumesc, tată. Și o să-ți înapoiez orice sumă îmi împrumuți într-un an, cu dobândă. Banner stătea în picioare semeț ca o regină, ca și când el ar fi venit la ea și nu invers.

— Te rog să-i spui lui Jake că...

— O-ho-ho. Tu o să-i spui. E administratorul tău. Tu ai insistat să-ți las timpul ăsta de gândire. Altfel, ar fi fost totul stabilit de azi-dimineață. Și cum l-ai întârziat în planurile lui într-un sens sau altul, cred că tu ar trebui să fii aceea care să-i dea vestea cea bună.

— Dar...

Își retrase obiecțiile pentru că amândoi o priveau curioși. Nu voia ca ei să se întrebe de ce tot refuza să vorbească singură cu Jake. Și, în fond, era bine să ia taurul de coarne și să se obișnuiască să-l vadă zilnic.

— Bine.

Tocurile pantofilor tropăiră repede după ce părăsi bucătăria. Spatele îi era drept. Își ținea capul sus. În interior, era făcută piftie.

Se opri în hol ca să-și verifice imaginea în oglindă. Părul fusese periat mai devreme, dar umezeala de primăvară îl făcuse să se bucleze și să se onduleze anapoda. Arăta palidă după ce-și petrecuse ultimele două zile înăuntru. O ciupitură energică aplicată fiecărui obraz remedie cât de cât paloarea lor. Își trecu mâinile peste bluza care era puțin încrețită. Oftă.

— Ei bine, va trebui să o fac.

Deschise ușa de la intrare și traversă veranda cu entuziasmul unei condamnat, ce merge la spânzurătoare. Dar ce se așteptau ei să facă, să se ducă la ușa barăcii și să întrebe de el? Ar fi fost luată peste picior fără milă. Pe lângă asta, baraca era unul din locurile de la fermă unde îi era interzis să meargă.

Oare ar fi trebuit să încerce la grajd mai întâi? Era oare ocupat cu Stormy? Pașii îi deveniră nesiguri. Nu credea să mai aibă vreodată tăria să intre în grajdul ăla. Amintirea celor întâmplare acolo era încă prea proaspătă.

Stătea în picioare în curte, nedecisă. Până la urmă însă, norocul îi zâmbi. Îl văzu pe Jake șezând pe grinda cea mai de sus a gardului pășunii de nutreț din apropierea casei. Tocurile cizmelor lui erau agățate de grinda inferioară. Spatele îi era ușor încovoiat. Stătea acolo, uitându-se la pășune, complet nemișcat. În lumina amurgului, profilul lui părea rigid. Între buze ținea un trabuc.

Banner se apropie de el fără să facă nici cel mai mic zgomot. Jake nu o auzi până când nu fu aproape lipită de el. Atunci, își întoarse brusc capul. Ea sări înapoi, prosteste. Își duse repede o mână la piept, de parcă ar fi vrut să-și prindă inima înainte de a-i sări din trup.

Se blestemă că acționase ca o toantă.

— Trebuie... am de vorbit cu tine, Jake.

Jake coborî de pe gard și își scoase pălăria din cap cu o singură mișcare fluidă. Apoi, ca și când și-ar fi dat seama cât de ridicol trebuie să fie, o puse la loc și o împinse spre ceafă cu degetul mare. Umerii lui găsiră scândura pe care tocmai șezuse și se sprijini de ea într-o atitudine de indiferență. Dacă Banner ar fi știut că și inima lui era la fel de grea ca și a ei, atunci poate că n-ar fi fost atât de nervoasă. Dar așa cum stătea, părea să dețină controlul complet al situației, nemișcat, distant, retras și rece.

Curajul lui Banner se spulberă la fel de repede și de sigur ca și respirația ei pierdută în aerul fierbinte al nopții. Își întoarse capul și privi în direcția în care priviseră ochii lui cu o clipă înainte. Profilul ei era bine reliefat de fundalul aceluia cer violet. Briza din sud flirta cu părul ei, ridicându-i buclele negre ca abanosul până la obraji, apoi îndepărtându-se.

Își umezi buzele cu limba. Ochii lui Jake nu scăpară această mișcare inconștientă, atât de inocentă, dar atât de provocatoare. Jake își închise ochii, ca să respingă dorința care-l sfreddelea. Îi redeschise la timp ca să-i întâlnească privirea, în sfârșit ațintită asupra lui.

— Aș vrea să-mi fii administrator.

— Ai vrea?

Banner făcu un gest impacientat cu mâinile.

— N-am de ales.

— Ba ai, Banner. Spune-mi să-mi împachetez lucrurile și să plec și n-o să mă mai vezi niciodată.

— Ce fel de alegere e asta? întrebă ea. O să-și închipuie că ne-am certat. Ar ști că nu-i în regulă ceva între noi pentru că te-am făcut să pleci în loc să te implor să stai, cum am făcut întotdeauna înainte. Și-atunci unde am ajunge? Tu ai pleca și eu aș rămâne să le dau explicația, spuse ea, plină de emoție.

Plecă repede de lângă el și își sprijini fruntea cu mâinile puse una peste alta pe scândura cea mai de sus a gardului.

Auzi clinchetul pintenilor lui și știu că venise mai aproape. Dar urechile nu erau singurii senzori care o avertizau de prezența lui. Îi simți căldura trupului revărsându-i-se pe spate când se apropie de ea. Își aruncase trabucul, dar mai păstra încă mirosul de tabac. Și de piele tăbăcită. Și de bărbat. Își simți interiorul corpului lipsit de orice greutate, apoi plin de o greutate insuportabilă, când totul înlăuntrul ei păru să se îndrepte, să se concentreze între pulpele ei.

— Banner, întrebă el încet, te simți bine?

Banner își înalță capul și-l privi.

— Ce vrei să spui?

Ochii lui îi cercetară pe ai ei, îndepărtând prefăcătoria dintre ei, chiar așa dureros cum era.

— Exact ce-am spus. Te simți bine? Ai avut vreo... suferință, vreo durere?

Brusc, voi să-l pedepsească. Voi să se arunce spre el și să-l lovească cu pumnii în piept, să-i spună că sângerase și că suferise agonia răstignirii după ceea ce-i făcuse.

Dar nu putu. Pentru că nu fusese așa. Jake nu făcuse decât ceea ce-l implorase ea. Dădu din cap înainte de a-și lăsa privirea să rătăcească din nou.

Îl simți ușurat. Nu fusese o mișcare fățișă, ci doar o slăbire imediată a tensiunii din corpul lui, ca și când își ținuse respirația mult timp.

— O, Doamne, am fost bolnav de îngrijorare. Am vrut să te întreb azi-dimineață, dar... n-am avut ocazia să vorbim.

Faptul că ea nu-i răspundea îl îndemnă să continue. Era nerăbdător să îndrepte lucrurile. Voia să-i spună să nu se mai îngrijoreze. Ar fi vrut să o audă spunându-i că era bine și că-l iertase.

— Ți-am spus că o să doară, Banner.

— M-am așteptat.

— Deci te-a durut?

— Nu.

— Puțin.

— Trebuia să mă port mai delicat.

— Nu-i nimic.

— N-am vrut să te doară.

— Te rog, Jake, șopti ea.

Bărbia i se afundă în piept și își puse mâinile peste urechi ca să nu-l audă amintindu-i toate astea. Din nefericire, nu reuși să îndepărteze cuvintele care îi reverberau în cap:

„Nu vreau să-ți fac rău, Banner. O să te doară.” „O, Doamne ești dulce.”

Și apoi o răsuflare grea frângându-se în tot corpul ei, iară și iară ca un ecou. Chiar și acum retrăi acel moment de durere fericită, acel moment când îi cunoscuse întreaga virilitate.

Jake o privea, simțindu-se neajutorat și furios pe el însuși. Banner arăta atât de mică și lipsită de apărare. Șirul de butoni de la spatele bluzei nu făceau decât să accentueze curbura grațioasă a spatelui. Ar fi vrut să o atingă cu mâinile, să o mângâie, dar nu îndrăzni.

Înainte, Jake nu gândise nimic rău despre contactul fizic cu Banner. O atinsese frecvent, o îmbrățișase până când ea țipase strident de o durere prefăcută sau o trăsese de șuvițele dezordonate de păr. N-o lovise peste fese chiar în ziua cununiei? Nu se putea imagina făcând așa ceva acum. Se jefuiseră singuri de toată această joacă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Banner aspru, retrăgându-și mâinile de pe urechi.

— Trebuie să vorbim despre asta. Nu ne putem vedea zilnic cu o astfel de problemă între noi. Am înnebuni într-o săptămână.

Banner îl privi furioasă.

— De ce nu te-ai gândit la asta mai devreme, Jake? De ce m-ai pus să aleg? De ce n-ai refuzat pur și simplu slujba?

— Am încercat, dar n-am putut.

— De ce?

Tot corpul ei vibra de frustrare înăbușită. Jake era la fel de agitat.

Cum putea să o dorească din nou? Cum, când ar fi făcut orice, ar fi dat orice pe lume să nu se întâmple ceea ce se întâmplase deja, cum de mai voia încă să-i zdrobească trupul ei superb de al lui și să-i mai sărute gura dulce încă o dată? Doar o dată.

Amintirile nu voiau să-i părăsească mintea. Stăteau acolo, în prima linie. Torturându-l ca mantiile roșii fluturate în fața unui taur. Acum știa cât de viu părea părul ei când i se răsucea pe degete; îi știa gustul pielii și finețea lobului urechii. Împotriva voinței lui, privirea îi alunecă spre sânii care tremurau în furia de care era cuprinsă. Îi atinsese oare cu propriile lui mâini sau era doar o amintire înșelătoare?

Își îndreptă din nou privirea spre fața ei, ațintind-o asupra gurii. O profanase, o atinsese, o siluise cu gura lui. Unele din târfele ordinare pe care le cunoscuse nici nu l-ar fi lăsat să le sărute atât de intim. Se urâse pe sine după aceea și se întrebuse de ce nu-l oprise Banner chiar atunci. Dar acum, singurul lucru la care se putea gândi era să o facă din nou. Voia să guste din nou din dulceața buzelor ei.

Și iarăși se urî pe sine.

Se răsuci brusc și își sprijini coatele de scândura de sus a gardului. Împreunându-și degetele strâns se bătu ușor peste dinți cu unghiile de la degetele mari. Mușchii maxilarelor îi erau încordați.

— Simt că am datoria de a rămâne.

— Datorie? scrâșni ea. Față de cine?

— Față de tine. În felul ăsta o să-ți plătesc pentru ce ți-am luat.

— N-am nevoie de favorurile tale. Și nici de sacrificii. N-ai luat nimic din ce nu ți-am oferit eu.

Mușchii brațelor lui se încordară și mai tare.

— E adevărat că tu mi-ai oferit, dar eu ar fi trebuit să-ți ard una după ceafă și să te trimit, fără să-ți fac nimic, înapoi în casă.

Ochii lui alunecară în jos de-a lungul corpului ei.

— Dar n-am făcut-o. Sunt dator să veghez ca ferma asta a ta să intre pe un fâgaș bun. Poate că după asta o să pot pleca cu conștiința împăcată.

— N-am nevoie de mila ta!

Jake își întoarse capul și Banner se retrase din fața sclipirii reci din ochii lui.

— Nu din milă am făcut-o noaptea trecută, nu!

Făcu un pas înainte și îi cuprinse umerii.

— Te-am dorit. Pur și simplu, te-am dorit. M-ai zăpăcit tare de tot, Banner. Atât de tare că nu m-am putut abține. Dar dacă tot o făceam ar fi trebuit să te iau încet, nu ca un...

Mai târziu nu-și mai aminti niciodată ce anume îi oprise șirul vorbelor. Brusc, buzele lui tăcură și mintea i se goli. Banner îl privi cu ochi goliți de orice expresie, cu buzele întredeschise. Jake o privi din nou, fascinat de expresia blândă de pe fața ei.

În acest schimb de gânduri, retrăiră acele momente de posesiune sălbatică și tandră, când fuseseră un singur trup. Amintirea aceasta refuza să fie îngropată în adâncurile minții lor, precum ceva mort. Era o amintire vie, care fierbea între ei, un lucru viu, aproape tangibil. Se învârtea în jurul lor, ca un uragan invizibil, care le zgâlțâia temeliiile sufletului, tot așa cum tremurase Jake în momentul când atinsese apogeul.

Apoi totul se terminase.

Banner fu prima care privi în altă parte. Jake își lăsă mâinile să alunece de pe umerii ei. Tăcerea se prelungi parcă la nesfârșit. Amândoi erau stânjeniți. Banner spera din toată inima că Jake nu e conștient de durerea ei, a cărei cauză n-o știa, dar care se făcea simțită. Jake se întrebă dacă Banner știa cât de mult voia să pătrundă din nou în ea.

— De ce ai rămas?

— Aveam nevoie de slujba asta.

Vorbeau în șoaptă. Nu se priveau unul pe altul. Era ceva ce trebuia spus. Trebuia stabilit acum sau ar fi fermentat și s-ar fi transformat în acid.

— Oricând poți să găsești o slujbă de cowboy.

— Da, dar asta nu-i viață. Nu pentru cineva atât de bătrân ca mine. Trebuie să fac asta, Banner.

— Înțeleg.

Și chiar înțelegea.

— Ăsta-i singurul motiv?

— Trebuie să stau lângă Ma.

Folosea același argument subțire ca și cel pe care îl folosise Lydia cu el. Dar Ma era bătrână. Și cine știe când îi va veni vremea?

— Înțeleg.

— Am refuzat însă prima ofertă a lui Ross. E bine să știi asta.

— De ce?

— Pentru că știam cum o să te simți în prezența mea după... după noaptea trecută.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Încăpățânarea lui Ross. N-ar fi fost de acord decât dacă aranjamentul mă includea și pe mine.

— Știi bine că l-aș fi făcut să se răzgândească până la urmă.

Se uită la el. Nu-i plăcea deloc întrebarea pe care urma să i-o pună, dar trebuia să știe.

— De ce ai rămas, Jake?

Jake o privi sincer.

— Pentru că m-a rugat Lydia.

Banner dădu din cap tăcută. Îi întoarse spatele și porni prin iarbă, spre casă. Deci, îl întrebase, iar el îi răspunsese.

Era surprinsă și puțin speriată că o durea atât de mult ceea ce aflate.

Capitolul șase

— Asta-i tot?

Wanda Burns, șleampătă ca întotdeauna, își înfipse pumnii în șolduri și se proțăpi în fața proaspătului ei soț. Umblase printre cutiile pe care acesta le adusese în casa în care locuia cu tatăl ei. Lenjerie și pălării, pantofi și mănuși erau răspândite peste salteaua ieftină.

— Cum adică? mârâi Grady. Nu-i destul? Oricum n-ai să poți îmbrăca nici una din astea până nu naști.

Se uită la ea cu cel mai desăvârșit dezgust. Era murdară. Avea fața pătată. Mâinile și gleznele îi erau umflate. Corpul ei era în mod obscen împovărat cu un copil de care el încă nu era convins că-i al lui. De ce insistase să-i cumpere o întregă garderobă, nu-și putea imagina. Nu putea fi decât încă un mod de a pune gheara pe el, de a elimina orice îndoială că era într-adevăr doamna Grady Sheldon.

— Vreau să fiu îmbrăcată ca o doamnă când merg cu tine în oraș, spusese ea.

Grady ar fi preferat mai curând să moară decât să iasă cu ea undeva, mai ales în oraș, unde bârfele spuse în șoaptă îl urmăreau ca niște umbre în timp ce mergea pe stradă.

Râsese când ea îi ceruse să-i cumpere haine noi. Dar zâmbetul lui Doggie, care își mângâia arma îl făcuse să se răzgândească.

Îndatoritor, Grady promisese că va aduce unele lucruri când va veni din nou la coliba lor din pădurea de pini. Nu numai distanța era aceea care o făcea să pară în afara civilizației.

Burns îl făcuse de răs și asta nu-i plăcea. Va trebui să facă ceva în privința asta. Curând. Dar ce? Când?

— Lucrurile alea par cam strâmte pentru tine, Wanda, spusese Doggie din ușă.

Intră în cameră aducând două veverițe moarte pe care le aruncă pe o masă neșlefuită, deși mai sângerău încă.

— Se poartă frumos cu tine soțul ăsta al tău, scumpo?

— Cred că da, tată, spusese ea, morocănos. Dar încă nu vrea să mă ducă în casa aia elegantă a lui din oraș.

Își țuguie buzele spre Grady făcându-l să se întrebe cum dracu' putuse să sărute gura aia morocănoasă.

În prima noapte când o văzuse, părea destul de drăguță. Ieșise să cumpere niște whisky făcut clandestin de Doggie și, în loc să-l găsească pe acesta, o găsisse pe Wanda, care se ocupa de vânzare în locul lui. Noaptea era luminată de o lună de toamnă, joasă și mare, atârnată deasupra copacilor. Aerul era tare și rece.

Ieșită din râul din apropiere, unde se spălase, Wanda era curată, atât cât putea ea să fie. Rochia ei strâmtă, subțire, îi stătea lipită de piele arătându-i că n-avea nimic pe dedesubt. Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-i atrage atenția asupra corpului ei voluptuos, mergând cu mișcări sinuoase, frecându-se de el.

Vorbise în șoaptă ca și cum împărtășeau deja un secret delicios. Grady trebuise să se apropie ca s-o poată auzi, aplecându-și capul până la nivelul ei. Dar meritase efortul. Orgoliul lui fusese mângâiat de fiecare cuvânt al ei.

Era atât de înalt, îi plăcea părul lui ondulat. Se prefăcuse chiar că nu poate duce unul dintre butoiașe și îl privise apreciativ când Grady îl ridicase pe umăr și îl cărase în locul ei.

Mare nătâng. Și toate astea din vina lui Banner. Dacă ea nu-i stârnea simțurile, n-ar fi umblat după o femeie. Dacă săruturile ei inocente n-ar fi promis atâta pasiune, n-ar fi murit de dorința de a gusta gura Wandei. Din clipa în care o sărutase și simțise răspunsul fierbinte al trupului ei, nu se mai putuse opri. Trupul ei fusese supus și generos.

După aceea se simțise minunat. Wanda urlase de plăcere ca o panteră, îi spusese că e chipeș și că nici un bărbat nu-l egala ca amant.

Spusese tot ceea ce îi făcea lui plăcere. Îl speriasse faptul că un om de talia lui Ross Coleman urma să-i fie socru. Dar era dispus să plătească prețul de a trăi în umbra lui Coleman pentru a putea s-o aibă pe Banner și tot ceea ce îi aducea această căsătorie odată cu ea. Totuși de fiecare dată când pleca de la River Bend, mândria lui era rănită. Nu va fi niciodată pe măsura lui Ross Coleman, nici în ochii oamenilor, nici în cei ai lui Banner.

Wanda Burns îi restabilise încrederea în sine. Își utilizase corpul ca pe o tavă de argint folosită. După prima noapte, Grady se întorsese adesea. Fiecare îmbrățișare era pățimașă, sălbatică, distrugătoare. Fizic îl epuiza. Dar el se mândrea cu faptul că era destul de viril pentru a satisface o femeie cu apetitul ei sexual.

Vorbise cu unii dintre bărbații din oraș. Cunoștea reputația Wandei. Pe asta se întemeia și siguranța ei. El avea ceea ce mulți alți bărbați considerau drept al lor atunci când nevestele lor erau indispușe. Nu vedea deloc de ce n-ar fi continuat cu Wanda și după căsătoria lui cu Banner.

A, îi plăcea Banner destul de mult. Arăta al dracu' de bine și fără îndoială trupul ei trebuia la fel de excitant pe cât părea. Patul lor conjugal n-avea sa fie steril. Grady era însă prea pragmatic pentru a se încurca cu povești de dragoste, deși îi spusese de multe ori c-o iubește.

Banner era o partidă convenabilă. Îl va ridica în ochii oamenilor luând-o de soție, pentru că soții Coleman erau foarte respectați. Faptul că era drăguță și apreciată de familiile din oraș era un dar în plus. Ca să nu mai vorbim de pământul pe care îl aducea ca zestre.

Împărtășise visul lui de a avea o fermă amândoi. Se pricepea bine la caii de prăsilă și la vacile de carne pe care ea voia să le crească acolo. O ascultase prefăcându-se interesat și plin de entuziasm, când în realitate se plictisea de moarte.

Pentru că ideile *lui* în legătură cu acel pământ erau total diferite. O va lăsa să crească câțiva cai, poate și câteva vaci dacă asta o va satisface, dar el voia pământul acela pentru că era la marginea uneia dintre cele mai mari păduri din Texas. Se gândise să facă acolo un gater, o anexă a aceluia din oraș. Ar putea să-și tripleze producția într-un an.

Desigur, nu-i spusese nimic lui Banner. Avea să o facă imediat după luna de miere. Dar nu fusese nici o lună de miere. Din cauza zăludei care stătea acum în fața lui, fâțâindu-se sub una din umbrelele pe care i le adusese. Insistase că vrea o umbrelă.

Acum abordă problema pe care ea o ridicase mai devreme.

— Ți-am explicat de ce nu te poți muta în casa de la oraș. Am scos-o la vânzare, încă de când m-am logodit cu Banner. Voia să locuim la fermă.

Wanda râse cu poftă.

— N-am să uit niciodată mutra pe care a făcut-o. Pișăcioasa aia de doamna Coleman, spuse ea, imitând-o cu un mers legănat, care merge cu nasu-n vânt.

Ridicolă cum era, imitația stârni în Grady o plăcere perversă. Demult se gândise că familia Coleman erau cam prea siguri de ei înșiși și trebuia să li se mai taie puțin din nas. Mai ales lui Ross. Să-l ia naiba că-l făcuse de răs la cununie. Cum îndrăznește să-l amenințe? Grady nu va uita și nici nu va ierta asta.

— Dar au căpătat ceea ce meritau în ziua cununiei, nu, iubitele?

Wanda se opri în fața lui și îi mângâie partea din față a pantalonilor. Grady îi dădu mâna la o parte.

— Toți Coleman-ii ăștia or să-i țină minte pe Burnsii, nu-i așa, Grady, scumpule? El și cu blondu' ăla înalt care ți-a băgat pistolul în coaste.

Wanda chicoti când Grady se făcu roșu de indignare.

— Cum ziceai că-l cheamă?

— Langston. Jake Langston.

Grady se duse la masă și, în ciuda veverițelor care-i produceau greață, duse la gură cana care era așezată lângă ele și luă o înghițitură zdravănă din lichidul arzător al lui Doggie.

— Jake Langston, repetă Wanda, visătoare.

Își trecu limba peste buze cu o mișcare languroasă privindu-l pe Grady cu ochii pe jumătate închiși.

— Mmmm... O fi el prieten cu Coleman-ii, dar mi-ar plăcea să-i simt puțin gustul de cowboy.

Doggie se întinse spre ea și îi dădu o palmă atâtde tare, încât îi dădu capul pe spate.

— Încetează cu prostiile astea. Acum ești măritată și gata cu bărbații că, de nu, am să-ți pocesc mutra asta de care ești atât de mândră.

Wanda se dădu înapoi, tamponându-și buza care sângera.

— Dar n-am spus nimic rău, tăticule.

— Mi-e foame. Ocupă-te de veverițele alea. Grady, rămâi la cină.

— Nu pot. Am...

— O să faci cum am zis.

Doggie vorbea încet, dar vocea aia hârâită era mai amenințătoare decât dacă ar fi strigat. Ochii lui sticleau sub sprâncenele stufoase, ca ai unui maniac. De pe buze i se prelingea salivă amestecată cu tutun. Zâmbetul era malițios.

Împinse cana spre Grady.

— Mai trage-i un gât și zi-i de ce nu poate veni Wanda să stea cu tine la oraș?

Grady se lăsă pe scaunul șubred furios și frustrat.

— E cineva care vrea să cumpere casa. N-are rost s-o aduc acolo și pe urmă să se mute dacă fac vânzarea.

— N-o mai vinde, spuse Doggie, ștergându-și gura cu pumnul lui păros după ce mai luă o înghițitură.

— Nu-i așa simplu.

Doggie trânti cana pe masă drept în băltoaca de sânge lipicios lăsat de veverițe. Wanda le luase afară pe veranda dărăpănată pentru a le jupui. Măruntaiele le aruncă unei haite de câini jigăriți care se bătură furios pentru ele.

Grady își înghiți dezgustul. Nimic pe lume nu l-ar fi putut face să stea cu nenorociții ăștia. N-avusese încotro și trebuise să se însoare cu Wanda. Pastorul fusese de față și pușca lui Doggie îi gădila, la figurat dacă nu în mod real, spinarea. Îi împiedicase să i-o aducă în casă, dar scuza asta cu vânzarea nu prea mai ținea.

Trebuia să facă ceva înainte de a înnebuni și a-și pierde și tot ceea ce avea în același timp. Era un om disperat, gata să apeleze la măsuri disperate pentru a scăpa de necaz.

Odată decizia luată, Banner o puse în aplicare. În ziua următoare, ea și Lydia împachetară tot ceea ce credeau că le este necesar pentru a pune bazele unei gospodării. Lăzile fură încărcate într-o căruță pentru a le trece pe partea cealaltă a râului.

— Lucrurile astea nu-mi folosesc la nimic împachetate, spuse Banner, punând jos grămada de fețe de pernă și prosoape pe care le brodase cu mare migală și le depozitase în lada ei de zestre. Aș putea foarte bine să le folosesc.

— Banner, mai simți ceva pentru Grady acum? întrebă Lydia. Știi că a fost obligat să se însoare cu fata aia a lui Burns. Așa mergea vestea prin oraș ieri când a fost acolo Ross.

Banner suspină și se lăsă pe podea lângă mama ei care împacheta cearceafuri cu miros de levănțică, într-o ladă. Se jucă cu marginea brodată a unei fețe de pernă.

— Nu mai simt nimic, mamă. E ciudat, nu? Credeam că-l iubesc, într-un fel îl mai iubesc și acum. Îmi pare rău că și-a stricat viața. La început am fost furioasă. Acum nu simt în mine decât un gol.

Lydia o strânse de mână.

— Foarte bine, fata mea. Nu trebuie să-ți pui cenușă în cap pentru ceva de care nu ești vinovată. Suntmândră că ești fiica mea.

— O, mamă!

Banner se uită la fața ei. Nu era nici un mister de ce Lydia era iubită de doi bărbați. Nu era frumoasă în sens clasic. Frumusețea ei era de un gen aparte. Culoarea pielii ei era extraordinară, silueta era provocatoare. Cu mult înainte de a înțelege de ce, Banner îi văzuse pe cowboys oprindu-se din lucru și privind în urma ei când traversa curtea. Dacă ar fi avut de ales, nu și-ar fi dorit drept mamă pe nici una din doamnele din oraș care păreau de carton în comparație cu Lydia. Ar fi ales-o pe cea cu care o binecuvântase soarta.

Se aplecă și o sărută pe obraz.

— Sunt fericită că ești mama mea. Am fost întotdeauna mândră de tine.

Lydia își trase nasul emoționată.

— Înainte de a ne apuca plânsul, hai să terminăm treaba.

Fură ocupate toată ziua, până seara târziu, așa că în momentul când Banner urcă scările pentru a merge la culcare era epuizată și adormi fără gânduri obsedante care s-o țină trează.

Se trezi proaspătă și odihnită în dimineața următoare. Ross și Lydia erau deja în bucătărie cu Lee când coborî ea.

— Eh, cred că asta-i ultima noastră dimineață împreună, spuse Lee.

— Lee! țipă Lydia pe un ton plângător, nu mai vorbi așa.

— Te rog, gemu Ross. A plâns toată noaptea.

— Și tu la fel, i-o întoarse Lydia.

Ross o plesni peste fund când trecu pe lângă el în drum spre sobă.

— E adevărat, tată? întrebă Banner zâmbindu-i.

— Tu ești favorita mea, nu?

— Pe vecie.

Ross îi făcu semn cu ochiul.

— Mănâncă-ți micul dejun. I-am convocat pe toți în curte la ora opt.

O oră mai târziu, Banner aruncă o ultimă privire prin cameră, să nu fi uitat ceva important. Avu o criză scurtă, dar și-o reprimă încă din fașă. Era dorința ei să-și întemeieze un nou cămin. Cu pași fermi coborî scara și ieși pe ușă.

Ma stătea pe capra căruței cu hățurile în mână.

— Vii cu noi, Ma? întrebă Banner bucuroasă.

— Îhî. Trebuie să vin să mă asigur că totul se face cum trebuie.

— Ai să mă vizitezi adesea, da?

— Mă inviți?

— Nu se vede?

Ma zâmbi.

— Atunci o să vin.

Lydia ieși buzna pe ușă cu un coș pe braț.

— Am făcut niște sandvișuri, spuse ea, urcându-se pe capră, lângă Ma.

Ross, Lee și Jake apărură călări în curte. În urma lor veneau trei din argații de la Rover Bend. Ross îi prezentă pe cowboys lui Jake.

— Peter, Jim și Randy. Băieți buni. I-am ales eu însumi. Băieți, noul vostru șef, Jake Langston. Sunt sigur că-l cunoașteți.

Cei trei dădură din cap și Jake spuse laconic:

— Îmi pare bine.

În seara trecută Ross îi spusese numele oamenilor care urmau să lucreze cu el. Jake îl întrebase pe Micah:

— Ce știi de ei?

— Pete e tipul mai în vârstă, cu părul cărunt. Nu e prea vorbăreț. Dar lucrează bine. Tare ca unghia. N-aș vrea să-i fiu dușman, dar nu l-am văzut niciodată enervându-se. Jim e cel cu cicatricea pe față. Zice că lovitura primită cu sârmă ghimpată aproape că i-a smuls jumătate din gură. Cam așa și este, deși unii zic că are cicatricea de la o luptă cu cuțitele pe care a avut-o cu o corcitură de Indian Comanche. Are o față cam urâtă, dar e prietenos. E foarte priceput cu lasoul. Randy a venit acum câteva luni, dar n-a avut conflicte cu nimeni. Îi place whisky-ul, dar bea numai sâmăbătă seara până se îmbată criță. Trișează la poker, iar când e prins râde. Și... Jake, fii cu ochii pe el în privința lui Banner.

Jake îl ascultase fără comentarii. La acea remarcă totuși întorsese ușor capul cu sprâncenele lui blonde, încruntate.

— De ce?

— Se spune că numele de Randy i se potrivește.

Jake chibzui un minut.

— Tu ce zici?

Jake își dădea seama că Micah nu voia să-l discrediteze pe cowboy-ul pe care îl considera prieten, dar nu-l slăbi.

— Ei?

Micah își mușcă buza.

— Eu zic că probabil au dreptate, răspunse el, cu întârziere. E cunoscut în oraș. Veșnic zâmbitor. N-a avut niciodată probleme cu găsirea unei femei, înțelegi ce vreau să spun?

— Mda, spuse Jake, târăgănat, ridicându-se în picioare și aruncă paiul pe care îl mesteca. Știu ce vrei să zici.

Acum Jake îi privea pe oameni pe sub borul larg al pălăriei și ajunse la concluzia că păreau cowboys buni. Câtă vreme își vedeau de treabă în cursul săptămânii, nu-i păsa dacă se îmbătau sâmăbăta sau se băteau cu cuțitele cu indieni corciți. Dar să nu se dea careva la Banner...

— Sunteți gata de plecare? strigă Ross.

Cum toți răspunseră în cor că da, își îndreptă calul spre poartă.

Lee porni după el. Ma plesni din limbă și smuci hățurile cailor de la căruță. Banner se îndreptă spre Dusty. Calul castrat era legat de stâlpul verandei.

Jake încă nu se uitase la ea, deși era conștient de prezența ei. Acum, că era cu spatele la el, o făcu. Părul ei reflecta soarele dimineții ca o oglindă neagră, înainte de a-l acoperi cu pălăria ei cu boruri înguste. Bluza ei era de un alb țipător în contrast cu fusta neagră pe care o purta. Avea o centură de piele neagră, încrustată cu argint. O adusese Ross din Mexic când fusese acolo cu câțiva ani în urmă. Jake își amintea cu câtă mândrie i-o arătase într-una din vizitele lui la River Bend.

Centura îi ținea mijlocul strâns. Acel mijloc subțire sublinia curba feminină a șoldurilor ei. Fusta stătea strânsă pe corp până la genunchi, apoi se lărgea. Cizmele negre de călărie erau netede și suple și stăteau lipite de mușchii gambelor, conturându-le forma.

O privi cum pune piciorul stâng în scăriță și se întinde să apuce cornul șei. Genunchiul ridicat îi sublinia rotunjimea feselor făcând fusta să stea și mai strânsă pe corp. Se ridică în șa și se așeză în poziția cu care fusese învățată încă înainte de a învăța să meargă. Poziția asta impecabilă era parțial răspunzătoare de etalarea sânilor într-un mod care-ți oprea bătăile inimii, îți usca gura, îți umezea palmele și îți stârnea virilitatea. Dar nu numai poziția. Sâni ei n-aveau nevoie de prea multă susținere. Jake știa că sunt bățoși, rotunzi și...

„La dracu”, bombăni el, și trase de frâul lui Stormy pentru a-l întoarce. Calul dădu nas în nas cu cel al lui Randy. Cowboy-ul stătea aplecat în șa, cu ochii lucioși ațintiți asupra lui Banner, exact ca și ai lui Jake cu câteva clipe înainte.

— La ce dracu' te zgâiești? întrebă Jake.

Vocea lui avea un ton care spunea că era bine ca răspunsul lui să-i fie pe plac.

— N... nimic, Jake, domnule.

— Atunci ia-o din loc. Mergeți toți trei cu mine să trecem caii ăia peste pod.

Randy își atinse pălăria cu două degete și dădu pinteni calului să-i ajungă pe ceilalți. Banner îl opri pe Dusty lângă Jake.

— Randy aleargă de parcă-l mână diavolul din spate. Ce-i cu el?

— Tu de ce umbli așa? N-ai altceva să pui pe tine? întrebă Jake supărat.

Banner se uită la el surprinsă.

— Cum?

— Să porți... haine., chestii d-alea cu care te îmbraci, răspunse el impacientat.

Banner își privi corpul perplexă, neînțelegând ce vrea să spună. Nici el nu era sigur că știe și asta îl înfurie și mai tare.

— Bine, lasă. Dar vreau să înțelegi un lucru, Banner. Nu vreau să am probleme cu oamenii mei. Voi avea destule griji ca s-o mai am și pe aceea de a interveni în bătăile dintre ei. Nu te învârti prin preajma lor.

Ochii ei aruncau fulgere de mânie.

— Singura persoană de care trebuie să mă feresc ești tu.

Își înghionti calul cu genunchii, făcându-l să pornească în galop. Copitele lui bocăniră pe pietrele de pe alee, dar în loc s-o ia spre poartă, Banner preferă să sară gardul.

— Copil răsfățat, bombăni Jake, strângând în dinți nelipsitul lui pai.

Apoi, cu buzele strânse și încruntat, dădu pinteni calului pentru a ajunge din urmă convoiul.

— Cred că asta-i tot, spuse Ma.

Împături cârpa de vase și o puse cu grijă lângă spălător.

Ochii lui Jake rătăciră prin bucătărie.

— Totul lucește. Știi că Banner apreciază ajutorul tău la despachetat.

— Am pus mâncarea la foc, spuse ea, indicând cu capul soba de fier, lucind de curățenie, din colț.

— Miroase bine.

Ma își privi fiul mai în vârstă, atent. Jake n-o mai văzuse în bucătărie și nici nu-i mai miroșise fasolea cu șuncă, demult. Era preocupat de ceva. Știa întotdeauna când îl frământa ceva. Se retrăgea adânc în sine și, ca și cum asta îi dădea mâncărimi, se foia, așa cum făcea și acum, chinându-și mânușile.

Încă de când era un băiețel, avea obiceiul să se învârtească pe lângă ea până când îi atrăgea atenția. După aceea nu-i trebuia mult să-l facă să spună ce îl frământa. De cele mai multe ori era o confesiune despre un mic păcat pe care ardea de dorința de a-l comite.

Își amintea clar o astfel de împrejurare. Se întorsese din al doilea drum în Kansas și venise acasă în vizită. După cină, rămăsese așezat la masă. Ma îl intuise și găsisese motive să-i expedieze pe ceilalți din cameră ca să rămână doar ei doi.

Se interesase de viața lui de cowboy. Jake răspunsese scurt. În final, îl întrebase direct:

— Ai făcut ceva de care ți-e rușine?

Jake o privise și Ma își dăduse seama că Bubba nu mai era un copil. Era bărbat și purta greutatea lumii pe umeri.

— Am făcut ceva care era necesar, Ma.

Ma îl strânsese la piept, iar el plânsese ca un copil. Nu-l întrebase niciodată ce fusese acel ceva „necesar” gândindu-se și că era mai bine sănu știe. Dar deplânsese băiatul care devenise bărbat și al cărui proces de maturizare fusese atât de dureros.

Acum avea aceeași privire – o privire neagră, disperată, care însemna că voia să-i spună ceva și nu îndrăznea.

Știa desigur că o iubea pe Lydia Coleman. Suferea împreună cu el din cauza asta. Bănuia că și Lydia știe. Își împărtășeau secretele și gândurile intime de mulți ani, dar nu discutaseră niciodată despre asta, ca și cum le-ar fi fost teamă că după aceea relația dintre ele nu va mai fi aceeași niciodată. Și avea dreptate.

Jake ridică ochii de la mânușile pe care le tot manevra. Ma îi turnase o ceașcă de cafea. Stătea neatinsă, lângă mâna lui.

— Nu-mi zici nimic de faptul c-am rămas aici...

Ma se așează pe scaun în fața lui.

— Nu m-ai întrebat.

— Atunci te întreb acum.

Ma respiră adânc, umflându-și pieptul care se făcu și mai mare.

— Mă bucur că te-ai stabilit undeva. Mi-era groază când mă culcam seara fără să știu pe unde umbli. Recunosc că sunt egoistă, dar îmi place să vă am pe toți în jurul meu tot timpul.

Jake zâmbi trist.

— Ai pierdut atâția dintre noi...

Ma își încreți nasul, negând.

— Sute de femei își îngroapă soții și copiii. De ce aș fi eu altfel?

Jake pusese mânușile deoparte și începuse să învârtească ușor cana de cafea, cu o mișcare interminabilă. Ma știa că discuția nu se terminase. Ceea ce îl apăsa pe conștiință încă nu fusese dezvăluit.

— Crezi că nu vor fi probleme să lucrez aici unde e și Banner?

Mintea lui Ma se concentra strâns asupra cuvintelor ca o capcană de oțel asupra unui animal. Banner. Banner? Asta să fie? Îl privi atentă fără ca Jake să bage de seamă. Se foia pe scaunul lui de parcă avea furnici în pantaloni, degetele lui se mișcau fără încetare în jurul ceștii ca și cum ar fi fost fierbinte. Arăta toate simptomele. Da, asta era. Ceva în legătură cu Banner.

Fata semăna mult cu mama ei. Atractivă într-un fel, care stârnea dorința în mintea bărbaților, Jake și Banner? Era greu de conceput. Dacă ar fi doar vârsta... șaptesprezece ani diferență, nu, optsprezece... O tratase mereu ca pe o soră mai mică. Totuși se întâmplaseră unele lucruri ciudate.

— Cred că da, spuse Ma, fără să se gândească. Va fi dificilă, poți fi sigur.

Se ridică să mestece în fasolea care fierbea pefoc.

— Fata asta a fost răsfățată toată viața de toți cei de la River Bend, inclusiv de mine. A avut o dezamăgire, prima mare dezamăgire din viața ei. Mie nu-mi plăcea tipu' ăla Sheldon. După părerea mea e foarte bine că s-a întâmplat așa. Trebuia să învețe la un moment dat că viața n-o să-i împlinească toate dorințele domnișoarei Coleman. Asta ar putea să pară meschin din partea mea, dar știi că o iubesc ca pe propria mea fiică. Știu însă că e încăpățânată. E ca un baton de dinamită gata să explodeze. Și bărbatul care va declanșa explozia ori va suporta toată viața c-a aprins fitilul, ori va fi extrem de fericit. Depinde de bărbat.

Ma îi văzu mărul lui Adam mișcându-se în sus și în jos. Deci, era vorba de Banner. Ma se întoarse cu spatele la el și puse sare în mâncare.

— De unde știi că va fi bărbat cel care... va aprinde fitilul?

Ma râse.

— Pentru că e fiica mamei și a tatălui ei. Și a crescut simțind căldura aceea dintre părinți. Relațiile dintre bărbați și femei nu-i sunt necunoscute. Știi ce cred eu?

— Ce? Întrebă Jake cu o voce care parcă nu-i aparținea.

— Că nu i se aprinseseră călcâiele prea tare după Grady ăla. Mai curând cred că voia să se mărite. Fără alte comentarii.

— Se poate.

Jake se ridică brusc și își duse ceașca de cafea la chiuvetă. Turnă apă și o clăti. Uitându-se pe fereastră o văzu pe Banner luându-și rămas bun de la familie. Lee se aplecă, o sărută pe obraz și o înghionti în stomac. Ea îl bătu ușor cu palma. Ross și Lydia, înlănțuiți, zâmbeau drăgăstos.

— Dar vreau să-ți spun un lucru, zise Jake încordat, întorcându-se și șocându-și mama cu vehemența lui. Ross mi-a oferit o slujbă. E o slujbă foarte bună și am s-o accept, dar va fi mult de muncă. N-am de gând să-i tolerez toanele lui Banner. N-am să-i suport ieșirile de furie și frustrare. Și cu cât va înțelege asta mai repede, cu atât mai bine.

Cu aceasta își luă pălăria și ieși pe ușa din dos.

— Uf! făcu Ma. Apoi zâmbi și ieși afară ducându-se lângă ceilalți. Sosise momentul despărțirii.

- A fost pâinea bună?
- Da. Grozavă.
- Puteai să zici și tu ceva.
- Păi n-am zis c-a fost grozavă?
- Mulțumesc.

Banner îi smuci pur și simplu farfuria de sub nas.

Mâinile lui Jake așezate pe masă, se strânseseră în pumni în timp ce numără încet până la zece. Ținea ochii strâns închiși, încercând să se calmeze. Era prima lor cină împreună, prima din lungul șir care avea să urmeze. Coleman-ii și Ma plecaseră. Cowboy-ii plecaseră și ei și nu se întorceau decât la răsăritul soarelui. Până atunci el și Banner aveau să fie singuri. Așa cum decurgeau lucrurile în noaptea asta, aveau să decurgă și în celelalte. Dacă supraviețuiau, poate exista o șansă ca lucrurile să iasă bine.

Când deschise ochii, Banner era la chiuvetă și spăla vasele, stând cu spatele la el. Își schimbase hainele cândva, în cursul zilei. În locul fustei pantalon și al bluzei, acum purta o rochie de bumbac înflorată. Aceasta îi estompa liniile corpului, dar era mai moale și o făcea să arate mai adorabilă.

Dar el n-o putea aborda. Așa că mai bine și-ar scoate asta din minte. Își împinse scaunul înapoi, se ridică, și duse farfuriile la chiuvetă.

— Nu-i nevoie să faci asta, spuse ea, când Jake le puse pe scândura de scurgere.

— Știi. Nici tu nu ești obligată să gătești pentru mine, dar asta era de la sine înțeles. Vreau să te ajut, așa că să nu mai discutăm.

Folosi tonul împăciuitor pe care îl adopta când era mică. Întotdeauna reușise s-o scoată dintr-o dispoziție proastă. Fața care se întoarse spre el, însă, nu mai era aceea a unei fetițe. Era a unei femei. Blândă în lumina lămpii, umedă datorită mâinilor cufundate în apă fierbinte, îmbujorată și pistruiată din cauza soarelui.

Ochii ei erau remarcabili. Întotdeauna considerase ochii Lydiei neobișnuiți, dar ai lui Banner erau încă și mai mari. Își vedea propria lui imagine reflectată în adâncurile lor verzi și aurii și aproape că-i venea să râdă de propria lui mutră stupefiată. Avea expresia aceea uimită a omului care tocmai a dat cu capul într-un zid invizibil.

N-ar fi putut însă râde pentru nimic în lume. Și nici nu avea puterea să-și abată privirea de la ei.

Pereții casei stăteau închiși asupra lor ca un pumn blând. Era o casă mică, cu o singură cameră în față, un dormitor într-o parte și bucătăria asta de

cealaltă. Fusese concepută și construită ca să poată fi extinsă. Acum însă dimensiunea ei miniaturală părea să-i înghesuiască unul într-altul. Tăcerea prelungită contribuia și ea la această intimitate.

— Ești nervoasă ca un șarpe cu clopoței, șopti el.

Îi era oare teamă că va rupe vraja dacă vorbea tare?

— Și tu la fel.

— Ai dreptate.

— Te supără tot ce spun.

— Nu ne mai putem tachina, nu?

— Nu.

— Nu pot să te mai tratez ca înainte.

Banner scoase un mic suspin tremurat.

— Știu. N-o să mai fie niciodată ca înainte.

— Îți pare rău?

— Da. Ție nu?

Jake dădu din cap.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte de a-ți cere să...

Banner își puse buza inferioară între dinți și o ținu acolo înainte de a continua.

— Noaptea aceea va fi o barieră între noi de acum încolo. O s-o ținem veșnic minte.

Doamne! Ce și-o mai amintea! Cu fiecare celulă masculină a corpului său. Ochii lui, nesupunându-se ordinelor primite de la creier, rămaseră ațintiți pe buzele ei. Măcar de nu și-ar aminti acele mici găfâituri pe care le scosese în timp ce limba lui îi cerceta gura pentru prima oară. De-ar putea să nu-și amintească trezirea ei când gura învățase să sărute.

Se aplecase asupra ei până când căldura corpului său se amestecase cu a ei, devenind una. Îi văzuse o venă zbatându-se la gât, acolo unde o sărutase și își apăsase din nou buzele pe locul acela. Mai simțea încă gustul ei pe limbă.

Sânii ei îi atrăseseră privirea în jos. Sfârcurile, erau ținute sub materialul rochiei. Le văzuse și se înfierbântase.

Un geamăt involuntar îi vibrase în piept urcând în gât. Dincolo de șlițul pantalonilor carnea lui era tare ca piatra. Ridicând ochii îi cercetase fața, norul întunecat de păr nedisciplinat care o înconjură, și simțise o dorință arzătoare de a o poseda.

— Banner...?

— Da?

Brusc își dădu seama că era gata s-o sărute din nou. Și dacă o făcea... nu s-ar fi oprit acolo. Ar fi lăsat capul în jos și i-ar fi sărutat sânii prin rochie, i-ar fi supt acele vârfuli dulci, i-ar fi prins șoldurile în palme și ar fi apropiat-o de el așa cum mai făcuse, ridicând-o pe bărbăția lui rigidă. Ar fi făcut din nou acele lucruri de neconceput.

Înainte de a ceda tentației, se îndepărtă de ea.

— Nimic. Ne vedem mâine dimineață. Dacă ai nevoie de ceva, strigă-mă.

— Unde te duci?

Era prea devreme pentru a se duce la culcare.

— Afară, să controlez țarcul ăla provizoriu pe care l-am făcut azi. Randy nu-i în stare să bată un cui.

— Mie mi s-a părut că s-a descurcat bine pentru prima zi.

Apărarea cowboy-ului era exact ceea ce lipsea pentru a-l face să izbucnească. Își descărcă frustrarea printr-o criză.

— Ei bine, mie nu mi s-a părut atât de grozav. Dacă nu poate face treabă, îl dau afară.

Cu asta ieși trântind ușa.

Capitolul șapte

Noaptea era incredibil de întunecoasă. Banner nu-și dăduse seama cât de departe era mica ei casă până când întunericul nu coborâse asupra ei.

Din ziua în care se născuse, dormise într-o casă cu mai multe persoane în ea. Acum era singură, complet singură, pentru prima oară în viață.

Și nici somnul nu venea s-o scape de singurătate. Urechile ei percepeau cel mai mic zgomot. Zgomotele dintr-o casă care se pregătește de culcare n-o alarmaseră niciodată. La River Bend, în dormitorul eiacele zgomote erau familiare și liniștitoare. Recunoștea forma fiecărei umbre de afară.

În seara asta însă fiecare șoaptă a frunzelor era sinistră. Geamătul buștenilor verzi suna ca un lamento. Umbrele nu erau prietenoase.

Făcuse o greșeală plecând de acasă, din sânul familiei? Nu putuse înțelege niciodată cum putea Ma să trăiască singură în cabana ei. Lydia și Ross o rugaserăde multe ori să se mute în casă, într-unul din dormitoarele de la etaj, iar ea refuzase categoric. Banner nu-și putea imagina cum preferă cineva solitudinea în locul celor pe care-i iubești și care te iubesc.

Singurătatea asta era groaznică. Poate se cam pripise mutându-se aici singură. Cum ar fi dacă ar trebui să trăiască toată viața stând singură toată noaptea? Cum ar fi dacă ar trăi singură până la bătrânețe? Ce rost ar avea să înființeze aici o fermă prosperă dacă n-ar avea cu cine să împartă această prosperitate?

Iritată de propriile ei gânduri negre, aruncă așternuturile și se duse la fereastră. Bine că măcar luna mai împrăștia puțin întunericul. Privirea ei rătăci spre grajd. Arăta nou, aproape artificialîn prospețimea lui. N-avea nimic din savoarea rustică a celui mai vechi grajd de la River Bend, în care se jucase de-a v-ați ascunselea cu Lee când erau copii. Grajdul ăsta părea străin.

De la una din ferestrele lui emana puțină lumină provenind de la o lampă cu fitilul coborât. Jake era acolo, nu prea departe, și îi putea auzi strigătul dacă întunericul și singurătatea deveneau de nesuportat.

Prezența lui o liniști așa că adormi imediat ce se întoarse în pat. La ivirea zorilor se sculă și își puse hainele de lucru.

Raze de soare perlate răzbăteau prin fereastra bucătăriei în timp ce prepara micul dejun. Lumina de culoarea untului împrumuta camerei un aspect mai domestic și îi schimbă considerabil starea de spirit pe care o avusese în lungile ore de singurătate și de întuneric din timpul nopții.

Încercă să fredoneze un cântec în timp ce tăia slănina și punea feliile în tigaie.

Se opri însă din cântat când îl văzu pe Jake apărând din grajd. Totul se opri în ea. O felie de slănină îi rămase atârnată de degete. Buzele ei se despărțiră ușor.

Jake se scărpină în cap, trecându-și degetele prin părul care luci ca un ghem de fire de aur când razele soarelui căzură asupra lui. Căscă larg dezgolindu-și două șiruri de dinți albi și drepți, sau aproape, pentru că rândul de jos era ușor îndoit, dar imperfecțiunea nu era prea vizibilă.

Înlănțuindu-și degetele și întorcându-le în afară, își ridică mâinile sus deasupra capului și se întinse cu încetineala sinuoasă a unei pisici de munte.

Felia de slănină lunecă singură de pe degetele înțepenite.

Își pusese pantalonii și cizmele, dar... pantalonii erau descheiați. Și nu ceea ce vedea, cât ceea ce nu vedea o intriga.

În timp ce se întindea cu acea încetineală și uitare de sine, cu picioarele desfăcute și spatele arcuit, Banner avu plăcerea de a-i admira bustul musculos. Gura i se uscă, dar o altă parte a corpului ei se umezi. Nu pentru că nu mai văzuse un bărbat gol până la brâu. Asta se întâmplase de multe ori cu tatăl ei, cu Micah... Dar nu-l mai văzuse niciodată pe Jake fără cămașă. Chiar imparțială dacă ar fi fost, găsi că era un spectacol demn de văzut.

Umerii erau largi. Mușchii brațului se curbau și se încolăceau netezi. Mici cuiburi de păr șaten deschis îi defineau subsuorile. Pieptul îi era acoperit cu o rețea de păr aspru, auriu, mai deschis decât culoarea ușor arămie a pielii. Aproape ascunse în acel covor auriu, se vedeau sfârcurile plate maronii, ușor înfiorate sub sărutul aerului răcoros al dimineții.

Banner simți un nod în gât și își lipi strâns genunchii unul de altul.

Mușchii pectorali ai lui Jake păreau opera unui sculptor. Era zvelt, dar fiecare tendon era clar reliefat. Pieptul se continua cu un abdomen suplu, tare. O linie îngustă de păr lega pădurea de pe pieptul lui cu smocul care îi înconjura buricul. Era mai închis la culoare și mai des, acolo. Ochii ei urmăriră acea linie până unde se pierdea în V-ul format de marginile desfăcute ale pantalonilor. Curiozitatea ei se înteți. De ce își ridicase pantalonii așa de sus?

„Ciudat”, se gândi ea. Se culcase cu acest bărbat și totuși era prima oară când îl vedea altfel decât complet îmbrăcat. Se simți plină de mândrie. Era magnific. Frumos. Auriu și zvelt. Măcar nu trebuia să fie umilită de faptul că primul și poate singurul ei iubit fusese un bărbat indezirabil.

Jake își lăsă brațele în jos și le scutură pentru a-și restabili circulația sângelui. Ducându-se la pompa de apă dintre casă și grajd, se aplecă și lăsă apa să-i curgă pe cap și pe gât în timp ce pompa. Când se ridică, își acoperi fața cu mâinile. Tremura. Treptat își coborî mâinile și își scutură capul pentru a îndepărta apa, care se răspândi în jurul lui ca o ploaie de diamante, fiecare picătură strălucind în soare.

Se duse înapoi în grajd, dar stătu numai atât cât să-și ia o cămașă. Când ieși din nou, tocmai și-o trăgea peste cap. Banner îl pierdu din vedere când dispăru în dosul grajdului.

Câteva clipe rămase cu ochii la locul unde îl văzuse. Apoi, ca și cum s-ar fi trezit din transă, clipi din ochi și trase adânc aer în piept. Unul câte unul mușchii ei se relaxară și tensiunea din membrele ei dispăru. Fu uimită când văzu felia de slănină căzută pe jos.

Echilibrul ei sufletesc nu era restabilit, dar se strădui să termine micul dejun. Jake avea să apară dintr-un moment într-altul și să ceară mâncare caldă și cafea. Avea oare obrajii atât de roșii cum îi simțea?

Ei și, dacă-i avea? se gândi ea, brusc furioasă. Ce se tot fâțâie pe aici, așa, pe jumătate gol?! Nu voise să se uite la el, fusese un accident. Și nici nu tânjea după ceva... Și acea ușoară dezamăgire pe care o simțea în stomac nu se datora faptului că în seara în care făcuseră dragoste, stătuse cu cămașa pe el. Categoriec nu! Probabil că nici n-ar fi fost plăcut cu tot părul ăla și mușchii tari apăsați pe sâni ei.

Tuși pentru a-și descongiona gâtul.

Când Jake bătu la ușa din dos, sări ca un iepure speriat și se răsuci pe loc exact la timp pentru a-l vedea intrând.

Jake observă imediat starea ei de agitație și o întrebă:

- Ce s-a întâmplat?
- Nimic, spuse ea, pe nerăsuflăte.
- Sigur?
- Bineînțeles. Ce putea să se întâmple?
- Nu știu. D'aia am întreat.

Banner se întoarse cu spatele la el.

— Ia loc. Micul dejun e gata.

Jake o privi curios, dar se conformă. Trase un scaun și se așeză pe el. Banner veni imediat cu cana de cafea. Se aplecă peste umărul lui și îi turnă o ceașcă.

— Ai dormit bine? întrebă el.

Jake întoarse capul spre ea pentru a o privi. Ochii lui înghețară.

Aplecată înainte cum stătea, cu brațele întinse, sânul ei era la nivelul obrazului său. Erau atât de aproape unul de altul, încât dacă și-ar fi țuguiat buzele ar fi atins-o. Banner chiar îi simți respirația pe sfârcul sânelui care se întărise inexplicabil. Pentru că în bucătărie numai frig nu era. Dimpotrivă, lui Banner nu-i fusese niciodată atât de cald.

Banner turnă cafeaua și se retrase repede.

— Da, am dormit bine. Dar tu?

— Și eu.

Cu dinții strânși, Jake se legăna pe scaun. Acum însă privirea lui era ațintită înainte și părea că vrea să rămână astfel pe vecie. Lecția numărul unu: niciodată, dar niciodată să nu întorci capul când te servește Banner. Își dresе glasul.

— Camera e destul de drăguță.

Mincinos. Nu dormise mai deloc, Se zvârcolise în pat gândindu-se la ea, îngrijorat ca ea să nu fi uitat să încuie ușa, sau să nu-i fie frig sau cald, sau să-i fie foame, sau să-i fie frică. Încercase de o mie de ori să se convingă că ar trebui să controleze, știind foarte bine că n-o va face.

— N-o să fie prea cald acolo, vara, nu?

Banner simțea nevoia de a face conversație pentru a-și acoperi propria ei nervozitate, în timp ce aducea farfuriile la masă.

— Dacă o să fie, am să dorm afară. Am făcut-o de multe ori.

Jake se referea la dormitul lui în noaptea aceea în grajd. De ce naiba repeta acum? Ca să-și aducă aminte? Poate că ea nu voia să-și amintească. Dar când ridică privirea și îi întâlnește ochii, înțelese că ea își amintea. Obrajii ei se înroșiră mai mult și ea își întoarse grăbită capul.

Atunci observă pantalonii.

Banner era îmbrăcată în pantaloni. Aceștia ori îi rămăseseră mici lui Lee ori fuseseră strâmtați special pe ea, pentru că stăteau lipiți de fundul ei mic într-un mod care-ți lua mințile.

La dracu'! Cum credea ea că el va putea înghiți jumărilor astea cu slănină – preparate exact cum îi plăceau lui – când ea se fâțâia prin bucătărie, luând și aducând, în blestemații ăia de pantaloni strâmți? Trebuiau interziși! Pentru că dacă înainte forma pulpelor ei era un subiect de meditație, acum nu mai prezenta nici un mister. Erau prelunghi și fine și aveau o formă de-ți lăsa gura apă.

Jake văzuse dansatoarele de la bar făcându-și numărul cu pulpele complet goale, dar nici una nu i se păruse atât de provocatoare ca Banner în pantalonii ăștia strâmți. Doar cu câteva zile în urmă o lovise în glumă peste

fund și nu simțise nimic. Acum însă îl tulbura atât de tare, încât simțea mâncărimi în palme. Dacă mai punea vreodată mâna pe rotunjimea aceea dulce, n-o va mai face în joacă, ci pentru a o mângâia.

După ce totul fu adus la masă, Banner se așează în fața lui. Jake scoase un suspin de ușurare. Dar aceasta fu de scurtă durată. Pieptul ei era ca un magnet pentru ochii lui. Purta o bluză de bumbac simplă, fără înflorituri, așa cum purta orice argat la fermă. Banner însă îi schimba forma considerabil. N-ar fi putut pune nimic în buzunare, chiar dacă ar fi vrut. Sâni ei le umpleau complet.

— Puțin sos?

— Cum?

Jake își mută brusc privirea de la sâni la fața ei.

— Încă n-ai gustat din sosul meu. Ți-e frică?

Banner își lăsă capul pe o parte. Mișcarea era o încercare îndrăznească de a readuce lucrurile pe făgașul lor normal. Jake se comporta la fel de ciudat ca și ea. Mai era încă supărat, probabil, de discuția lor din seara precedentă, de aceea avea trăsăturile încordate. Îi era dor de perioada când fuseseră prieteni buni și își spuneau de toate. Nu-și lipise ea capul de pieptul lui odată când plângea după un pisoi mort? Dar atunci nu simțise nodul ăsta fierbinte în stomac. De ce nu se putea să revină la acel gen de camaraderie?

Ce întrebare stupidă! Știa de ce. Relațiile dintre ei nu vor mai fi niciodată acelea, dar poate vor reuși să se prefacă măcar, că noaptea aceea din grajd nu existase. Cel puțin va încerca.

— Nu crezi că mă pricep la gătit?

Jake chicoti și puse o cantitate apreciabilă de sos gros, fierbinte, pe biscuitul rupt în două.

— Am un stomac de fier, altfel n-aș fi supraviețuit mâncând la întâmplare, orice. Sunt sigur că voi putea înghiți mâncărurile tale.

Luă o înghițitură, închise ochii și o savură în timp ce mesteca. Numai după ce înghiți, cu o exagerare comică, deschise ochii. Își linse buzele și spuse:

— Delicioasă.

Banner îi zâmbi și se simți mai bine.

— M-am gândit ce nume să-i dau fermei.

— Credeam că are deja.

Banner sorbi din cafea și scutură din cap.

— Nu vreau să fie o filială a fermei River Bend. Vreau să aibă un nume al ei. Ai vreo propunere?

— Hmm. Nu m-am gândit, spuse el.

Banner își puse furculița pe farfurie, pocni din degete și se aplecă înainte sprijinită în coate.

— Ce zici de Plum Creek?

— Plum Creek?

— Asta-i numele pârâului care trece prin marginea împădurită a proprietății, cel care se varsă în râu.

— Ferma Plum Creek? se gândi el cu voce tare încruntând din sprâncene. Sună cam... feminin, spuse el, după o mică ezitare.

Banner ar fi dorit să-i vadă fața luminându-se de entuziasm și fu dezamăgită când văzu că nu.

— Păi, și eu sunt feminină.

Ochii lui se ridicară brusc spre ochii ei, apoi reveniră asupra sânilor. De data aceasta aveau o ușoară expresie de indignare. Ardea de dorința de a simți acea agitație. Și în mod sigur nu putea nega faptul că era feminină.

Frustrat la maximum, Jake spuse tăios, după ce ridică din nou privirea spre ochii ei.

— E ferma ta. Poți să-i zici cum vrei.

— Mulțumesc pentru permisiune.

Vocea ei picura un sarcasm gros ca mierea. Își împinse scaunul înapoi cu un scrijelit de podea, se ridică și începu să strângă farfuriile.

Jake se ridică și el.

— Nu cred că argaților le-ar plăcea să lucreze la o fermă cu un nume atât de gingaș.

— A fost doar o sugestie. Încă nu m-am hotărât.

Un cuțit alunecă jos de pe una din farfuriile pe care le ducea. Banner se aplecă și îl ridică. Mișcarea îi reliefa puternic fesele.

„O, Doamne”, gemu Jake. „Voia să-l înnebunească cu tot dinadinsul?” Se întoarse spre ușă.

— În curând or să apară și oamenii. Trebuie să mă apuc de treabă.

— Ce lucați azi?

— Începem construirea țarcului permanent.

— Am să viu și eu să văd mai târziu.

În pantalonii ăia, cu părul desfăcut, liber, va fi o distracție. Asta-i mai lipsea: niște cowboys înfierbântațicare se vor zgâi tot timpul la ea și nu vor mai lucra nimic.

— Bine, dar înainte de asta, schimbă-ți pantaloniiăia.

— Ce spui?

— Ce-ai auzit.

— De ce?

— Pentru că o să am mult mai puțină bătaie de cap cu protecția ta, decât dacă te fâțâi pe acolo în pantalonii ăștia.

— Mă fâțâi!

— Sunt... indecenți.

Banner trânti o farfurie pe scândura de scurgere.

— Indecenți! strigă ea, înfuriată.

Jake însă era deja în curte.

— Ah... Priscilla.... scumpo.

Dub Abernathy o privea cu ochi glazurați de dorință. Mâna îi era umedă de transpirație. Părul rar, încărunțit, pe care îl prețuia în mod deosebit, era lipit de pielea umedă a capului. Degetele lui manevrau nasturii vestei, emoționate. Își scosese haina imediat ce intrase. Întotdeauna făcea așa, înainte de a accepta un pahar din whisky-ul scump al matroanei.

Femeia și băutura erau plăceri interzise pe care și le permitea marțea și joia după-amiaza și uneori duminica dimineața, dacă Priscilla era dispusă și putea să-l primească.

— Hmm, mormăi el în timp ce se debarasa de vestă aruncând-o pe podea.

Se întinse după paharul așezat pe măsuța cu trei picioare și înghiți lacom.

— Continuă. Termină.

Priscilla stătea în fața lui în corset și cămășuță, ciorapi lungi și pantofi cu tocul înalt. Corsetul îi ridica sânii, scoțându-i în afară, îi îngusta talia drastic și îi scotea în relief rotunjimea șoldurilor. Jartierele, legate cu fundă deasupra genunchiului, țineau suspendați ciorapii lungi, negri, în contrast șocant cu pielea albă, de ivory, a pulpelor ei.

Priscilla simțea o plăcere teribilă să-l ațâțe pe Dub până la limita îndurării. Dorința lui era cât se poate de evidentă. În pat, era nerușinat, și total lipsit de orice moralitate. De aceea îl plăcea. Nu era complexat de pasiunea lui, întrucât învățase și admisesse cu mult timp în urmă că asta n-avea nimic de-a face cu dragostea. Idealul ăsta, inventat de oameni, îl lăsa rece. Ființele umane nu se pot iubi decât pe ele însele. Dar oamenii își pot oferi unul altuia plăcere. Asta era exact ceea ce făceau ea și cu Dub.

Această dezbrăcare lentă era unul dintre jocurile pe care le practicau din plăcere.

În decursul ultimilor ani, Dub Abernathy fusese unul dintre clienții regulați ai Priscillei și printre puținii de care se ocupa personal. Nici una din

programările lor nu fusese vreodată anulată. Altruist, îi oferea și el plăcere. Era un prieten valoros din mai multe motive, între care și faptul, deloc neglijabil că era o persoană importantă în cadrul comunității.

Abernathy era unul dintre cei mai puternici susținători ai *Grădinii Edenului*, dar era, în același timp, un om de afaceri respectat în Fort Worth. Făcea parte din consiliul directorial al uneia din băncile orașului, era președintele diaconilor Primei Biserici Baptiste, era activ în Consiliul orășenesc.

Era un impostor.

Ăsta era un alt motiv pentru care îl plăcea Priscilla. Ducea viața unui cetățean onorabil, dar era un decadent. Priscilla adora coruperea unor asemenea stâlpi ai comunității.

Încet, Priscilla ridică brațele și își scoase acele din păr. O șuviță lungă, lucioasă, îi căzu pe umăr și se încolăci în jurul sânelui, de parcă fusese dresată să facă asta.

Aceleași buze care se rugau duminica dimineața îi rosteau acum numele, păcătoase, zâmbind cu o încredere în sine, felină.

Își lăsă capul pe spate și îl roti dintr-o parte în alta, știind că lui Dub îi plăcea să-i vadă părul măturându-i pielea goală a spatelui.

— Mângâie-te, șopti el, răgușit.

Își puse mâinile pe piept și le lăsă să alunece încet în jos până acoperiră sânii.

— Ah, Doamne! Ah!

Dub găfâia. Își descheie nasturii pantalonilor și îi desfăcu. În pantalonii negri cu dungi cenușii ai bancherului, se afla dorința lui răscolită. Priscilla îl privi cu satisfacție.

Își apăsă mâinile pe sâni, le mișcă încet, circular, închise ochii și se legănă înainte și înapoi. Respirația lui Dub se accelerează. Pentru a-l răsplăti că o dorea atât de mult, Priscilla își lăsă în jos cămășuța și își dezgoli sânii.

— Întărește-i, spuse Dub, răgușit.

Și asta intra în ritual, dar întotdeauna o excita și pe Priscilla. Îl aducea pe acest bărbat în pragul exploziei de dorință. Dub putea influența votul în Consiliul orășenesc și propovădui chinurile iadului la lecțiile lui de la Școala duminicală, dar când venea în camera asta, era complet sub puterea ei. Și puterea este cel mai puternic afrodisiac.

Degetele ei trecură peste sfârcurile sânelor, la început încet, apoi mai repede, în ritm cu respirația găfâită a lui Dub. Îi ciupi cu degetul mare și arătător și ascultă cu plăcere geamătul lui. În cele din urmă Dub spuse:

— Acum adu-i la mine.

Priscilla înaintă cu o mișcare unduioasă care îl hipnotiză. Când era încă departe de el, Dub se ridică din scaun, o prinse de mijloc și o trase spre el lăsându-se pe spate. Gura lui acoperi fierbinte unul din sânii. Priscilla își împreună mâinile pe după capul lui așa cum știa că-i place. Cu degetul mare de la fiecare mână îi apăsa tâmplele. Se așezase călare pe genunchii lui, lăsându-se pătrunsă.

Gura lui se mișca înfrigurată de la un sân la altul în timp ce ea își ridica și cobora șoldurile cu măiestrie. Dub îi frecă sfârcurile cu limba, o mușcă destul de tare ca să o doară. Priscilla îl apucă de gulerul cămășii înfigându-i nemilos unghiile în pielea gâtului. În același timp mișcările ei deveniră un galop sălbatic.

Atunci, omul de afaceri care avea acțiuni decisive în multe întreprinderi, care prezida cu elocință consilii directoriale, care nu s-ar fi gândit niciodată să-și insulte nevasta, țipă ca un animal pe moarte și se cheltui între pulpele celei mai celebre târfe din Texas.

Pentru că reușise să-i producă și ei orgasmul, Priscilla îl iertă pentru gura deschisă din care curgea saliva pe pieptul ei.

Grațioasă, se ridică și se retrase în dosul unuiparavan pentru a se spăla și a se aranja. Când apăru din nou, Dub stătea întins gol pe pat, așteptând ca ea să termine cu spălatul care urma întotdeauna. Ea îi frecă corpul gol cu un prosop cald.

— Mai bei un pic? întrebă ea, mângâietor.

Dub se juca cu sânii ei.

— Mai bine nu. Am o întâlnire în după-amiaza asta.

Priscilla puse prosopul deoparte. Lungindu-se lângă el pe pat, se propti pe un vraf de perne și îi atrase capul între sânii ei, după cum le era obiceiul. Aceasta era cea mai prețioasă parte a legăturii lor. Îi plăcea să facă dragoste, dar informațiile pe care le obținea după aceea nu puteau fi obținute nicăieri.

— Ce-mi mai fac acțiunile de la calea ferată?

— Investiția ta s-a dublat deja, mormăi el între două săruturi. Exact cum ți-am spus. Uzina aceea metalurgică merge și ea bine. Vrei să investești într-un cal de curse?

— Pare interesant.

— Am să urmăresc dresajul lui și am să-ți spun.

Dub se ridică puțin ca s-o vadă mai bine. Cu un deget, făcu rotocoale în jurul unui sân.

— Că veni vorba de cai, nu mi-ai spus tu odată că l-ai cunoscut pe Coleman de la River Bend din ținutul Larson?

Degetele ei care îl scărpinau ușor pe spate se opriră brusc.

— Da. Ce-i cu el?

— Am auzit niște bârfe. Se pare că are o fiică.

— Știu. Tocmai s-a măritat.

Dub chicoti.

— Urma s-o facă. Numai că nunta a fost întreruptă de un nenorocit de producător de whisky clandestin. A târât-o pe fiică-sa gravidă în biserică declarând că mirele era tatăl copilului ce avea să se nască.

Ochii Priscillei se luminau în timp ce mintea ei refăcea scena aceea neplăcută.

— Nu!

— Jur că așa zice lumea. Unul din clienții mei a fost invitat la nuntă. El mi-a spus. Și n-avea nici un motiv să mă mintă.

— Da' ce s-a întâmplat?

Dub o puse la curent cu cele întâmplate, așa cum auzise.

— Tipul ăsta cu care voia să se mărite, Grady sau Brady Sheldon, cred că-l chema, a fost obligat să se însoare cu fiica ăluia în loc s-o mai ia pe fata lui Coleman.

— Și ce-au făcut Coleman-ii?

— Au întins-o acasă cu prietenii și aliații lor.

Jake Langston, se gândi Priscilla. Îi dispăcea să-l știe odihnindu-se la sânul Coleman-ilor, dar avea o satisfacție tainică știind că fiica Lydiei nu fusese în stare să-și păstreze bărbatul.

— Mulțumesc că mi-ai spus, se gudură ea pe lângă Dub.

Pentru a-l recompensa, Priscilla își vârî mâna între corpurile lor.

— Doamne, fetiço, ai de gând să mă ucizi? întrebă el, gâfâind, când îi simți degetele cuprinzându-i carnea.

— Nu-ți place? spuse ea, lingându-i urechea.

Îi plăcea și Priscillei nu-i trebui mult să-i stârnească iarăși dorința. De data asta era mai tare și mai potent ca prima oară. Bărbatul se aruncă asupra ei, jubilând. Îi făcea extrem de bine imaginii lui despre sine, de fiecare dată când o lua el pe Priscilla. Soția lui, atât de decentă și protocolară, habar n-avea că oamenii puteau face ceea ce se întâmpla între el și Priscilla acum. Doamna Abernathy nu-l satisfăcuse niciodată și nu-i făcuse decât o fiică urâțică.

Nu merita și el o plăcere ca aceea oferită de Priscilla după ce muncea atât? Își avea justificarea lui, dar puțina conștiință care-i mai rămăsese, îl muștra.

Priscilla tocmai îi ținea haina când el deschise un subiect interesant pentru amândoi.

— Iubito, trebuie să te avertizez să fii atentă.

— La ce?

— Societatea femeilor organizează o nouă mișcare pentru a șterge de pe fața pământului *Ogorul Iadului*.

Priscilla luă o perie de cap și o trecu prin păr.

— Au mai încercat. N-au reușit niciodată.

Dub avea o expresie mohorâtă.

— De data asta e altfel. Au sprijinul înflăcărat și tenace al noului predicator.

Priscilla puse peria jos și se întoarse spre el.

— Am crezut că o să-i blochezi venirea aici.

Dub scutură din umeri.

— Am încercat. Am fost în minoritate.

Dub îi puse mâinile pe umeri.

— E pus pe fapte mari, Priscilla. E un fanatic și are mulți sprijinitori. Oamenii sunt de partea lui.

— Poate fermierii și proștii.

— Nu. Oamenii de afaceri.

Priscilla se desprinse de el și începu să umble prin cameră.

— Păi, să-i ia dracu'. Noi nu facem tot afaceri? Dacă tragem obloanele, o să sufere toți – cowboy-ii nu vor mai veni să-și cheltuiască banii – saloon-urile nu sunt singurele locuri care profită. Toate activitățile din oraș profită de pe urma celor care vin aici, atrași de noi.

Luă un evantai, își trecu degetul pe marginea lui de mătase, apoi îl aruncă iar. Era ofensată. Asta era clar.

— Ți-așta țin predici, ne critică și protestează împotriva noastră, dar se știe de ani de zile că totul nu-i decât o farsă. În realitate le place prezența noastră aici.

Dub era impacientat de refuzul ei de a vedea lucrurile așa cum erau.

— Așa a fost înainte, dar acum afacerile merg bine și fără văcari. Din ce în ce mai multe familii populează orașul. Vor să facă din orașul ăsta un loc pentru oameni respectabili.

Priscilla emise un sunet vulgar, dar Dub continuă să-și argumenteze punctul de vedere.

— Fort Worth nu mai e un loc de joacă al văcarilor, un loc unde să-și piardă banii la joc, să se îmbete și să primească o doză de blenoragie.

Priscilla se întoarse cu fața la el.

— Fă ceva, Dub. Calmează-i. Fă un gest grandios care să-i satisfacă, așa cum ai mai făcut și în trecut. Ții minte pichetele de anul trecut? Aproape toți cei care purtau pancarte erau clienții mei. Au organizat protestul ăla ca să-și liniștească nevestele. Și au reușit. Așa va fi și acum.

Dub nu intenționase s-o zgândăre. El vedea bine semnele prevestitoare ale sfârșitului, spre deosebire de ea – zilele *Grădinii Edenului* erau numărate. Priscilla va rămâne o femeie bogată. Avea destule investiții în afaceri rentabile pentru a fi scutită de griji toată viața. Dub însă știa că Priscillei îi plăcea să fie considerată cea mai bună patroană de bordel din Texas. Era o chestiune de mândrie. Nimeni nu-i va smulge titlul ăsta fără luptă.

Dub o cuprinse în brațe și îi mângâie spatele.

— N-am vrut să te indispun, dar fii atentă la ce se întâmplă. S-ar putea ca lucrurile să devină foarte fierbinți.

— Dar până la urmă se liniștesc.

Își strecură mâinile sub haina lui și se lipi mai strâns de el.

— Cât timp am prieteni ca tine de partea mea, sunt la adăpost. Nu?

— Da, spuse el, sărutând-o repede ca să nu-i simtă duplicitatea.

Mult timp după plecarea lui, Priscilla rămase adâncită în gânduri despre viitor. Nesiguranța asta nu-i plăcea deloc.

Capitolul opt

Supraviețuirea primele două săptămârii fără ca vreunul din ei să-l omoare pe celălalt. Având în vedere starea lor de spirit și certurile pe care le aveau, era o mare victorie. Banner se felicita în gând pentru această realizare în timp ce mâna căruța pe terenul accidentat.

Era la amiază. Soarele ardea. Jake și cei trei lucrători întindeau un gard de sârmă ghimpată pentru a împrejmuia o parte din teren, destinată pășunii. Banner, plictisindu-se în casă, făcuse o cană mare de limonadă și oducea la punctul de lucru împreună cu un coș de sandvișuri și prăjituri.

Știa că eforturile ei, izvorâte din afecțiune, aveau să fie răsplătite doar cu o încruntătură de reproș, Jake se încrunta des. De fapt de câte ori seuita la ea, avea o încruntătură dezaprobatore. Din acea primă dimineață când îi poruncise să-și schimbe pantalonii, îl sfidase purtându-i zilnic, chiar și seara, când venea el la cină.

Nu se știe ce demon rebel din ea o îndemna să-l provoace. De ce? Era greu de spus. Jake era ca o furtună gata să izbucnească. Ea o aștepta. Nu mai putea suporta acea atmosferă întunecată, tulbure, sulfuroasă dintre ei. Mai bine să izbucnească furtuna și să limpezească atmosfera decât să continue mocnit.

Smuci de hățuri, biciuind calul pe crupă. Drumul peste câmpul nedestelenit nu putea să fie mai neplăcut pentru el decât pentru ea. Dinții îi clănțăneau de câte ori roata trecea peste o piatră. I-ar fi convenit mai mult călare. Drumul până la punctul de lucru ar fi fost parcurs într-o treime de timp. Dar avusese nevoie de limonadă, de prăjituri și de sandvișuri ca scuză pentru a se duce acolo unde Jake îi interzisesse. Și pentru a le transporta avusese nevoie de căruță.

Ar fi vrut să ajute și ea la întinsul sârmei sau cel puțin să supravegheze lucrul. Jake însă nici nu voise s-audă. Scuturase din cap ferm.

— E muncă grea.

— Sunt obișnuită.

— Nu cu așa ceva.

— Cu orice!

— E periculos. Ai putea să te rănești.

— N-o să mă rănesc.

— E-adevărat. N-o să te rănești pentru că nu vei fi acolo. Ocupă-te de treburile casnice și lasă-mă pe mine să mă ocup de fermă.

Aceasta îi atrase din partea ei o atitudine sfidătoare și o privire de tigru.

— Am luat parte la treburile fermei toată viața. În casă n-am ce face. Totul e aranjat așa cum am dorit. Termin treburile până la ora zece și nu mai am nimic de făcut toată ziua.

— Călărește-l pe Dusty.

— Unde? Prin curte? Mi-ai spus să nu mă îndepărtez.

— Găsește-ți altă ocupație. Dar nu te apropia de mine și de oamenii mei.

Ca după majoritatea întâlnirilor lor, Jake plecase bombănind.

Ei bine, astăzi n-avea să stea în casă. Era prima zi frumoasă și voia să petreacă timpul în aer liber pentru a se bucura de ea.

Opri căruța sub un copac umbros într-un loc unde lunca se transforma în pădure. La vederea ei, cei trei lucrători se opriră pentru a-și șterge frunțile cu mâneca. Un cuvânt aspru din partea lui Jake, pe care ea nu-l auzi îi făcu să-și îndrepte din nou atenția spre gard.

Banner sări jos, luă cana mare cu limonadă și coșul cu gustări din spatele căruței și porni să străbată distanța care mai rămăsese, pe jos.

— M-am gândit că meritați o pauză, spuse ea, veselă.

Bucuria ei era un răspuns deliberat la privirea întunecată pe care i-o aruncă Jake. Banner îl ignoră și le zâmbi celorlalți trei bărbați.

— Limonadă, sandvișuri și prăjituri.

— Țsta-i un adevărat picnic, spuse Randy, trăgănat, scoțându-și pălăria și înclinându-se galant.

Râsul scurt al lui Banner se împlântă în burta lui Jake ca lama unui cuțit. „Uită-te la ea”, își spuse el, „Cum se fâțâie cu pantalonii ăia!”. Începuse să-i urască.

Ba nu. Îi plăceau. Și încă mult.

Dar și celorlalți le plăcea și asta nu putea tolera. Știa că-i poartă doar ca să-l enerveze. Cu asta se obișnuise. Ceea ce îl înfuria însă era felul în care bărbații se uitau la ea când îi purta.

— E foarte drăguț din partea ta, rosti Jim cu gura lui deformată, reușind să zâmbească.

Pete nu zise nimic, dar privi coșul apreciativ.

Fără ca măcar să-l consulte, oamenii începură să umble la coșul adus de ea și să-și treacă unul altuia limonada. Schimbară amabilități cu Banner, de parcă era o adunare duminicală și nu o zi de lucru. Nici unul din ei nu-l întreba pe Jake dacă puteau lua această pauză. Doar era șeful lor, nu? Doamna Coleman însă era stăpâna fermei. Deși ar fi vrut, ca prieten al familiei, s-o dojenească pentru că flirta în mod periculos cu acești bărbați și

pentru faptul că îi submina autoritatea de șef, nu spuse nimic. Le întoarse spatele și începu să întindă sârma în jurul stâlpului pe care tocmai îl ridicaseră.

— Jake, tu nu vrei? întrebă Banner.

Părul ei iradia lumina soarelui, lucios și neted caaripa unui corb. Părea că are viața lui proprie, cu amestecul acela de bucle și onduleuri pe care ea nu avusese deconța de a le prinde sau ascunde sub o bonetă modestă. Obrajii îi erau îmbujorați. Ochii abia i se vedeau din perdeaua de gene întunecate în timp ce se uita la el, dar îi simțea batjocoritori.

Singurul lucru pe care-l dorea în clipa aceea era să-i șteargă zâmbetul ăla ofensator cu un sărut.

— Nu, mulțumesc.

— Cum vrei.

Îi întoarse spatele și își îndreptă întreaga atenție asupra lui Randy a cărui voce devenise moale ca untul.

Cowboy-ul avea un talent real de a o face să râdă, să-și dea capul pe spate, zvârlind acea bogăție de păr strălucitor pe umeri. Când o făcu, își expuse gâtul, și triumghiul de piept dintre gulerul cămășii obișnuite de lucru. Era oare imaginația lui sau astăzi stătea întinsă pe sâni?

Jake luă un ciocan, bătu un cui în stâlp și reuși să-și dea peste deget. Înjurătura lui întrerupse o clipă scena veselă de lângă el, dar aceasta reîncepu când Banner îi ceru lui Randy să-i povestească despre ultimul rodeo la care participase.

Jake câștigase destule premii la rodeo. Îl întrebuse ea vreodată despre ele? Nu.

Banner îi angajă apoi pe oameni într-o întrecere cu frânghia. Când Randy reuși să prindă cu lasoul stâlpul gardului a treia oară consecutiv și Banner își puse mâna pe brațul lui plină de admirație, Jake nu se mai putu stăpâni.

— Gata, distracția s-a terminat, lătră el.

Aruncă jos ciocanul și se întoarse spre ei ca și cum i-ar fi provocat să-l contrazică. Îi amenință pe toți cu acea privire glacială care îi intimidase pe mulți cowboys.

Jim și Pete îi mulțumiră lui Banner și, umili, se apucară de lucru. N-aveau nici un chef să se certe cu Jake. Era un șef bun. Nu le cerea mai mult decât făcea el însuși. Își dăduseră seama însă că atunci când era vorba de Banner era feroce, ca o ursoaică cu pui.

Randy nu era atâtde perspicace.

— Dă-mi voie să-ți duc eu astea la căruță, Banner.

— Ești foarte drăguț. Mulțumesc, Randy.

De când își spuneau pe nume? se întrebă Jake.

Nu-l putea opri pe Randy s-o ajute fără să pară deplasat. Așa că strânse din dinți când Banner îi zâmbi și spuse:

— Ai făcut o treabă bună aici, Jake.

I se adresase pe un ton de parcă și el ar fi fost tot un simplu angajat și nimic mai mult.

Jake o privi cum se îndepărtează cu Randy, cu fața ridicată spre el. Maxilarul i se încleștă. Ross îl angajase ca s-o protejeze exact împotriva acestui fel de infatuare. Dar cum dracu' putea să facă el asta când arăta așa cum arăta și folosea toate armele femeiești pe care le avea pentru a-i întărâta pe acești cowboys?

Banner nu era deloc atentă la conversația pe care o avea cu Randy. Se uita la fața lui care zâmbea leneș, dar îl căuta pe Jake, ochii lui reci și privirea aceea urâcioasă pe care i-o adresa. O disprețuia chiar atât de mult?

Ajunseră la căruță și Randy puse cana și coșul în partea din spate. Era pe punctul de a se urca pe capră, când Randy o opri.

— Hop-pa, hopa, Banner, stai așa, iubito, spuse el prinzând-o de mijloc.

— Ce-i?

— O omidă pe gulerul tău. Trebuie să fi căzut din vreun pom.

Gândul că un asemenea lucru se târa pe ea, o făcu să intre într-o panică tipic femeiască.

— Unde? Unde? Ia-o de acolo! Repede!

— Stai așa... Ah, la dracu', a căzut sub guler.

Banner țipă și începu să sară înnebunită.

— Ia-o, Randy. Ah, o simt. Ia-o de pe mine!

— Bine, bine, dar liniștește-te și stai locului.

Reuși s-o țină nemișcată în fața lui cu un braț petrecut pe după mijloc. Cealaltă mână intră pe sub cămașă, în josul spatelui în căutarea omidei.

— Ah, Randy, nu...

— Șt! Nu te mai zbate.

— Randy, te rog...

— Dă-i drumul!

Ordinul fusese rostit pe un ton la fel de rece și dur ca și țeava de oțel a armei îndreptată spre el. Cei doi, prinși în acea îmbrățișare bizară, înghețară. Patru ochi larg deschiși se întoarseră spre Jake care venise alergând la primul țipăt al lui Banner și se afla acum la mai puțin de trei pași de ei, cu arma ridicată la nivelul umărului.

— Ți-am spus să-ți iei mâinile de pe ea, spuse el printre dinți.

Randy își umezi buzele, dar nu făcu nici o mișcare.

— Ușurel cu arma aia, Jake.

— Pleacă de lângă ea, urlă el.

Randy se mișcă încet, precis, nevoind ca omul cu ochii de gheață să-i interpreteze greșit intențiile. Își retrase întâi brațul din jurul taliei lui Banner, apoi treptat își retrase mâna din cămașa ei și se îndepărtă. Banner se dădu și ea înapoi, uitându-se mută la Jake.

Randy își deschise pumnul arătându-i palma lui Jake. Omida păroasă se târa în palma lui.

— N-am făcut decât să-i scot asta.

Își scutură mâna și omida căzu la pământ.

Jake privi mâna lui Randy. În orice altă împrejurare ar fi râs, ar fi glumit pe seama propriei lui prostii. Era însă prea înfierbântat de imaginea mâinii altui bărbat atingând-o pe Banner pentru a gusta umorul situației. Își lăsă arma în jos și făcu semn cu capul în direcția lui Jim și a lui Pete, care stăteau lângă stâlpul la care lucrau, clătinând din cap cu tristețe de cât se poate prosti un bărbat când e vorba de o femeie.

— Vezi-ți de treaba ta.

Jake se rezumă doar la atât. Repede, Randy o salută pe Banner și se îndepărtă, bucuros că scăpase cu viață.

— Urcă-te în căruță, îi spuse el lui Banner.

Fata era prea umilită și prea furioasă ca să mai zică ceva. Sări pe capră și biciui cailă cu hățurile. Jake fluieră printre dinți și Stormy apărură dintre copacii unde păștea.

O ajunsese pe Banner și merse alături de ea. Fata stătea pe capră cu ochii ațintiți înainte fără a îndrăzni să se uite la el și cu atât mai puțin să-i vorbească.

Când ajunsese în curtea din fața casei, sări jos și se îndreptă înțepată spre verandă. Jake descălecă cu o agilitate remarcabilă și o urmă, ajungând-o din urmă exact când punea mâna pe clanța ușii. Îi înfipse mâna în centura pantalonilor și o opri brusc.

— Vreau să-ți spun ceva.

Banner se întoarse spre el, furioasă cum nu fusese în toți cei optsprezece ani pe care îi avea.

— Nu vreau s-aud nimic. Cel puțin până nu mă calmez. Altfel mi-e teamă c-o să spun ceva care n-ar trebui spus.

— Ca, de exemplu? întrebă el, întinzând gâtul spre ea.

— Că ești violent, autoritar, nestăpânit..

— Eu? Eu nestăpânit?

— Da, tu.

— Nici dumneata nu te poți lăuda că ai o fire mai stăpânită, domnișoară Coleman.

— Eu m-am înfuriat pe bună dreptate. De multe ori m-ai scos din fire în aceste două săptămâni. Nimic din ceea ce fac nu-ți place. Îmi critici îmbrăcămintea, părul, totul. Când vii dimineța la micul dejun ești țăfnos și ursuz. Sunt sătulă de bombănelile tale cu nasul în farfurie, în chip de conversație.

— Altceva? mârâi el, exact în felul descris de ea.

— Da. Te rog să nu te mai amesteci în treburile mele personale, care nu te privesc!

Se răsuci pe călcâie și intră pe ușă cu un aer semeț.

Jake o ajunse și izbi cu piciorul ușa pe care ea voia să i-o trântescă în față. Ușa se izbi de perete, dar faptul trecu neobservat.

— Ba mă privește al dracu' când un cowboy ca Randy pune laba pe tine. I-am promis lui Ross că...

— Pune laba pe mine? N-a făcut decât să scoată oomidă.

— Și pentru asta i-a trebuit o groază de timp! strigă el. De ce țipai așa?

— Mi-a fost frică.

— Pe mine m-ai speriat al dracu'. Nu știam ce se întâmplă. Ce era să cred?

— Tocmai asta e. Nu trebuia să crezi nimic.

— Deci, dacă te-apucă țipatul în toiul nopții, eu să mă întorc pe partea cealaltă și să dorm în continuare, nu? Să-mi închipui că nu-i nici un pericol.

Privirea ei era plină de condescendență nedisimulată față de obtuzitatea lui.

— Îmi intrase oomidă pe sub guler.

— Atunci de ce țipai? Era un timp când te jucai cu omizi, șoareci, viermi, și Dumnezeu mai știe cu ce.

Banner se străduia din răspuțeri să rămână calmă. Respiră de câteva ori adânc. Asta o mai liniștește, dar Jake rămase la fel de furios. Se uita țintă la pieptul ei.

— M-am schimbat de atunci.

Cu ochii la sânii ei, Jake nu putea spune că nu. Era însă prea furios pentru a fi rezonabil.

— Data viitoare când îți mai intră omizi sub guler, mă chemi pe mine să le scot.

— Și care ar fi deosebirea că o faci tu sau Randy sau oricare altul?

— Eu nu rămân cu gura căscată la tine de fiecare dată când te arăți.

Banner se uită la el ca la un nebun.

— Ți-ai pierdut mințile, spuse ea, neîncredătoare. Nimeni nu face asta.

— Nu? replică el, îndreptând un deget acuzator spre ea. Nu te-am avertizat eu să nu te mai fâțâi în pantalonii ăia strâmți prin fața lor?

— Mă fâțâi! exclamă ea, dându-i degetul la o parte.

— Da, te fâțâi.

Își scoase mănușile de piele, pe care le folosea la lucru și le aruncă pe podea, în cel mai clasic stil medieval al aruncatului mănușii în semn de provocare. La fel făcu și cu pălăria.

— Umbli pe aici cu aere de regină, incitând oamenii până când...

— Nu incit pe nimeni.

— Asta s-o crezi tu.

— Port pantaloni pentru că sunt practici când lucrezi la o fermă. Ți-ai motivul.

Jake se aplecă spre ea și șopti:

— Și nu te excită gândul că toți bărbații ăștia te doresc?

Banner se dădu înapoi ca și când ar fi lovit-o. Fața i se goli de sânge. Asta gândea el? Că dacă acceptase să facă dragoste cu el, cu atâta naturalețe, ar face-o cu oricare alt bărbat?

— Nu! exclamă ea, gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu?

— Nu.

— Atunci ai face bine să-ți revizuiști atitudinea și să începi să te porți ca o doamnă. Data viitoare, s-ar putea să nu mai fiu prin apropiere ca să-l opresc pe Randy de a-ți da ceea ce cauți.

— Și ce anume caut, Jake Langston?

— Asta.

O cuprinse în brațe și o atrase spre el cu o mișcare atât de bruscă, încât trupurile lor se izbiră unul de altul. Gura lui se abătu asupra gurii ei brutal, crud, posesiv. Emoțiile ținute în frâu izbucniră în clipa aceea, dar nu cu furie, ci cu patimă. Jake își îngropă mâinile în părul ei, răsfirându-și degetele în masa aceea de bucle, îi întoarse capul într-o parte și o sărută apăsător despărțindu-i buzele.

Prima ei reacție fu una de furie lividă, apoi confuzie. Cum să reacționeze? Să-l respingă? Și prin asta să-l convingă că nu umbla după bărbați așa cum o acuza el? Sau să cedeze, să se predea asaltului dulce al gurii lui?

Asta ar fi dorit. Să se piardă în îmbrățișarea lui fermă, să savureze gustul sărutului său, să se topească în noianul de senzații care-i inundau trupul ca pâraiele umflate de ploile primăverii.

Nu mai era în puterea ei să aleagă. Trupul ei răspundea singur. Brațele ei îi încolăciră mijlocul și degetele mâinilor se desfăcură larg pe spatele lui adâncindu-se în carnea de sub vestă și cămașă.

Jake gemu și își afundă limba în interiorul gurii ei. O mână coborî din părul ei, pe spate, mișcându-se în sus și în jos, lunecând până sub talie, mângâind curbura cărnii care îl tulburase atâta timp, lipind-o strâns de el.

Banner îi simți dorința dură și, cu un murmur adânc, făcu o mișcare spre el. Nu-i mai era rușine acum. Splendoarea sărutului lor i-o îndepărtase, o anulase, ca și cum n-ar fi avut-o niciodată. Brațele ei se ridicară pe sub ale lui până-i putu cuprinde umerii în mâini și astfel se lipi și mai tare de el.

Jake era la fel de pierdut. Ceața roșie a furiei care arsesse în el doar cu câteva clipe înainte se topise în aburul auriu al dorinței. Era ca un obsedat. Dorința răbufnea prin toți porii lui.

Gura ei. Ah, Doamne, ce gură! Infinit mai dulce decât își amintea. Limba lui cerceta, aduna ca dintr-un fagure de miere și nu se mai sătura.

Îi simțea sânii plini și tari lipiți de pieptul lui, Da, da, își amintea plinătatea lor în mâinile lui. Chiar și în repaus îi umpleau mâinile, se revărsau din ele. Pânza subțire a cămășii luneca pe pielea ei în timp ce îi masa. Degetul mare de la mână lunecase peste sfârcul mic și tare.

Nu îndrăznise să-i scoată cămașa. Nu-i văzuse sânii, așa cum dorise. Nu-i atinsese cu gura. Asta era tot ce exista în mintea lui acum. Cum arăta goală? Ce gust avea?

O vibrație joasă porni din adâncul trupului său, spre suprafață. Își frecă pântecul de al ei într-un efort inutil de a se lipi și mai strâns de ea. Doamne, ce n-ar da să se afunde din nou în acel tunel de mătase care îl prinsese atât de strâns, atât de bine.

Gemând, își dezlipi gura de gura ei și o sărută pe gât, ținând-o strâns. Se rugă în gând să nu-și mai amintească, să găsească puterea de a se desprinde și să nu se mai gândească niciodată la lucrurile pe care le voia trupul lui.

Își amintea limpede momentul când scutul virginității ei cedase. Îi părea rău de durerea pe care i-o provocase, dar nici măcar asta nu diminuase senzația minunată de supremă slăbiciune în momentul când trupul ei îl învăluise. Avusese un sentiment de inevitabilitate, de trecere dincolo, peste o linie înșelătoare.

Era făcută pentru dragoste sau cel puțin pentru a lui. Nu se potrivise niciodată atât de bine cu o femeie. Ezitase să se miște. Pe ea ar fi satisfăcut-o dacă o lăsa atunci. N-ar fi știut diferența, iar el n-ar fi trebuit să trăiască nu numai cu vina de a fi făcut-o, dar și cu aceea de a-i fi plăcut.

Dar nici o forță de pe pământ sau din cer nu l-ar fi putut face s-o lase atunci. Începuse să se miște încet, conștient de trupul ei rigid și șocat. Curând însă ea se relaxase și fusese mai ușor. Continuase s-o pătrundă până când acel baraj din trupul lui se sfărâmase, invadând-o.

Se ridicase de pe ea slab, gol. Dar amintirea aceluia lucru acum îl făcu să-l dorească iar. Corpul i se acoperi de sudoare. Strânse din dinți străduindu-se să învingă dorința care curgea prin venele lui adunându-se sub pântec.

În cele din urmă o eliberă și se întoarse cu spatele la ea. Respiră adânc, dar nu-i folosi la nimic. Tremura de parcă avea malarie. Aruncându-i o privire rapidă peste umăr și reținând doar vaga paloare de pe fața ei. – Doamne era probabil îngrozită de el acum – ieși pe ușă, aruncându-i peste umăr:

— Mă duc în oraș după-amiază pentru provizii. Nu mă aștepta la cină.

Banner se uită în sus la ramurile stufoase ale copacului. Fusese întotdeauna expertă în cățărare. Se julise de multe ori pe picioare în efortul ei de a-i întrece pe Lee și pe Micah. Și acum îi mai plăcea să se cațere cât de sus putea, căutând singurătatea între pământ și cer. Sus putea gândi clar ca și cum problemele de pe pământ n-o mai puteau afecta.

După-amiaza trecea greu. Nu mai suportase să stea în casă. Era deprimată, tristă și tulburată. Toate problemele se învârteau în jurul aceluiași lucru: Jake Langston.

Ce să facă?

Jake era una din problemele ei de viață a cărei rezolvare n-o vedea. Noaptea aceea din grajd era o realitate. Părerea de rău că se întâmplase era un lucru inutil. Noaptea aceea schimbuse complet relațiile ei cu Jake. Întoarcere nu mai exista. Cu asta se împăcase.

Cu ceea ce nu se împăca însă era prezentul. Ea și Jake nu mai puteau continua să trăiască așa, luptându-se ca vulturii asupra prăzii. Erau amândoi prea încăpățânați, prea ambițioși, prea pătimiși și prea vinovați de noaptea aceea pentru a rămâne așa cum erau fără a se distruge unul pe altul. Și vor distruge și perspectivele de viitor ale fermei Plum Creek.

Pentru că așa se va numi ferma, chiar dacă lui Jake îi plăcea, sau nu.

Aproape că zâmbi. Se certa cu el în gând chiar și când nu era de față. Zâmbetul însă nu-i ajunsese pe buze. După sărutul de azi, era prea îngrijorată ca să maizâmbească.

Îi plăcuse. Foarte mult. Mult mai mult decât ar fi trebuit sau decât era bine. Și cu mult prea mult pentru a spera că-l va uita curând.

Cum se întâmplase? Țipa la ea, arătând de parcă voia să-i frângă gâtul, pentru ca pe neașteptate s-o prindă strâns în brațe, fără puțință de scăpare. Gura îi fusese pecetluită într-un sărut care, chiar și acum, când se gândea, îi dădea frisoane.

Ce se întâmpla cu ea când o atingea Jake? Ce proces chimic declanșa acele senzații pe care nu le avusese niciodată și care o înstrăinau de ea însăși? De unde această dorință de a le simți din nou?

Își schimbă poziția pe cracă și își lipi obrazul de scoarța copacului. Gânditoare, luă o frunză și o rupse în bucățele, pe care le lăsă să cadă la pământ, apoi rupse alta.

Gândul care îi stăpânea mintea nu-i dădea pace. Era îndrăzneț și de neconceput, dar ea mai făcuse astfel de lucruri și în trecut și știa că astfel de acțiuni erau în firea ei. Gândul i se învârtea în minte ca palele unei mori de vânt.

Ea și Jake se puteau căsători.

Poftim, enunțase ideea și lumea nu pierise. Nu fusese izbită de trăsnet. Cerul nu se deschisese ca s-o înghită.

Și de ce era, mă rog, o idee atât de absurdă?

Exista o rațiune. Avea nevoie de el pentru a conduce ferma. Iar el avea nevoie de fermă. Plum Creek era de viitor. Ani de zile, Jake umblase de colo-colo, risipindu-și talentul și tinerețea în lucruri fără nici o finalitate. O șansă ca asta nu s-ar mai ivi. De ce n-ar prinde-o?

Aparent nu avea pe nimeni cu care să se însoare. Banner știa pe cine iubește el. Dar Lydia nu era disponibilă și nu va fi niciodată. Asta nu-l făcea pe Jake mai puțin bărbat. Avea nevoie de o femeie, deseori, și dacă sărutul de azi și noaptea aceea din grajd putea dovedi ceva, îi arătaseră că și ea era femeie. N-ar avea nici o problemă să împartă patul conjugal. Fără nici o îndoială, în modul cel mai intim, în plus, amândoi doreau copii. Simți cum se înfierbântă toată la gândul de a dormi cu Jake noapte de noapte. Bun. Deci și ea putea fi pătimașă. Era ceva de care să-i fie rușine? Părinții ei o învățaseră că nu. Dar o mai învățaseră și faptul că pasiunea trebuie limitată la sfera căsătoriei.

Ar fi o prostie să pretindă că nu-i plăcuse sărutul lui Jake. Chiar mai mult decât atât... Ar fi dorit să nu se mai termine. Dacă ar fi dus-o în dormitor, ar fi acceptat bucuroasă și n-avea nici un rost să încerce acum să se convingă că, în ciuda lecțiilor de moralitate, primite încă din leagăn, n-ar fi făcut-o.

Instinctiv știuse încă de la început că exista ceva dincolo de puterile ei. Se simțise frustrată, întrebându-se de ce tremurase corpul lui atât de puternic înainte de a fi cuprins de acea slăbiciune, încât abia se mai putea mișca. Ea rămăsese înfierbântată, neliniștită, datorită lipsei a ceva de care nu-și dădea seama. Dacă nu din alt motiv, s-ar fi culcat cu Jake astăzi doar pentru a afla ce anume era lucrul acela.

Nu era îndrăgostită de el. Sau era? Nu era omul pe care l-ar fi ales de soț, la început, dar îl iubise în alt mod. Transferul unui sentiment asupra altcuiva era lucrul care o puneă în dificultate.

Acesta și singurătatea vieții. Nu se împăca bine cu singurătatea. În fiecare seară când Jake se retrăgea în grajd, lăsând-o singură în casă, o apuca disperarea, își imaginase că Jake va sta în camera de zi, fumând țigările lui de foi în timp ce ea cârpea cămășile. Tabloul era fals domestic, dar ilustra nevoia ei de apropiere de un bărbat. Și Jake era la fel de singur ca și ea.

Știa că e vulnerabilă în privința bărbaților. Dacă n-ar fi fost Randy, care, contrar celor spuse atunci lui Jake, mai flirtase cu ea și înaintea incidentului cu omida, ar fi fost probabil alt bărbat.

În cele din urmă, din singurătate, va ceda. Alt bărbat nu va ține la ea atât de mult ca Jake. Alt bărbat s-ar lăuda până când tatăl ei ar afla și l-ar omorî. Toată vina ar cădea asupra ei că și-a târât familia în dezonoare și fărădelege.

Dar, dacă avea norocul să găsească pe cineva pe care să-l iubească destul de mult ca să-l ia de bărbat, acela va descoperi că nu mai era virgină. O astfel de dezamăgire ar fi un dezastru la începutul unei căsătorii. Nu, nu se putea căsători cu altcineva.

În plus, îi era teamă că într-una din zilele astea va izbucni o ceartă care se va termina cu plecarea lui Jake. Asta ar fi îngrozitor. N-ar fi vrut să-i pese atât de mult, dar îi păsa. Se și vedea alergând pe drum după el, așa cum făcea în copilărie, cu lacrimi pe obraji, implorându-l să nu plece.

Și acest gând era insuportabil.

Deci dacă nu voia să-l scoată complet din viața ei și dacă nu mai putea trăi cu el așa ca acum, luptându-se cu vina pentru ceea ce se întâmplase și cu dorința ca acel lucru să se întâmple iar, care era alternativa?

Se lăsă jos, pe ultima cracă a pomului și de acolo sări pe pământ. În timp ce se scutura pe pantaloni de praf, răspunsul veni singur: să-l facă s-o ia de nevastă.

Nu putea să-i dea un ultimatum. Jake ar lua-o în direcția opusă. Trebuia să apară ca fiind ideea lui. Dacă ar începe să se poarte ca o soție, poate că și el ar privi-o astfel. Nu trebuie să-și mai piardă cumpătul, să fie docilă și abordabilă, așa cum le place bărbaților să fie femeile cu care se însoară.

Nefiind genul de femeie care să lase lucrurile în voia lor, Banner își făcu un plan. Nu credea în soartă. Dacă vrei ceva, trebuie să te zbați. Îți făurești viitorul singur.

Ajunșă la această concluzie, se apucă de gătit, pregătind o cină copioasă. Se spală în lighean, în dormitor, fără să mai aibă răbdare să încălzească apa și să umple cada. Totul trebuia să fie gata la sosirea lui, spre seară. N-o va lăsa singură după plecarea lucrătorilor la River Bend.

Când Jake trase căruța în curte, Banner îi ieși în întâmpinare pe verandă. Lumina lămpii, revărsată prin fereastră, făcea un halou în jurul părului ei, pe care îl prinsese într-un coc lejer pe creștetul capului, lăsând șuvițe răzlețe să-i atârne pe lângă obraji.

— Bună, Jake, spuse ea, moale.

— Bună.

— Ai terminat cumpărăturile? Ai luat tot ce era nevoie?

— Da. S-au dus o groază de bani, răspunse el sărind jos din căruță.

Cum Jake nu se uita la ea, făcu câțiva pași până la marginea verandei. Nu-și dădu seama dacă observase că purta rochie și nu pantaloni, pentru că Jake nu făcu nici un comentariu.

— Nu-i nevoie să descarci în seara asta, nu?

— Ar cam trebui.

De data asta își ridică ochii spre ea..

Deși n-ar fi putut să jure, ochii lui păreau plăcut surprinși. Sau poate era efectul luminii în asfințit?

— Ai putea s-o faci mai târziu. Cina te așteaptă, spuse ea împreunându-și mâinile.

— Ți-am spus-să nu te deranjezi, zise el, supărat.

În acea clipă fu cât pe-acți să izbucnească. Se controlă însă, mușcându-și buza inferioară. Când fu din nou stăpână pe sine, întrebă:

— Ai mâncat în oraș?

Jake dădu din umeri.

— Am luat ceva.

— Dar mai poți mânca și aici, nu? Am făcut friptură cu cartofi.

Jake ridică din umeri cu importanță, își înfipse degetele mari de la mână în centură și spuse:

— Aș putea să gust ceva.

— Atunci vino înăuntru.

Îi întoarse spatele și străbătu acea distanță lungă și chinuitoare până la ușa din față. Numai când auzi zgomotul cizmelor și zăngănitul pintenilor pe verandă, în urma ei, își îngădui să scoată un suspin de ușurare.

Capitolul nouă

Jake o urmă pe Banner în camera de zi. Pășea ușor ca un condamnat, care tocmai obținuse o amânare a execuției. Banner părea liniștită, dar n-avea încredere în temperamentul ei. Se amestecase în viața ei cu toate că ea îi interzisesse clar acest lucru. Dacă ea voia să cocheteze cu Randy, cu ce drept putea s-o oprească el?

Apoi o sărutase. Ce naiba îl apucase s-o sărute în felul ăla? Fusese atât de furios, încât îi venea s-o strângă de gât, dar găsise o altă rezolvare a emoțiilor lui, una încă și mai dezastruoasă. N-ar fi fost surprins dacă ea ar fi deschis focul asupra lui în clipa în care trăsese căruța în curte. În schimb, îl tratase ca pe un rege care tocmai se întorsese la castel.

— Pune-ți pălăria în cuier, Jake, spuse ea. Și nu cred că o să mai ai nevoie nici de centura aia cu pistolul în seara asta.

— Banner, în legătură cu cele întâmplate după-amiază ...

— Nu te mai gândi la asta.

— Voiam să-ți cer scuze.

— Dacă vrei, cere-i scuze lui Randy. Ai scos pistolul la el degeaba.

— Am să fac asta mâine. Nu știu ce m-a apucat, spuse el, desfăcând mâinile larg, într-un gest de nedumerire. Ross mi-a spus să am grijă de tine și când te-am auzit țipând...

— Înțeleg.

— În ceea ce privește cealaltă...

— Regreți că m-ai sărutat?

Fața ei solicita întreaga lui atenție. Era palidă și lucioasă în lumina lămpii, înconjurată de norul întunecat al părului ei. Avea ochii larg deschiși, întrebători, ca și cum răspunsul lui ar fi fost de extremă importanță. Buzele ei erau umede și tremurătoare de parcă tocmai o sărutase.

Răspunsul lui era nu. Dar nu-l putea rosti cu voce tare, așa că nu spuse nimic.

Banner puse capăt acestui moment penibil, spunând:

— Hai în bucătărie.

— Încă nu m-am spălat.

— Poți să te speli și acolo. Am pus apă la încălzit.

Întorcându-i spatele, ieși din cameră, plutind, cu rochia ei lungă foșnind după ea. Era o rochie simplă, de bumbac, dar nimic nu arăta simplu pe ea. Era verde, tivită cu dantelă albă. Ambele culori îi subliniau tenul. Șorțul

plisat era mai mult de formă. Capetele cordonului erau legate la spate cu o fundă care tresălta la fiecare pas. Era o adevărată provocare funda aia.

Banner se întoarse spre el și îl surprinse privind-o. O clipă ochii lor se întâlniră, apoi ea spuse:

— Poți să te speli la chiuvetă în timp ce pun masa.

Jake dădu din cap tăcut.

Masa era deja aranjată. În mijlocul ei trona o vază cu flori de câmp. Pentru Jake, care mâncase de nenumărate ori din farfuriile de tablă, în dosul unei căruțe, masa părea la fel de elegantă ca acelea de la *Elis Hotel* din Fort Worth, cu fața ei de masă și șervețelele împăturite în formă de triunghi. Aromele ce se răspândeau dinspre sobă erau delicioase. Fitulul lămpilor era coborât pentru a reduce lumina.

Dacă n-ar fi cunoscut-o mai bine ar fi crezut că Banner Coleman era pusă pe fapte rele.

— Amținit friptura asta în cuptor toată ziua, la foc mic, cu ceapă, ca să-i dea un gust mai bun, spuse ea, de lângă sobă.

În fața chiuvetei, Jake își descheie mânecile cămășii și le rulă în sus pe braț până la cot.

— Are un miros plăcut.

Așa cum spusese Banner, apa caldă îl aștepta. Își băgă mâinile în ea și începu să se săpunească.

— Am mâncat ouă cu șuncă la *Mabel Cafē* în oraș, dar nu mi-au plăcut.

Banner scoase o exclamație de dispreț.

— Aia nu-i cină pentru un bărbat care muncește.

Îi zâmbi peste umăr și Jake simți un nod în stomac. Își frecă mâinile nemilos, ca și cum ar fi vrut să-și spele și conștiința. Tocmai le scutura ca să le usuce, când Banner spuse:

— Așa. Totul e gata. Ia loc, Jake.

Jake își lăsă mânecile în jos și-și încheie manșetele pe când se îndrepta spre masă și se așază. Privi farfuriile cu mâncare aburindă, cănila cu cafea, florile. Totul era prea frumos. S-ar putea obișnui destul de repede cu acest tratament regesc. Modul ăsta de a gândi era periculos. Era mai bine să lămurească lucrurile chiar acum.

— Te-ai întrecut pe tine, mititico.

În ochii ei apărură un fulger de iritare. Nu asta voise să audă. În schimb Jake fu foarte încântat că i-o spusese. Dacă Banner cocea ceva, trebuia neapărat să știe ce.

Banner își reveni repede și zâmbi.

— Dacă nu te-apuci de mâncat, am să mănânc eu și porția ta. Sunt moartă de foame.

În timp ce-i umplea farfuria, îl întrebă de proviziile pe care le cumpărase. Conversația continuă apoi pe teme legate de fermă. Mâncarea era delicioasă. Banner îi umplea mereu farfuria, servindu-l cu sârg. Era plină de vervă, provocatoare și veselă, dar mai exista ceva la ea care îl intriga. Era mai blândă și mai tranșant feminină.

Jake îi privea gura în timp ce mânca, hipnotizat. Mâinile ei se mișcau grațioase când își ducea șervețelul la gură, se ștergea, apoi îl întindea din nou pe genunchi. Lumini verzi și aurii îi străluceau în ochi la fiecare mică pâlpâire a fitilului lămpii. O buclă neagră îi atârna provocator pe gât.

Largul decolteu al rochiei se întindea de la umeri, trecea peste omoplați și apoi în față, peste curbura sânilor. Marginea era tivită cu o fâșie îngustă de dantelă care flutura de fiecare dată când se mișca.

Jake părea incapabil să-și ia ochii de la dantela aceea. Sau de la forma buzelor, de la culoarea ochilor, de la curbura gâtului sau de la părul ei. îl captivau în întregime.

Era cea mai plăcută masă pe care o luaseră împreună, poate cea mai plăcută din viața lui. Îi părea rău că se va termina curând. Era atât de plăcut s-o privească! Își închipuia că îi place s-o privească atât de mult pentru că-i amintea de Lydia. Și totuși...

— Ai terminat?

Jake își puse mâinile pe abdomen.

— Gata. M-am umflat de tot.

— O cafea mai merge?

Jake își dezgoli dinții.

— Doar un strop.

Banner duse farfuriile la loc și se întoarse cu cana de cafea. Îi umplu ceașca, zâmbind, când el exclamă:

— Destul!

— Poate ești mai însetat decât crezi.

Încălcându-și una din regulile lui de bază, Jake își ridică ochii spre ea. Banner avea privirea îndreptată asupra lui. Era doar o impresie sau într-adevăr fata ținea brațul ridicat mai mult timp decât era nevoie, pentru a-i oferi priveliștea sânilor ei, care-i umpleau bine corsajul rochiei?

La dracu'! Sexul lui începu să se trezească și să se umfle sub centură. Jake își coborî ochii repede.

Când Banner își reluu locul de partea cealaltă a mesei, sorbind din cafea, Jake se feri s-o mai privească. Băură cafeaua în tăcere. Apoi Banner își puse coatele pe masă și își propti bărbia în mâini, astfel încât fața încadrată în palme stătea ridicată spre el, oferindu-i-se.

— Ce norocos ești că ai o familie atât de numeroasă!

Jake fu surprins de subiectul abordat, dar și ușurat. Tăcerea aceea grea îl apăsa, dar nu dorea să discute despre ei amândoi. Sau 'să se mai certe după toate eforturile pe care le făcuse pentru a-i pregăti cina.

— Da. Dar după cum știi am pierdut câțiva frați și surori, și pe tata.

— Știu, spuse ea, scoțând un suspin și zâmbindu-i trist. Mama ta mi-a povestit despre fiecare din ei, despre trăsnăile pe care le făceau când erați în drum spre Texas. Atunci i-ai cunoscut pe ai mei.

— Îhî.

Jake continuă să-și soarbă cafeaua.

— Povestește-mi.

Jake își puse ceașca pe masă.

— Despre ce?

— Despre începuturile prieteniei tale cu mama și cu tata.

— Păi, Ross m-a angajat să am grijă de caii lui. Avea cinci iepe și un armăsar, Lucky. Era cel mai frumos cal pe care l-am văzut în viața mea.

— Îmi aduc aminte de el. A trebuit să fie împușcat, când aveam vreo cinci ani. Mama a plâns zile în șir. Majoritatea cailor de la River Bend sunt descendenții lui Lucky.

Banner împături și despături șervețelul, netezindu-l pe marginea mesei.

— Și mama? Când ai întâlnit-o?

Ce urmărea? se întrebă Jake. De unde acest interes brusc față de trecut? Știa că Ross și Lydia ținuseră în secret unele aspecte ale trecutului lor, față de copii, și în nici un caz n-are să fie el cel care să le divulge.

Răspunse alegându-și atent cuvintele.

— Fratele meu Luke și cu mine am găsit-o în pădure. Se rătăcise. Am dus-o la Ma. Cam în vremea aceea Ross și-a pierdut soția la nașterea lui Lee. Ma a dus-o la căruța lui și...

Știa Banner că Lydia îl alăptase pe Lee? Știa că mama ei tocmai născuse un copil mort când o găsisse el și cu Luke? Era sigur că nu și nici el n-avea de gând să-i spună.

— ... ca să-l ajute în privința lui Lee, termină el.

— Dar ce căuta ea în pădure de se rătăcise? De unde venise? N-avea familie?

Clancey Russell, se gândi Jake, strângând pumnii, cu o expresie dură pe față, aducându-și aminte de omul care îi ucisese fratele fără nici un motiv, doar din răutate.

— Nu, spuse el, scurt, din câte știi eu.

Banner reflectă la asta și îl privi suspicioasă ca și cum ar fi simțit că minte.

— Mi-ar fi plăcut să avem o familie mai numeroasă cu nepoți și veri cu care să ne jucăm.

— Sunteți înconjurați de Langston-i, spuse el, jovial, încercând să abată conversația spre altceva.

— Da, și asta mă bucură. Dar nu e chiar același lucru cu rudele de sânge. Nimeni nu mi-a spus: „Banner îmi amintește de mătușa cutare” sau „Cum o mai duce vărul cutare, cu guta lui?”

— Nu cred că Ross și Lydia au mai avut și alte rude.

— Tocmai asta e. N-au pomenit niciodată de ele, spuse Banner. N-am auzit niciodată de rude care să le fi murit. E ca și cum n-ar fi existat până în clipa în care s-au întâlnit. Asta m-a intrigat întotdeauna.

— De ce?

— Nu știi, spuse ea, îndepărtându-și palmele, frustrată. Am senzația că există un secret îngrozitor care va ieși într-o zi la iveală și ne va distruge pe toți.

Jake avea propriile lui secrete de ascuns. Nu-și dădea seama dacă era mai bine ca ea să nu știe și să rămână frustrată sau să știe și să se lupte cu fantomele trecutului.

— Nu contează, Banner.

Banner îi aruncă o privire cercetătoare.

— Așa îmi spunea și bătrânul Moses.

Jake zâmbi.

— Era devotat părinților tăi. Era imposibil să scoți ceva de la el.

— L-am iubit atât de mult!... spuse ea, devenind din nou sentimentală. A fost unul din primii mei prieteni. Avea atâta grijă de mine când mama și tata erau ocupați. M-a învățat să sculptez în lemn, dar nu s-a prins nimic de mine. Tot el mi-a făcut primele jucării cu care m-am jucat. Eu l-am găsit în ziua când a murit.

Jake îi văzu ochii înrouați de lacrimi. Instinctiv se întinse peste masă și îi acoperi mâna cu a lui.

— N-am știut.

Banner dădu din cap.

— M-am dus la coliba lui într-o dimineată, devreme. Voiam să mergem după fragi. El stătea pe verandă.

Brusc, Banner își îndreptă trupul și spuse cu un ton schimbat:

— Nu l-a lăsat niciodată pe tata să-l ajute cu ceva. Spunea că fusese cândva sclav și nu voia să lase pe nimeni să aibă grijă de el. Și-a construit singur coliba, jos acolo, lângă râu.

Jake dădu din cap.

— În sfârșit, continuă ea, l-am găsit stând pe verandă. Când m-am apropiat, am observat că ținea capul într-o poziție ciudată. L-am strigat pe nume, dar nu s-a mișcat. Mi-am dat seama că e mort. Am început să țip și m-am întors acasă alergând.

Jake îi mângâia cu degetul mare dosul mâinii.

— L-ai cunoscut pe Winston Hill, cel cu care Moses a venit în Texas? Întrebă ea, tamponându-și ochii cu șervețelul.

— Da. Era un aristocrat din Sud, foarte manierat. Era bolnav.

— Moses mi-a spus că a murit pe drum.

„Dar nu și cum a murit”, se gândi Jake. Hili fusese împușcat în piept pe când încerca s-o apere pe Lydia de fratele ei vitreg. Nimeni nu știa asta în afară de el. Îl auzise pe Clancey lăudându-se în fața Lydiei cu uciderea lui Hili și a lui Luke. Clancey nu mai trăise mult după aceea.

Jake avea atunci doar șaisprezece ani, dar își va aminti până în mormânt, privirea aceea goală a lui Russell în clipa în care cuțitul lui Luke i se înfipsea în pântec și înțelesese că va muri.

Jake își dădu seama că mâna lui o strângea prea tare pe a lui Banner și i-o eliberă imediat. Când își ridică ochii spre fața ei, o surprinse privindu-l în mod ciudat. Nevoind să-i lase impresia că ascunde anumite secrete, se strădui să soarbă cu nonșalanță din ceașca de cafea.

— Nimic din ce-mi amintesc despre vara aceea nu poate fi repetat, spuse el, tăios.

Luke. Luke. Ar fi dorit să-i vorbească despre Luke, dar nu avea tăria s-o facă. Chiar și după toți acești ani, durerea era prea vie.

— Am încercat să-i fac pe mama și pe tata să-mi povestească despre convoiul acela de căruțe, dar n-au vrut. Sau, dacă o fac, se opresc în clipa când încep să pun întrebări.

— E mult de atunci. Poate că nu-și amintesc.

Banner îi aruncă o privire cercetătoare care îl făcu să chicotească.

— Vorbesc serios. Probabil că atunci când te-ai născut au fost atât de uluiți de o astfel de fiică, încât au uitat tot ceea ce se întâmplase până atunci.

Se aplecă peste masă și șopti:

— Cred că tu ai fost concepută în timpul acelei călătorii.

Banner își mușcă buza inferioară și strânse din umeri, cu un zâmbet malițios.

— Și eu cred la fel, șopti ea. Ziua mea de naștere este la mai puțin de nouă luni după sosirea în Texas.

Jake râse și se lăsă pe spate.

— O fată bine crescută n-ar trebui să vorbească despre astfel de lucruri cu un bărbat.

Ochii ei se înceteșară. Rătăciră încet pe fața lui, apoi pe piept și din nou pe față.

— Știi și eu anumite lucruri, Jake.

Afirmația asta era o aluzie prea evidentă. Ceea ce știa ea despre relațiile intime dintre un bărbat și o femeie învățase pe o pătură aspră întinsă pe fânul dintr-un grajd, de la un bărbat care nu avusese nici un drept s-o facă.

Băgă mâna în buzunar și scoase un trabuc. Îl puse însă la loc, mormăind:

— Scuză-mă.

— Pentru ce?

— Pentru țigară. Majoritatea femeilor nu acceptă să simtă mirosul de tutun în casă.

— Mie îmi place cum miros țigările tale. Poți să fumezi, dacă vrei.

Știind că e mai bine să plece înainte ca discuțiile să alunece din nou spre chestiuni personale, scoase totuși țigara de foi din buzunar și îi mușcă vârful, punându-l apoi cu grijă pe farfuriu. Ținând țigara între dinți mâinile lui începură să caute zadarnic prin buzunare după chibrit.

— Stai, îți aduc eu un băț.

Înainte ca el să spună ceva, Banner se ridicase și era deja lângă sobă de unde luă o cutie de chibrituri. Când se întoarse, Jake întinse mâna, dar ea scutură din cap și o deschise ea însăși. Frecând chibritul, îl ținu la capătul țigării până ce i-o aprinse bine. Jake pufăi și un nor de fum se ridică între ei. Jake se uită la ea prin ceața de un albastru-cenușiu. Banner, cu ochii mereu în ochii lui, își țuguie buzele delicat și suflă în chibrit, stingându-l.

Reacția lui Jake fu profundă. Aproape că se sufocă cu fumul pe care îl inspirase. Dorința trecu prin el ca o săgeată și își atinse ținta. Își plecă ochii evitându-i privirea de teamă că dacă se mai uită o singură clipă la acea față provocatoare, va arunca țigara la podea și, rupând orice jurământ pe care și-l făcuse în timp ce se îndrepta spre oraș în după-amiaza aceea, o va atrage în brațele lui.

Banner se retrase pe scaunul ei. Își propti din nou bărbia în palme, privindu-l fără jenă cum fumează.

— Gustul e la fel de plăcut ca și mirosul?

— Uneori, ca acum, da.

— Dă-mi și mie.

Împinsă de o inspirație subită, se ridică de pe scaun cu o mișcare bruscă, făcând să tremure dantela de pe sânii ei.

— Nu.

— Te rog.

— Da' ce-ți închipui tu, fetițo?

— Vreau să încerc.

— Nu. Părinții tăi m-ar omorî.

— Te rog, Jake. N-or să afle.

— Și dacă află?

— Le spui tu?

— Nu.

— Nici eu. Te rog. Ce e rău în asta?

— Doamnele nu fumează.

— Ba unele, da.

— Atunci nu sunt doamne.

— Cunoști femei care fumează? întrebă ea cu ochii rotunjiți.

Fusese doar o presupunere din partea ei că așa ceva ar fi posibil.

— Câteva.

— Pe cine?

— Nu le cunoști tu.

— Târfe?

Jake tuși de îi dădură lacrimile.

— De unde știi tu cuvântul ăsta?

— Din Biblie.

Cum ochii lui se îngustară sceptici, mărturisi:

— De la Lee și de la Micah.

— Discută cu tine despre târfe? întrebă Jake, uluit.

— Nu chiar, spuse ea, defensiv, dar se întâmplă să-i aud uneori.

Jake izbucni în râs.

— Șmecheră mică! Tragi cu urechea, hai? Fii atentă, spuse el îndreptând un deget spre ea, s-ar putea să auzi ceea ce n-ar trebui.

— Nu mai sunt copil. Nu numai că știu cuvântul, dar știu și ce înseamnă. Și acum spune-mi și mie despre femeia aia care fumează. E o târfă, sunt sigură. Priscilla Watkins?

Pentru a doua oară în decurs de un minut Jake fu șocat.

— De unde știi numele ăsta?

— Lee și...

— Micah, completă el. Doamne, ăștia sunt o mină de informații, nu?

Genele lui Banner se lăsară pe obraji.

— Ei spuneau că o cunoști pe această femeie Watkins care-i atât de celebră.

Jake observă cât de atentă îl urmărea pe sub perdeaua de gene. Nici dacă viața lui ar fi fost în joc, nu și-ar fi putut aminti de fața Priscillei în clipa aceea. Sau a oricărei altei femei.

O vedea doar pe Banner, dar fu atent să nu se trădeze.

— Da, o cunosc.

— Se spune că e o prietenă de a ta.

Jake dădu din umeri.

— S-ar putea numi și așa.

— Dar e o târfă?

Jake chicoti și răsuci vârful țigării pe farfurioară până când îndepărtă cenușa.

— Fără nici o îndoială.

— O vizitezi?

— Uneori.

— În casa aceea a ei?

— Da.

— Te... vocea ei deveni o șoaptă, culci cu ea?

Ochii ei îl priveau fix, îndrăzneț, arzători, provocându-l să o mintă.

— Nu.

Spuse asta atât de liniștit, dar atât de categoric și de convingător, încât Banner simți că spune adevărul.

— Oh, spuse ea, cu o voce mică.

Jake o privi atent. Ar fi putut să jure că era gelosă. Vanitatea lui masculină se întreba ce ar face ea, dacă i-ar mărturisi că e amantul Priscillei. Se comportase ca un posedat în după-amiaza asta, când Randy pusese mâna pe ea. Gelozia ei era evidentă. Și ăsta era un lucru periculos. Cu cât va pune capăt mai repede acestei cine plăcute, cu atât mai bine. Își împinse scaunul înapoi și se ridică în picioare.

— Trebuie să...

— Nu, stai, spuse ea.

Se ridică de pe scaun ca un arc și făcu doi pași grăbiți spre el. Când îi văzu privirea nedumerită, făcu un pas înapoi. Punându-și mâinile în șolduri, spuse repede:

— Vreau să-ți cer un serviciu. Dacă ai... timp.

— Ce anume?

— E vorba de camera de zi. Vreau să pun un tablou pe perete și aș avea nevoie de ajutorul tău.

Jake privi peste umăr spre mijlocul camerei, într-un colț ardea o lampă mică, restul camerei era învăluită în umbre, la fel de intim ca în grajdul din noaptea aceea. Camera fusese, de asemenea, scena sărutului din după-amiaza aceea. Jake s-ar fi simțit mai bine să nu-și amintească aceste lucruri.

— Nu prea mă pricep să atârn tablouri, se scuză el.

— Nu-i nimic, spuse ea făcând un mic gest de renunțare. Ai muncit destul azi și cred că nu e treaba unui șef de echipă să pună tablouri pe pereți.

Afurisită treabă. Acum credea că nu vrea s-o ajute. Părea descurajată, deprimată, că nu va putea pune tabloul, și stânjenită pentru că-i ceruse concursul și el o refuzase.

— Cred c-ar dura prea mult, nu?

— Nu, nu, spuse ea, ridicând capul, gata de a trece la acțiune, am totul pregătit.

Trecu pe lângă el, luând-o înaintea spre salon.

— Am luat un ciocan și un cui din magazie, azi după-amiază când erai plecat. Am încercat să-l atârn eu însămi, dar nu am putut să-i fixez exact locul.

Vorbea repezit. Jake se gândi că și ea era probabil la fel de nervoasă ca și el datorită reînțoarcerii în camera aceea. Dar ea nu făcu nici un gest de a mări lumina lămpii sau de a aprinde alta. Se duse direct spre peretele mai îndepărtat.

Era acesta modul ei de a-i spune că îl iertase pentru comportarea lui recentă? Că nu-i era teamă să fie singură cu el în casă, mult după asfințitul soarelui? Tot ceea ce făcuse ea în seara asta era un gest de împăcare? Dacă era așa, îi era recunoscător. N-ar fi putut continua așa fără să se ucidă reciproc sau...

Acest „sau” era mai bine să nu-l analizeze, mai ales acum, când era din nou în fața lui.

— M-am gândit să-l agăț pe peretele ăsta, spuse ea, arătând cu degetul și lăsându-și capul pe un umăr.

— Ar sta bine.

Jake se simțea la fel de calificat să-și dea părerea despre agățatul tablourilor pe pereți ca și în privința alegerii unei pălării, la modistă.

— Cam la înălțimea ochiului?

— Al cui ochi? Al tău sau al meu?

Banner râse.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Își lipi palma de creștetul capului, apoi o făcu să alunece prin aer până atinse pieptul lui cu vârful degetelor.

— Eu îți ajung numai până aici, nu?

Căutătura ei în sus, spre fața lui, îl făcu să i se oprească respirația. Cum de putuse vreodată să considere această creatură cu ochi ademenitori și zâmbet provocator, un copil? Cunoscuse târfe care se mândreau cu știința lor despre cum poate fi incitat un bărbat la maximum. Dar nici o femeie nu avusese asupra lui impactul acesteia. În afară de Lydia, în acele luni petrecute împreună în drum spre Texas.

Dragostea lui pentru ea se mai domolise între timp. Nu mai avea acele crize de dorință fierbinte de fiecare dată când o vedea. În vara aceea, între Tennessee și Texas fusese încontinuu excitat. O dorea pe Lydia, o dorea pe Priscilla, dorea orice femeie. Punct.

Avea șaisprezece ani și seva tinereții curgea dulce dar dureros prin corpul lui. Dar asta simțea, de fiecare dată când se uita la Banner. Se simțea din nou de șaisprezece ani și fără nici un control asupra corpului său, exact ca atunci.

Poalele ei îi atingeau pantalonii, sânii i se arcuiau spre pieptul lui. Totul era prea frumos ca să fie bine. Îi simțea până și mirosul respirației. Înainte de a se afunda în adâncurile ochilor ei, spuse:

— Poate ar fi mai bine să...

— A, da, spuse ea repede.

Luând un scăunel cu trei picioare, îl puse lângă perete și ridicându-și marginea rochiei deasupra gleznei se urcă pe el.

— Tabloul e acolo, pe masă. Dă-mi-l și tu dă-te un pas înapoi și spune-mi cum ți se pare.

Jake luătabloul înrămat.

— E frumos.

Era o scenă pastorală cu cai păscând pe o pajiște verde.

— Mi s-a părut că aduce cumva cu Plum Creek, spuse ea, privindu-l, provocându-l să spună ceva neplăcut despre numele pe care îl alesese.

— N-am zis nimic.

— Nu, dar știu ce gândești, spuse ea, acuzator.

Jake zâmbi blajin și îi dădu tabloul.

Banner se întoarse cu spatele, ridică brațele și potrivi tabloul.

— Cum ți se pare?

— Poate ar trebui puțin mai jos.

— Așa?

— Da, cam așa.

Ținând tabloul lipit de perete, își întoarse capul spre el.

— Tu ce faci acum, îți dai părerea serios sau încerci doar să scapi cât mai repede de treaba asta?

— Mă străduiesc cât pot să te ajut, spuse el, ofensat. Dacă nu apreciezi ajutorul meu, poți apela la Randy.

Spusese asta în glumă, dar Jake o luă în serios, își încruntă sprâncenele în timp ce privea tabloul pe care ea îl forma stând așa cocoțată pe scăunel, aplecată spre perete cu brațele ridicate. Deasupra cizmelor ei se vedeau câțiva centimetri din dantela juponului. Fesele se reliefau, proeminente. Funda cordonului, de deasupra acelor două rotunjimi atrăgătoare ale spatelui era o provocare irezistibilă pentru orice bărbat. Felul în care sânii ieșeau în afară, sublinia clar forma lor atrăgătoare. Nu. Nu Randy. Nimeni, dacă stătea în puterea lui.

Se gândi la poziția tabloului cu mai multă grijă de data asta.

— Puțin mai la stânga, dacă vrei să stea pe centru.

Banner se conformă.

— Așa. Acum e perfect.

— Bun. Cuiul va trebui bătut câțiva centimetri mai sus datorită agățătoarei. Adu cuiul și ciocanul. Am să țin eu tabloul în timp ce bați cuiul.

Jake făcu așa cum spusese ea, încălecând scăunelul și aplecându-se înaintea pe deasupra ei. Încercă să n-o atingă, să țină brațele în diferite poziții, dar nu găsi nici una satisfăcătoare.

— Întinde-te în sus printre brațele mele cu o mână și pe deasupra cu cealaltă.

Jake simți un nod în gât și își ținu respirația încercând să nu dea atenție sânilor ei, în timp ce mâna lui se ridica printre ei. Ținu cuiul la locul indicat, treabă deloc ușoară întrucât totul tremura în el.

Toată situația asta era ridicolă! Câte femei avusese până atunci? „Încetează cu jocul ăsta de adolescenți, fă treaba cât mai repede și ieși dracului de aici!” își spuse el.

Încet, dădu mâna care ținea ciocanul pe spate. Dar nu destul de atent. Cotul lui îi atinse coastele. Unul din genunchii lui intră sub genunchiul ei. Dosul mâinii se adânci între sâni ei plini.

— Scuză-mă, mormăi el.

— Nu-i nimic.

Lovi cuiul, sperând că va intra în perete din prima lovitură. Nu intră. Își dădu mâna pe spate și lovi din nou până văzu că intră bine. Apoi, cu bătăi rapide, îl mai lovi de câteva ori.

— Acum e bine, spuse el, cu o voce înăbușită, și își retrase brațele.

— Cred că da.

Vocea ei suna la fel de neclară ca și a lui.

Trecu șnurul de mătase pe după cui și se lăsă pe spate cât putu, într-un echilibru precar.

— Cum ți se pare?

— Perfect.

Puse ciocanul pe masa cea mai apropiată și își șterse fruntea asudată cu mâneca.

— E drept?

— Ridică-l puțin din stânga.

— Așa?

— Prea mult.

— Atât?

La dracu'! Înjură el în surdină. Trebuia să iasă de aici, altfel exploda. Făcu un pas înainte vrând să îndrepte tabloul repede ca să plece, să-și limpezească mintea cu o gură de aer curat. În graba lui vârful cizmei se agăță de unul din picioarele scaunului care se clătină periculos.

Banner țipă alarmată și își flutură brațele prin aer.

Viața petrecută pe drumuri îi dăduse lui Jake reflexe fulgerătoare. Brațele lui o cuprinseseră cât ai clipi și o ancoră de trupul lui. Când scaunelul se răsturnă într-o parte, Banner era deja ținută în aer.

Unul din brațele lui Jake îi încercuia mijlocul, cealaltă mână o apăsa pe piept. În loc s-o lase să alunece jos, se aplecă el cu totul și o depuse pe podea. Dar nu-i dădu drumul. Își desfăcuse larg picioarele ca să aibă mai multă stabilitate. Acum șoldurile ei se aflau exact între picioarele lui.

Obrazul lui era lipit de al ei și când apropierea, căldura și parfumul ei îl copleșiră, își întoarse capul și își frecă nasul de urechea ei. Brațele lui o strânsă automat și de pe buze îi scăpă un geamăt.

Cum putea ceva care era atât de plăcut să fie un lucru rău? Doamne, ce mult o dorea. Știind în adâncul ființei lui că întâmplarea de data trecută era un păcat împotriva decenței, o dorea totuși din nou. N-avea nici un rost să se mintă că nu îi făcuse rău o dată. Jurase să n-o mai facă. Trădase o prietenie care însemna pentru el mai mult decât orice pe lume.

Dar un asemenea argument se risipi precum ceața la amiază în timp ce buzele lui se mișcau prin părul ei și nasul lui aspira parfumul coloniei cu care se dăduse în acel loc moale din dosul urechii.

— Banner, spune-mi să te las în pace.

— Nu pot.

Își răsuci capul pentru a-i facilita accesul. Buzele lui îi atinseră gâtul.

— N-aș vrea să se întâmple iar.

— Strânge-mă în brațe.

— Te vreau, te vreau.

Își alunecă mâna de pe pieptul ei în sus, spre gât. Îi atinse bărbia, apoi îi acoperi ușor fața. Printre buzele întredeschise, îi simțea respirația fierbinte și grăbită, în palmă.

Ca un orb, pipăi fiecare trăsătură a feței ei, cu vârful degetelor lui bățătorite, devenite deodată sensibile la fiecare nuanță. Îi netezi sprâncenele, pe care le știa negre ca pana corbului și frumos arcuite. Degetele lui trecură peste oasele pomeților. Pielea era pistruiată. Adora fiecare pistrui în parte. Nasul era perfect, deși un pic cam în vânt.

Gura.

Degetele lui trecură înainte și înapoi pe deasupra buzelor, erau incredibil de moi. Respirația caldă care se filtra printre ele i le umezi.

Își apăsă gura pe obrazul ei, pe ureche, pe păr.

Mâna cu care îi ținea mijlocul se deschise larg pe șale. Degetele i se strânsă pe carnea tare. Banner scânci. Jake se muștra pe sine, dar nu-și putea opri mâna care alunecă pe coasta ei și îi acoperi un sân. Gemetele lor se împletiră. Plinătatea cărnii ei îi umplu palma, centrul sânelui se întări, excitat sub atingerea degetului mare de la mâna lui.

— Jake...

— Ești dulce...

— Se întâmplă uneori...

— Ce?

— Asta, răspunse ea, în mijlocul unei respirații în timp ce degetele lui se strânsură în jurul sfârcului.

— Se întăresc uneori...

— Doamne, Banner, nu-mi spune asta.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă că n-ar fi trebuit să rămân.

— Și nu se înmoaie. Mult timp. Stau așa, țepoși și mă mănâncă.

— Taci...

— ... Și asta se întâmplă când doresc...

— Ce?

— Să fim din nou ca atunci în grajd...

— Nu mai vorbi...

— ... Și tu erai... în mine.

— Doamne, Banner, încetează!

Jake își puse palma pe obrazul ei, întorcându-i-o spre el. Odată cu fața, i se răsuci și corpul. Materialul rochiei se lipi de el ca fluxul mării, separat și totuși prins de el.

Când ochii lor se întâlniră iar, flămânzi, gura lui coborî spre gura ei. O sărută lipindu-i totodată pântecul de partea umflată a trupului său, pe care ea o lăsă să i se cuibărească între pulpe.

Jake își îndepărtă buzele, brusc.

— Nu, Banner, ți-am mai făcut o dată rău...

— Da, dar nu din cauza asta plângeam.

— Atunci, de ce?

— Pentru începuse să-mi placă și... am crezut că-ți displace felul în care mă port.

— Nu, nu, șopti el, aprins, în părul ei.

— Era atât de... mare...

— Îmi pare rău...

— Nu mă așteptam să fie atât de... și de...

— Ai simțit vreun pic de plăcere?

— Da, dar s-a terminat prea curând.

Jake își lipi obrazul de al ei. Respira greu, deși nu făcea nici un efort.

— Prea repede?

— Simțeam că era pe punctul să se întâmple ceva, dar nu s-a întâmplat.

Jake era uimit. Să fie adevărat? Știa că prostituatele se prefăceau. Nu avea nici o experiență cu femei decente. Și în nici un caz cu virgine. Niciodată. Nu se culcase niciodată cu o femeie pentru care ar fi putut simți afecțiune.

Acum însă era complet învăluit în afecțiunea lui pentru Banner. Îi prinse fața între mâini și căută adevărul în ochii ei. Nu găsi acolo nici o teamă. Doar o dorință acută la fel cu a lui. Scoțând un mârâit din adâncul pieptului, se aplecă din nou spre ea.

— Hei! strigă o voce. E cineva acasă?

Abia atunci auziră clinchetul harnașamentului și sunetul inconfundabil al unei căruțe care se apropia și se oprea, afară.

— Banner, unde ești?

Era Lydia.

Capitolul zece

Banner privea cum lumina asfințitului devine din roz, aurie, așa cum se infiltra prin fereastra dormitorului. Stătea întinsă cu obrazul lipit de pernă. Destul de des, o lacrimă i se desprindea de sub pleoape și i se rostogolea pe obraz, fiind apoi absorbită de fața de pernă ca toate celelalte dinaintea ei.

Se gândea la seara precedentă. Nu-i venea să creadă în întorsătura pe care o luaseră lucrurile, înainte de sosirea neașteptată a Lydiei, totul mersese conform planului. Jake fusese prins în mrejele atmosferei romantice pe care ea o crease.

Nemaifiind obligată să ademenească un bărbat până atunci – noaptea aceea din grajd nu conta – încercase să-și amintească schemele pe care prietenele ei le aplicau pentru a-și găsi un soț. O masă bună, lumină scăzută, flori, o rochie drăguță și o atitudine plăcută, tot ce poate impresiona simțurile unui bărbat și îl puteau face să creadă că ar fi minunat să aibă acea dragoste duioasă, tot timpul.

Banner considerase întotdeauna astfel de mașinațiuni sub demnitatea ei, compromițătoare pentru integritatea ei și de-a dreptul ridicole. Spre uimirea prietenelor ei, chiar declarase că n-ar vrea un bărbat care poate fi manipulat atât de ușor.

Dar schemele astea muieresti trebuie să fi fost ceva de capul lor, pentru că totul decursese foarte bine. Până când Lydia bătuse la ușă.

Jake sărise ca ars, împiedicându-se în scăunelul răsturnat. Numai un miracol și reflexul piciorului îl salvaseră de la o căzătură pe podea.

Banner își netezise părul, își apăsase palmele pe obrajii încinși și își odihni o clipă fruntea pe tocul ușii înainte de a deschide și a spune:

— Mamă! Ce surpriză plăcută.

— Bună, dragă.

Lydia se avântase înăuntru aducând cu ea mirosurile tari ale nopții care păreau să stăruie în părul și în hainele ei, așa cum o singură ramură de iasomie parfumează toată casa.

Inima lui Banner se strânse.

Lydia arăta splendid într-o vestă simplă, de borangic, și o fustă maron. Mai atrăgea încă privirile bărbaților cu ochii ei mari, cafenii și părul de un roșu-castaniu. Era zveltă, dar sânii și șoldurile erau pline. Care bărbat n-ar fi dorit să-și odihnească fruntea pe sânul ei matern și să stea așa toată

noaptea? Lydia era tot ceea ce îi trebuia unui bărbat pentru a fi fericit și satisfăcut.

— Bună, Jake, spuse ea zâmbindu-i.

Inima lui Banner se strânse mai tare. Zâmbetul Lydiei era nereținut, deschis, prietenos, dar putea el să nu se topească la vederea lui?

Jake arăta de parcă tocmai înghițise ceva neplăcut și îi venea să vomite.

— Lydia.

O mișcare scurtă a capului său blond deschis fu singurul salut pe care i-l adresează și Banner înțelese că aceasta se datora faptului că nu era în stare să vorbească în acel moment. Fusese pe punctul de a săruta o femeie și apăruse deodată aceea pe care o doreacu adevărat. Era de ajuns pentru a-l zgudui și pe cel mai experimentat bărbat.

Tăcerea stânjenitoare continuă până când Banner prinse momentul și, făcând câțiva pași, arătă cu degetul tabloul.

— Ce părere ai, mamă? Tocmai îl puneam pe perete cu ajutorul lui Jake când te-am auzit venind.

— Nu știam de ce durează atât până să deschizi, răspunse ea, absentă, privind tabloul. Îmi place.

Se întoarse încet pe călcâie, privind în jur.

— Ai făcut minuni din camera asta, Banner. Totul este exact așa cum trebuie și... primitor.

— Mulțumesc.

— Cred că-ți trebuie o altă lampă, spuse Lydia, punându-i degetul pe obraz, gânditoare. E cam întuneric aici.

Banner își dori să se crape podeaua și s-o înghită, dar cum nu se întâmplă asta, întrebă:

— Nu vrei puțină cafea?

Avea neapărată nevoie să facă ceva cu mâinile ca să nu și le mai frământa întruna.

— Nu. E prea cald afară.

— Altceva?

— Un loc? întrebă Lydia, provocator.

Banner își duse mâna la piept, cu o mișcare rapidă.

— Scuză-mă, mamă. Te rog, ia loc. Jake...?

Se întoarse spre el arătându-i un scaun.

— Trebuie să descarc căruța aia, spuse el, stângaci, îndreptându-se spre cuierul unde-și agățase pălăria și centura cu pistolul.

— Ia loc Jake, pentru Dumnezeu, spuse Lydia, puțin cam apăsător. Nu e o vizită protocolară. Ce-i cu voi doi?

— Nimic, spuse ea, repede.

Se uită spre Jake, cerându-i ajutorul, dar el se așezase pe un scaun și se uita în podea.

— Jake e cam îmbufnat. Nu prea i-a plăcut că l-am rugat să-mi pună tabloul pe perete.

— Ross e la fel. Detestă treburile mărunte din casă.

Încurajată de zâmbetul familiar al mamei sale, Banner spuse:

— Mă bucur c-ai venit să mă vezi, mamă.

— Păi dacă n-ai mai dat pe la River Bend... mi-am făcut probleme dacă nu cumva sunteți supărați, spuse Lydia, încă zâmbitoare, dar cu ochii cercetători.

— Nu, zise Banner, râzând fals. Am fost ocupați. Sunt multe de făcut aici.

— Asta spuneau și lucrătorii. Ești mulțumit de ei, Jake?

Jake își ridică ochii spre ea și își îndreptă trupul pe scaun. Arăta ca un școlar pus să răspundă la lecție.

— Da, sunt buni.

— Eram cam îngrijorată de tânărul acela, Randy, spuse Lydia.

Jake îi aruncă o privire scurtă lui Banner înainte de a răspunde:

— E cam neastâmpărat, dar am reușit să-l țin în frâu. Ce face Ma?

— Bine. E cam supărată pe tine că nu te duci s-o vezi.

— Am s-o fac curând.

— De aceea am venit în seara asta, spuse Lydia. Aș fi așteptat până mâine, dar Ross și Lee s-au apucat de jucat table și, în plus, este o seară foarte plăcută, așa că m-am hotărât să vin acum.

Se opri și respiră adânc.

— Sâmbătă seara dăm o petrecere.

— O petrecere? Întrebă Banner, surprinsă. Cu ce ocazie?

— Doar așa, ca să le arătăm oamenilor că viața noastră și mai ales a voastră nu s-a sfârșit din cauza celor întâmplate la cununie.

Banner simți un fior rece. Câteva clipe lungi rămase complet nemișcată. Apoi se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră, îndreptând una, aranjând alta, îndepărtând molii imaginare.

— Asta crede lumea? Întrebă ea, aspru, că viața mea s-a sfârșit, că mi-am pus cenușă în cap?

— Te rog nu mă înțelege greșit, Banner. Tatăl tău și cu mine nu plecăm urechea la ceea ce zic oamenii. Am învățat cu mult timp în urmă că nu-i poți

opri să spună sau să gândească ce vor. Dar amândoi știm cât de dureroasă este o etichetă care odată pusă, nu mai scapi de ea.

— Ce vrei să spui?

Lydia se uită la Jake, dar fața lui rămase ca de piatră, nedezvăluind nici un gând.

— Că nu vrem ca oamenii să-și facă o părere greșită despre tine pentru că ar putea fi definitivă. Ross a fost în oraș acum câteva zile. Oamenii l-au întrebat despre tine ca și când ai avea o boală incurabilă care te-ar putea ucide în orice clipă. Lee și Micah spun că lumea bârfește cum că te-ai mutat aici ca să hibernezi.

— Nu-i adevărat! strigă Banner.

Se înroșise la față, dar din cu totul alte motive, de data asta. Era ofensată și asta se vedea din întreaga ei ținută, mândră și semeață.

— Mă simt mai activă și mai vioaie acum, când lucrez în propria mea casă, decât m-am simțit vreodată.

— Tocmai de aceea dăm o petrecere. Vrem ca oamenii să vadă că ai rămas tu însăși și să înceteze cu bârfele până nu e prea târziu.

— Dar să dai o petrecere pentru asta?

Mohorâtă, Banner se așeză din nou pe scaun, brusc redusă la tăcere la gândul că se bârfea pe socoteala ei.

— E nevoie de asta? N-am mai fost în oraș de la cununie. N-aș putea începe cu asta... adică să mă arăt în lume?

Lydia scutură din cap.

— Știu cum sunt oamenii. N-o să vină nimeni la tine. O să bârfească în spatele tău. La o petrecere vor fi obligați să vorbească cu tine și să se lămurească, să vadă că te simți perfect. Nu ceva în stil mare. Doar un grătar la iarbă verde. Ce zici?

— N-am nimic împotriva.

Se uită la Jake. Acesta refuză să se uite la ea și asta o duru. Când o ținuse în brațe, nu fusese altceva decât foamea lui naturală de femeie? Ar fi făcut-o cu oricare alta, dacă era în locul ei? Și acum suferea pentru că-i fusese infidel Lydiei?

Plănuise să-l facă s-o ia de nevastă. Ce prostie din partea ei! Poate cu alți bărbați ar fi ținut, dar nu cu Jake. Știuse oare ce urmărea și intrase în joc ca să se amuze? În orice caz, încercarea și rezultatul fuseseră dezastruoase.

— Cred că ai dreptate. Trebuie să ies din nou în lume.

Cu alte cuvinte să înceapă iar să aibă contacte cu bărbații. Se pare că asta era scopul petrecerii.

Lydia se ridică brusc, ca omul care și-a îndeplinit misiunea.

— Splendid. Sper că ai să vii și tu, Jake.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, o îmbrățișă strâns pe Banner.

— Ne e foarte dor de tine, dar suntem mândri de ceea ce faci aici. Totul merge bine?

— Da, mamă. Am să vin să vă văd mai des, spuse ea sărutând-o pe obraz. Trebuie să pleci așa repede?

— Da. I-am promis lui Ross că n-am să întârzii. Noapte bună, spuse ea sărutând-o pe tâmplă. Ne vedem sâmbătă.

— Te conduc, spuse Jake, luându-și pălăria și centura cu pistolul din cuier. Tocmai ieșeam când ai venit. Mulțumesc pentru cină, Banner.

Banner rămase acolo, singură în cadrul ușii, în timp ce ei traversau veranda și coborau treptele împreună, Jake ținând-o galant pe Lydia, de braț. Capetele lor erau foarte apropiate.

— Se simte într-adevăr bine, Jake? Suntem foarte îngrijorați din cauza ei, o auzi Banner pe mama ei, șoptind.

— Da.

— Nu știu ce-am face dacă n-ai fi tu care să ai grijă de ea.

— Fac și eu ce pot, spuse Jake, ajutând-o să urce în căruță. Ce-o fi fost în mintea lui Ross de te-a lăsat să vii până aici singură, după asfințit?

— Ce întrebare, Jake. Pot să-mi port singură de grijă, spuse Lydia, semet, bătându-l pe braț.

— Ai pistol?

— Da, spuse ea, plictisită. Ross nu m-ar lăsa nicăieri fără să-l iau. Și nici tu. Aș putea să jur. Ai crede că sunt slabă și am nevoie de paza cuiva.

— Fii atentă când treci podul. E cam șubred prin câteva locuri. Imediat ce mă mai eliberez puțin din treburi, am să-l repar.

— Nu-ți face griji. Mă descurc. Noapte bună. Te așteptăm sâmbătă la șapte, i-am spus lui Banner ora?

— Am să-i spun eu. Grăbește-te s-ajungi acasă înainte de a se face târziu.

— Noapte bună, Jake, spuse ea plesnind din limbă spre calul înhămat la căruță.

— Noapte bună, Lydia.

Mult timp după aceea Jake, rămase acolo, în curte, uitându-se în urma ei. Banner îl privise uitându-se după mama ei, trimițând-o înapoi soțului ei, iubind-o.

Ochii i se umplură de lacrimi acum, așa cum se întâmplase toată noaptea. Ce proastă fusese! Cum putuse ea să creadă că-l va face pe Jake s-o iubească

măcar un pic când ochii, mintea și inima lui erau atât de pline de Lydia? I se frânsese inima când îl văzuse întorcându-se la grajdul lui, cu umerii căzuți, deprimat.

Cum să mai dea ochii cu el după ce se aruncase în brațele lui, aseară? După ce-i vorbise despre...

Doamne, îi dezvăluise ce simțise despre cealaltă noapte, dăduse glas gândurilor care o frământau de săptămâni de zile și de care îi era rușine, în timp ce răspundea sărutărilor lui pătimăse. Dar nu folosisese la nimic altceva decât s-o coboare și mai mult în ochii lui.

Eșuase din două motive. Întâi, pentru că se aruncase în brațele lui și fusese respinsă. Jake nu se întorsese să continue ceea ce începuseră, după plecarea Lydiei. Și când îl provocase, nu-i venise în întâmpinare cu nici o informație despre trecutul părinților ei. Se închistase exact ca toți ceilalți.

Ceva nu mergea. De ce vorbise Lydia despre etichete puse oamenilor? Când o etichetase cineva altfel decât ca pe o soție și mamă ideale? Există ceva în trecut despre care Lee și cu ea nu trebuiau să știe, și toți cei care îi iubeau păstrau taina.

Peste umilința suferită în legătură cu Jake și misterul din viața părinților ei, se adăuga acum groaza de petrecerea ce urma. Dacă ar fi vorba doar de ea, i-ar privi pe toți de sus. N-aveau decât să vorbească, să creadă ce vor.

Dar aici era vorba de tatăl și de mama ei. Ei se străduiseră să-i ofere cele mai bune condiții de viață. Modul cum lumea privea familia Coleman era important. Tata trebuia să aibă legături de afaceri cu toți bărbații din oraș. Aceștia aveau neveste care bârfeau. Mama avea dreptate. Trebuiau să arate tuturor că familia Coleman nu era deloc afectată de povestea cu Grady Sheldon.

Dar cum avea să supraviețuiască toată săptămâna, cu nenorocita aia de petrecere pe cap, era o problemă.

Apa caldă se răcise, dar Banner mai stătea încă cufundată în ea. Ceva mai devreme, se spălase pe cap cu apa de ploaie pe care o colecta într-un butoi lângă ușa din dos. Își prinsese apoi părul pe creștet și se băgase în cada, care fusese plasată în mijlocul bucătăriei. Fusese umplută cu apă de la pompa din bucătărie și cu apa caldă, încălzită în vase puse pe sobă.

În mod obișnuit ar fi așteptat petrecerea de sâmbătă cu nerăbdare toată săptămâna. Pregătirile de acum însă n-o bucurau deloc. Jake umblase de colo-colo ca un lup flămând. Nu mai schimbaseră nici un cuvânt intim. Jake o evitase cât putuse. Își redusese timpul de masă de parcă diavolul i-ar fi dat

un interval limitat. Nu mai întârzia la o ceașcă de cafea sau la o țigară, ci pleca pe ușa din dos după ce spunea un „mulțumesc” distant.

Majoritatea timpului, Banner-și-l petrecuse în casă după ce plimba caii în fiecare dimineață. În mod deliberat îi ținea pe lucrători la distanță, nevoind să-l provoace pe Jake.

În ceea ce privește ferma, fusese o săptămână productivă. Terminaseră gardul de sârmă ghimpată în jurul pășunii. Banner dăduse cu var pe stâlpii țarcului, lucrând după plecarea bărbaților.

Fusese însă o săptămână încordată și lucrătorii simțiseră tensiunea. Crezând că e rezultatul incidentului cu omida, se fereau cât puteau să-l enerveze pe Jake. În ultimele zile, Plum Creek nu fusese locul cel mai fericit de pe pământ.

Banner folosise baia fierbinte pentru a-și calma nervii și a mai degaja puțin din tensiunea musculară. Dar dacă voia să-i rămână destul timp pentru a se îmbrăca, trebuia să iasă din cadă acum. Tocmai când făcea asta, cineva bătu la ușa din spate.

— Banner?

Jake!

— O clipă!

Își luă halatul și se înfășură în el, stropind podeaua cu apă în timp ce se îndrepta spre ușă ca s-o deschidă.

Fața lui se făcu complet palidă când o văzu.

— Ce făceai?

— Baie, răspuse ea, candid.

— Dumnezeu! șuieră el printre dinți și privi spre cei trei cowboys care așteptau călare un cuvânt din partea lui. Am venit să-ți spun că nu vin la petrecere în seara asta. Mă întorc cu băieții. Îl trimit pe Lee să te ia. Și, pentru Dumnezeu, pune ceva pe tine.

— Nu.

— Nu? întrebă el cu voce scăzută.

— Nu, n-ai să tragi chiulul la petrecerea din seara asta.

— Fac exact ceea ce vreau sâmbătă seara.

Dincolo de ușă se auzeau caii fornăind, așa că vorbi și ea cu voce scăzută.

— Nu mă interesează ce faci în oricare altă sâmbătă seara, dar în seara asta mergi la petrecere.

— De ce aș face-o?

— Pentru că o să pară ciudat dacă n-ai să fii acolo și nu vreau să creadă cineva că suntem certați, d-aia!

Jake o privi lung și pătrunzător, arătându-și iritarea în linia îngustă, dură a gurii. Spuse peste umăr:

— Voi luați-o înainte. Banner are ceva de vorbit cu mine.

Cei trei bărbați mormăiră un salut. Jake așteptă până fură destul de departe, apoi se întoarse spre ea.

— Există ceva care nu merge între noi.

Privirea ei alunecă de la fața lui la baticul înnodat în jurul gâtului. Nu umbla niciodată fără el, nici un cowboy n-o făcea, dar lui Jake îi stătea foarte bine, chiar și așa prăfuit cum era.

— Tu vorbești de cealaltă noapte, spuse ea, încet.

— Vorbesc de tot. De noaptea aceea din grajd și de cealaltă noapte, și de toate nopțile de după momentul în care...

— În care ce?

Fu rândul lui Jake să lase ochii în jos. Zile de-a rândul se muștrase că cochetase cu ceva atât de periculos. Dansa în jurul unui butoi cu pulbere cu torța aprinsă în mâini, gata să provoace o explozie.

Ce ar fi gândit Lydia dacă o găsea pe fiica ei în brațele lui? Întrebarea asta îl obsedase toată săptămâna. Și-ar fi ridicat mâinile plină de oroare. A, știa că Lydia îl iubea ca pe un frate, că i-ar fi dat orice îi stătea în putere. Ar fi făcut asta pentru oricare din Langston-i.

Dar nu-l iubea ca pe un ginere. Era bun ca prieten al ei și al lui Ross, dar ca partener al fiicei lor? Nu, Jake nu voia să-și facă iluzii. Banner era prințesa lor, iar el era cât se poate de departe de a fi un prinț.

Dacă Ross l-ar vedea vreodată gata s-o sărute pe Banner, furia lui ar depăși-o cu mult pe a Lydiei. L-ar omorî pe loc. Știa reputația lui Jake în materie de femei. Chiar el îi spusese lui Ross despre unele din succesele lui. Râseseră împreună de escapadele lui, stând la un pahar și o țigară, seara târziu. Cu cât se amețeau mai mult, cu atât se lăudau mai tare.

— Scula aia grozavă a ta o să te lase dacă n-o menajezi, spusese Ross, ștergându-și lacrimile de veselie din ochi.

— Să dea Domnul să mor de epuizare, replicase Jake, cu un rânjel plin de subînțeleș.

Ross considerase toate astea foarte amuzante, dar opinia lui despre reputația lui Jake s-ar schimba drastic dacă ar fi vorba de Banner. L-ar lăsa el pe Jake să pună mâinile lui întinate pe fiica lui? Categorie nu. Ar fi nebun sau tâmpit să nu-l împuște.

Lucrul cel mai înțelept era să se despartă onorabil, să-și ia rămas bun, să pună șaua pe cal și să plece, să nu se mai întoarcă până n-o auzi că Banner s-a măritat.

Dar nu putea.

Ferma asta îi intrase deja în sânge. Iubea fiecare picătură de sudoare pe care o investise în ea. Visa să devină la fel de prosperă ca și River Bend, cu ajutorul lui. Viața lui trebuia să aibă un rost. Nu voia să lase treburile neterminate.

De la uciderea lui Clancey Russell, se ferise de orice responsabilități. Dar acesta nu era un mod de a trăi, să fugă de răspundere, să trăiască o viață lipsită de sens. I se dăduse o șansă, probabil ultima, pentru a-și dovedi că putea realiza și el ceva în viață. Trebuia să ducă lucrurile până la capăt.

Dar cum să facă cu fata? Mai ales când se uita la el, ca acum, cu ochii aceia care aruncau fulgere de verde și auriu, concomitent. Pielea ei era moale și parfumată acum, după baie. Oare nu-și dădea seama că halatul atârna pe ea ud dezvăluind forma sânilor ei viguroși cu sfârcurile lor ascuțite, coloanele pulpelor, triunghiul dintre ele, tot ceea ce trebuia ascuns cu orice preț? Își dădea ea seama cât de ademenitor era părul ei ridicat provizoriu pe creștet, mai mult desfăcut decât strâns? Știa ea cât de atrăgătoare îi era gura?

— Jake, ce-i cu tine? La ce te gândești? Ai zis, „tot timpul din momentul în care...”, apoi te-ai oprit și aș vrea să știu ce-ai vrut să spui.

Jake se smulse din starea aceea confuză și spuse, aspru:

— Dăm mai mult importanță la ceea ce s-a întâmplat între noi, decât ar trebui.

— Asta-i părerea ta, replică ea. Eu am obținut ceea ce voiam în noaptea aceea și nu-mi pare rău.

— Foarte bine! spuse el, furios.

Ar fi făcut-o cu oricare bărbat pe care l-ar fi găsit în grajd? Unul mai tânăr? Mai chipeș? Randy?

— Atunci trebuie să-ți faci plăcere petrecerea din seara asta, mârâi el. O să-ți dea ocazia să dansezi și să flirtezi cu toți berbecii tineri din oraș care ar dori să se tăvălească cu Banner Coleman.

— Cum poți fi atât de crud?

— Pentru asta se face o petrecere, nu?

— Pentru ce?

— Pentru ca să te împopoțonezi și să-ți plimbi marfa prin fața bărbaților disponibili. Pentru a flirta și a chicoti, și a compara lista de dansatori cu celelalte fete de prin partea locului care încă nu s-au măritat.

Banner închise ochii și numără încet până la zece, într-o încercare nereușită de a se calma.

— Ne întoarcem iar la asta?

— La ce?

— La modul tău de a-mi vorbi de parcă aș fi un copil.

— În comparație cu mine, ești.

Banner își puse palmele pe șolduri, o mișcare necugetată care făcură să i se lipească halatul ud de corp apăsându-i sânii. Își dădu capul pe spate, iarăși neinspirată, pentru că părul i se desfăcu căzându-i pe gâtul expus. Dar ea nu-și dădea seama de toate astea. Era înfierbântată de discuția lor.

— A, da, sărmanul Jake Langston. Ești bătrân, antic. Pun pariu că mama a vrut să vii la petrecere ca să faci pe tutorele nostru, al celor tineri.

Jake scrâșni din dinți.

— Nu merg.

Apăsă pe fiecare cuvânt ca și cum atunci învâța să le pronunțe. Nasul lui se apropie periculos de al ei când se aplecă pentru a da mai multă greutate cuvintelor.

— Nici eu, spuse ea, cu un aer distant.

Se întoarse și îi închise ușa în nas. Rămase închisă doar o clipă înainte de a fi aproape scoasă din balamale. Jake intră ca o furtună, se întinse, o prinse de braț și o răsuci în loc.

— Ce vrea să însemne asta?

— Exact ce-am spus. Dacă nu vii tu, nu mă duc nici eu, răspunse ea, împungându-l cu degetul în piept. Și n-ai decât să găsești tu o scuză.

Jake îi dădu drumul și își azvârli pălăria spre cuierul de lângă ușă. Nimeri alături și pălăria căzu în balta de apă lăsată de picioarele ei. Jake înjură copios, trecându-și degetele prin păr și bombănind la adresa copiilor răsfățați care sunt o adevărată pacoste pentru cei din jur.

— Bine, Banner, spuse el, în final, îndreptând un deget spre ea. Dar e ultima oară că mai cedez. Categoric. Și să nu te apropii de mine la petrecere, auzi? Dacă tot e să merg acolo, am de gând să-mi fac de cap, ai înțeles?

Banner bătu din gene.

— N-ai decât, Jake, spuse ea, cu o voce dulce. Și eu vreau să fac același lucru. N-ai zis că pentru asta e făcută o petrecere?

Jake simți o imperioasă dorință de a-i da câteva lovituri zdravene la fund, dar asta ar fi însemnat s-o atingă. Și asta nu putea s-o facă, acum, când nu era protejată decât de acel halat de bumbac, sub care era goală. N-avea

nevoie de o enciclopedie ca să afle asta. Pielea ei era trandafirie. În mod sigur era caldă și...

La dracu'! Se răsuci spre ușă.

— Am să vin să te iau...

— Nu vrei să faci o baie?

Jake rămase pe loc, ca împietrit.

— Cum?

— Să faci o baie. Am să încălzesc apa...

— Mă duc la râu.

Banner își încreți nasul, scoțând în evidență pistruii.

— Nu-i același lucru cu o baie caldă, relaxantă.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, începu să-îpregătească baia. Controlă vasele de pe sobă și văzu că mai era apă fiartă în ele. Fredonând ușor, turnă o parte din apa din cadă într-o găleată și o goli afară. Apoi turnă apa fiartă și o încercă cu degetele.

— Exact cum trebuie.

Se întoarse cu fața la el; până în clipa aceea îl ignorase fiind ocupată cu pregătirile.

— Sper c-ai s-o folosești, nu?

Jake își împunse obrazul cu limba. Stătuse acolo ca o momâie în timp ce ea îl întorcea pe deget. Dar fusese atât de captivat de felul cum arăta trupul ei în halatul acela, încât nu se putuse mișca; se lipea de șolduri când se apleca peste cadă, scoțând în relief curbele ademenitoare; se desfăcuse când golise căldarea, dezvăluind pentru o clipă carnea ei albă.

Prin contrast, restul trupului ei părea vulnerabil. Șuvițe de păr negru îi atârnavă pe obraji uzi. Picioarele ei goale păreau prea mici pentru o femeie. Ar fi vrut să le privească mai atent. Când trecu pe lângă el, părul extrem de mică și lipsită de apărare.

Știind că ar trebui să fugă de acolo cât de tare putea, se auzi spunând:

— Cred că da, de vreme ce ți-ai dat atâta osteneală.

— Am să-ți aduc un prosop în timp ce tu îți iei haine curate din grajd.

Nu se întorsese când Banner reveni în bucătărie. Se uită pe fereastră, neliniștită. Numai când îl văzu ieșind din clădire cu hainele în mână, se liniști. Când Jake deschise ușa, Banner se prefăcea că aranjează un prosop, cârpă de frecat și săpunul pe măsuta din apropiere.

— Am să te las singur, acum, spuse ea.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Banner închise ușa între bucătărie și salon și îl lăsă singur. Se duse în dormitor, dar nu închise ușa.

Un anumit neastâmpăr din trupul ei, de care nu știuse până atunci, se făcu simțit, împiedicând-o să închidă ușa. Când își scoase halatul, se întoarse cu fața spre ușa bucătăriei, dorindu-și ca Jake s-o deschidă și s-o vadă.

Dar n-avea s-o facă. Se auzea deja apa clipocind. Jake era deja în cadă. La acest gând fu străbătută de senzații fierbinți care îi învăluiră pulpele, se furisară între ele, urcară în sus până la sâni. Sfârcurile se întăriră.

Ezitănd, își ridică mâna spre unul din ele. Își aminti viu senzația mâinii lui Jake atingând-o, dezvăluindu-i lucruri despre ea însăși, pe care nu le știuse. Trupul ei era receptiv. Tremura. Între pulpe, simți formându-se un lichid fierbinte.

Își lăsă repede mâna în jos, speriată că va fi lovită de mânia Domnului pentru această depravare. Dar imaginea lui Jake în cadă nu voia să dispară. Crescută cu un frate, nu era complet neștiutoare în privința anatomiei masculine, ca majoritatea fetelor. Dar nu văzuse niciodată un bărbat adult gol și înțelesese de la câteva prietene măritate care îndrăzniseră să discute despre așa ceva, că era un lucru de-a dreptul îngrozitor.

Ea însă nu-și putea imagina un bărbat gol decât ca pe ceva frumos. Ceea ce se vedea din Jake era frumos, de ce nu și restul? N-ar fi șocată. Crescuse la o fermă cu armăsari și văzuse ce se întâmplă cu animalele mascule atunci când sunt excitate.

În plus, avusese și o experiență. Fusese îngrozitoare prima lui pătrundere în trupul ei, dar durerea fusese scurtă. Simțise lucrul acela lung, mătăsoș și tare, dar nu-l văzuse niciodată și era moartă de curiozitate să știe cum arată.

Ce ar fi dacă s-ar oferi să-l spele pe spate?

Dar exact când făcu primii pași în direcția ușii, respinse ideea ca fiind prea evidentă.

Se gândi că ar fi o adevărată depravare din partea ei, dar asta n-o împiedica să sperie că, într-o zi, Jake și cu ea vor face din nou lucrul acela și că atunci vor fi goi. În timp ce se îmbrăca, era conștientă de fiecare părticică de piele de pe trupul ei. Îmbrăcămintea răcoroasă trecea șoptind peste pielea ei încinsă.

Alese o rochie de un verde viu. Avea un decolteu larg și era strânsă pe talie. Partea de jos era doar atât de largă cât să se lege ușor în timpul mersului. Rochia se încheia la spate și asta era o problemă. Nu putea ajunge la nasturii de sus pentru că corsajul era prea strâmt.

Se uită spre ușa bucătăriei. Era închisă, dar nu mai auzise apa clipocind în ultimele câteva minute. Traversă salonul și bătu la ușă.

— Jake?

— Da?

— Pot să intru?

— Ești la tine acasă.

Când Banner deschise ușa, Jake trăgea cada pe podea. La ușa din spate, o înclină și lăsă apa să se scurgă pe trepte.

Banner rămase ca în transă. Avea pe el doar o pereche de pantaloni negri. Era în picioarele goale și fără cămașă. Mușchii brațelor și ai pieptului îi captivară total atenția în momentul în care Jake luă cada și o puse în debara. Când se întoarse cu fața laea, Banner simți că se sufocă.

Văzut de aproape, pieptul lui era chiar mai magnific decât de departe. Discurile arămii ale sfârcurilor, cuibărite în vârtejuri de păr auriu, o intrigau. Dacă erau atinse, mângâiate, reacționau tot ca ale ei?

Urmări fâșia de păr mățos ce cobora pe mijlocul pieptului pierzându-se în vârtejul din jurul buricului exact deasupra pantalonilor strânși pe corp care lăsau prea puțin loc imaginației. Gândurile ei recente reveniră scaldând-o ca un val în timpul fluxului, amețind-o.

Își ridică privirea spre ochii lui.

— Am nevoie de ajutor să-mi închei nasturii.

Vocea ei era răgușită, prea intimă. Se apropie deal și se întoarse cu spatele, ridicându-și părul de pe ceafă.

Jake manevră nasturii cu mai multă detașare decât ar fi vrut ea. De câte ori mai încheiase sau descheiase nasturii de la rochii? Gândul acesta era neplăcut. Era oare la nivelul celorlalte femei pe care le cunoscuse el? Dacă nu, trebuia să fie! Nici una n-ar fi atât de bună ca ea, pentru Jake. Va avea ea grijă de asta. Acum nu mai putea renunța.

Ținându-și părul ridicat, se întoarse și îl privi pe sub gene.

— Am făcut amândoi baie, m-ai ajutat la îmbrăcat, după toate aparențele suntem ca doi oameni căsătoriți, nu?

Fața lui era dură, imobilă. Albastrul ochilor lui se decolorase aproape complet.

— Nu, Banner. Dacă am fi căsătoriți și tu m-ai întâmpina la ușă îmbrăcată doar în halat, ai fi fostdemult în pat cu poalele peste cap.

Banner rămase cu gura deschisă. Aerul îi ieși din plămâni cu un val de dezgust. Făcu un pas înapoi și își duse mâinile de parcă ar fi lovit-o. Pielea feței păli și se întinse lipită de oase. Apoi îi întoarse spatele și părăsi

bucătăria. Jake auzi ușa dormitorului trântindu-se în urma ei. Se rezemă moale de canatul ușii, cu pumnii atârând, încleștați atât de tare, încât degetele se albiră.

— Îmi pare rău Banner, șopti el cu ochii în tavan.

Nu-și dădea seama exact când înțelesese. Poate că iluminarea se produsese treptat în cursul săptămânii, poate apăruse ca un fulger din senin. Dar undeva, în drumul dinspre grajd și casă, în timp ce venea cu rufele curate, în creierul lui se făcuse lumină.

Banner încerca să-l seducă nu în scopul de a se culca cu el, ci de a-l determina s-o ia de nevastă.

Asta era explicația serii trecute. Amabilitatea, cina perfectă, atenția plină de considerație, promisiunea tacită că, dacă voia să împartă patul cu ea, ar putea s-o facă. Ce orb fusese!

Aproape că reușise. Dacă Lydia n-ar fi venit în momentul acela, ar fi cedat necesității fiziologice și s-ar fi culcat cu Banner. O singură dată, la cerere, ar putea fi scuzabil. Dar de două ori? Niciodată. Ar fi trebuit să se însoare cu ea.

N-o învinuise pe Banner. Ea era încă un copil, o femeie tânără plină de idealuri, a cărei mândrie primise o lovitură mortală. Practic vorbind, căsătoria lor era logică. Se gândise oare și el la asta? Dacă nu, de ce la plecarea Lydiei nu avusese acel sentiment deregret ca întotdeauna? De ce dorința de a se întoarce și a continua ceea ce începuse cu Banner, fusese mai puternică?

Se întristase că nu mai simțise binecunoscuta strângere de inimă când Lydia plecase de lângă el pentru a se întoarce la Ross. Era frumoasă, așa cum fusese întotdeauna. Dar nu mai era cea mai frumoasă. De când devenise Banner etalonul după care le judeca pe celelalte femei? Parcă o iubea pe Lydia, ce naiba se întâmplase?

El și Banner deveniseră prea apropiați, asta era tot. Prea intimi. Erau izolați și, așa cum se întâmplă cu oamenii singuri, se agățau de cine puteau. Ei bine, gata. Trebuia să pună capăt acestor intimități înainte ca ei să-i mai vină vreo idee că ar putea fi și altceva decât erau acum.

Ajunsesse la concluzia că n-avea altă soluție decât s-o rănească, așa că atunci când se întorsese ca să facă baie și îi văzuse privirea flămândă îndreptată asupra lui, când simțise pornirile trădătoare ale propriului său corp, spusese acel lucru oribil.

O rânise. Și o va mai face. Nu există altă cale. Trebuia făcută să înțeleagă că nu putea exista nimic între ei.

Și în timp ce va încerca s-o convingă de asta, se va ruga lui Dumnezeu să se poată convinge și pe el însuși.

Capitolul unsprezece

Grady Sheldon auzi țipetele mult înainte de a ajunge, călare pe calul rău, în luminiș și de a-l lega de ramura de jos a unui pin.

Primul gând fu acela că Doggie Burns o bătea pe Wanda. Descălecând însă îl văzu pe Doggie stând pe veranda șubredă. La picioarele lui stăteau doi câini și un al treilea i se odihnea pe genunchi. Contrabandistul ridică o cană cu băutură fabricată de el, ducând-o la buzele lui flasce, care mormăiau ceva incoerent. După aprecierea lui Grady, Doggie era destul de băut.

Un alt vaiet strident ce părea să vină din adâncurile iadului, se auzi din colibă. Fără grabă, Grady se îndreptă spre locuința dărăpănată. Unul din câini veni mârâind spre el, încercând să-l apuce de călcâi. Grady îi dădu un picior în cap, făcându-l să fugă scâncind și schelălăind, înapoi sub verandă.

Ochii cețoși ai lui Doggie se întoarseră spre ginerele său.

— Ce se întâmplă acolo, înăuntru? întrebă Grady.

— Fi-tu e gata să se nască, asta se întâmplă.

Un alt țipăt se ridică în aer, urmat de gâfâieli grele, răgușite, care îi întoarseră lui Grady stomacul pe dos.

— Chestia asta, spuse Doggie arătând cu capul spre ușă și ștergându-și gura după ce mai trase o dușcă zdravănă, durează de azi-dimineață și m-am săturat de ea până-n gât. Țipete, răgete, tulburând liniștea omului de parcă ar fi prima femeie care naște. Lua-o-ar naiba de cățea afurisită!

Gândul despre nașterea copilului îi dădea lui Grady o stare de greață și de inexplicabilă nervozitate. Își îndreptă privirea spre golul întunecat care însemna ușa de intrare, deschisă insectelor, animalelor, reptilelor și oricui s-ar fi aventurat să intre, și întrebă:

— Ați... încercat să aduceți un doctor?

Doggie se uită la el cu ochi tulburi, datorită băuturii și replică:

— Vezi-ți de treabă, omule, ce, sunt nebun? Ce-i trebuie doctor ca să fete? Să-i ia dracu. Nu-s buni decât să-ți ia bănuțul câștigat cu greu. Nu. Mă-sa a născut-o pe ea tot într-un pat ca ăla și n-a avut nimic. Toate țipetele și urletele astea-s doar de fandoseală. Nu te lua după ele.

Următorul țipăt se termină cu un vaiet prelung care făcu să-i înghețe sângele în vene.

— Pare să... să aibă într-adevăr dureri.

Doggie râse spart.

— N-aș zice că nu. E pedeapsa lui Dumnezeu pentru curvăsăreala ei. Le pedepsește pe toate muierile de la Eva încoace pentru că sunt rele. Hei! Mai taci odată! mugi el, atât de tare, încât sperie și câinii din jurul lui, care ridicară capul atenți, apoi se culcară iar. Du-te înăuntru, îi spuse el lui Grady. E nevastă-ta, și, pentru Dumnezeu, fă-o să tacă. Nu mai suport țipetele astea.

Grady intră în camera întunecoasă, îmbâcsită de fum și sufocantă. Mirosea înfiorător, era o insultă pentru nările unui om. Încercă să-și țină respirația, dar când respiră din nou aerul era gros și împuțit.

Wanda zăcea pe patul acoperit cu cearceafuri murdare. Grady își înghiți fierea care-i veni în gură. Cearceafurile din pânză ordinară erau înroșite de lichidul care cursese din ea și îi precipitase nașterea.

Genunchii ei erau îndoți, ridicați și larg desfăcuți. Fața îi era pământie și umflată. Buzele, printre care ieșeau acele sunete, erau arse și crăpate unde și le mușcase străduindu-se să-și înăbușe țipetele. Părul îi era năclăit de sudoare. Ochii îi erau închiși. Cămașa îi era ridicată până la piept, lăsând partea de jos a trupului, goală.

Grady era total dezgustat de ceea ce vedea. Atâtde dezgustat, încât îi venea să vomite. Sânii care îlademeniseră cândva erau acum umflați de lapte, sfârcurile erau mari și negre. Nu simți nici un fel de milă, deși îi vedea corpul zvârcolindu-se, adunând forțe pentru următorul val de durere.

Umerii ei se ridicară de pe saltea; mâinile apucară genunchii și îi traseră spre piept; gemu și se încordă până când fața îi deveni roșie și umflată datorită efortului. Când se lăsă din nou pe spate și deschise ochii, îl văzu pe Grady privind-o.

— Pânăla coadă, ai apărut și tu deci, spuse ea, gâfâind scurt și repede. Uite ce mi-ai făcut, nenorocitul. Din cauzata sufăr acum.

— Ești sigură că eu am fost? mârâi Grady.

— Tu sau alt ticălos care se credea prea grozav față de mine, făcându-se că nu mă cunoaște când ne vedeam în oraș, dar care nu ezita să vie aici pe furiș când avea chef de o tăvăleală ca lumea.

Femeia strânse din dinți și gemu de durere. Nu se putu însă abține și scoase un nou țipăt pătrunzător.

— Vezi că-l deranjezi pe taică-tău. A zis să încetezi odată cu țipetele astea.

— Să-l ia dracu. Și pe tine la fel.

— Încântătoare ca întotdeauna, Wanda. Îți stă bine ca mamă.

Ochii lui alunecară în jos pe trupul ei pufos. Era deschisă larg. Se vedea ieșind capul copilului. Greața îl cuprinse iar.

Wanda urlă, se propti în coate și împinse din toate puterile. Cu bărbia înfiptă în piept începu să scoată sunete joase, guturale, animalice, respingătoare pentru urechile lui Grady. Apoi dădu capul pe spate și țipă până răguși.

— Ți-am spus s-o faci să tacă, strigă Doggie de afară.

„Afurisite femeii”, bombăni el, mergând împleticit și gonind câinii speriați în toate direcțiile.

— Mă duc să mai scot o bărdacă de whisky, spuse el, îndepărtându-se în amurgul care se lăsa.

Când ochii lui Grady reveniră la Wanda o găsiră în toiul unei noi contracții.

— Ajută-mă Grady, ajută-mă, se rugă ea.

Nu mai exista nici un pic de aroganță în vocea ei acum. Durerea o făcea patetică.

— Nu pot să nasc. Nu pot. Ajută-mă! Fă ceva! țipă ea, văzându-l cum stătea acolo și o privea.

— Taică-tău mi-a spus să te potolesc, spuse el, cu o voce la fel de golită de expresie ca și fața lui.

— Nu pot să nu țip, mă doare.

Căzu din nou moale pe perna udă de transpirație. Corpul ei fu cuprins de o nouă convulsie și o nouă durere. Wanda deschise gura și scoase un vaiet lung și puternic.

Apăruseră umerii copilului. Peste o clipă se va naște. Grady Sheldon, tânăr om de afaceri, va fi împovărat cu încă un Burns. Gândul că putuse face un copil cu Wanda Burns îi produse o greață mai mare decât mediul și mirosurile din jurul său. Faptul că trebuia să suporte toată viața clanul ăsta de sărăntoci era de neconceput.

De săptămâni întregi se tot gândea ce-i de făcut. Ajunsese la o concluzie, deși era și ea de neconceput. Dar era disperat. Iar disperarea îi face pe oameni să gândească și să facă lucruri care altminteri sunt de neconceput.

— Doggie mi-a spus să nu te las să mai urlu. Asta am să și fac, spuse el luând o pernă de pe pat. Nu mai urla, Wanda.

Femeia se uită la el cu ochi sticloși, care acum reflectau nu numai durere, dar și teamă.

— Ce vrei să faci? Ah, Doamne! exclamă ea, strângând din dinți, sub un nou val de durere. Ah, Doamne! Ah, Isuse! se văita ea, în timp ce trupul i se încorda pentru a expulza noua viață care se năștea.

— Încetează cu urletele astea, spuse Grady, amenințător.

— Nu pot... să mă abțin.

Gura ei se deschise larg și slobozi un urlat care le întrecu pe toate. Îi țâșni din gât exact în clipa în care i se despică trupul și copilul fu expulzat.

Grady trecu la acțiune.

Îi puse perna pe față și o apăsă puternic. Wanda se luptă, dar cedă imediat. Orele de agonie o lășaseră fără putere. Grady nu luă perna decât mult după ce corpul ei nu mai făcu nici o mișcare.

Când o ridică, simți râuri de transpirație rece curgându-i din creștet până în tălpi. Nu se uită la ea, ci la copilul care scâncea între pulpele ei. Nici măcar nu-l întoarse să vadă dacă era băiat sau fată. N-avea rost să mai piardă timpul. Și așa nu va trăi mult. Dacă planul reușea. Trebuia să reușească.

Se răsuci brusc când auzi pașii târșâiți ai lui Doggie. Merse pe vârfuri până la ușă, privi afară și îl văzu venind cu mersul lui împleticit. Cam la fiecare al treilepas, ridica bărdaca la umăr, dădea capul pe spate și mai trăgea un gât de whisky prefabricat.

Când ajunsese lângă colibă, creierul lui înecat în alcool percepu că nu era în regulă ceva.

— Ce-i asta? bombăni el.

Se precipită înainte, se împiedică și aproape căzu peste unul din câini. Înjurându-l, urcă pe verandă împleticit, se prinse de un stâlp de cedru pentru a-și menține echilibrul și strigă:

— Ce se întâmplă acolo, hîh? Wanda? Sheldon? S-a născut ăla mic?

Se avântă clătinându-se spre ușă.

— Ce-i tăcerea asta, hîh? De ce...

Nu mai apucă să vadă bucata de lemn de stejar care îl izbi în cap în clipa în care intră pe ușă. Căzu greu la podea.

După ce-și ținuse respirația în ultimele minute, Grady ieși din obscuritatea încăperii și se aplecă asupra lui Doggie. Omul nu mai mișca. Grady își șterse fața asudată cu mâneca.

A fost soarta lor să moară astfel, încercă Grady să se convingă pe sine. Erau niște gunoaie, nu meritau să trăiască pe aceeași planetă cu oamenii decenti. Cine o să simtă lipsa lui Doggie Burns și a slutei lui fiice? Făcuse un serviciu omenirii scăpând-o de ei. Ajutase puțin soarta, asta era tot.

Se duse la măsuța de noapte făcută dintr-o ladă de mere și răsturnă lampa cu petrol, astfel încât sticla să se spargă pe podeaua de lemn și combustibilul să se împrăștie în jur.

Nimeni nu-l putea învinovăți pentru asta. Soarta nufusese prea blândă cu el în ultimul timp. O pierduse pe Banner, pierduse o sfoară bună de pământ

și sprijinul Coleman-ilor, ceea ce însemna mult în ținutul Larsen. Fusese umilit în public și evitat de oamenii din oraș care înainte se înclinau în fața lui. Se răsese pe socoteala lui. Îndurase cam tot ce poate îndura un om, nu? De acum încolo, voia ca soarta să mai fie și în favoarea lui.

Scăpără un chibrit și aprinse capătul unei țigări pe care avusese inspirația s-o ia cu el. Vezi? Soarta se întorcea deja în favoarea lui. Ieși afară și trase un fum adânc în piept, apoi îl eliberă într-o suflare lungă și lentă.

Toată lumea știa despre cei doi Burns că locuiau ca porcii, că Doggie era mereu beat. La fel și Wanda. Nu-l văzuse nimeni plecând din oraș, și chiar dacă îl văzuse, cine putea afirma că venise aici? Va face un ocol, va intra în oraș din direcție opusă și-i va saluta pe câțiva oameni care își vor aminti mai târziu dacă șeriful va avea suspiciuni în legătură cu focul de la casa lui Burns.

Grady aruncă țigara prin ușa deschisă a cocioabei și plecă fără să se mai uite dacă izbucnise incendiul.

Soarta era de partea lui acum.

Petrecerea era deja în toi când Jake și Banner ajunseră acolo. Întârziaseră.

Era indiscutabil că familia Coleman știa cum săfacă o petrecere. Lămpi acoperite cu hârtie viu colorată atârnav de ramurile joase ale copacilor. Mese, puse cap la cap în curte, erau încărcate cu mâncăruri. Grătarele răspândeau arome delicioase de carne afumată. Butoaie cu bere erau puse peste tot. Ma trona peste carafele cu limonadă pentru doamne.

Muzica era ritmată și tare. Două viori, un banjou, o armonică și un acordeon cântau melodie după melodie. Repertoriul muzicienilor era limitat ca și priceperea lor, dar le compensau pe amândouă prin entuziasm.

Când Lydia și Ross văzură binecunoscuta căruță intrând în curte, alergară spre ea pentru a-și întâmpina fiica și pe Jake. Ross o ridică pe sus pe Banner învârtind-o prin aer.

— Aproape că uitasem cât ești de drăguță, Prințesă. Statul la fermă nu te-a urâțit deloc.

— Tată!

Banner îl îmbrățișă strâns când Ross o puse jos. Nu-și dăduse seama cât îi fusese de dor de el. Era atât de puternic și de liniștitor... Ar fi dorit să rămână în îmbrățișarea lui protectoare pentru totdeauna. Dar asta ar fi fost ceva nefiresc, iar ea trebuia să se comporte normal cu toate că inima ei era frântă și ar fi preferat să fie oriunde în altă parte decât aici. Nu mai vorbise cu Jake de când îi spusese lucrul acela îngrozitor. Desigur că nu cunoștea cuvântul

acela, dar în context și având în vedere expresia din ochii lui Jake când o spusese, își imagina cât de urât trebuie să fie.

După ce se îmbrăcase, ieșise pe verandă. Jake aștepta în căruță fumând o țigară de foi. Nici nu se uitase la ea, ci se dăduse jos și venise s-o ajute.

Banner refuzase mâna lui întinsă și se urcase singură pe locul ei. Jake se mulțumise să dea din umeri și să se întoarcă la locul lui; luase hățurile și pornise în tăcere.

Banner rămăsese ca o stană de piatră sperând că el își dă seama câtă ură curgea prin venele ei cu fiecare bătaie a inimii.

Se făcuse din nou de răs, dar pentru ultima oară. Nu-i va mai da ocazia s-o umilească. Prietenia dintre ei va înceta. Nu va mai vorbi cu el decât despre probleme legate de fermă și numai când era necesar. N-o să-l mai primească în bucătărie. O să-i lase o tavă pe verandă. Îl va hrăni așa cum hrănești un animal de casă, dându-i mâncare dar fără a mânca cu el.

— Jake, ce mai faci?

Salutul prietenos al tatălui ei o readuse în prezent. Ross tocmai strângea călduros mâna lui Jake.

— Avem bere sau, dacă vrei ceva mai tare, găsești în biroul meu.

— O să iau o tărie, spuse Jake, cu gura încleștată.

Ross zâmbi pe sub mustață.

— Eram sigur. Oricum, voiam să discut ceva cu tine.

— Ross, spuse Lydia cu reproș, nu discuta despre afaceri în seara asta. Ai să pierzi petrecerea.

Ross o cuprinse în brațe și depuse un sărut pe gura ei surprinsă.

— Facem pariu? Noi amândoi o să avem o petrecere mai târziu.

— Ross, nu mai vorbi așa tare și dă-mi drumul. Toată lumea se uită la noi, protestă ea, dar avea obrajii îmbujorați și ochii plini de aceeași emoție ca și a lui.

După încă un sărut scurt, o eliberă.

— Haide, Jake, spuse Ross, bătându-l pe spate și rămânând cu mâna între omoplații lui cu un gest camaraderesc în timp ce se strecurau prin mulțime spre casă.

— Bărbați!

Lydia întoarse o față exasperată spre fiica ei, dar imediat zâmbi.

— Ești frumoasă, Banner.

— Mulțumesc, mamă.

Îi făcuse plăcere să audă asta. Jake nu-i făcuse nici un compliment. Indiferența lui o afectase mai mult decât și-ar fi putut imagina și acest lucru era prin el însuși un motiv de iritare.

— Totul e minunat. Ți-ai dat enorm de multă osteneală, ca de obicei.

— Am avut multe ajutoare, Ma și băieții.

— Băieții – acesta era numele colectiv dat de Lydia lui Lee și lui Micah. Dar unde or fi? Mi-e dor de ei, deși n-aș spune sigur de ce.

Lydia zâmbi și o mângâie pe părul perfect aranjat. Îl ridicase sus, dar lăsase câteva șuvițe să i se încolăcească pe după ureche și pe ceafă. O panglică verde de satin, asortată cu rochia, fusese trecută printre buclele negre.

— Și lor le e dor de tine, cu toate că n-ar recunoaște asta în ruptul capului.

— Nu mai au pe cine să chinuiască.

— Sunt aici toate prietenele tale, spuse Lydia încet, știind cât de greu îi va fi lui Banner să dea ochii cu ele. Stau grupate sub pomul de pecan.

— Mă duc la ele.

Banner strânse mâna mamei ei, liniștitor.

— Petrecere bună.

Banner dădu din cap și porni făcându-și loc prin mulțimea de invitați. Se întrecu pe sine vorbind cu toți, zâmbind luminos, dând din cap, arătându-le tuturor că nu se dezintegrase după povestea cu Grady. Rușinea cădea asupra lui, nu a ei. Voia să arate asta tuturor și ținea capul sus, mândră.

— Georgia, Bea, Dovie, bună fetelor, strigă ea, apropiindu-se de grupul de tinere. Erau toate îmbrăcate în rochii de vară pastel. Când Banner se apropie de ele, îmbrăcată în rochia ei verde ca frunza, se estompară toate prin comparație.

— Banner! exclamară ele în cor, înconjurând-o.

Schimbară amabilități și bârfiră despre cunoștințelelor. Pentru că nu le mai văzuse de câteva săptămâni, nu mai era la curent cu noutățile. Când o întrebară dacă era adevărat că se ocupă de fermă le răspunse afirmativ, apoi începu să le povestească viața de acolo în culori mult mai vii decât erau în realitate.

Dar interesul lor pentru garduri și îngrădituri pentru vite scăzu repede și conversația reveni la logodne și cununii, ceaiuri dansante, copii și porțelanuri fine. Curând însă Banner se plictisi și începu să se întrebe dacă și ea fusese vreodată tot atât de superficială și limitată ca ele.

Scuzându-se, le părăsi și se apropie de Lee și de Micah care stăteau cu umerii rezemați de un pom. Neștiind că era în spatele lor, conversația băieților era mult mai interesantă decât a prietenelor ei.

— Crezi că da?

— Absolut. Se vede după ochi. Ochii le trădează întotdeauna.

— Ce zici de Lulu Bishop?

— Hmmm. Știi și eu? Probabil că nu. Se teme prea mult de maică-sa.

— Da, dar am auzit că deschide gura când se sărută.

— Cine ți-a spus?

— Insu' care lucrează în băcănia lui tat-su.

— Țăla din ținutul indienilor Comanche?

— Îhî. Crezi că minte?

— Se poate.

— Bonnie Jones...

— Are niște balcoane... mari și rotunde ca niște pepeni, spuse Micah dându-i un cot în coastă lui Lee și chicotind. Și la fel de suculente.

— Am pus o dată mâna pe ele, se laudă Lee.

— Nu mai spune, îl ironiză Micah, desprinzându-se de pom și postându-se în fața lui.

— Să mă bată Dumnezeu.

— Când?

— Acu' vreo doi ani. Încă de atunci erau grozave. Eram la sărbătoarea zilei de 4 Iulie ținută de biserică pentru cei tineri.

— La biserică? se miră Micah. Ce tot îndrugi acolo?

— Păcat că n-ai venit.

— Am avut treabă și nu m-a lăsat Ma. Ce-a făcut Bonnie?

— Am plecat pe furiș de lângă ceilalți – știi locul ăla de pe râu unde sunt cascade. Ea s-a aplecat deasupra pietrelor, și-a pierdut echilibrul și a fost cât pe-acți să cadă în apă. Când am încercat s-o prind, am pus mânapele.

— Mincinosule.

— Să fiu al naibii!

— Și ea ce-a făcut?

— S-a înroșit, și-a aranjat rochia și a zis: „Lee Coleman, ai grijă unde pui mâinile.”

— Eu i-am zis: „Asta și fac, Bonnie, scumpo. Sunt foarte atent.” Eram atent la balcoanele ei.

Micah zise scurt:

— Și pe urmă?

Lee se schimbă la față.

— A venit profesorul de la școala duminicală și ne-a strâns pe toți din pădure ca să vedem artificiile. Dacă mai rămâneam singur cu Bonnie încă șaiszeci de secunde, ar fi văzut ea artificiile toată noaptea, încheie el, aruncând bucata de scoarță de copac pe care o ținea în mână. Am auzit că se mărită cu unu' din Tyler. Să vezi ce mai distracție o să aibă el în noaptea nunții.

— Sunteți total dezgustători, spuse Banner ieșind din umbra copacilor și plasându-se între ei, cu o atitudine de superioritate.

— Ei drăcie, Banner, spuse Lee, enervat. Habar n-aveam că ești aici.

— S-a văzut.

— Iar cu vechile tale scheme? Întrebă Micah, zâmbind. Ne spionezi?

Firea deschisă a lui Banner o făcu să chicotească.

— Sunteți mai amuzanți decât toți ceilalți la un loc. Dar, Lee, cum poți vorbi așa de una din prietenele mele? Bonnie Jones e o fată drăguță și dacă te-ai atins de trupul ei, sunt sigură că a fost șocată și ofensată.

— Nu trebuia să tragi cu urechea, se apără el. Astea sunt lucruri care se discută numai între bărbați.

— Și de unde știi tu ce discută bărbații?

Lee se încruntă amenințător, dar ea nu păru deloc intimidată.

— Ce-ai face dacă cineva ar spune și despre mine asemenea lucruri?

Amândoi mârâiră, cuprinși de un instinct protector.

— I-aș smulge părul din cap, spuse Lee.

— Ei bine, dacă Bonnie avea un frate... Cine a invitat-o pe asta?

Banner se opri în mijlocul propozițiunii pentru a comenta sosirea unei alte femei tinere care se alătura grupului strâns sub pomul de pecam.

— Pe cine? Întrebă Micah, căutând cu ochii prin mulțime.

Invitații începuseră să danseze așa că era mai greu să le distingă fețele.

— Pe Dora Lee Denney. Nu pot s-o sufăr. Băieții își aruncară priviri semnificative.

— De ce?

— Pentru că e gură-spartă, snoabă și intrigantă.

— Dar e foarte drăguță, observă Micah.

— Hm!

Banner o considerase întotdeauna pe blonda asta cu ochi albaștri destul de anostă. Părul ei era prea bine coafat, hainele prea pretențioase, parfumul prea puternic. Ceea ce îi displăcea cel mai mult era modul în care Dora Lee se fandosea în fața bărbaților și chiar a femeilor. Domina toate conversațiile și subiectul favorit era propria ei persoană. Vorbea întotdeauna pe un ton

mieros pe care Banner îl considera fals. Avusese de multe ori impulsul de a-i da un pumn în gură numai ca să-i stârnească o reacție adevărată.

— Mă duc să văd ce îndrugă. Nu m-aș mira să le spună tuturor că am încercat să mă sinucid după nuntă.

Cu aceasta se îndepărtă. Micah rămase cu ochii ațintiți asupra ei privind-o cum se strecoară în cercul acelor femei tinere.

— Ce părere ai?

Ochii lui Lee erau ațintiți în aceeași direcție.

— Pe mine nu mă interesează dacă sora mea o place pe Dora Lee sau nu.

M-aș da puțin la ea. Tu nu?

— Și eu mă gândeam la același lucru. Nu ceva serios, înțelegi... Doar așa, o mică tăvăleală prin fân.

— Da, încuviință Lee cu ochii îngustați și tulburi. Crezi c-ar face-o?

— Nu m-ar surprinde. Se vede după...

— Ochii ei, îl completă Lee.

— Și ce vă spun ochii ei?

Jake frecă un chibrit de scoarța pomului și ambii băieți tresăriră vinovați, făcându-l să râdă de încurcătura lor.

Ieșise pe verandă după ce vorbise cu Ross la el în birou, nefericit că trebuia să suporte petrecerea asta. S-ar fi dus în oraș să-și facă de cap, să se descarce. Ceea ce-i trebuia acum era un whisky bun, o femeie stricată și un poker tare. Și poate atunci imaginea lui Banner s-ar fi șters din mintea lui și ar fi putut să-și continue viața de dinaintea acelei nopți blestemată din grajd.

Imagini ale lui Banner se perindau prin mintea lui atât de viu, încât îi fusese teamă că Ross le-ar putea intercepta. Banner în cămașa ei de mireasă. Banner în pantalonii strâmți, Banner servindu-i cina, Banner aprinzându-i țigara, Banner cocoțată pe scăunel cu spatele la el și fundul în aer, Banner tocmai ieșind din baie. Banner, Banner, Banner. Pusese monopol pe gândurile lui. N-ar fi fost surprins dacă Ross l-ar fi înjurat, ar fi sărit din fotoliul său cu pistolul scos și i-ar fi tras un glonț exact între ochi. Și pentru ceea ce gândea Jake despre fiica lui, Ross ar fi fost îndreptățit.

Ross însă îl tratase ca de obicei și asta îl făcuse pe Jake să se simtă și mai rău. Fusese bucuros când Lydia îi întrerupsese băgând capul pe ușă și îi ceruse lui Ross să iasă afară pentru a-l saluta pe primarul din Larsen care tocmai sosise.

În clipa în care ieșise pe verandă, Jake o văzuse pe Banner. Râdea în cercul ei de prieteni. Era bucuros că râdea. Păruse foarte jignită după cele ce-i spusese în după-amiaza aceea. Dar fusese necesar s-o jignească. Se

simțise obligat s-o insulte în cel mai crud mod. Va fi mult mai bine pentru ea să vadă natura lui adevărată chiar acum ca să-și scoată din minte orice povești romantice.

Căutând o diversiune pentru gândurile lui tumultuoase se îndreptase spre Lee și Micah ale căror capete erau aplecate ca ale unor conspiratori. Ghicise că puneau ceva la cale și avusese dreptate, dacă se lua după expresia de vinovăție de pe chipurile lor.

— De ce lăsați fetele alea singure și stați aici în întuneric? V-ați speriat de ele?

— Nuuu, răspuse Micah. Discutam despre femei în general și despre una anume, în particular.

— Care?

l-o arătară pe Dora Lee.

— Despre ea? întrebă Jake, fără prea mult interes.

— Tocmai discutam, dacă zvonurile pe care le-am auzit despre ea sunt adevărate, spuse Lee.

— Și ce spun zvonurile?

Ochii de cunoscător ai lui Jake rămaseră ațintiți asupra fetei care vorbea gesticulând și bătând din gene. Simțea chiar de la distanța asta că Dora era genul de femeie pe care o disprețuia. Avea o părere prea bună despre ea însăși și despre farmecul ei exact ca și Priscilla Watkins. Era convinsă de frumusețea ei și mișcărilor îi erau calculate.

Dar era exact genul de femeie de care avea nevoie în seara asta, una pentru care nu avea nici un fel de sentimente.

— Se zice că ea... mă înțelegei...

Micah își termină fraza făcându-i cu ochiul.

Zâmbetul lui Jake fu reținut și leneș.

— A, da? Păi să vedem, poate lămuresc lucrurile chiar acum.

Se îndepărtă de ei, lăsându-i pe băieți să-l privească cu admirație.

— Jake, șopti Micah în urma lui, fii atent. E fiica primarului.

Jake le aruncă unul din zâmbetele lui seducătoare, dar periculoase.

— Cu atât mai bine.

Le făcu un semn cu ochiul și îi aplică fiecăruia o lovitură de pedeapsă între coaste.

— Mama și tata voiau să mă trimită la școala aia nouă pentru fete din Waco, dar eu...

Dora Lee se opri din vorbăria ei sforăitoare și privi spre bărbatul care se strecura printre dansatori. În lumina lămpii, părul lui strălucea alb, deși

pielea îi era închisă la culoare. Chiar de la distanță își dădu seama că ochii lui sunt de un albastru intens.

— Cine i acela? șopti ea.

Banner îi urmări privirea și îl văzu pe Jake făcându-și drum prin mulțimea de dansatori. Se apropia cu mersul acela ușor, legănat, al cowboy-ilor care atrăgea atenția spre locul unde centura pistolului îi tăia în două mijlocul. Dacă mai devreme observase dovada evidentă a sexului său, fu sigură că lasciva Dora Lee observa și ea același lucru acum.

Nici lățimea umerilor lui nu putea fi mascată de cămașa de bumbac albă care stătea strâns întinsă pe el și de vesta de piele neagră care părea moale ca untul. Baticul roșu legat la gât îi dădea un aer de aventurier. Părea agil ca un cotoi care tocmai prinsese un șoarece și periculos ca un leu montan ieșit la vânătoare.

Jake se opri, scoase țigara de foi din gură, o aruncă la pământ și o strivi cu piciorul. Fiecare mișcare era senzuală, înceată, calculată.

— E Jake Langston, spuse Banner. Șeful argaților mei.

Dora Lee regretase amarnic că nu fusese la nuntalui Banner. Lipsise intenționat ducându-se la Galveston într-o vizită prelungită la o verișoară ca să nu trebuiască să participe la „ziua lui Banner Coleman” cum o denumise ea în derâdere. Nu-i plăcuse niciodată să ia parte la succesul altora, mai ales al lui Banner care o depășea în toate privințele.

Dar când se întorsese și aflase ce se întâmplase fusese furioasă pe sine că pierduse ceea ce ea considera drept o binemeritată răsplată pentru Banner. Auzise de asemeni despre cowboy-ul care sărise în apărarea Coleman-ilor. Considerase până atunci că ceea ce se spunea despre el era exagerat, dar, în mod limpede, se înșelase.

Jake continuă cu mersul lui de felină până ajunse doar la câțiva metri de Dora Lee care rămăsese cu gura căscată.

— Dansezi?

Asta fu tot ce îi spuse. Era destul. Neavând nici o obiecție, Dora Lee se desprinsese din grupul tinerelor invidioase și se lăsă purtată de brațele lui Jake.

Banner simți ceva murind în ea. Jake nici măcar n-o privise. Ochii lui fuseseră ațintiți asupra fetei pe care ea o considera urâtă, gălăgioasă, rea și total dezagreabilă.

Bun! N-avea decât! Se potriveau unul cu altul.

— Dar de ce stăm noi aici? spuse ea cu o veselie forțată. Haideți să-i provocăm pe acești domni la dans.

Începu să arunce în jurul ei acele zâmbete care aprinseseră multe inimi înainte de a-i fi promis-o pe-a ei lui Grady Sheldon. În clipa următoare se și ivi un partener, apoi altul. Începu să danseze în ritmul muzicii, râzând veselă, zâmbind, convingându-i pe tinerii cu care dansa că aveau șanse de a-i câștiga inima și pe părinții ei că ieșise cu bine din tragedia ei.

Banner însă urmărea fiecare mișcare pe care o făceau Jake și Dora Lee. Știa când brațele lui se încordau și o lipeau de el, și când Dora Lee sesupunea lăsându-se atrasă. Observă de asemeni momentul când amândoi dispărură în dosul grajdului.

După numai câteva minute, Jake își blestemă zilele pentru atragerea Dorei Lee în întuneric. Era proastă, anostă, nepricepută, dar știuse asta încă de când pornise spre ea. Lipsa ei de imaginație era obositoare. Făcea pe timida, dar îi cedă fără nici cea mai mică împotrivire.

Cucerirea ei fusese prea ușoară și nu simți nici o emoție când îi desfăcu corsajul și îi dezgoli sânii.

— N-am obiceiul să-i las pe bărbați să...

— Ba eu cred că da.

O sărută pe gât, apoi o privi ca să-i vadă reacția față de lipsa lui de menajamente. Dora Lee îl privi cu ochii lipsiți de expresie. Își umezi buzele și încercă din nou:

— Dar pe tine te plac, Jake.

— Atunci dovedește-o, șopti el, răgușit.

Limba ei se plimbă pe gura lui ca un șarpe gata să muște. Avea un gust dezagreabil, de murătură clocită. N-o dorea deloc, dar își umplu mâinile cu sânii ei generoși. Corpul lui răspunse la atingerea cărnii de femeie, dar, de la brâu în sus, nu exista în el nici un grăunte de dorință. Putea s-o aibă, să potolească o nevoie care se acumulase în el de atâtea săptămâni. Dar ușurarea ar fi fost doar momentană. Foamea ar fi revenit mâine, pentru că era cauzată de altcineva.

Nu era cinstit cu fata asta, proastă și egocentrică cum era. De când începuse Jake Langston, spărgătorul de inimi să-și pună problema dacă era cinstit sau nu? Din noaptea aceea din grajd. Devenise moale și sentimental la bătrânețe. În mod obișnuit ar filuat o femeie ca Dora Lee fără nici o ezitare.

Acum însă o îndepărtă de el.

— E mai bine să ne întoarcem.

Nerăbdător să scape de ea acum, o ajută să-și încheie nasturii rochiei. Când văzu că ea vrea să obiecteze se grăbi să adauge:

— Nu vreau ca tatăl tău să vină să te caute...

Pentru a salva aparențele, Dora Lee se prefăcu căea fusese aceea care pusese capăt lucrurilor și începu să-și aranjeze părul cu mâini grăbite, tremurătoare.

— Nu vreau să-ți faci o părere greșită despre mine. Cred că mi-am pierdut capul o clipă, când te-am lăsat să mă mângâi. Vreau... să mă respecti.

Continua să debiteze prostii până ajunseră din nou în mijlocul celorlalți.

Imediat Jake se scuză și se duse să-și ia o bere. Tocmai trăgea o dușcă zdravănă exact când Lee și Micah veniră la el alergând, cu ochii larg deschiși, avizi.

— Ei?

Jake zâmbi trist de inocența lor și o clipă își dori să și-o poată recăpăta și el pe a lui.

— E așa cum știți voi, băieți. Succes.

Petrecerea se mai domoli. Jake stătu un timp cu Ma pe care din nefericire o neglijase. Se așezase pe un balansoar pe verandă, făcându-și vânt cu evantaiul, încercă să se concentreze asupra conversației lor, dar ochii lui o căutau continuu pe Banner, care dansa cu toți bărbații, tineri sau vârstnici.

Se distra al dracului de bine. Era nevoie oare să-și țină capul în poziția aia, dezgolindu-și gâtul în fața aceluia găgăuță care părea că vrea s-o muște? N-oținea măgarul ăla prea strâns fără ca ei să-i pese? Cui îi făcea semne? Pentru cine era zâmbetul acela luminos? Și dacă Randy îi va cere să mai danseze cu el o dată, trebuia să facă ceva cu mânzul ăla odată pentru totdeauna. Castrarea era cel mai bun lucru.

Se montă de-a binelea. După ce musafirii plecară, în timp ce se îndrepta spre căruța lor, Jake era atât de furios, încât îi venea să izbească cu pumnul în ceva.

Își luară rămas bun.

— Mă întreb ce-o mai fi și asta, spuse Ross, uitându-se spre orizontul nord-estic care căpătase o nuanță de roșu.

— Foc, răspunse Jake, urmărindu-i privirea.

Micah fluieră printre dinți.

— Trebuie să fie un foc nemaipomenit ca să lumineze cerul în halul ăsta.

— Mă întreb unde o fi, spuse Lydia. E la o distanță bună de oraș.

— Vegetația e uscată, spuse Ross, gânditor. Avem nevoie de ploaie ca de aer. Primăvara a fost secetoasă.

Explicația asta păru să satisfacă curiozitatea tuturor în legătură cu incendiul. Dar focul nu ardea nici pe departe atât de intens ca gelozia verde din ochii lui Banner.

Captolul doisprezece

— Ross, asta e....

— Stai liniștită femeie și sărută-mă.

— Dar...

Ross îi acoperi gura cu gura lui, înăbușindu-i protestele neconvingătoare. Știind că îi place să fie provocat, uneori o făcea, dar în seara asta gura ei era la fel de flămândă ca și a lui.

O culcă pe pătura întinsă pe fân și o trase sub el, fără să-i pese că îi șifonează rochia. Musafirii pleaseră și ei, muzicanții își strânseseră instrumentele și pleaseră, Ma fusese condusă la căsuța ei fără să ise dea voie să facă ordine, iar toți ceilalți de la River Bend se retrăseseră la culcare. În sfârșit Ross și Lydia erau singuri.

În timp ce limba lui făcea incursiuni jucăușe în interiorul gurii ei, mâinile lui Ross căutau cu degetele înfrigurate acele de păr și le scotea unul câte unul.

— Să-ți fie rușine, spuse ea, abia respirând, când Ross îi eliberă gura, frecându-și obrazul de gâtul ei.

— M-am săturat de maniere și respectabilitate în seara asta, chicoti el. Simțeam nevoia să dau frâu liber viciului ca în vremurile bune ale tinereții mele nărăvașe.

— D'aia m-ai adus tu aici în șură asta în loc să mergem în dormitorul nostru plăcut și onorabil?

— Are un anumit farmec să faci dragoste pe o grămadă de fân, trebuie să recunoști.

— Știi tu mai bine, spuse ea, cu o candoare prefăcută. De câte ori m-ai adus aici în miezul zilei, mi-a fost teamă să nu ne surprindă copiii în timp ce se jucau de-a v-ați ascunselea.

Ross râse și continuă să-i desfacă nasturii corsajului.

— Primejdia asta nu face decât să mărească și mai mult plăcerea.

Lydia își trecu degetele prin părul lui și îi întoarse capul spre ea ca să-i vadă fața.

— N-am nevoie de nici un fel de adaosuri care să mărească plăcerea. De fiecare dată când facem dragoste e îndeajuns de plăcut și fără altceva.

— Modul ăsta de a vorbi poate să-ți aducă un car de necazuri, doamnă, o avertiză el cu o voce joasă, vibrantă.

— Îmi place sălbăticia asta a ta, șopti ea. Acea trăsătură a lui Sonny Clark n-a dispărut dacă știi unde s-o cauți. Ești iubitul meu urmărit de lege, indiferent sub ce nume te ascunzi.

Ochii lui vărsau o ploaie de smarald asupra ei. Emoțiile care rătăceau pe fața Lydiei erau la fel de sălbatice ca și ale lui.

— Te iubesc, Lydia.

— Știu. Și eu te iubesc.

Se sărutară cu o patimă care nu se domolise deloc în cei douăzeci de ani de conviețuire. Măinile grăbite începură să tragă de hainele de care nu se puteau debarasa destul de repede. Una din mâinile lui Ross se strecură sub poalele rochiei și ale juponului și îi desfăcu pantalonașii. După ce scăpă de ei, o ridică și o așeză călare peste șoldurile lui. Măinile lor se angajară într-o luptă frenetică pentru desfacerea nasturilor de la pantalonii lui.

Exclamații de extaz răsunară în șura liniștită când în sfârșit se găsiră La fel de pătimăș îndrăgostită de el ca întotdeauna. Lydia lăsă capul pe spate și corpul ei începu să salte ritmic, lăsându-l să facă tot ce voia cu sânii ei. Ross îi cuprinse cu mâna care știa exact ce să facă pentru a-i oferi maximum de plăcere, apoi îi asaltă cu gura.

— Ross, Ross, Ross! strigă ea, în momentul orgasmului și se prăbuși pe pieptul lui.

Ca întotdeauna, Ross muri puțin în momentul eliberării, pentru ca apoi să reînvie, proaspăt, renăscut. Lydia oferea tot atât de mult pe cât lua.

Rămaseră întinși, tăcuți, respirând repede,ascultând cântecul ciocârlilor în pomii de afară. Lydia îi descheie cămașa și își trecu degetele prin părul de pe pieptul lui. Își șoptiră cuvinte de dragoste, se sărutară, schimbară tot soiul de intimități așa cum fac îndrăgostiții care se cunosc de mult și sunt devotați unul altuia. În cele din urmă, se angajară într-o conversație mai prozaică.

— Banner pare să-și fi revenit, nu crezi?

Ross suspină, mișcându-se pentru a fi mai aproape de Lydia.

— Ba da. E inteligentă. E încăpățânată ca și cealaltă femeie al cărei nume nu vreau să-l spun.

O ciupi ușor de fund.

— E nevoie de un bărbat mult mai tare decât Sheldon, ca s-o domine pe Banner.

Lydia chicoti și răsuci pe deget un smoc de păr.

— Dar n-ai fost și tu îngrijorat pentru ea, așa, un pic?

— Ba da. Tu ai știut tot timpul, nu?

Lydia dădu din cap, frecându-și obrazul ei neted de pieptul lui.

— Nu prea pot să mă obișnuiesc cu gândul că fetița noastră nu mai e un copil. Banner e femeie și trebuie să stea pe propriile ei picioare. Răspunde de toate deciziile pe care le ia de acum încolo și asta mă sperie. E atât de impulsivă... E mai ușor să-l las pe Lee să facă ce vrea pentru că el e băiat. Doar pe Banner simt nevoia s-o protejez.

Ross își afundă bărbia în părul de pe creștetul capului ei.

— Îi iubesc pe copii atât de mult, încât uneori mi-e teamă pentru ei.

Lydia închise ochii strâns. Cunoștea genul de panică părintească de care vorbea Ross. De fiecare dată când Lee sau Banner dispăreau din preajma ei inima îi era cuprinsă de un sentiment de disperare. Îi era mereu teamă că aceea era ultima oară că-i mai vedea. Era o prostie, dar toți părinții sunt așa.

Ridicându-se ușor pentru a-l putea privi pe Ross, spuse:

— Poate n-am avea senzația asta dacă... așa fi putut să mai fac și alți copii.

„Iar începe cu asta”, se gândi Ross.

Își întoarse capul și se uită în sus, spre ea. Încă mai considera că fața ei era cea mai frumoasă din câte văzuse vreodată. Nu era o frumusețe clasică cum fusese Victoria Gentry, dar avea mult mai multă vitalitate, caracter, spirit. Ochii ei cafenii străluceau dezvăluind personalitatea femeii din ea. Ross îi studie fiecare trăsătură, cascada de păr răspândit pe umeri, plinătatea gurii ei.

— Lydia, mi-ai oferit mai multă fericire în ultimii douăzeci de ani decât aş fi crezut vreodată că e posibil. Ți-am spus că numărul copiilor nu are nici o importanță pentru mine.

Lydia își coborî ochii gânditoare.

— Știu că asta e ceea ce mi-ai spus. Sper că asta este și realitatea.

— Poți fi sigură. N-aș schimba nimic din viața noastră din ziua când am plecat din Jefferson cu Moses și copilul.

— Sunt fericită că îl aveai deja pe Lee. Și sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că mi-a dăruit-o pe Banner. Îmi pare rău doar că n-am putut să-ți fac mai mulți copii. Veșnic am să regret asta, Ross.

Era un subiect vechi. Lydia nu putea accepta faptul că nu mai putuse rămâne însărcinată după nașterea lui Banner. Ross o asigurase de sute de ori că nu se simțea deloc frustrat. Îl iubea pe Lee. Chiar dacă fiul lui fusese născut de o altă femeie, Lydia era aceea care îl alăptase. Și Banner. Banner, copilul pe care îl făcuse cu Lydia, era o ființă deosebită.

Ar fi vrut să șteargă expresia aceea de pe fața ei pentru totdeauna, dar știa că era imposibil. Tot ceea ce putea face era să continue s-o liniștească.

Mâna lui îi găsi sânul cald și plin. Îl cuprinse afectuos și îi frecă sfârcul cu degetul mare până deveni rigid.

— N-ai de ce să regreti, Lydia, șopti el, blând. Te-ai străduit întotdeauna să-mi faci pe plac.

Ridicându-și capul, își apăsă gura pe sânul ei. Lydia privi cum mustața lui îi înconjoară sfârcul; buzele lui îl înglobară, gura lui îl supse.

Închise ochii și îi rosti numele de câteva ori întrebându-se dacă Dumnezeu o va pedepsi că îl iubește pe Ross mai mult decât pe el. Ross o întoarse cu fața în sus și îi acoperi corpul cu corpul lui. Virilitatea îi revenise, o dorea din nou. Se trase înapoi și cu o mișcare prelungă, încetă o pătrunse oferindu-i dragostea lui.

Gândurile Lydiei, atât cele fericite cât și cele triste, se împrăștiară în momentul în care valul de senzații se abătu din nou asupra ei.

Banner își smulse acele din păr și le aruncă cât colo. Se luptă cu fiecare dintre ele. Se fixaseră în părul ei cu tenacitatea cârligelor de pescuit. Cum le scotea le arunca în urma căruței străduindu-se să nu țipe. Era furioasă foc.

— Ce naiba faci?

— Îmi desfac părul.

— De ce?

— Pentru că nu-l mai suport așa.

— Da' ce-are?

Banner își scutură capul, făcând să-i zboare părul în toate direcțiile. Când o șuviță mătăsoasă îl izbi în față, Jake o dădu la o parte.

— Încetează!

— Mă deranjează și vreau să simt vântul trecând prin el. Și oricum, nu te privește.

Jake scoase un mârâit și își pironi ochii pe crupa calului înhămat la căruță.

— Fă bine și stai liniștită să nu cazi din căruță și să-ți rupi gâtul.

Banner spumega de mânie. Îi era imposibil să stea liniștită. Se agita ca un ceainic gata să fiarbă. Virtual, era pe punctul de a exploda. Când era mică, îl izbea pe Lee cu capul în stomac ca să provoace o luptă, când era furioasă pe el. Așa se simțea și acum. Căuta cearta cu lumânarea și n-ar fi pierdut nici o ocazie oferită de Jake.

El se ferea s-o provoace însă. Mâna căruța și își fuma țigara lui de foi. Fără îndoială că se gândea la mucoasa aia mică, Dora Lee. Banner nu-și putea scoate din minte imaginea lor, revenind printre invitați.

Dora Lee aruncase o privire vinovată înspre ea, Jake le șoptise ceva lui Lee și lui Micah făcându-i să râdă. Fără îndoială spusese ceva cu totul revoltător și indecent. Ar fi vrut să-i pălmuiască pe toți cât putea de tare.

Dar, în loc de asta, dansase, râsese, prefăcându-se că se distrează nemaipomenit, când de fapt nu se simțise niciodată mai furioasă și mai nefericită. De fiecare dată când mintea ei compunea imaginea lui Jake sărutând-o pe Dora Lee în felul cum o sărutase pe ea, săgeți otrăvite de gelozie îi străbăteau trupul, se împrăștia prin ea înnegrindu-i sufletul.

Și înainte de „cununia” ei fusese geloasă pe timpul pe care el îl petrecea cu alții. Acum sentimentele ei posesive se intensificaseră. Gelozia era irațională, dar nu se putea stăpâni.

— Ți-a plăcut petrecerea? întrebă ea, crispată.

Dacă nu întrerupea tăcerea asta grea, avea săcrape în două, ca o nucă.

— Îhî, răspunse el laconic, cu ochii la drum.

— Cred și eu. Era ușor de observat că te distrezi bine după modul cum te fandoseai prin fața femeilor.

Banner își dădu capul pe spate. Își arcui gâtul pentru a privi stelele de deasupra și a lăsa impresia că puțin îi pasă.

— Și eu m-am distrat grozav. Îmi place să dansez. O să mă doară picioarele mâine de cât am dansat.

Voia să-i amintească lui Jake că avusese o mulțime de adoratori.

— Poți să le bagi în apă.

— Asta am să și fac.

Afurisită răceala asta din vocea lui.

— Cred că și Dora Lee va trebui să-și bage picioarele în apă.

— Așa crezi?

Banner scoase un râs scurt, aspru, lipsit de veselie care era de fapt un substitut pentru un „Ha!” spus cu toată forța.

— Nu-i pasă cu cine dansează. Totul e să fie bărbat.

— Chiar așa?

Își plimbă țigara dintr-o parte a gurii în cealaltă fără să folosească mâinile.

Banner avu un chef nemaipomenit să i-o smulgă și s-o arunce cum făcuse și cu acele ei de păr, dar nu avu curajul.

— Toată lumea din oraș îi cunoaște reputația în privința bărbaților.

— Hm, mormăi Jake, laconic. Mie mi s-a părut drăguță.

— Drăguță! Ce să zic!...

— Ai zis.

— Nu-ți pare rău că trebuie să mă conduci acasă? Sunt sigură că ai fi preferat s-o conduci pe ea.

Jake nu spuse nimic. Se mulțumi să dea din umeri, ceea ce nu făcu decât s-o înfurie pe Banner și mai tare.

— V-am văzut când ați șters-o amândoi pe furie. E la înălțimea reputației pe care o are? Fără să-i dea timp să răspundă continuă: Sunt convinsă, i-am văzut expresia aia afectată, stupidă de pe față când v-ați întors. E rușinos, spuse ea, cutremurându-se din cappână în picioare. Bănuiesc c-ai sărutat-o. I-ai tras și-opipăială? Am auzit că-i lasă pe bărbați să... Nici nu pot să rostesc cuvântul ăla... spuse ea, scuturându-se iar. E obscen de pieptoasă. Și mai e și mândră de asta! Tot pieptul ei nu e decât grăsime infantilă care n-a dispărut. Cred că ai fost impresionat de corpul ei. Ți l-a arătat?

Jake trase din țigară, lăsă fumul să-i iasă încet din gură, apoi o aruncă în rău când căruța intră pe pod.

— Eu nu discut niciodată despre lucrurile astea, Banner, spuse el întorcând capul și străpungând-o cu ochii lui albaștri. Iar tu, mai ales, ar trebui să fii bucuroasă că n-o fac.

Nici dacă o pălmuia n-ar fi fost mai surprinsă. Sau jignită. Se uită la el cu ochii larg deschiși. Orice conversație încetă imediat. Abia de mai putea să respire. Tot aerul din trupul ei părea să fi ieșit afară și, odată cu el, și spiritul ei bătăios. Își întoarse capul incapabilă să se mai uite la el.

Jake înjură tăcut. Fusesse și el într-o criză de gelozie. Dar percepușe starea ei de spirit imediat și ca să nu ia foc căruța, dacă amândoi și-ar fi pierdut calmul, se stăpânise el, lăsând-o pe ea să izbucnească. Se ura pentru ceea ce era obligat să facă. Trebuia să fie crud pentru a fi bun cu ea.

Dar poate că era prea crud. Poate ar trebui s-o cuprindă cu brațul și să-i ceară scuze. Poate dacă ar ține-o...

„Nu Jake”, își spuse el, „dacă o cuprinzi în brațe, toate intențiile tale bune, se duc dracului.”

Părul ei era prea închis la culoare și seducător acum, noaptea, îi plăcuse și senzația aceea când îl izbise peste față. Parfumul ei începuse să-i lipsească când nu era în preajma lui. Arăta prea atrăgătoare în rochia asta. Sâni ei, care umflau corsajul, erau prea tentați în lumina lunii, blândă, argintie, care se revărsa asupra lor. Încercă să-și spună că slăbiciunea inimii lui era aceea a unui unchi pentru nepoată. Dar explicația asta nu era bună, pentru că ar fi însemnat să aibă cele mai nesănătoase sentimente față de o nepoată. La celelalte păcate ale lui, s-ar adăuga și incestul.

„Nu, Jake. Nu pune mâna pe ea. Te-ai purtat prosteste până acum și amândoi plățiți pentru acele nesăbuițe. Nu mai face prostii.”

Când trase căruța în curte, Banner fu cât pe-aci să cadă din ea, în graba ei de a se îndepărta de el. Jake simți că i se frânge inima văzând-o cum se îndreaptă semeață spre ușă cu capul sus, spatele drept, știind că o umilise dincolo de limita îndurării. N-o putea lăsa să plece fără să spună ceva.

— Banner...

Banner se opri. Capul îi căzu înainte pentru o fracțiune de secundă, apoi se ridică în timp ce se întorcea cu fața la el, sfidătoare.

— Ce e?

— N-ar fi trebuit să spun asta.

— Dar e adevărat, nu?

Ochii lui trecură de la un lucru la altul ca să nu se uite la ea, să n-o vadă suferind și știind că, spre binele ei, nu putea face nimic să-i aline durerea. Dar putea amâna despărțirea.

— Ross mi-a vorbit de un intermediar de vite din Fort Worth. Crede că omul poate alcătui o mică cireadă la un preț mic. Ce părere ai?

Banner n-avea chef să discute despre vite. Voia să-l întrebe de ce se purta atât de dezagreabil cu ea. O ura? O disprețuia pentru ceea ce făcuse cu el? O ridiculiza pentru încercarea ei stângace de a-l ademeni s-o ia de nevastă?

— Faci cum crezi, Jake. Ești administratorul meu.

— Da, mă rog, spuse el, stânjenit, plimbând hățurile între degete. Am să mă duc la Fort Worth să-l caut.

— Dacă crezi că e bine.

Jake dădu din cap.

— Atunci, noapte bună.

„Te rog, Banner nu te mai uita la mine așa. Aș vrea să te strâng în brațe, dar nu pot.”

— Noapte bună, Jake.

„Jake, de ce mă pedepsești pentru un păcat pe care l-am comis împreună? Nu mă urî!”

— Încuie-te bine, ai auzit?

„Îmi amintesc ce dulce ai fost Banner și te doresc din nou. Dar nu pot, nu pot...”

— Da.

„Ai fost atât de drăguț în seara aceea, atât de tandru și de afectuos. De ce ești atât de rău cu mine acum?”

Intră în casa întunecată singură și închise ușa în urma ei. Jake așteptă până văzu lumina lămpii din dormitor aprinzându-se, apoi trase căruța în grajd.

— O, Doamne!

Cele trei bucăți de lemne de foc căzură din brațele lui Banner, cu zgomot, la pământ. O mână se ridică la gura ei pentru a înăbuși un țipăt. Cealaltă i se așeză pe abdomen.

— Ce-i cu tine aici?

Grady Sheldon ieși din umbra verandei și făcu un pas șovăielnic spre ea.

— Ce mai faci, Banner? întrebă el, umil.

Banner își reveni din surpriză, deși vederea lui o alarmase. Jake și cowboy-ii erau departe de casă curățind o pășune de cioturi de stejar și tufe. Era singură și tocmai se dusesse la stiva de lemne din partea mai îndepărtată a grajdului. Ar fi tresărit la vederea oricărui bărbat, cu atât mai mult a acestuia.

Acum, că șocul inițial trecuse, o cuprinse furia de îndrăzneala lui. Se aplecă pentru a ridica lemnele. Când se îndreptă, ochii ei trecură prin el de parcă nici nu l-ar fi văzut.

— Am să-ți spun ce mai fac, Grady. Sunt uimită că ai avut îndrăzneala să dai ochii cu mine. Și dacă nu pleci într-o secundă te împușc.

Trecu pe lângă el îndreptându-se spre ușa de la intrare. Sheldon însă o prinse de braț obligând-o să se oprească.

— Banner, te rog, trebuie să vorbesc cu tine.

— N-avem ce discuta. Dă-mi drumul și cară-te de aici. Și să nu te mai întorci niciodată.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu... soția mea?

Banner trânti lemnele pe verandă și se întoarse cufața la el, arțăgoasă. Vestea despre focul care îi ucisese pe Wanda și pe Doggie Burns se răspândise în tot orașul a douăzeci după petrecere. Jake îi vorbise despre asta după un drum făcut la oraș. Se întâmplase cu două săptămâni în urmă.

— Mi-a părut rău când am auzit, Grady. Moartea ei a fost tragică, dar n-are nici o legătură cu mine.

— Ba are, Banner, spuse el, emoționat. Vreau să-ți vorbesc, să-ți explic anumite lucruri. N-am avut ocazia până acum. Nu-i corect, nu?

— Nici ceea ce ai făcut tu n-a fost corect, Grady. Acum scuză-mă. Trebuie să pregătesc cina.

Intră pe ușă și se întoarse ca s-o închidă. Înainte de asta însă spuse:

— Nu vreau să te mai văd. Să nu te mai întorci.

Grady își priponise calul în partea cealaltă ațarcului, de aceea nu-l văzuse când traversase curtea. Acum urmări de la fereastra salonului cum se îndepărtează călare. Abia atunci își dădu seama că tremură. Ștergându-și palmele umede de pantaloni, se duse în bucătărie pentru a prepara cina.

Se hotărî să nu-i pomenească nimic lui Jake. N-ar fi făcut decât să-l înfurie. Fuseseră pașnici unul cu altul după seara aceea, pașnici și reținuți. Ea își respectase hotărârea de a-i da mâncarea pe o tavă lăsată pe verandă, dar imediat ce termina de mâncat, în fiecare seară, Jake pleca în oraș. Banner nu voia să se gândească ce făcea acolo. Se ducea la saloon? Se întâlnea cu Dora Lee? Nu adormea niciodată până la întoarcerea lui.

Cel puțin nu se mai certau. Apariția lui Grady nu merita să stârnească mânia lui Jake și n-avea nici un rost să-i spună. Era sigură că Grady nu va avea obrazul să se întoarcă.

Dar el o făcu. În ziua următoare. Cam la aceeași oră. Mai târziu Banner se întreba dacă intenționat venea când știa că e singură, când toți erau plecați la lucru. De data asta bătu la ușa din dos. Când o deschise, fu întâmpinată de un buchet de flori.

Banner privi florile, dar nu le luă.

— Ți-am spus să nu te mai întorci.

— Pot să intru?

— Nu. Pleacă. Am crezut c-ai înțeles dar...

— Te rog, Banner.

Banner îl privi atentă. Se schimbase. Fața lui nu mai era drăguță, copilăroasă, curată, deschisă și onestă. În jurul gurii și în ochi se citea o anume oboșală pe care n-o mai văzuse până atunci. Arăta cam jegărit. Schimbările erau subtile, dar clare.

Se simțea cuprinsă de milă. Suferise și el la fel ca ea? Imposibil. Bărbații ies din scandalurile astea nevătămați. Așa spusese Lydia.

Poate din milă sau din dorința de a părea că nu-i e frică de el, îl -lăsă să intre. Grady trecu pragul timid. Nu fu invitat să ia loc. Ținu florile stângaci, apoi se aplecă și le puse pe masă.

— Banner, știu că mă detești.

— Nu te detest. Nu simt absolut nimic pentru tine. Sentimentele mele pentru tine au murit în clipa când am aflat de infidelitatea ta.

Grady își privea pantofii. S-o ia naiba. Îi displăcea să facă pe micuțul neajutorat, să vină la ea ca un păcătos. Le-ar fi spus bucuros Coleman-ilor să

ia primul tren și să se ducă la dracu', dar putea să aibă nevoie de ei mai târziu. Ultimele două săptămânifuseseră cele mai rele din viața lui.

Întâi trebuise să se prefacă șocat, dacă nu îndurerat, de focul care distrusese casa lui Burns și îi ucisese pe acesta și pe fiica lui. Urmase apoi calvarul cercetărilor. Acestea începuseră exact când sperase că nu vor mai fi. Focul și decesele fuseseră considerate accidentale, dar nu-i plăcuseră privirile piezișe aruncate de șerif și de toți ceilalți din oraș, spre el.

Avea nevoie de alianța cu respectabilii și puternicii Coleman-i. Dacă se împăca cu ei, orașul îl va accepta din nou. Afacerile lui erau încă solide și prospere, dar oamenii nu-l mai respectau. Pe fețele lor se citea disprețul.

Și, în plus, voia acel pământ acoperit cu păduri pe care îl deținea acum Banner Coleman. Pentru a pune mâna pe el trebuia să se umilească în fața ei. Trebuia să pară un om sfârșit. Femeilor le place să fie în postura de a-i ierta pe bărbați. Nu puteau rezista să nu aibă această superioritate asupra lor. Banner nu era o excepție. Putea băga mâna în foc.

— Banner, ceea ce s-a întâmplat la biserică a fost un coșmar. Mi-a părut mai rău pentru tine decât pentru mine, pentru că știam prin ce chinuri treci, ce crezi despre mine...

— Ai aruncat rușinea asupra mea și a familiei mele în fața întregului ținut.

— Știi...

— Asta nu-i ceva ce se uită și se iartă prea curând, Grady.

— Dar sper că, în timp, ai s-o faci, spuse el, cu un accent de sinceritate. După ce-ți voi explica despreWanda.

— Nu vreau explicații, ia-ți adio și pleacă.

— Te rog, Banner, ascultă-mă.

Grady își umezi buzele și făcu un pas spășit înainte, cu mâinile întinse, implorator.

— M-a impresionat teribil moartea ei și a copilului, dar... dar mă simt ca un om care a fost condamnat pe viață și tocmai a fost eliberat. Sunt sigur că-ți dai seama că o fată ca Wanda nu însemna nimic pentru mine.

— Te-ai culcat cu ea! țipă Banner.

Grady lăsă capul în jos.

— Știi, știu. Crede-mă, am regretat asta cu fiecare suflare. N-am făcut-o decât o dată. Jur. Doar o dată, minți el. Și nu a fost... în sfârșit, aia nu se poate numi că „am făcut dragoste”, ci cu totul altfel. Nu cred c-am fost eu tatăl copilului – mă rog la Dumnezeu să nu fi fost – dar n-aveam cum să dovedesc.

— Toate astea n-au nici o importanță. Important e că m-ai trădat pe mine și dragostea pe care pretindeai că mi-o porți.

— Știi că e greu pentru tine, ca femeie, ca doamnă, să înțelegi genul ăsta de pasiune.

Își ținea încă ochii plecați așa că n-o văzu pe Banner pălind.

— Așa se întâmplă uneori, Banner. Înainte de a-ți da seama ce se întâmplă, ai comis ceva regretabil.

Când Grady riscă să-și ridice capul pentru a evalua efectul confesiunii lui, Banner nu se mai uita la el, ci privea pe fereastră pe deasupra chiuvetei.

— S-a petrecut atât de repede, continuă el, luând tăcerea ei drept acceptare. M-am dus acolo să iauniște whisky. Era singură. Ea... poți să-ți imaginezi cât era de îndrăzneată. Tocmai mă despărțisem de tine. Te doream atât de mult... Și când Wanda... Mi se părea că tu ești cea pe care o sărutam. Numai că ea nu s-a rezumat la atât. A continuat cu tot felul de mângâieri. Știu că n-ar trebui să-ți vorbesc de astfel de lucruri, dar m-a mângâiat prin locurile intime, spunându-mi lucruri care...

— Te rog, șopti Banner, strângând marginile chiuvetei atât de tare, încât o dureau degetele, încetează!

Auzea în minte, ca pe o litanie, felul în care se ruga ea însăși de Jake s-o ia. Îl implorase, argumentase, se gudurase pe lângă el, folosise toate mijloacele imaginabile, mergând până acolo încât să-i amintească până și de dragostea lui pentru mama ei. Lacrimi de regret îi umpleau ochii. Doamne, avea dreptate s-o disprețuiască atât. Exact cum o disprețuia Grady pe târfa lui.

— Ar trebui să fii bărbat ca să înțelegi, Banner. Când depășești o anumită limită nu te mai poți stăpâni. Bărbatul își pierde controlul. Mi-a fost silă de mine după aceea, nu-mi venea să cred c-o făcusem. Te doream numai pe tine. Te iubesc.

Banner își șterse lacrimile și Grady se însenină, crezând că erau pentru el. Când se întoarse spre el, îl întrebă:

— Ce vrei de la mine? De ce-ai venit aici?

— Vreau să te întorci la mine. Vreau să ne căsătorim...

— E imposibil.

Grady dădu din cap cu încăpățănare.

— Nu e. Dacă mă ierți. Banner, te rog, am făcut o greșală. O greșală groaznică. În cel mai rău moment al vieții mele. Te rog, nu mă condamna pentru totdeauna. Spune-mi c-ai să te răzgândești. Nu pot trăi fără tine. Te iubesc atât de mult.

Banner se gândea la cât puteau să sune de gol cuvintele lui. Nu mai mult decât acum câteva săptămâni, îl iubea așa cum spunea și el c- o iubește. Dar îl iubise într-adevăr? Ce simțea acum? Doar tristețe. Dragoste? Începea din ce în ce mai mult să creadă că vorba dragoste n-avea nici un înțeles. Se aplica unei diversități de emoții din lipsa altui cuvânt care să le cuprindă.

Cine era ea să-l judece pe Grady, pentru greșeala lui, când a ei fusese la fel de mare? Grady îi trădase iubirea, da, dar nu-i trădase și ea pe cei care o iubeau? Pe părinții ei? Pe Ma, pe Lee și pe Micah? Chiar și pe Jake însuși?

Jake. Îl iubea. Poftim! Țasta era adevărul.

Îl iubise toată viața, fusese un sentiment de fericire care dospise în ființa ei, ieșise la suprafață și se revărsa de fiecare dată când îl vedea. Era o iubire totală, una pe care o putea exprima deschis.

Dar iubirea asta, asta era cu totul altfel. Nu-i adusese decât nefericire. Era înconjurată de taină. Nu putea fi dezvăluită.

Grady îi oferea o ieșire fără riscuri. Dacă se mărita cu el, ar trăi, dacă nu fericită, cel puțin mulțumită. Scăpa de zbuciumul ăsta care o făcea să dorească să-și smulgă inima pentru a nu i se frânge. Dar avea rezerve în legătură cu propunerea lui Grady. Nu mai era același tânăr sigur de el și de viitorul lui. Stigmatul faptului îl va urmări multă vreme. Scuzele lui păreaudestul de sincere, dar mai putea avea încredere în el? Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Grady spuse:

— Știu că-ți vine greu să mă crezi, dar tot ce ți-am spus e adevărat, Banner. Te ador. Ești tot ce mi-am dorit vreodată.

Banner se întrebă dacă ar fi la fel de dispus s-o mai ia de nevastă dacă ar ști că nu mai e virgină. Dacă Grady se schimbase, ea se schimbase și mai mult. Strălucitoarea, jucăușa Banner Coleman cu care se logodise, nu mai exista.

— Nu cred c-am putea vreodată să ne întoarcemla...

Grady ridică o mână.

— Nu-mi răspunde azi. Gândește-te.

Banner se simți brusc obosită, epuizată, gata să se prăbușească. Nu dorea decât să-l vadă plecat.

— Am să mă gândesc. Am nevoie de timp.

— Înțeleg.

Își adună destul curaj pentru a-i lua mâna și a o duce la buze. I-o sărută tandru înainte de a-i da drumul. Mâna ei căzu moale pe lângă corp, atârând fără vlagă.

— N-am să renunț, Banner, până nu spui da. Se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă. Banner se prăbuși pe un scaun, își îngropă fața în mâini și plânse. Din ziua petrecerii și a acelei după-amieze de dinaintea ei, își reținuse lacrimile înapoia unui baraj de voință. Acum ele răbufniră în valuri fierbinți, sărate. Ce simplă ar fi fost viața dacă cununia s-ar fi desfășurat normal. Ar fi fost acum măritată și fericită fără să fi aflat de aventurile lui Grady cu Wanda Burns sau cu altele. Ea și Jake ar fi rămas prieteni. N-ar exista această animozitate între ei. Cum de putuse să se autoconvingă că mersul la el, în grajd, în noaptea aceea, era o rezolvare a problemei? Cum?

Își ridică brusc capul când auzi pașii lui Jake la ușa din spate. După o scurtă bătaie, acesta deschise ușa și o strigă. Banner își întoarse fața, dar nu înainte ca el să-i vadă lacrimile pe obraji.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Ai plâns?

Traversează camera, cu pintenii sunând și se lasă jos lângă scaunul ei.

— Nu.

— Ba da. Pe mine nu mă minți.

Își dădu pălăria pe spate și o șuviță de păr blond îi căzu pe frunte. În timp ce inima i se răsucea de dragoste, fața i se strânse.

— O, Jake.

Și deodată se pomeni în brațele lui cu fața ascunsă în golul dintre gât și umăr. Lacrimile ei îi udau gulerul, mâinile ei se strângeau și se desfăceau pe spatele lui.

Jake își îngropă fața în părul ei. Mâinile lui se desfăcură larg pe șoldurile ei, trăgând-o mai aproape, lipind-o de el cât mai strâns posibil. N-o îndepărtă decât după ce plânsul ei se opri și suspinele ei deveniră mici sughițuri înăbușite în baticul de la gâtul lui.

Abia atunci o prinse cu mâinile de partea de sus a brațelor și o ridică de la pieptul lui pentru a-i privi fața.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Cred că am alergie la polen.

Jake privi florile.

— N-ai avut niciodată când erai mică.

— De unde știi? Erai plecat. Întotdeauna plecai și mă părăseai.

Ochii lui se fixară pe gura ei și rămaseră acolo. Chiar și când își duse o mână la gură și își scoase mânușa cu dinții lui albi, puternici, nu-și luă ochii

de la gura ei. Își puse degetul mare peste buzele ei, vertical; îl mișcă într-o parte, reveni încet la centru, apoi îl mișcă în direcția cealaltă.

— Îmi parerău, Banner. Îmi pare rău pentru fiecare dată când te-am părăsit, pentru fiecare jignire, iartă-mă, Banner.

Își puse mâna pe obrazul ei. Cealaltă mână îi înconjură mijlocul și o atrase spre el, lipind-o cu sâni de pieptul lui. Atunci își coborî capul și își apăsă buzele pe buzele ei.

Trupul ei fu străbătut de un tremur de emoție, o undă de șoc a plânsului din urmă cu câteva clipe. Brațele ei se ridicară în sus pe sub ale lui, mâinile se uniră pe spate cu degetele apăsate pe șira spinării.

— Cine te-a învățat să săruți, Banner? Întrebă el o clipă mai târziu.

— Tu.

— Eu nu te-am învățat așa. Deschide gura.

— Nu vreau să mă consideri și pe mine o târfă ca femeia Watkins sau un flirt ca Dora Lee.

— Te rog, pentru Dumnezeu! suspină el, sărută-mă ca lumea.

Dar preluă el inițiativa. Își trecu limba peste buzele ei, cu atâta convingere, încât se desfăcură singure. Îi înclină capul pe o parte și continuă, lăsând limba să pătrundă în interiorul gurii ei, răsucind-o în toate direcțiile pentru a-i atinge fiecare colțisor.

Îi eliberă gura, dar nu-i dădu drumul. Banner se lăsă moale în brațele lui, sprijinindu-se de el. Jake îi culese cu buzele ultimele lacrimi de pe obraji și o sărută pe vârful nasului. Se adulmecau. Și totul era plin de pace. Și răscolitor. Și minunat.

— De ce plângeai, Banner?

— Nu ți-am spus? Din cauza alergiei la polen, spuse ea, zâmbind cu obrazul lipit de al lui.

Jake își adânci degetele în părul ei, îl ridică și îi prinse lobul urechii între dinți. Suspiniul ei îl făcu să zâmbească.

— Cine te pune să culegi flori, dacă ai așa ceva?

— Nu le-am cules eu.

— Atunci de unde sunt?

— Mi le-a adus Grady.

Capul lui Jake zvâcni brusc înapoi. Secundele treceau grele în timp ce o privea. Încet, își îndreptă genunchii și se ridică în toată înălțimea lui. Își scoase pălăria, care îi rămăsese pe cap în timpul îmbrățișării și o izbi de pulpa lui acoperită cu șorțul de protecție, dând naștere unui nor de praf.

— Sper că am auzit greșit.

— Mi le-a adus Grady, repetă ea, detestând expresia de încordare de pe fața lui.

— Grady Sheldon?

Tonul lui vesel, plăcut, era contrazis de tensiunea care emana din el. Banner se ridică de pe scaun.

— Da, Grady Sheldon.

Temperamentul lui Jake luă foc. Își azvârli pălăria în cuierul de lângă ușă și se întoarse spre Banner cupumnii strânși, înfiți în șolduri.

— Și l-ai lăsat să intre?!

Atitudinea lui, Inflexiunea vocii, expresia de pe chipul lui, toate îi spuneau lui Banner că e neînchipuit de proastă. Ceea ce o deranjă profund.

— De ce nu? întrebă ea, mergând la chiuvetă din lipsă de alt răspuns și inutil începu să pompeze apă în ea, furioasă.

— De ce nu?! „urlă Jake făcând să zăngăne ferestrele.

— Da, de ce nu? Cândva eram logodită cu el, nu?

— Da, îmi amintesc, spuse el, apropiindu-se de chiuvetă.

Își scoase și cea de-a doua mână și o aruncă pe masă lângă cealaltă.

— Și-mi mai amintesc că a primit un glonte în umăr în ziua căsătoriei pentru că a lăsat-o gravidă pe fata aia împuțită.

Banner se răsuci spre el.

— Ai un mod foarte ciudat de a pune problema, spuse ea sarcastic.

— Ce-o fi fost în mintea ta de l-ai lăsat să intre fiind singură?

Acum că Jake îi atrăsese atenția, își dădu și ea seama cât de nesăbuită fusese. Lee îi povestise mai târziu că Ross îl amenințase pe Grady în biserică. Un om atât de mândru cum era Grady, nu putea privi asta cu ușurință. Ce făcea dacă în loc de iertare, Grady ar fi urmărit răzbunarea? Dar n-o făcuse. Chiar dacă avea unele regrete că-l lăsase să intre, i-ar fi spus oricum lui Jake. Îl privi cu o detașare rece.

— Îi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Mi-a cerut să mă mărit cu el.

Jake o privea mut, nevenindu-i să creadă. În cele din urmă scutură din cap și râse fără veselie.

— Sper că nu l-ai luat în serios.

— S-ar putea s-o fac.

Ochii lui Jake se îngustară, periculoși. N-avea încredere deloc în Sheldon. După aprecierea lui, focul care îi ucisese pe Wanda și pe tatăl ei prea venise la timp. Cum se stărnise era încă un mister. Îl urâse pe nemernicul ăla din clipa în care îl văzuse în biserică. Știuse imediat că Sheldon nu era bărbatul

potrivit pentru Banner. Întotdeauna îi disprețuise pe nenorociții ăștia nestatornici, ascunși și ambițioși ca Sheldon.

— Te-a amenințat cu ceva nemernicul ăla?

— Nu!

— Dar ce-a spus?

— Asta mă privește.

— Nu face pe deșteapta cu mine, domnișoară Coleman. Ross l-ar ucide pe Sheldon fără somație dacă ar ști că-ți dă târcoale.

— Iar tu ai fi în stare să dai fuga la River Bend ca să-i raportezi.

Dezgustul se răspândi pe fiecare părticică din fața lui bătută de vânt.

— Nu sunt un turnător, Banner, iar tu nu ești un copil.

— Așa e. Nu sunt. Și sunt liberă să accept flori de la oricare bărbat vreau. Tu ești șeful de echipă de la Plum Creek. Apelez la sfaturile tale în probleme de afaceri, dar păstrează-ți părerile despre viața mea personală pentru tine. Până când ți le cer eu.

Jake nu știa dacă s-o strângă de gât sau s-o sărute.

Era încă prea furios să facă una sau cealaltă. Își luă mănușile, smulse pălăria din cuier și ieși trântindușă.

Pintenii lui se roteau furioși în timp ce străbătea curtea, cu pământul ei bătătorit. În ritm cu pintenii se auzeau și înjurăturile lui.

Copil răsfățat ce era! Habar n-avea ce e bine pentru ea. Nu era capabilă să vadă un lucru bun nici dacă o ciupea de fund. Nu-și dădea seama că el nu făcea altceva decât să încerce s-o protejeze de vulpoi ca Sheldon și seducători ca Randy.

„Și afurisită să fie dacă nu-l sărutase cu spurcatele alea de flori de la Sheldon pe masă!”

De ce îi păsa lui de asta, habar n-avea. Îi promisese lui Ross că va avea grijă de ea. Foarte bine. O să aibă. Dar n-o să fie vina lui dacă vreun neisprăvit ca Sheldon puneă iar mâna pe ea. Categorie nu. Dacă dădea de dracu, era exact ce merita.

Cu toate astea, știa perfect de bine că l-ar ucide pe Grady Sheldon, mai curând decât să-l lase s-o atingă.

Capitolul treisprezece

Ochi reci, cenușii parcurseră coloana de cifre din registru și rămaseră încântați de totalul din josul paginii. Cifra arăta un profit considerabil. N-au decăt să mărșăluiască susținătorii bisericii cu pancartele lor stupide care promiteau chinurile iadului și mânia lui Dumnezeu. Predicatorii n-aveau decăt să propovăduiască focurile iadului și cazanul cu smoală. La *Grădina Edenului* lucrurile mergeau cum nu se putea mai bine.

Cineva bătu la ușă. Priscilla privi micul ceas de aur de pe birou. Era ora la care trebuia să apară DubAbernathy.

— Intră.

Meticuloasă, încuie registrul în sertarul de jos al biroului. Era bogată. Nimeni nu știa cât de bogată și nici nu trebuia să știe.

Dub intra întotdeauna la fel de repede și de brusc ca și primul vânt rece de toamnă. La fel făcu și azi, dar se întoarce și închise încet ușa în urma lui ca să nu le trezească pe târfele care dormeau la etaj.

Se întrebese întotdeauna cum putea Priscilla să reziste, cu programul pe care și-l impusese. Stătea trează până la ore târzii din noapte când se închidea *Grădina Edenului*. În timp ce crupierii și prostituatele dormeau până după-amiaza, ea lucra la hârțoage și se ocupa de clienții ei personali. Dub știa că nu era singurul ei client, deși numărul favoriților era destul de restrâns.

Nu era surprinzător că saloon-ul Priscillei era cel mai înfloritor din oraș. Atâta abnegație merge mână în mână cu succesul. Dub era el însuși veșnic nemulțumit cu ceea ce avea, veșnic dornic de mai mult, și era capabil să recunoască genul ăsta de lăcomie și când îl întâlnea la alții.

— Priscilla scumpă...

Își lăasă pălăria cu boruri tari și bastonul pe fotoliul cu tapițeria din satin, de lângă ușă, și avansă spre ea.

Salutul Priscillei fu vizibil mai rece decăt de obicei.

— Bună, Dub.

Bărbatul traversă camera ca s-o cuprindă în brațe și s-o sărute lung și apăsător. Astăzi însă ea îi evită îmbrățișarea, ducându-se spre bufet și turnându-și undeget de whisky într-un pahar.

— Bei?

— Normal.

Sesiză rezerva ei, știa motivul și înjură în gând. Legătura asta devenea o complicație. Îi plăcea Priscilla și mai ales ceea ce făceau în pat, dar curând va trebui probabil să caute pe altcineva.

O văduvă foarte atrăgătoare venise de curând în oraș. Locuia singură într-o zonă liniștită, într-o casă confortabilă, înconjurată de un gard cu stâlpi albi. Nu mai mult decât ieri venise la bancă să-l consulte în legătură cu problemele ei financiare. Femeia era abordabilă. N-o fi având ea rafinamentul sexual al Priscillei, dar putea fi instruită. Și nu sunt văduvele moarte după afecțiune? O poveste de genul ăsta nu i-ar crea atâtea complicații, ceea ce însemna un punct important în favoarea văduvei.

Priscilla îi dădu lui Dub un pahar de whisky și își mai turnă și ei, apoi se îndreptă spre dormitorul din dosul biroului. Dub o urmă ca un cățel credincios.

— Săptămâna trecută ai lipsit, spuse ea, agale, controlându-și înfățișarea în oglinda de deasupra toaletei.

— Regret, scumpo. Am avut o ședință cu Consiliul de administrație. N-am avut ce face și a trebuit să mă duc. N-am mai avut când să te anunț. Sper că nu ți-ai făcut griji.

— Nu, spuse ea cu ochii la propria ei imagine în oglindă. Te-am trecut doar pe nota de plată.

Zâmbi, dar zâmbetul ei nu ajunsese până la ochi.

Dub își reprimă la timp iritarea și întrebă umil:

— Ești supărată pe mine?

Priscilla se întoarse cu fața la el. Își lăsase părul liber pe umeri și purta o rochie de satin albastru; mânecile ei bufante îi cădeau peste încheieturile mâinilor în cascade de dantelă gri. Satinul se mula pe corpul voluptuos de dedesubt. Prin deschizătura din față a rochiei se vedea o coapsă ademenitoare.

— Nu supărată, Dub. Dezamăgită. Ultima oară când ai fost aici mi-ai promis că mă aperi de fanaticii ăștia religioși.

— N-am promis.

— Dar aproape. Credeam că poți stăpâni opinia publică.

— Ce poate face un singur om contra unei gloate?

— Gloatele sunt ca oile. Merg unde sunt conduse, îndreaptă-i spre altceva.

Distrage-le atenția de la *Ogorul Iadului*.

— Și cum să fac asta?

— Te privește.

Se plimba prin cameră dând din cap.

— Nu ți-am cerut niciodată vreun serviciu, Dub. Și nici acum n-o fac. Tot ceea ce vreau e să-mi văd de treburile mele ca orice alt cetățean. De ce sunt eu altfel decât brutarul, măcelarul, lumânărarul? De ăștia de ce nu se leagă nimeni? Întrebă ea întinzând un deget spre el. Și pun zălog încasările mele de săptămâna viitoare că nu sunt atât de cinștiți în afacerile lor cât sunt eu.

Dub se așeză obosit într-un fotoliu și își frecă ochii. Era ultimul lucru care-i lipsea pe ziua de azi. Se fofilase de la treburile băncii în speranța unei tăvăleli.

— Nu pot. Are adepți și numărul lor crește. Te-am prevenit în privința lui. Îl presează pe șerif. Mai devreme sau mai târziu șeriful va trebui să ia măsuri. Predicatorul ăla are electoratul de partea lui și anul ăsta sunt alegeri. Dacă va fi nevoie să închidă *Ogorul Iadului* și să stopeze toate afacerile din zona asta a orașului, o va face pentru a ieși în alegerile de la toamnă. Șeriful are ambiții mari.

— E un escroc. Vine aici aproape în fiecare seară ca și cei pe care-i bagă la zdup.

— Știu, spuse Dub, răbdător. Și tu de asemeni. Dar ei – făcu un semn din cap spre oraș – nu știu. Sau dacă știu, nu le pasă atâta timp cât el menține ordinea.

— Rahat! spuse Priscilla printre dinți.

Se așeză din nou pe taburet cu picioarele încrucișate. Rochia se desfăcu pentru a face loc pulpelor. Papucul ei de satin albastru cu toc înalt și pene de egretă pe bombeu se mișcă în sus și în jos ca un pendul furios.

Dub era excitat de lungimea și forma piciorului ei. Începea să se plictisească de această conversație. Nu pentru asta renunțase la programul lui încărcat.

Ochii lui rătăciră în sus pe piciorul ei până la brâu, apoi spre sânii care tremurau agitați. Sfârcurile erau ridicate și tari. Bărbăția lui creștea cu fiecare secundă.

— Scumpo, spuse el, pe un ton conciliant, știu că ești supărată...

— Și pe bună dreptate.

— Fac și eu ce pot.

— Dar nu îndeajuns.

— Am să mă străduiesc mai mult, se repezi el.

Începea să-și piardă răbdarea. Cum îndrăznească asta să-l ia din scurt, pe el Dub Abernathy, cu atâta lipsă de respect? Văduva aia drăguță fusese blândă ca o mieluşea când venise în biroul lui ieri. Vorbise blând, plângând în tăcere, se uitase la el cu ochii umezi, plini de respect și teamă.

— Hai, Priscilla, vrei să pierdem ora asta de libertate cu discuții? spuse el, ținându-și buzele ca un copil.

Fasoanele lui n-o impresionau pe Priscilla. Dub era abil și se pricepea să manipuleze oamenii, iar ea știa asta. Știa de asemeni că dacă avea de ales între a se proteja pe sine sau pe ea, mintea lui n-ar fi ezitat nici o clipă. Asemenea lipsă de loialitate egoistă nu făcea decât să dovedească o dată în plus că o fată trebuie să se protejeze singură. Dacă mai ieșea și puțină plăcere din asta trebuia să se considere al dracului de norocoasă. Se ridică încet în picioare. Degetele ei apucară capetele cordonului, traseră până când acesta căzu și rochia se desfăcu. Era complet goală pe dedesubt. Cu o mișcare senzuală a umerilor făcu să-i alunece rochia în jos de-a lungul trupului și să cadă la picioarele ei.

— Nu vreau să mă cert cu tine Dub, dar am înțeles ce vrei să spui. Vizitele tale sunt prea prețioase și prea scurte pentru a irosi timpul cu probleme de afaceri.

Își lăsă mâinile să alunece în jos pe corp, pe pulpe, trecându-și vârful degetelor prin părul dintre ele.

— Poate ar trebui să vii eu la bancă pentru a discuta afaceri.

Dub își luă privirea de la pântecul ei. Priscilla fu încântată de paloarea bruscă a obrazilor lui. Dub scoase un râs scurt și se foi pe fotoliu.

— Știm amândoi că asta nu se poate, spuse el, zâmbind plictisit, neștiind dacă s-o ia în serios sau nu.

Priscilla făcu câțiva pași mărunți.

— Atunci ai face bine să mă scapi de predicatorul ăsta ca să nu mai pierdem timpul cu discuții despre afaceri când vii aici.

Ajunsesese acum exact în fața lui. Dub întinse mâna și îi mângâie sânii, pântecul și pulpele.

— Ce zici, Dub, mă ajuți?

— Sigur, Priscilla, sigur. Poți conta pe mine în privința asta. Te-am sprijinit întotdeauna, nu?

— Da. Să nu mă dezamăgești de data asta.

— Nu. Poți fi sigură, mormăi el, cu fața lipită de pântecul ei în timp ce mâna îi aluneca în sus printre pulpe.

— Bine, am încredere în tine, spuse ea, în timp ce îi desfăcea nasturii cu îndemănare.

Scoase un șuier de surpriză când degetele i se strânseseră pe carnea lui.

— Ești atât de vânjos!

Cu ochii strâns închiși, dinții dezgoliți și încleștați, Dub mormăia incoerent. Argumentele și promisiunile lui se topiră toate sub masajul mâinii ei îndemânatice. Se simți purtat până în ceruri de unul din cei mai iscușiți îngeri ai lui Satan.

— Lee! Micah!

Banner alergă plină de bucurie să-i îmbrățișeze. Îl urmaseră pe Jake prin ușa din spate, în bucătărie.

— Nu mă așteptam să vă văd în seara asta.

— Ai destulă mâncare și pentru noi?

— Ne descurcăm.

Era încântată să-i vadă. Trupurile lor lungi, osoase, păreau să-i micșoreze bucătăria, dar zarva și hărmălaia care-i însoțea era binevenită. Casa fusese prea liniștită în ultimul timp.

— Ne-am hotărât să ajungem aici pe lumină ca să putem vedea, spuse Lee, după ce o sărută pe obraz.

Micah se lăsă arogant pe un scaun.

— Trebuie să ne dăm și noi părerea despre locul ăsta, păi nu?

Banner se repezi spre el și încercă să-i zboare scaunul de sub fund cu un șut dat picioarelor din spate ale scaunului. Micah fu mai iute ca ea și lăsă scaunul în jos înainte ca ea să-l fi putut dezechilibra.

— Simte-te ca acasă Micah, îl tachină ea.

— Păi, așa o să și fac, n-avea teamă.

Cu un aer degajat își atârnă un braț de spătarulscaunului și privi în jur.

— Ia loc, Lee.

Brusc Banner se simți timidă și nervoasă. Nu gătise niciodată pentru altcineva decât pentru Jake. O s-o ia băieții peste picior?

— Și tu, Jake, ia loc, spuse ea, întâlnindu-i privirea o clipă, pentru prima oară de când intrase în casă. Cina e gata.

— Mulțumesc.

— Ia să vedem. Mai trebuie încă două scaune.

Se întoarse repede și se duse să le aducă. Ea și cu Jake nu prea mai avuseseră ce să-și spună din ziua în care Grady venise s-o vadă. Nu-i scăpase din vedere faptul că Jake stătea mai tot timpul pe lângă casă, făcând treburi care îi permiteau s-o țină sub observație.

Vorbise serios. Avea de gând s-o ferească de Grady. Banner era supărată, dar și recunoscătoare; supărată de vigilența lui neobosită și recunoscătoare că nu trebuia să mai dea ochii cu Grady prea curând. Indiferent de ceea ce-i

spusese lui Jake sau lui Grady, nu voia să se mărite cu el și spera să amâne răspunsul cât mai mult posibil.

— N-am decât o tocană de văcuță, spuse ea, scuzându-se în timp ce se apropia de masă cu un castron de porțelan din care începu să pună în farfurii. Dar e rețeta lui Ma și știm cu toții că nimeni nu se pricepe la asta mai bine ca ea.

Lee luă o îmbucătură zdravănă și după ce o plimbă prin gură, scoțând sunete înăbușite și suflând printre buze pentru că era prea fierbinte, spuse:

— E bună, fetițo.

— Nu-i rea deloc, zise și Micah, făcându-i un semn cu ochiul pentru a-și întări spusele.

Jake nu zise nimic. Începu să mănânce mecanic. Banner aduse turta din făină de porumb, bucuroasă că crescuse bine. Crusta era aurie, iar miezul era deschis la culoare și granulos, nu ca o pastă. Ma îi promisese că rețeta nu dădea niciodată greș.

Banner se așeză și ea la masă, dar abia reușea să mănânce printre hohotele de râs. Lee și Micah știau o mulțime de povești incredibile și adevăruri parțiale, ca de obicei. O delectară cu o mulțime de întâmplări, jurând că sunt adevărate, deși ea se îndoia serios de asta.

Era atât de bine să râdă. În majoritatea serilor, Jake era taciturn. Purtau conversații anoste despre fermă și nimic altceva. Nu se mai ducea în oraș după căderea nopții, dar Banner știa că asta se datora faptului că voia să-l împiedice pe Grady s-o mai viziteze.

Se terminase și cu săruturile drăgăstoase ca atunci când o găsisse plângând. Era ca și cum sărutul acela nici n-ar fi existat. Erau extrem de atenți să nu se atingă unul pe altul.

— N-am nici un fel de desert în afară de dulceața de afine de anul trecut.

— Mie îmi ajunge, spuse Micah, tăindu-și încă o bucată din turta de mălai.

— Și mie.

— Dacă m-ați fi anunțat că veniți la cină în loc să picați așa pe neașteptate, spuse Banner, cu ironie falsă, ați fi fost mai bine primiți.

— E vina mea.

Jake dădu farfuria la o parte și își împinse scaunul înapoi.

— I-am întâlnit pe băieți la râu și le-am spus să vină în seara asta. Ne va fi mai ușor să pornim mâine dimineață dacă ei sunt deja aici.

Banner se întoarse din cămară cu borcanul de dulceață.

— Să plece unde?

— Ne ducem la Fort Worth ca să aducem vitele alea, spuse Lee, emoționat. Nu ți-a spus Jake?

Ochii ei se întoarseră spre Jake.

— Cred c-a uitat să-mi spună.

— Ți-am spus în seara când a fost petrecerea.

— Dar nu și când.

— Mâine e ziua cea mare! exclamă Micah punând o lingură de dulceață pe felia de turtă. O să facem un tăm...

— Micah!

Lee își roti ochii prevenitor spre Banner.

— Un tămbălău? întrebă ea, dulce.

Micah înghiți fără să mestece.

— Voiam să spun doar că...

— Lasă, știu ce-ai vrut să spui, Micah. Nu sunt proastă. Poate Jake o să vă facă cunoștință cu Priscilla Watkins.

Lee scăpă lingura exact când voia să ia dulceață. O privi pe sora lui cu ochii mari.

— Ai auzit de ea?

Banner se uită nevinovată la Jake, ale cărui sprâncene se încruntaseră.

— Jake mi-a povestit o mulțime de lucruri despre ea. Fumează țigări de foi.

Ambii băieți întoarseră capul spre el întrebători. Jake făcu un gest neglijent cu mâna.

— Face presupuneri.

Banner râse.

— Ei bine, poate am s-o cunosc și eu pe celebra Priscilla Watkins. Cât timp stăm?

Fără să miște nici un alt mușchi din corpul său, ochii lui Jake se întoarseră spre ea.

— Micah, Lee și cu mine o să stăm câteva zile.

— Și eu?

— Tu nu mergi.

Banner își tamponă atentă gura cu șervețelul, îl împături și îl puse pe masă lângă farfurie. Când își ridică ochii, în ei se citea tot atâta hotărâre ca și în ochii albaștri pe care-i întâlniră.

— Ba am să merg.

Un singur mușchi tresări în falca lui Jake. În rest, rămase complet nemișcat.

— De data asta, nu, Banner.

— De data asta ca și de oricare dată când am să vreau.

Vocea ei avea o nuanță clară de iritare.

— Noi... trebuie s-o luăm din loc, spuse Micah.

Se ridică de pe scaun prea repede și îl răsturnă pe podea. Înjurând, se aplecă să-l ridice.

— Da, mai avem niște treburi, zise și Lee. Hai, Micah, pauza s-a terminat.

Porniră amândoi spre ușă stângaci, mormăind.

— Trebuie să-mi scutur bine pătura de sub șa și...

— Și... da, ce mai avem de făcut, Lee?

Lee îl împinse pe Micah afară pe ușă.

— O să ne așternem patul în grajd. Ne vedem mâine dimineață, spuse el peste umăr.

Mica lor scenă comică le scăpă complet lui Banner și lui Jake care se uitau unul la altul ca doi luptători de elită din colțurile opuse ale ringului.

— Am să merg.

— N-ai să mergi.

— Așteaptă și-ai să vezi.

— N-am să car după mine o femeie la Fort Worth ca să cumpăr vaci, înțelege, Banner.

Banner sări de pe scaun ca o săgeată.

— Asta e ferma mea. Nu crezi că ar trebui să fiu consultată înainte de a te duce și a cumpăra vaci?

Jake se ridică de pe scaun în același mod.

— Te-am consultat.

— Nu mi-ai dat nici un fel de amănunt.

— Nici eu nu știu mai mult. Din seara petrecerii Ross a ținut legătura cu un intermediar. Mi-a stabilit o întâlnire pentru vineri. Poftim! Astea-s detaliile. Dar asta nu înseamnă că ai să mergi.

— O să ai nevoie de ajutor.

— Îi iau pe Lee și pe Micah pentru că n-am vrut să-i iau pe Jim, pe Pete și pe Randy de la treburile de aici.

Răspunsul îi veni în minte cu promptitudinea unui acrobat. Știa că era mai bine să se abțină, dar nu rezistă.

— Nu te-ai gândit că Randy va încerca să profite de mine în timp ce „mămica” e plecată?

Jake făcu un pas amenințător spre ea, cu o fațăaprigă.

— N-ai să stai singură aici. Ai să stai la River Bend cât sunt plecat. Am aranjat cu Ross și cu Lydia.

— Ei bine, poți să re-aranjezi, domnule Langston, pentru că eu merg la Fort Worth.

— Am cumpărat deja biletele.

— Sunt în stare să-mi cumpăr și singură bilet, spuse ea, scoțându-și bărbia în afară.

Jake își dădea seama că orice discuție cu ea era inutilă. Nu făcea decât s-o ambiționeze și mai mult, dacă asta se mai putea. Recurse la logică.

— E un oraș murdar, Banner.

— Am mai fost acolo.

— Când?

— Acum câțiva ani. Cu mama și cu tata.

— De data asta o să fie altfel. N-o să-ți placă. Nu e un loc pentru o femeie singură.

— N-o să fiu singură. Tu, Micah și Lee o să fiți cu mine.

— Nu tot timpul! strigă el.

Banner îl privi cu ochii pe jumătate închiși, suspicioasă.

— De ce insiști atâta să nu merg? Care-i motivul real? Nu-mi pasă ce-o să faceți voi acolo, odată ajunși. Dacă crezi că am de gând să te opresc de la băutura, poker sau femei, te înșeli.

— Poți fi sigură că n-ai să mă oprești.

— Atunci de ce strigi?

— Și tu strigi.

— De ce trebuie să te duci tocmai la Fort Worth ca să-ți satisfaci viciile? N-ai toate astea aici în Larsen? Nu de asta te duceai în oraș în fiecare seară?

— Da, de asta mă duceam, spuse el, ocolind un scaun și îndepărtându-l din drum, dar în ultimul timp n-am mai fost și ceea ce oferă Larsenul nu-i destul de sordid pentru gusturile mele.

— Nu-mi vine să cred!

Se uitară unul la altul bățioși, cu piepturile umflate atât de tare, încât aproape se atingeau. În cele din urmă Banner spuse hotărâtă:

— Merg.

Jake fu cât pe-acum să explodeze, dar știa că numai legând-o ar fi putut s-o oprească.

— Plecăm devreme, mârâi el.

— O să fiu gata.

Fără alt cuvânt, Jake ieși trântind ușa.

Banner avu grijă să nu se lase așteptată a doua zi dimineață. Se sculă devreme și se urcă în căruță înainte chiar ca Jake să-l scoată pe Stormy din grajd. Ea urma să mâne caii ducând în căruță puținele bagaje pe care le aveau.

Jake aruncă o singură privire, disprețuitoare, la rochia ei, inclusiv la pălăria cu voal de pe cap, apoi se îndepărtă fără ca măcar să-i spună bună dimineața. Dar Banner era prea emoționată pentru a-și strica buna dispoziție din cauza lui. Nu fu intimidată nici când cei trei cowboys se prezentară la lucru. Când îi anunță că se duce la Fort Worth, Pete se uită îngrijorat la Jake.

— Da? întrebă el, cu gura plină de tutun.

Tonul lui plin de îndoială spunea multe.

Jake dădu doar din umeri și se săltă în șa. Caii lor urmau să fie lăsați la un grajd din Larsen. Aveau nevoie de ei să mâne vitele acasă după ce se întorceau cu trenul.

Micah și Lee erau în formă și veselia lor era molipsitoare. Merșeră paralel cu căruța și o făcură pe Banner să râdă de trăsnăile lor. Doar Jake părea să se gândească la aspectele mai serioase ale călătoriei.

Gara orașului părea pustie la acea oră a dimineții. Jake coborî de pe cal.

— Mă duc să cumpăr bilet pentru Banner și să văd dacă trenul are întârziere. Apoi ducem caii și căruța la grajd și ne întoarcem pe jos.

Întrucât Lee și Micah discutau despre ceea ce aveau de gând să facă odată ajunși la Fort Worth, Banner se uită după Jake care se îndepărta. Era într-adevăr un tânăr impresionant, cu umerii lui lați și șoldurile înguste și cu acel mers lejer de cowboy. Își pusese hainele lui cele bune în desaga șei ca să le îmbrace când se va întâlni cu omul care intermedia vânzarea, dar pentru drum se îmbrăcase în hainele lui obișnuite de cowboy: apărători de piele, pinteni și toate celelalte. Îmbrăcămintea era curată, la fel și pălăria, pe care o scuturase de praf. Când intră în gară, o scoase. Razele calde ale soarelui își găsiră un culcuș bun în părul lui blond deschis.

Banner nu voia să se gândească la faptul că era cel mai chipeș bărbat pe care-l întâlnise în viața ei. Era încă supărată pe el chiar și numai pentru că se gândise s-o lase acasă. Și mai era și foarte dezagreabil.

Ar fi putut spune ceva despre rochia ei, care era cea mai la modă, cea mai bună pe care o avea. Corsajul stătea strâns pe sâni și pe talie. Mătasea de culoarea caisei îi avantaja tenul, iar mânușile împreună cu pălăria, ambele în

ton cu rochia, o făceau să apară feminină și frumoasă. Jake însă îi aruncase doar o privire ironică, mai tăioasă decât un cuvânt jignitor.

Trase de dantela din partea de sus a mănușilor. Avea oare de gând să se facă nevăzut și s-o viziteze pe Priscilla în timp ce se aflau la Fort Worth? Ce-ar putea face ca să-l împiedice? Și cum ar putea supraviețui durerii pe care i-o va produce asta?

Imaginea lui în brațele altei femei îi dădea greață. Va mângâia altă femeie ca și pe ea? O va săruta cu aceeași pasiune? Scene în care Jake făcea dragoste cu o femeie oarecare se succedau prin mintea ei una după alta. Încercă să scape de ele închizând strâns ochii.

Nu-l văzu ieșind din clădirea gării, înjurând și îndesându-și pălăria pe cap, dar Lee și Micah îl văzură.

— Ce naiba a pățit? întrebă Lee.

— Habar n-am, dar sper că nu pe mine e supărat, spuse Micah în șoaptă în timp ce Jake se apropia.

— Nenorocitul ăsta de tren nu circulă.

— Nu circulă? ziseră ei în cor, înainte ca Banner să întrebe:

— De ce?

— Grevă. Conflict de muncă. Muncitorii au blocat linia în diverse locuri de aici până la Dallas. Compania încearcă să evite violența și nu există alt mijloc de a-i îndepărta pe greviști decât cu arma. Așa că au suspendat activitatea până vor ajunge la o înțelegere. Fir-ar al dracului!

Izbi cu vârful cizmei în pământ ridicând în aer un nor de pietriș.

— Ce facem? întrebă Banner, ezitând.

— Să fiu al naibii dacă știu.

— Întâlnirea ta cu domnul...domnul...

— Culpepper, o ajută Jake.

— Da. Avem câteva zile până atunci, dar...

Brusc capul lui Jake se întoarse spre ei, în clipa în care îi veni o idee.

— Mergem călare. Băieți, vă deranjează să dormiți sub cerul liber? îi întrebă el pe Lee și pe Micah care rămaseră tăcuți și descurajați crezând că acea călătorie de vis era terminată.

— Pe noi nu. Este, Lee? spuse Micah, repede.

— Este!

— Bine, atunci, zise Jake, dând din cap hotărât, voi doi mergeți la magazin și cumpărați doar ceea ce avem nevoie. Conserve de fasole, niște slănină, cafea și un săculeț de făină. Nu uitați, o cutie de gloanțe. A, și ar mai trebui o

tigaie și o cafetieră ieftină. Nu ne trebuie pături dacă puteți dormi pe păturile de sub șa.

Băieții dădură din cap.

— Bun. La treabă. Ne întâlnim acolo în zece minute ca să încercăm. Cred că trebuie să mai luăm un cal, așa că mă duc la grajd.

Băieții se făcură nevăzuți. Nu se gândiră să-i spună la revedere lui Banner. Jake părea să fi uitat de ea, până când, răsucindu-se pe călcâie, aproape că se ciocni de ea. O prinse de umeri cu mâinile lui înmănușate.

— Banner, scumpo, aproape c-am uitat de tine. Poți să te întorci singură la River Bend?

— Bineînțeles.

— Perfect. Spune-le alor tăi ce s-a întâmplat. Am să primesc banii pe bilete înapoi pentru a acoperi cheltuiala de la magazin. S-ar putea să lipsim câteva zile mai mult decât am plănuit. Poate trenurile or să înceapă să circule până ne întoarcem. Șeful de gară zice că greva n-o să dureze mult. La revedere.

O atrase spre el și o sărută repede și apăsă pe gură. Dar Banner știa că el nici nu-și dăduse seama că făcuse asta. Încălecă pe Stormy și îi dădu pinteni în direcția grajdului de la celălalt capăt al străzii principale, fără să mai arunce nici o privire în urmă.

— ... atunci, până vineri seara, trebuie rezolvat totul și apoi veți putea să vă distrați.

Dinții lui Jake străluciră în lumina focului în clipa în care gura i se deschise într-un zâmbet larg.

— Cum vi se pare?

Micah făcu o tumbă pe spate în iarbă. Lee deschise larg ochii.

— Putem rămâne și sâmbătă seara?

— Sigur, spuse Jake, întinzându-se pentru a se rezema de șaua care servea și de pernă. Le aprobă cererea ca și cum ar fi fost un capriciu al bunăvoinței regale.

— V-am promis c-o să vă distrați, nu?

— Abia aștept să...

— Șșșșș!

— Ce-i? întrebă Lee, coborând vocea.

— Sss...

Micah îi făcu un semn cu mâna.

— Ce-i?

— Am crezut că aud pe „cineva acolo lângă cai, șopti Micah pe deasupra focului spre fratele lui mai în vârstă, Jake, care nu mai era adormit, ci atent la fiecare sunet.

Își lăasă mâna în jos și scoase Coltul cu șase focuri.

— Stați liniștiți, șopti el.

Toți trei, cu urechile ciulite, încercând să prindă orice sunet în afară de acela al vântului printre copaci și pocnetul lemnului uscat, rămaseră complet nemișcați.

Apoi auziră zgomotul de neconfundat al unor cizme pășind peste crengi uscate în timp ce intrusul se apropia. Trei perechi de ochi scrutau întunericul, toți deslușindu-l în același moment pe tânărul cowboy care păși în cercul de lumină al focului. Umbrele aruncate de flăcări dansau în jurul lui. Era îmbrăcat ca și ei, în blugi, și cămașă de lucru, o vestă și o basma la gât. Pălăria lui cu boruri largi îi ascundea trăsăturile. O mână albă, mică se ridică pentru a îndepărtapălăria. Un val de păr negru ca noaptea se revărsă peste o pereche de umeri, prea înguști pentru a fi ai unui băiat, indiferent de vârstă. O voce cunoscută, arogantă, feminină, ușor amuzată li se adresă din partea cealaltă a luminișului.

— Bună seara, domnilor.

Capitolul paisprezece

Jake sări în picioare.

— Ce dracu' cauți aici?

Banner îl ignoră și se apropie de foc, lăsându-se pe vine în fața lui.

— Hmm... Ce miros de cafea!

— Mâna lui Jake o prinse de braț și o ridică în picioare.

— Era cât pe-acți să trag în tine! îi strigă el, drept în față. De ce umbli așa pe furiș?

— Nu umblu deloc pe furiș! replică ea, eliberându-se cu o smucitură. V-am urmărit toată ziua. Să zicețimersi că n-a fost un tâlhar, un indian sau altceva. Ați fi morți cu toții.

Micah și Lee nu-și putură ascunde dezamăgirea. Le plăcea compania lui Banner, dar a lui Jake era de neprețuit. El era idolul lor. Ardeau de nerăbdare să cunoască puțin tumultuoasa viață de noapte din Fort Worth prin intermediul lui, iar acum apariția ei neașteptată avea, fără îndoială, să-i

strice tot cheful lui Jake de a-și face de cap. Nu voise s-o ia cu el încă de la început.

Totuși Lee admiră curajul surorii lui. Nici o altă fată pe care o cunoștea nu s-ar aventura singură la drum călărind toată ziua în felul în care o făcuse ea.

— Când te-ai hotărât să ne urmărești? întrebă Jake.

Banner puse desaga jos și, după o privirearuncată lui Jake, îngenunche pentru a scoate din ea o ceașcă de cafea.

— Eram deja hotărâtă. V-ați împrăștiat care încotro înainte de a vă putea spune că n-aveam de gând să mă întorc acasă din cauza unei mici neplăceri.

Sorbi din cafeaua pe care și-o turnase. Era apă chioară și avea un gust infect. Dar ea o bău de parcă ar fi fost nectar.

— O mică neplăcere? zberă Jake.

Furia nu-i scăzuse deloc, mocnea ascunsă; ca un vulcan activ care răbufnește frecvent, se exterioriza intermitent.

— Habar n-ai ce te așteaptă.

Banner îl ignoră total.

— V-am urmărit când ați ieșit din oraș, apoi m-am dus și am cumpărat niște haine mai potrivite cudrumul. Am lăsat căruța la grajd și am dus valiza împreună cu un bilet pentru mama și tata la poștă. O să-l găsească atunci când vor lua corespondența. V-am ajuns într-o oră.

Le povestise toate astea lui Lee și lui Micah, dar răspunse Jake.

— Te crezi grozav de deșteaptă, nu?

— De vreme ce am ajuns aici.

— Să nu-mi spui că nu te doare fundul ca dracu, pentru că eu știu mai bine.

— Nu știi nimic.

— Mâine o să ai bășici.

— Și ce treabă ai tu cu asta? i-o întoarse ea. Mă simt bine. Toată viața mi-am dorit să dorm sub cerul liber, dar nu mi s-a dat voie pentru simplul motiv că eram fată.

— Asta ar trebui să-ți spună ceva, zise Jake, tăios. De ce încerci mereu să te porți ca un băiat? Nu-i de mirare că logodnicul tău s-a dus în patul alteia.

— Jake!

Micah nu și-ar fi închipuit că fratele lui putea spune ceva atât de crud.

— De ce nu stă acasă ca alte femei, să gătească, să coasă, să croșeteze? N-are deloc comportament de femeie. Este... La dracu! termină el, furios și porni spre locul unde erau legați caii.

Lee și Micah se uitară nefericiți unul la altul apoi se întoarseră compătitori spre Banner. Se prăbușise la pământ după plecarea lui Jake. Fiecare mușchi îi trăda oboseala. Lee o bătu pe spate în timp ce Micah îi pasa o farfurie cu fasole făcută scrum.

— Până mâine dimineață o să-i treacă.

Dimineața însă Jake arăta negru și amenințator caun nor de furtună. Ca un general autoritar, dădu ordin să se ridice tabăra atât de devreme încât abia avură timp să înghită la repezeală ceva și să bea o ceașcă din cafeaua aceea oribilă, reîncălzită.

Avusese dreptate în privința unui singur lucru. Pe Banner o durea fundul ca dracu, dar nu se trădă cu nimic și se urcă în șa.

— De unde ai luat calul? întrebă Jake, venind lângă ea câteva minute mai târziu.

— L-am împrumutat de la domnul Davies, de la grajd.

Se aplecă și bătu calul pe gât.

— L-ai împrumutat? mârâi Jake. Eu a trebuit să-l cumpăr pe cel pe care l-am luat.

Banner îi aruncă un zâmbet radios. Malițiozitatea ei reieși doar în tonul mios al vocii.

— Atunci înseamnă că am și eu o trăsătură feminină, nu?

Dacă s-o fi uitat la Davies tot așa cum se uita la el acum, Jake n-ar fi fost surprins dacă cotoiul ăla bătrân i-ar fi făcut cadou calul.

Îl irita faptul că arăta atât de proaspătă și odihnită. Sperase că se va trezi cu încheieturile înțepenite și ochii umflați înconjurați de cearcăne! Dimpotrivă, ochii ațintiți asupra lui erau strălucitori ca întotdeauna și obrajii îi erau rumeni. Și n-ar trebui să stea călare atât de dreaptă. Era un chin pentru nasturii cămășii să nu se rupă peste sânii ei.

— Dacă nu ții pasul cu noi, ai să rămâi în urmă, oavertiză el, dând pinteni calului și lăsând-o să înghită praful în urma lui.

Supărarea lui Jake nu se domoli în cursul zilei. Merseră cât putură de repede, făcând o mică pauză la prânz să adape caii la un pârâu și să bea și ei însetați din bidoanele lor. Era o călătorie prin arșiță și praf, dar Banner nu se plânse. Mai curând și-ar fi tăiat limba. Toți mușchii o dureau. Părul îi era năclăit de sudoare sub pălăria pe care o purta ca să-i apere fața de soare. Știa că pistruii ei trebuie să fi înflorit ca floricelele într-o tigaie.

În timpul după-amiezei, trebuiră să meargă tot timpul cu soarele nemilos în față. Banner se ruga cerului să apară măcar un singur nor, doar atât de mare cât să acopere discul acela necruțător, dar nu apăru nici unul.

Chiar și băieții care s-ar fi dus și în iad dacă le-o cerea Jake, erau obosiți și nervoși în șeile lor.

— Hei, Jake, strigă Micah.

— Da?

— Uite o casă acolo pe deal.

— Și ce-i cu ea?

— Păi mă gândeam ce bine ne-ar prinde o apă rece din fântână.

Banner l-ar fi sărutat în clipa aia. N-ar fi spus că bidonul ei era gol nici dacă ar fi torturat-o cineva. Își simțea gâtul și gura uscate de câteva ceasuri.

Jake trase de frâul lui Stormy. Cu ochii pe jumătate închiși studie casa de pe deal.

— Bine. O să ne oprim să vedem cât sunt de primitori.

Băieții dădură pinteni și porniră în galop. Când Jake se uită la ea, Banner dădu din umeri ca și cum i-ar fi fost complet indiferent și porni la pas pe deal în sus.

Fermierul tocmai spărgea lemne. Era o casă modestă dar bine gospodărită. Exista un grajd, doar pentru câteva vaci, un catâr pentru arat și un cal. Puii de găină erau ținuti în dosul unui gard de sârmă. O scroafă grohăi din cotețul ei. În grădina bine îngrijită, se vedeau rânduri de porumb înalte, fasole, ceapă, ridichi, conopidă și cartofi. Lângă casă, tomate mari, verzi își îndoiu tulpinile prăfuite.

Fermierul puse toporul jos când îi văzu apropiindu-se, trase o batistă din buzunarul de la spate al salopetei și își șterse fața. Își scoase pălăria, își tamponă creștetul chel al capului apoi o puse la loc.

Toate acestea fuseseră făcute cu mișcări lente și aparent normale. Dar Jake observă imediat pușca proptită de peretele grajdului la mai puțin de un metru distanță de mâna lui. Jake îl înțelegea. Era de datoria bărbatului să-și protejeze casa și familia. În zilele astea, cu atâția cowboys rămași fără lucru bătând drumurile, nu puteai risca. Încercă să-l liniștească.

— Bună.

— Să fie, spuse fermierul.

Nu le veni în întâmpinare, dar le permise să se apropie până la câțiva pași.

— Ai putea să ne dai puțină apă? întrebă Jake cu politețe, prietenos.

Fermierul îi privi atent. Jake își ținea mâinile pe cornul șeii, dar avea centură cu pistol și pușcă. Micah și Lee de asemeni. Nici unul nu se mișca. Când se uită mai atent la Banner, ochii lui se măriră ușor apoi se întoarseră spre Jake.

— De unde sunteți?

— Din ținutul Larsen.

Jake învățase de mult că nu e bine să spui mai mult decât era necesar. Majoritatea celor întâlneau erau reticenți dintr-un motiv sau altul. Asta era cea mai bună politică. Cu cât știe cineva mai puțin despre un altul, cu atât mai bine.

— Mergem la Fort Worth să cumpărăm vite. Calea ferată e în grevă. Trenurile nu circulă.

Fermierul dădu din cap. Auzise de grevă în dimineața aceea când unul din vecinii lui trecuse pe acolo.

— Serviți-vă.

Le arată jghebul cu apă pentru cai și fântâna din apropierea casei.

Descălecară. Banner avu grijă să nu se strâmbe de durere când mușchii îi fură solicitați la coborârea de pe cal. În timp ce Jake îl ducea pe Stormy la jgheab, își frecă de mai multe ori fundul dureros.

— Cum te simți, Banner, întrebă Lee. A cam scos sufletul din noi.

Se opri brusc cu ochii mari. Banner privi peste umăr și văzu o tânără cam de vârsta ei, ieșind din casă. Lee își întoarse repede capul și își dresе glasul pentru a-i atrage atenția lui Micah, apoi cu mișcări anormale ale capului o arătă pe față.

— Bună, spuse ea, timid, în timp ce se apropia de ei. Mă numesc Norma. Vreți o cană de apă de la fântână?

Lee și Micah porniră stânjeniți spre ea.

— Ar fi grozavă, Norma, spuse Micah, cu un zâmbet atrăgător. Trebuie că mi-ai citit gândurile.

Banner privi spre tineri cu o exasperare nedisimulată și se întrebă dacă Lee știa cât de nătâng părea cu expresia aia pe față. E drept că Norma avea ochi mari cafenii, o voce ca mierea și un piept bine format sub rochia ei simplă. Și ce era cu asta? Trebuia să se holbeze așa?

Fata îi aruncă lui Banner o singură privire, apoi nu-i mai dădu nici o importanță. Îi conduse pe Lee și Micah spre fântână. Jake vorbea despre cai cu fermierul care îl privea admirativ pe Stormy. Cu un picior pus pe marginea jgheabului și pălăria dată pe ceafă, Jake se aplecă ușor înainte spre a-și rezema antebrațul de coapsa ridicată.

Când Banner se întoarse spre fântână și o surprinse pe Norma uitându-se la el admirativ, îi aruncă o privire intimidantă.

— A cui soție este? îi întrebă Norma pe băieții care dădeau pe gât cană după cană tot atât de însetați pe cât o priveau pe Norma.

— A nici unuia, spuse Micah.

— E sora mea, adăugă Lee.

Ochii lui Lee nu erau îndreptați spre Banner ci spre pieptul impresionant al Normei, care se aplecase pentru a băga din nou găleata în fântână. Privirea lui o întâlnește pe a lui Micah și amândoi dădură din cap ca doi experți ajunși la aceeași concluzie.

— Pot să beau și eu? întrebă Banner, iritată.

Stătea acolo de mai bine de un minut și nimeninu-i dădea nici o atenție. Norma, cu o evidentă lipsă de eleganță, îi înmână o cană de apă.

— El al cui e? îi întrebă Norma, făcând o mișcare cu ochii spre Jake care avea grijă să nu lase caii să bea prea mult.

— Al meu.

La auzul răspunsului tăios al lui Banner, Lee și Micah se uitară la ea surprinși. Ochii ei îngustați erau ațintiți asupra Normei.

— E fratele meu, spuse Micah, stânjenit.

Norma o privi pe Banner într-un fel care o enervă, își dădu seama brusc cât de răvășită era în comparație cu Norma al cărei păr moale, castaniu era pieptănat îngrijit în codițe. Norma mirosea ca pâinea făcută în casă în timp ce ea probabil că mirosea a transpirație sărată și a cal.

— Nu e soțul tău cam bătrân? întrebă Banner.

Obrajii Normei se înroșiră.

— E tatăl meu.

— Aha, spuse ea, imitând-o pe Norma din pură perversitate. Îmi mai dai o cană de apă?

— Da, sigur.

După ce Norma îi umplu cana, Banner plecă cu ea în mână. I-o dădu lui Jake. În timp ce se apropia de el, zâmbi ademenitor.

— Poftim, Jake, m-am gândit că poate vrei și tu o cană cu apă rece.

Banner spera ca Norma să-i urmărească.

Jake luă cana din mâna ei cu o privire bănuitoare.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, spuse ea, cu un zâmbet radios.

În fond, Norma nu știa că se certaseră.

Aparent însă Banner voia să-i rețină atenția Normei cu orice preț. Exact atunci se auzi un râs scurt dinspre fântână. Ochii fermierului căpătară o expresie dură văzându-și fiica amuzându-se cu cei doi băieți.

— Ce se întâmplă acolo, Norma? strigă el.

— Nimic, Pa.

— Gata, la drum, spuse Jake, repede.

Nimic pe lume nu se compară cu furia unui fermier care crede că virtutea fiicei lui e în pericol. Din sudul Texasului în Colorado, cowboy-ii, mai ales cei din Texas, erau coșmarul tuturor taților cu fete de măritat. Trebuiau apărate de cowboys cu orice preț. Există și un cântec cu asta. Jake își amintea și cuvintele: „*Nu te mărita cu ai din Texas.*”

Aruncă restul de apă și îi dădu cana lui Banner.

— Du-o fetei și încalecă. Lee, Micah, pe cai. Acum. Tonul lui nu permitea nici un comentariu. Băieții își atinseseră pălăriile salutând-o pe Norma exact în momentul în care Banner îi înapoia cana și îi arunca un zâmbet triumfător cu o privire care spunea: „Eu plec cu ei, iar tu rămâi să-ți duci mai departe viața asta searbădă cu meschinul ăsta de taică-tău.”

Jake îi mulțumi fermierului încă o dată înainte de a se sălta în șa. Îi lăsă pe ceilalți s-o ia înainte. Numai după ce se îndepărtară bine, respiră mai ușurat. Nu voia să aibă nici un fel de probleme în călătoria asta, mai ales că era și Banner. În seara trecută fusese cât pe-acți s-o omoare. Nu că n-ar fi fost bucuros s-o vadă. Înainte de a fi cuprins de furie, inima îl trădaseși se bucurase văzând-o la marginea luminișului, în lumina focului.

Dar când se gândea la impulsivitatea ei, îl apuca groaza. Existau o mie de primejdii pe drum și ea, femeie tânără, era vulnerabilă la toate. Avea de gând să evite orașele. Banner ar fi atras atenția tuturor bărbaților, ca un fulger pe cer.

Era încăpățânată. Acționa sub impulsul momentului și se gândea la consecințe după aceea. Era de mirare că nu pățise încă nimic și era hotărât să vegheze ca nici de acum încolo să nu i se întâmple ceva.

Acum călărea în fața lui. Ochii i se opriră asupra fundului ei. Știa că trebuie s-o doară îngrozitor, dar nu scosese nici un murmur. Încăpățânată ca un catâr. În ciuda lui însuși, zâmbi văzând cum îi tresaltă șoldurile în șa. Avea cel mai frumos...

Îndepărtă gândul imediat. Ce naiba îl apucase? Dădu pinteni calului și strigă:

— Îndată ce dăm de un pârâu cu apă limpede, ne oprim.

De acum în colo avea să meargă în fața ei și nu în urmă.

Nu mult după aceea văzură un pâlț de sălcii la distanță. Mergând spre el, fură încântați să găsească un pârâu șopotitor. Vara fusese atât de secetoasă încât era aproape secat. Banner se oferă să facă ea cafeaua, amintindu-și de fiertura vâscoasă pe care o făcuseră ei în seara precedentă. Se oferă de asemeni să pregătească cina dacă aduceau ei lemne, făceau focul și spălau vasele după aceea. Nimeni nu obiectă.

După ce mâncară, se strânsură în jurul focului, dar nu prea aproape. Era o seară caldă. Jake se propti de șaua lui să-și fumeze țigara de foi. Lee se duse în tufiș pentru a răspunde unei chemări a naturii.

Jake probabil că nici nu l-ar fi observat pe Micah, dacă tânărul n-ar fi stat atât de tăcut. Liniștea aceea și expresia gânditoare de pe fața lui îi atraseră atenția. Urmări direcția privirii lui și la capătul ei dădu de Banner.

Stătea cu spatele la foc. Își scosese bluza. Cămășuța de corp lucea albă în lumina scăzută. Își pieptăna părul ei negru și des.

Suspina obosită întinzându-și spatele, arătându-și profilul sânelui pe fundalul de catifea neagră a nopții.

Bărbăția lui Jake reacționează prompt. Iritat de asta își întoarse privirile care căzură din nou asupra lui Micah, care o urmărea și el. Îl atinse cu vârful cizmei.

— O să-ți între muștele în gură dacă stai cu ea căscată așa, șopti el.

Micah tresări vinovat. Mai aruncă o privire furișă spre Banner.

— E foarte drăguță, nu?

Jake mai trase și el cu ochiul o dată.

— Da, e drăguță. Acum vezi-ți de ale tale.

Micah simți nervozitatea fratelui său.

— Nu m-am uitat cu păcat, Jake.

— Lasă. Uită-te în altă parte.

Se ridică în picioare tocmai când Lee revenea.

— Mă duc până la râu să mă răcoresc. Vă sfătuiesc să vă culcați. Măine ne așteaptă o zi plină.

Banner îi urmări silueta dispărând în întuneric. Era încă prost dispus și tot ce spunea suna ca un reproș. Toată ziua, Banner fusese o călăreață exemplară, scutindu-i de orice neplăceri. Îi arătase el vreun semn de apreciere? Nu. Era atât de încăpățânat!

Suspiniând, puse peria de cap înapoi în desagă. Se simțea puțin mai bine acum după ce se spălase pe față și pe gât într-o găleată de apă pe care i-o adusese Lee. Și-ar fi dat și ultimul ban pentru o baie. „Măine seară”, se gândi ea, „la hotel, am să fac o baie”.

Băieții vorbeau în șoaptă.

— Ce șușotiți acolo?

— Nimic, spuse Lee repede, prea repede pentru a nu stârni suspiciuni.

— Ne-am... gândit să dăm o raită... spuse Micah.

— Să dați o raită? Unde? Ați călărit toată ziua.

— Da... noi...

— Să ne răcorim, spuse Micah.

— Da! Să ne răcorim, confirmă Lee, ridicându-se. Asta să-i spui lui Jake. Că am plecat să ne răcorim.

Înainte ca ea să mai poată spune ceva, băieții puseră șeile pe cai și îi scoaseră din luminiș fără zgomot. Banner se lăsă pe pătura ei. Dacă aveau chef să umble brambura noaptea, ca proștii, treaba lor.

Jake nu privi însă lucrurile la fel de calm.

— Și i-ai lăsat să plece fără să-i oprești?! exclamă el, când se întoarse la foc.

Banner sări în sus.

— Și ce trebuia să le fac ? Sunt oameni în toată firea.

— Trebuia să mă strigi.

— Nu era treaba mea.

— De cât timp au plecat?

— Cam de o jumătate de oră.

Înjurând, Jake se așeză pe pătura lui.

— Nu pot să le iau urma pe întuneric. Tot ce pot să fac e să-i aștept să se întoarcă.

Banner se întoarse într-o parte și se sprijini în cot ca să-l vadă mai bine.

— Știi ce cred eu?

— Ce?

De ce nu-și pusese altă bluză? Dacă credea că noaptea o apăra de priviri se înșela. Bluza aia subțire nu reușea deloc să-i acopere sânii, mai ales în poziția asta. Sânul de deasupra se revărsa peste marginea de dantelă, aproape să iasă afară.

— Cred că s-au dus înapoi s-o vadă pe fata aia.

— Care fată? întrebă Jake luându-și ochii de la sânul ei. Fiica fermierului ăluia?

— Norma, spuse Banner, dulce. N-ai văzut cum se uitau la ea?

— Am văzut, bombăni Jake, întorcând capul în altă direcție.

Și el se cam uita în ultimul timp.

— Și tatăl ei a văzut. Sper că băieții ăștia să nu facă vreo prostie.

Ochii lui albaștri străpungeau întunericul.

— Sunt morți după fete. Numai la asta se gândesc, numai despre asta vorbesc. Prostii.

Banner se lăsă pe spate și își puse mâinile pe abdomen.

Jake pufni pe nas.

— Prostii? Dar fetele despre ce discută? Nu despre bărbați?

— Unele. Eu nu.

— Nu?

— Nu.

— Ei bine, Banner Coleman, cred că minți. Fac pariu...

Se opri în mijlocul propozițiunii datorită unor pocnete care tulburară liniștea nopții. Banner se ridică în șezut.

— Ce-a fost asta? Urmă o nouă pocnitură.

— Foc de armă. O pușcă dacă nu mă înșel. Sărise deja în picioare și alerga spre Stormy,ducând șaua grea într-o mână și pușca în cealaltă. Banner aruncă pătura de pe ea și se luă după el.

— Crezi că fermierul ăla a tras după Lee și Micah?

— E una din posibilitățile care mi-au trecut și mie prin minte, spuse Jake, printre buzele strânse.

Legă chinga și lăsă scărițele jos. Scoase pistolul din toc și învârti butoiașul să vadă dacă e încărcat. Desfăcu husa carabinei și controlează dacă avea muniție. Banner îi urmărea mișcările calculate, sigure, cu ochi înfricoșați.

— Stai că vin și eu cu tine, spuse ea, când Jake își puse piciorul în scăriță și se săltă în șa.

— Nu, tânără doamnă. Și de data asta vorbesc serios, Banner, spuse el, ferm. Vei rămâne aici și n-ai să pleci nicăieri. Înțelegi?

Îl plesni pe Stormy cu frâul și se pierdu în întuneric. Animalul bine instruit mânca pământul cu picior sigur. Jake n-avea altceva de făcut decât să se mențină în șa și să numere împușcăturile care sfâșiau liniștea nopții cu o frecvență alarmantă. Erau prea aproape ca să vină de la fermă. Se înșelase oare? Spera din tot sufletul să fie așa.

Dar știa el ce știa.

Văzu fulgerele de lumină cu mult înainte de a ajunge pe creasta unui deal și a privi în valea seacă pe care o traversaseră în acea după-amiază. Și-o amintea. Era o viroagă de trei-patru metri adâncime și vreo cincisprezece lățime. Peste ea fusese aruncat un pod îngust. Îl opri pe Stormy și scoase pușca din teaca ei.

Era vorba de Lee și Micah. Îi vedea ascunși după un tufiș în timp ce fermierul trăgea spre ei din partea cealaltă a văii. Din fericire era un ochitor rău.

Caii lor ieșiseră din bătaia puștii. Jake îi văzu într-un șanț cu pruni sălbatici. Se târî până la ei, îi liniști și legă hățurile de ramurile de jos ale copacilor.

Se întoarce repede la Stormy, se urcă în șa, puse pușca pe genunchi și scoase pistolul din teacă. Dacă mergea înainte și înapoi pe marginea văii, putea să-i acopere pe băieți trăgând în aer pe deasupra fermierului în timp ce ei puteau să fugă spre cai.

Imediat ce vor fi la adăpost, se va lua după ei. Se îndoia că fermierul îi va urmări. Era și fata cu el. Jake o auzea cum încearcă să-l potolească pe tatăl ei în timp ce se apropia.

— Tată, îți jur, n-am făcut nimic.

— Plecatul pe furiș ca să te întâlnești cu doi cowboys înfierbântați înseamnă la tine nimic?

O nouă detunătură a puștii lui zgudui aerul.

— Nu mă lași să mă distrez în nici un fel.

— Nici nu trebuie să te distrezi, i-am promis mamei tale că am să te cresc cum se cuvine.

— Sunt cum trebuie. Băieții au vrut doar să vorbească cu mine.

— Știu eu ce voiau. Și cred c-am picat exact la timp ca să-i împiedic. L-am surprins pe unul din nemernicii ăia sărutându-te.

— Un singur sărut. Jur.

— Lasă gura. Vorbim noi mai târziu.

Dacă n-ar fi fost atât de serios, ar fi fost comic. Dar nici măcar umbra unui zâmbet nu-i răsfrânse buzele lui Jake când scoase un strigăt războinic care ar fi înghețat sângele în venele celui mai sângeros sălbatic făcându-l pe Stormy să gonească într-un galop care sfida legile gravitației. Pulpele lui puternice strânseseră spinarea calului. Porni ca o furtună pe marginea prăpastiei, trăgând și cu pușca și cu pistolul; în același timp, mult deasupra capetelor Normei și al tatălui ei.

Lee și Micah numai pierdură timpul. Odată convinși că noul venit era Jake și nu vreun demon din iad, ieșiră din adăpostul lor și dădură fuga la cai. Fermierul nu fu intimidat. Începu să tragă iar, înjurând copios.

Jake îl întoarce pe Stormy și porni în direcția opusă. Ajunsesse aproape în dreptul fermierului când aproape că se ciocni de un alt călăreț.

— Ce dra...

N-avu timp să termine. Banner trecu pe lângă el ca un fulger. Dar un glonte al fermierului care îi șuieră pedeeasupra capului cam prea aproape, îl făcu să se aplece în șa și să continue încă puțin. Apoi îl opri pe Stormy și îl întoarce. Fără să se mai gândească, acționând mecanic, Jake își încarcă pistolul.

O văzu pe Banner întorcându-și calul și venind din nou spre el. Proasta! Și de ce dracu nu-și pusese o bluză? Cămășuța ei albă făcea din ea o țintă perfectă, dar ea arunca o ploaie de gloanțe în aerul de deasupra văii. Când se întâlnea din nou, Banner strigă, acoperind zgomotul împușcăturilor fermierului.

— Au ajuns la caii lor?

Jake întoarse capul și văzu că Lee și Micah tocmai ajunseseră la grupul de copaci.

— Hai s-o ștergem de aici.

Îl îndreptă pe Stormy în direcția aceea, răsucindu-se în șa pentru a mai trage câteva gloanțe pe deasupra prăpastiei, așa ca sperietură. Banner se afla exact în urma lui.

Când trecură pe lângă pruni, Lee și Micah li se alăturară.

— Mulțumim, Jake, strigară ei, pe deasupra zgomotului de copite.

— Nu vă opriți! strigă el.

Caii ridicau mai mult praf decât un ciclon, dar nu încetiniră. Galopară spre locul unde își făcuseră tabăra. Jake se mai uită o dată peste umăr să vadă dacă sunt urmăriți, dar nu văzu decât un nor de praf.

Când ajunseră, Jake coborî din șa cu o singură mișcare. Îndată ce picioarele lui Micah atinseră pământul primi un pumn drept în bărbie. Capul îi zbură pe spate și fu un adevărat miracol că îi mai rămase peumeri.

— Ce mama dracului te-ai apucat să faci? Voiai să ne omoare pe toți? strigă Jake, furios. Ține-ți pantalonii închiși până ajungem la Fort Worth, ai înțeles? Acolo nu-mi mai pasă, n-ai decât să iei la rând toate curvele din *Ogorul Iadului*. Dar nu te lega de fete cumiști.

Capul lui Micah se mișcă în semn de aprobare.

— Da, domnule, spuse Lee, umezindu-și buzele cu o limbă uscată, prăfuită, rugându-se în gând să nu primească și el un pumn devastator în falcă. Singurul bărbat pe care-l respecta ca pe tatăl lui era Jake. Și se temea de temperamentul lui la fel de mult.

— Înăbușiți focul. S-ar putea să fim urmăriți. Potoliți caii și luați șeile și culcați-vă. Banner, tu...

Se uită în jur dar nu-i văzu decât pe Lee și Micah cu privirile lor cumiști, îndreptate spre el.

— Unde s-a dus?

Amețit de lovitura pe care o primise, Micah nu era sigur că auzise vreodată de numele ei. Ochii lui Lee se rotiră în toate părțile. Voia neapărat

să se pună bine cu Jake și să-i recâștige simpatia, dar nu reuși s-o descopere pe Banner.

— Credeam că e în urma ta.

— Banner! strigă Jake.

Inima lui părea prinsă în strânsoarea unui pumn.

— Banner!

— Nu-i răspunse nimeni. Auzi doar bătăile propriiei lui inimi.

— A văzut-o careva din voi?

Băieții scuturară din cap. Lee spuse:

Am văzut-o venind chiar în urma ta, exact când încălecam. După ce am pornit în direcția ta, nu m-am mai uitat nicăieri, decât înainte.

Jake sări în spatele lui Stormy.

— Rămâneți aici.

Porni din nou în noapte.

Jake nu intra în panică niciodată. Se spunea despre el că e rece și lipsit de inimă. Oamenii cu care avusese de-a face îl văzuseră îngropându-și prietenii fără nici cel mai mic semn de emoție în acei ochi albaștri. Nervi de oțel. Apă ca gheața în vene. Așa l-ar fi descris pe Jake Langston cei care-l cunoșteau.

Dar și-ar fi schimbat părerea dacă l-ar fi văzut acum galopând înapoi spre locul confruntării. Fața lui era o mască a fricii.

Dacă afurisitul ăla de fermier o nimerise din greșeală? Nu. Nu se putea. Fusesse în urma lor. Nu? Nu erau patru cai care galopau spre locul taberei? Doamne, din cauza prafului și a zgomotului, n-ar fi putut să jure că așa era. Dacă nu se întorsese, unde dispăruse?

Ajunse în apropierea văii și îl încetini pe Stormy. Calul sufla din greu; pielea îi era acoperită de spumă. De data asta Jake nu observă oboseala calului. Ochii lui scrutau întunericul. Gura i se umplu de fieră când își dădu seama că de fapt căuta cadavrul ei. Corpul lui Banner zăcând fără viață, plin de sânge în țărână, cu acea cămășuță delicată, îmbibată de sânge.

Își alungă din minte imaginea asta și se apropie mai mult. Totul era liniștit pe partea cealaltă.. Merse de-a lungul prăpastiei și apoi reveni. Făcu asta decâteva ori dar nici urmă de Banner..

N-avea altă soluție decât să se întoarcă la tabără. Poate se dusesse în vreun tufiș să-și facă nevoile și nu-l auzise strigând-o. Asta trebuie să fie. Plecase ca din pușcă și nu-i dăduse timp să se întoarcă. Acum erau probabil cu toții acolo, râzând de el.

Dar când sosi, calul lui Banner lipsea. Lee și Micah se ghemuieră cumiști pe păturile lor. Lee se ridică.

— Ai găsit-o?

— Încă nu. Dar am s-o găsesc. Trebuie să fie pe aici pe undeva. Culcă-te.
„Doamne, unde o fi?”

Jake își aminti fiecare cuvânt crud pe care i-l spusese. Regreta momentele când o jignise deliberat. Gura îi era amară de căință. N-o să și-o ierte niciodată dacă i s-a întâmplat ceva. Niciodată.

Și dacă fermierul a împușcat-o și a dus-o în casă? Dacă a lăsat-o să moară? Dacă... dacă... dacă... toate întrebările astea or să-l scoată din minți.

Dădu ocol taberei încă o dată, scrutând întunericul, căutând vreo urmă de a ei. Tocmai se întorcea ca să-i alerteze pe băieți, întrebându-se cum avea să-i anunțe pe Ross și pe Lydia de moartea lui Banner, când auzi ceva care nu făcea parte din zgomotele obișnuite ale nopții.

Cineva fredona.

Un mic cântec fără cuvinte, venind din direcția râului în totală discordanță cu evenimentele. Sări de pe cal și dând la o parte vița de vie sălbatică și tufele țepoase, își croi drum spre malul apei.

Calul era legat de un arbust de pe mal. Pantaloni și cizmele ei erau puse pe un bolovan. Banner era în mijlocul râului, turnându-și cu mâna apă peste umeri.

Fredonând!

Unul din pintenii lui Jake atinse o piatră și Banner întoarse capul în direcția aceea. Mai purta încă acea cămășuță dar era cufundată în apa adâncă până la brâu.

— M-ai speriat de moarte, spuse ea, pe nerăsuflăte.

— Eu? Te-am speriat? Unde dracu ai fost și ce dracu faci aici?

— Fac baie.

— Baie! șuieră el, de la depărtarea aceea.

Își aruncă pălăria la pământ și începu să-și desfacă centura pistolului.

— Când o să pun mâna pe tine...

Lăsă amenințarea neterminată, sărind de pe un picior pe altul în timp ce își scotea cizmele pe care le aruncă în iarba înaltă de pe mal.

Vorbeau în șoaptă fără să știe de ce.

— De ce ești furios pe mine? Eu n-am plecat într-o escapadă nocturnă ca băieții. Pe ei i-ai pedepsit?

— Da. Acum e rândul tău.

— Pentru ce?

— Pentru neascultare. Ți-am spus să rămâi aici. Ce dracu căutai acolo, dând buzna ca un cavalerist la atac... De unde ai luat arma aia? Întrebă el.

— Tata mi-a dat pistolul când am împlinit șaisprezece ani și nu puteam să te ascult, Jake. Lee și Micah erau în pericol. Mă vedeai pe mine stând aici fără să fac nimic? M-am gândit că aș putea să-i ajut șiașa a și fost. Au scăpat teferi.

Jake se chinuia cu nasturii cămășii. Văzând că degetele nu-l ajutau, începu să tragă de ei.

— De ce nu te-ai întors la tabără cu noi? Te-am căutat peste tot.

— Înghițisem o tonă de praf. Eram înfierbântată și transpirată și am vrut să fac baie. Ce te deranjează pe tine asta?

— Am să-ți spun eu ce mă deranjează.

Termină de-descheiat cămașa, o scoase, o făcu ghem și o aruncă la pământ.

— Nu m-ai auzit când te-am strigat?

— Nu. M-am spălat și pe cap. Am băgat capul în apă de mai multe ori.

Jake intră în apă. Instinctiv Banner începu să se dea înapoi.

— Ei bine, în timp ce tu stăteai frumușel aici băgându-ți capul în apă și bucurându-te de o baie rece – aproape că scui pă cuvântul – eu colindam pe coclauri ca un nebun căutându-ți corpul.

— Corpul meu?

— Am crezut că te-a împușcat! Nimeni nu te-a văzut după ce ne-am întors, nimeni nu-și amintea să te fi văzut după cascadoria aia de la marginea prăpastiei.

— Și credeai că m-a împușcat? Fermierul ăla nu era în stare să nimerescă nici peretele hambarului.

— Putea s-o facă din întâmplare. Erăi o țintă perfectă. Ce te-a apucat să faci prostia asta? Puteai s-o pățești.

— Lasă, nu mai fi atât de dezamăgit că n-am pățit-o. Și nu te apropia de mine, Jake Langston, spuse ea, ridicând o mână pentru a-l ține la distanță. Ce vrei să faci?

Apa îl trăgea de pantaloni în timp ce mergea prin ea. Pasul lui era sigur și neabătut, ca și cum ar fi mers pe pământ. Urma cu strictețe ceea ce își pusese în minte. Lumina din ochii lui îi spunea asta.

— Am să-ți dau ceea ce meriți. Și cred că Ross ar fi de partea mea.

— A, nu, nici nu te gânde.

Se întoarce și porni spre malul celălalt. Alunecă pe fundul nămolos și se bălăci prin apă până dădu de teren mai sigur. Ajunsesse aproape de malcând fu prinsă de gleznă de un pumn de fier.

Țipă ușor și începu să urce malul. Jake însă era exact în spatele ei, făcând eforturile ei de a scăpa inutile. În cele din urmă căzu cu fața în iarba înaltă gâfâind de atâta efort. Jake se târî lângă ea, o prinse de umeri, o întoarse cu fața în sus și o privi drept în ochi, furios. Banner îl privi sfidător.

— Ți-am spus să rămâi în tabără spre binele tău. Puteai să te-alegi cu un glonte.

Banner văzu în ochii lui nu numai furie, ci și teamă. Mâinile care-i țineau umerii apăsați pe iarbă, tremurau ușor. Buzele ei se despărțiră într-un început de zâmbet când înțelese adevărul.

Încet, își ridică brațele. Degetele ei se afundară în părul blond deschis care atârna pe lângă fața lui slabă.

— Iar ție ți-ar fi părut rău, Jake, șopti ea. Ți-ar fi părut rău...

Jake clipi din ochi. Apoi imediat se aplecă asupraei și gura lui coborî asupra gurii ei, zdrobitoare. Din adâncul gâtului său ieșeau sunete-groase, animalice. Era una cu toți masculii de pe pământ, mânat de acea nevoie de a-și revendica femela, de a o proteja, de a se împerechea.

Strângându-i părul în mâini îi ținu capul nemișcat, în timp ce buzele lui îi striveau buzele, le frecau, le desfăceau, le gustau. Degetele lui pătrunseră ușor în carnea umerilor ei.

Cuprinsă de neastâmpăr, Banner se mișca sub el. Când pulpele ei se desfăcură, Jake se cuibări între ele. Ea era foarte moale, iar el, foarte tare. Femeie și bărbat. Potrivindu-se perfect. Flămânzi unul de altul.

Jake își ridică puțin capul și netezi părul umed de pe obraji ei.

— Da, mi-ar fi părut. Îmi pasă. Am încercat să nu-mi pese, dar nu pot.

Sorbi apade pe fața ei, de pe urechi, de pe gât. Se ridică mai mult ca s-o poată privi. Cămășuța era făcută ghem în jurul șoldurilor, dezgolindu-i picioarele. Pânza subțire îi stătea mulată pe corp. Sâni ei nu mai erau un mister. Erau ridicați, rotunzi, frumoși. Areolele întunecate îi înconjurau două sfârcuri perfecte, înfiorate de dorință. Mâna lui desfăcu funda de la gâtul cămășii, apoi cei cinci nasturi ca niște perle, dezvăluind privirii lui arzătoare pielea ei umedă.

O atinse cu mâna. Banner bătu din pleoapele închise.

— Jake... șopti ea, printre buzele arse de sărutări.

Mâna lui era caldă, în contrast plăcut cu pielea ei răcită de apă. Deschise ochii când căldura aceea seretrase un moment. Jake se opri pentru a-i privi fața, apoi delicat îi acoperi fiecare sân cu mâna.

Începu să-și lunece ușor degetul mijlociu peste sfârcuri. Banner scânci și el o privi din nou. Ochii lor rămaseră adânciți unii într-alții. Banner avea

senzația că o să-i zboare inima din piept pentru a se alătura inimii lui, atât de bine era armonizat ritmul ei. Jake îi zâmbi. Era cea mai tandră expresie pe care o văzuse vreodată pe fața lui, un zâmbet blând, aproape rugător care-i șterse de pe față acel cinism caracteristic.

Atenția lui fu din nou atrasă de activitatea mâinii care-i cuprinsese unul din sâni. Modelă rotunjimea moale pentru a se potrivi în palma lui, o ridică ușor și o servi gurii lui care cobora. Depuse săruturi mici pe sfârc până când acesta se ridică rigid între buzele lui.

Banner nu și-ar fi putut imagina niciodată o mângâiere atât de intimă, Să-l atingă, da. Dar cu gura? Nu. Și totuși asta se întâmpla. Simțea căldura gurii lui acoperind-o ca un veșmânt, mișcările blânde circulare ale limbii lui în jurul sfârcului o răscoleau până în adâncuri.

— Ai cei mai dulci sâni... cei mai dulci...

Gura lui aluneca pe pielea ei, sărutând, sărutând până când Banner simți că înnebunește. Își ridică șoldurile spre el, făcând un cuib pentru proeminența tare, musculară pe care pantalonii lui lipiți de corp o scoteau în relief. Umedă și caldă, se deschise ca o floare, corpul ei tânjind după al lui, dorindu-și să-i umple acel gol. Simțea o nevoie disperată să-l atingă și își alunecă mâinile pe pieptul lui.

— Așa, gemu el, mângâie-mă, Banner.

Degetele ei trecură prin smocurile de păr auriu de pe pieptul lui, atingând mușchiul tare curbat. Urmări fâșia de păr de pe coaste în jos și își afundă degetul în buricul lui.

Scotând un sunet grav, Jake se întinse din nousespre gura ei acoperind-o cu a lui. Când buzele ei îi prinseră limba între ele, Jake gemu de dorință. Rostogolindu-se într-o parte, începu cu mișcări frenetice, să-și desfacă pantalonii. Dar când primul nasture se descheie, se opri brusc, amintindu-și propriile lui cuvinte: „Ține-ți pantalonii încheiați până ajungem la Fort Worth.”

Îi eliberă gura și ridicând capul rămase cu ochii pierduți în întuneric. „Acolo n-ai decât să le iei la rând pe toate curvele de la *Ogorul Iadului*.” Își coborî privirea în ochii uimiți ai lui Banner. „Dar nu te lega de fete cuminiți.”

Propriile lui cuvinte se întorceau împotriva lui. Comitea exact păcatul de care îi avertizase pe Lee și Micah. Se ridică de pe ea și se așeză pe iarbă. Trăgându-și genunchii la piept, își puse capul pe brațele așezate pe ei.

Banner rămase nemișcată. Ochii ei se rotunjiseră de nedumerire. Corpul îi tremura tot de dorință. Nu înțelegea nimic. Voia să-i atingă spinarea goală,

netedă și întunecată în lumina slabă a lunii, dar n-o făcu. Când încercă să respire, aerul părea lipit de plămâni.

— Jake, am greșit cu ceva?

Jake gemu, dar răspunse doar cu o mișcare a capului.

— Tot mai ești supărat pe mine?

— Nu.

— Atunci de ce nu mă mai săruți?

— Nu pot.

— De ce?

— Nu mă pot limita doar la sărut.

Tăcerea era încordată și densă.

— Adică vrei să te culci cu mine iar?

— Da, răspunse Jake, cu maxilarul încordat.

— Atunci, de ce...

— Știi bine de ce. Nu e bine. Părinții tăi au încredere în mine. Sunt prea bătrân pentru tine. Sunt prea...

Scoase un suspin lung, dezgustat.

— Nu destul de bun.

Banner își duse o mână la gură pentru a-și înăbuși un suspin, dar ochii i se umplură de lacrimi.

— Adevărul e că nu mă vrei.

Jake întoarse capul și își cufundă privirea în ochii ei.

— Te vreau. M-ai simțit adineauri. Știi că te vreau. Aș vrea să intru adânc în tine... Doamne!

Își acoperi fața cu mâinile.

— Atunci de ce...? întrebă ea încet.

Jake își luă mâinile de pe față și se ridică. Își dădu părul pe spate, trecându-și degetele prin el.

— Pentru că nu e bine. Gata, s-a terminat.

Se aruncă în apă și înotă spre malul celălalt. Banner rămase culcată în iarba înaltă, plângând.

Capitolul cincisprezece

Chiar și whisky-ul părea acru. Unde era căldura pe care trebuia s-o simtă în stomac? Unde era acel bâzâit pe care îl simțea în cap, atât de plăcut, când se întorcea dintr-o călătorie?

Nici una din acele satisfacții nu le mai regăsea în paharele de whisky pe care le dădea pe gât. Nici măcar nu se mai îmbăta, deși ar fi vrut să bea până cădea jos. Dar parcă era făcut din lemn, judecând după efectul pe care băutura îl avea asupra lui. Dacă n-ar fi cunoscut-o bine, ar fi crezut că Pris botezase whisky-ul. Dar toți clienții știau că la *Grădina Edenului* se găsea cel mai tare, cel mai fin whisky și cea mai rece bere din întreg ținutul.

Localul începea să se aglomereze. „Bărbații veneau singuri, în perechi sau în grupuri gălăgioase umplând sălile de joc și salonul. Un nor de fum învăluia candelabrul atârnat de tavan. Pianistul cânta melodii săltărețe. Fetele deveneau tot mai prietenoase și mai dezbrăcate de la un minut la altul, amestecându-se printre bărbați, arătându-și disponibilitatea. Zâmbeau grațios, amuzate și ademenitoare așa cum le instruisese patroana.

Jake trebui să admită că erau atrăgătoare. Unele erau drăguțe și dulci. Altele erau sofisticate, ca și cum ar fi știut totul despre lume și ceea ce nu știau, nu conta. Era câte o târfă pentru toate gusturile.

Mai luă o gură de whisky. Singurul efect fu o arsură pe gât. Se gândi la o partidă de poker, dar nu prea avea chef. Așa că, pentru moment, se mulțumi să stea rezemat de barr, să bea și să spere că whisky-ui își va face curând efectul și nu se va mai gândi la locul unde ar fi preferat să fie, și cu cine.

Sugar Dalton se înființă lângă el.

— Bună, Jake.

— Bună, Sugar.

Arăta mai patetic decât ultima oară când o văzuse, în noaptea de dinaintea nunții lui Banner. Avea fața umflată. Fardurile aplicate fără pricepere nu reușeau să camufleze ridurile de oboseală și nefericire din jurul gurii.

Ochii ei însă, în contrast cu restul, erau blânzi ca întotdeauna. Se spunea că-și trata clienții cu o grijă maternă. Asta era ceea ce doreau unii bărbați, mai ales cei tineri, care veneau singuri pentru prima dată. Jake bănuia că asta era motivul pentru care Priscilla omai ținea încă în serviciul ei.

— Bem ceva, Jake?

Băuse deja câteva pahare și barmanul îi mai pusese unul dar acceptă oferta ei, știind că fetele aveau un procent din costul băuturii consumate de un client. În competiție cu kolegele ei mai tinere și mai drăguțe, Sugar trebuie să fi avut oarecari probleme.

— Dacă-mi ții companie.

Sugar era conștientă că era tolerată, dar dorea prea mult să bea un pahar ca să refuze oferta lui Jake. Aplecându-se peste bar, îi șopti barmanului:

— Toarnă-mi și mie din aceeași sticlă, nu din aia pe care Madam Pris o ține pentru noi.

Plină de solitudine îl întrebă pe Jake.

— Cum o mai duci?

— Bine.

— Cu ce treburi pe aici? Am auzit că te-ai stabilit pe undeva prin est.

Luă o înghițitură și o ținu mult în gură, savurând-o înainte de a-i da drumul pe gât.

— Am venit să cumpăr vite. Vreau să fac o cireadă.

Zâmbetul ei era sincer.

— Asta-i bine, Jake. Foarte bine. Mă bucur pentru tine,

— Mulțumesc, dar nu e a mea. Eu sunt doar șeful cowboy-lor.

— Păi e foarte bine. Mă bucur că ți-ai găsit o slujbă. De când o ai?

— Din după-amiaza asta.

Trăseseră la *Elis Hotel*. Dacă ar fi fost doar el și băieții, ar fi căutat o cazare mai modestă, dar Jake făcuse un efort financiar și se cazaseră la *Elis Hotel* atât pentru protecția cât și pentru confortul lui Banner. El cu Lee și Micah luaseră o singură cameră, alăturată de a ei. Camerele erau la etajul trei.

— Ia uite, Banner, are și balcon, spusese el, dând draperiile la o parte. Balconul dădea spre una din cele mai aglomerate străzi ale orașului. Sperase că lumea care trecea pe stradă și circulația trăsurilor și a altor vehicule trase de cai o vor distra.

Ea se mulțumise doar să dea din cap, cu un zâmbet palid.

— Da, e interesant, Jake. Mulțumesc.

Schimbaseră puține cuvinte din momentul în care porniseră la drum în dimineața aceea. Pentru că Lee și Micah încă se mai temeau de reacția lui Jake față de escapada lor din seara precedentă, întrebându-se cât de mult va afecta aceasta libertatea lor de mișcare în Fort Worth, grupul lor intrase în hotel în tăcere.

Erau plini de praf și nu arătau prea onorabil după aprecierea recepționarului. Atitudinea lui se schimbă însă substanțial când Jake pomeni de domnul Culpepper, intermediarul. La asta se adăugă și faptul că Jake îi plăti două nopți în avans, cu banii luați de la Ross pentru cheltuieli de drum.

Acum, cu capul plin de fumul și gălăgia de la *Grădina Edenului*, Jake își dădu seama că n-avea ce căuta aici. Crezuse că da. Crezuse că abia aștepta să iasă din camerele elegante ale hotelului și să se întoarcă la mediul care-i era cel mai familiar.

— Ține ambele uși încuiate tot timpul. Nu deschide nimănui decât mie și băieților, o instruiseră el înainte de a pleca.

Micah și Lee plecaseră deja spunând că vor lua cina în oraș. Jake avusese grijă ca Banner să fie servită în cameră. Nu voise s-o lase să mănânce singură nici măcar la restaurantul hotelului.

— Mi-ai spus asta de o sută de ori. Am înțeles.

Era la fereastră privind afară ca un prizonier din celula sa. Într-un fel, Jake trebui să admită că așa era.

— Tot ceea ce vreau este să fac o baie și să mă culc.

— Foarte bine, spuse el, cuprins brusc de dorința de a mai zăbovi. La revedere.

— La revedere.

Tonul ei fusese atât de trist, păruse atât de deprimată încât aproape că se simțise obligat să stea cu ea. Plecase însă repede de lângă ea înainte ca hotărârea lui să aibă timp să se schimbe.

Acum se întreba ce dracu' căuta aici. Cu toate că Banner abia dacă-i adresa vreun cuvânt după cele petrecute în noaptea precedentă, ar fi preferat compania ei mai degrabă decât a acestei gloate gălăgioase. Ar fi preferat să se uite la fața ei, chiar furioasă, în locul oricăreia din târfele sulemenite care treceau pe lângă el încercând să-l ademenească.

Sugar terminase de băut. Jake îi zâmbi.

— Am cu mine doi băieți.

— Și unde sunt? Întrebă ea.

În ciuda dispoziției lui proaste, Jake râse.

— Bănuiesc că sunt pe undeva, încercând să-și facă curaj. Măine au de lucru așa că le-am spus să se limiteze doar la galeriile de tir. Am să-i aduc mâine seară la tine.

Sugar îi puse o mână pe braț.

— Mulțumesc, Jake. Apreciez gestul.

Privirea ei deveni mai caldă și mâna i se strânse pe brațul lui.

— În momentul ăsta sunt liberă.

Era o invitație plină de speranță.

Colțurile gurii lui se lăsară în timp ce scutura din cap cu regret.

— Nu vreau să-ți risipești din timpul tău prețios cu un hoinar bătrân ca mine. Du-te și caută-ți un client gras.

O refuză cu eleganță și femeia acceptă refuzul în aceeași manieră.

— Într-o zi, unul din clienții ăștia bogați s-ar putea îndrăgosti nebunește de mine.

— Nici nu mă îndoiesc.

— Și mă va lua de aici, de la ea, adăugă în șoaptă.

Își înclină capul spre ușița care separa sala de joc de bar. Priscilla stătea cu o mână în șold, în cealaltă având un evantai cu pene roșii.

În clipa în care porni spre ei, Sugar se îndepărtă de tejea.

— La revedere, Jake, și mulțumesc.

— Un moment, spuse Priscilla în momentul când Sugar vru să treacă pe lângă ea. Îi aruncă bătrânei prostituate o privire lungă, tăcută, plină de reproș apoi o palmui puternic. Pocnetul palmei făcu să înceteze orice alt zgomot din încăpere.

Jake își îndreptă brusc corpul gata s-o apere pe Sugar, dar Priscilla îi aruncă o privire ascutită ca un pumnal care-l avertiza să nu se amestece. N-o făcu pentru a nu îngreuna și mai mult situația femeii.

Sugar își acoperi obrazul cu mâna.

— Asta pentru ce-a fost?

Fusese de fapt pentru expresia caldă pe care o văzuse pe fațalul Jake când o privise pe Sugar și sărutul ușor pe care îl depusese pe buzele ei.

— Ai ciorapul găurit la genunchi. Du-te sus și nu mai coborî în seara asta.

— Dar am nevoie de bani, se plânse Sugar.

— Ai auzi ce ți-am spus! spuse Priscilla rece.

Evitând privirile curioase pe care le atrăsese scena aceea, Sugar ieși din încăpere și se duse sus. Priscilla ridică o sprânceană spre pianist, care începu imediat să cânte. Ochii ei, reci și ascutiți ca niște așchii de metal se întoarseră spre Jake în timp ce se îndrepta spre el.

— S-au săturat Colerriani de tine, deja?

— Ești o mare cățea.

— Ai dreptate. Face parte din munca mea.

— E partea care-ți place cel mai mult, cred.

— Ar trebui să mă cunoști mai bine, spuse ea seducător. Știi care parte îmi place cel mai mult...

— De ce ai pälmuít-o pe Sugar?

— Fetele astea trebuie ținute bine în frâu.

— Din cauza unei găuri în ciorap? Ce ți-a făcut sârmana de Sugar?

— Sârmana Sugar m-a costat o groază de banicând a fost prea beată ca să se culce cu cel mai excitat cowboy.

— Și asta-i tot ce contează la tine, nu? Banií?

— Și o sculă enormă.

Jake scutură capul dezgustat.

— Ești o cățea ordinară, așa cum am zis.

— Îmi răspunzi la întrebare sau nu?

Era un teren mai familiar și Jake începu să se simtă mai bine. Duelurile cu Priscilla îi plăceau cel mai mult pentru că merita toate insultele pe care le putea găsi.

— Am venit să cumpăr vite pentru Colemani.

— Deci treaba merge?

— Da.

Își termină paharul, dar mai ceru altul.

— Sărbătorești ceva?

Jake scutură din umeri.

— N-ai găsit alta mai bună ca Sugar?

Priscilla făcu un pas spre el, astfel încât el să-i poată vedea sânii expuși în toată splendoarea lor. Rochia roșie de satin îi strângea mijlocul și îi ridica sânii atât de mult încât aceștia aproape că se revărsau peste marginea de dantelă neagră.

Jake vedea totul. Fiecare detaliu era făcut pentru a seduce, pentru a împlini dorința oricărui bărbat din încăpere. Dar nu pe a lui.

— După mine, o curvă e la fel cu oricare alta, spuse el, tărăgănat.

Ochii Priscillei se îngustară de furie. Jake fu surprins că nu se repezise să-l zgârie pe față cu unghiile ei fiores de lungi. Stăpânirea ei de sine era admirabilă. În loc să se repeadă la el, Priscilla murmură:

— Dar ce-i cu tine Jake? Ai pățit ceva?

Mâna ei îi atinse șlițul pantalonilor.

— Nu te tentează nici una din fete?

Calm, Jake îi luă mâna și i-o dădu la o parte.

— Nu. În seara asta, nu.

În momentul acela se hotărî. De ce-și pierdea timpul aici? Ar fi trebuit să stea lângă Banner. Nu era genul ei să stea bosumflată și cuminte. Nu-și dăduse seama de starea ei de spirit și asta îl speria. Ar fi preferat s-o vadă

luptând cu el, corp la corp, decât să aibă acea expresie tristă, descurajată, pe fața care era de obicei foarte animată. De ce o lăsase singură? N-ar trebui lăsată singură într-o cameră de hotel, în nici un oraș, cu atât mai puțin în asta. „Mai bine mă întorc la *Elis* să văd ce face Banner”.

Nu-și dădu seama că gândise cu voce tare decât în clipa în care Priscilla repetă:

— Banner?

— Fiica lui Coleman. Ți-am vorbit despre ea. E și ea aici. Cumpărăm vite.

Era distrat, căutându-se prin buzunare ca să-i plătească barmanului.

— E și soțul ei cu ea? Întrebă Priscilla pentru a controla ceea ce-i spusese Dub.

— Soțul? A, nu. Nu s-a măritat. Nunta nu s-a... mai ținut, spuse el, punând monedele pe tejghea. La revedere, Pris.

Cu un amestec de dezamăgire și furie, îl privi cum se îndepărtează. Jake părea schimbat. Când auzise că e acolo, se îmbrăcase grăbită. Fusesse surprinsă că nu e la vreo masă de joc, nici în vreun pat din odăile de sus, ceea ce ar fi fost normal, ci acolo la bar, bând de unul singur, sau aproape, pentru că Sugar nu conta.

Nu era normal. Și Priscilla era întotdeauna atentă la oamenii care nu se comportau normal. Nu se știe niciodată când o mică informație poate deveni o perlă în arsenalul de șantaj.

Fata lui Coleman era cu Jake? Venise cu el? Interesant. Priscilla își puse în minte să facă cunoștință cu ea. Voia să vadă cum arăta fiica Lydiei și de ce putea să-l preocupe pe Jake.

Privi cum trece dincolo de porțiță. În clipa aceea se ciocni de un bărbat care traversa holul. Se părea că străinul câștigase bine la poker. Avea capul aplecat, numărându-și banii, de aceea nu-l văzuse pe Jake până când nu se loviseră unul de altul.

Ostilitatea care se născu între ei fu instantanee și n-avea nici o legătură cu ciocnirea lor. Bărbatul făcu un pas înapoi de parcă ar fi văzut o stafie. Jake își duse automat mâna la pistol. Se priviră aprig. Chiar și de la distanța aceea, Priscilla simțea antagonismul dintre ei. Recunoscuse expresia aceea de pe fața lui Jake, dură și întunecată. Ochii lui erau reci și implacabili ca două lacuri înghețate.

Străinul fu acela care se mișcă primul. Făcu câțiva pași înapoi, cu o vizibilă teamă de Jake. Fără ca vreunul să fi scos un cuvânt, străinul se grăbi spre bar. Priscilla îl văzu pe Jake urmărindu-l cu privirea înainte de a se răsuci pe călcâie și a se îndepărta.

Priscilla își simți nervii relaxându-se. Abia atunci își dădu seama cât fusese de încordată. Jake păruse gata să-l omoare pe străin în clipa aceea. Atâta îi mai lipsea pentru ca fanaticii ăia religioși să-i pună în cârcă o nouă crimă.

Își făcu încet vânt cu evantaiul forțându-se să se calmeze. Noaptea asta promitea să fie amuzantă. Pe Jake părea să-l intereseze acest străin. Și ceea ce-l interesa pe Jake, o interesa și pe ea.

Știind că arată atrăgătoare, se apropie de bărbatul care acum dădea pe gât un pahar și mai cerea unul.

— Bună.

Vocea ei era la fel de languroasă ca și ochii.

Bărbatul întoarse capul și o privi atent. Ochii lui se măriră în timp ce lunecau pe trupul ei în jos și apoi în sus, întârziind asupra sânilor.

— Bună.

— Nu te-am mai văzut pe aici.

— Pentru că e prima oară că vin. Habar n-am avut ce pierd.

— Văd c-ai câștigat. Ai buzunarele umflute.

Evantaiul indică o direcție generală în vecinătatea buzunarelor.

— Cred c-aș putea cheltui o parte din banii ăștia cu cineva. Cu una drăguță ca tine.

Priscilla suspină și închise evantaiul brusc.

— Numele meu e Priscilla.

Ochii lui se măriră din nou.

— Priscilla *aia*?

— Ai auzit de mine?

— Nu există bărbat în tot Texasul ăsta cât e el demare, să nu fi auzit de tine.

Priscilla zâmbi.

— Ești dezamăgit? Nu sunt la înălțimea reputației mele?

Ochii ei se ațintiră asupra buzelor lui.

Bărbatul se întoarse complet cu fața la ea, lăsând cotul să-i lunece pe sânul ei mare.

— Asta rămâne de văzut, nu?

— O sută de dolari, spuse ea, luându-i o scamă imaginată de pe guler.

Bărbatul șuieră.

— O groază de bani.

Degetul ei îl gădilă ușor sub buza inferioară.

— Merit.

Priscilla își încălca propriul regulament. Nu se culca niciodată cu un străin. Un bărbat trebuia să devină întâi un client statornic înainte de a se bucura de favorurile ei. Atunci, ea știa deja starea lui civilă, numele copiilor lui și al servitorilor, unde locuia, cu ce se ocupa, la ce biserică mergea, ce-i plăcea să bea și să mănânce și cât, ce țigări prefera, ce-i plăcea să facă în timpul liber, ce-i plăcea să facă în pat, unde își ținea banii și câți avea.

De data asta însă făcea o excepție. Jake se comportase ciudat. Avea ceva cu acest om. Voia să afle ce.

— Ei bine?

Bărbatul băgă mâna în buzunar și scoase bancnotele necesare. Priscilla le luă și îi zâmbi incitant.

— Pe aici.

Odată ușa apartamentului ei închisă, îi încolăcigătu cu brațele și îl sărută, arcuindu-și trupul spre el. Cu cât termina mai repede treaba asta, cu atât se putea întoarce mai repede la sarcina anevoioasă de a conduce *Grădina Edenului*.

— La dracu, madam, dac-o ții așa, n-apuc nici să-mi scot pantalonii.

— Asta nu trebuie să se întâmple, nu?

Cu mâinile experimentate, Priscilla începu să-l dezbrace. Scoase un suspin când îl găsi pregătit.

— Cum te numești, câștigătorule?

— Sheldon, spuse el, gâfâind, Grady Sheldon.

— Cine-i acolo?

— Eu.

Silueta lui Jake umplu cadrul ușii dintre cele două camere. Camera lui Banner era cufundată în întuneric. Exista o lampă cu fitilul coborât în camera pe care o împărțea cu Lee și Micah. Dar în fâșia de lumină care cădea pe patul ei, o văzu stând în șezut, strângând cuvertura la piept.

Lumina se reflecta în unghiuri diferite în părul ei ciufulit, ochii mari erau plini de neliniște.

Banner în pat, cu trupul molatec abia trezit din somn.

Pentru prima oară în seara aceea, simțurile lui Jake se treziră. Cum putea această fată, da, o fată de optsprezece ani, îmbrăcată cu o cămașă de noapte inocentă, bună pentru o călugăriță, să-i inspire dorințe pe care nici Priscilla, nici târfele ei, pe jumătate goale, nu reușiseră?

— Ce cauți?

Vocea ei era o șoaptă răgușită, adormită, care abia ajunse până la el, străbătând întunericul.

— Tocmai m-am întors. Am vrut să văd dacă n-ai nevoie de nimic.

Banner se lăsă pe pernă și-și trase cuvertura în sus până la bărbie.

— S-au întors și Lee și Micah?

Jake scutură din cap și spuse:

— Nu. Cred c-or să mai întârzie.

— Ce ai... Unde ai fost?

Trebuie să-și calce puțin pe inimă ca să întrebe.

Nu se uita la el. Ținea ochii în tavan.

— Nicăieri.

— Ai fost undeva totuși.

— Nu-i cazul să-ți spun ție unde am fost.

— Ai fost la ea?

— La cine?

— Priscilla Watkins.

— Poate.

— Ai terminat cu ea ceea ce ai început cu mine aseară?

— Îmi ceri cam prea mult!

— Ei? Da sau nu?

— Nu te privește.

Se ridică din nou în șezut. Cuvertura alunecă înjos.

— Ba mă privește, spuse ea, bătând cu pumnii în saltea, de vreme ce mă încui pe mine în cameră ca să te duci la ea. Băieții s-au dus să se distreze, tu de asemeni, iar eu stau închisă în cameră.

— Băieții pot să-și poarte singuri de grijă.

— Și eu pot!

Jake suspină. Lucrurile nu decurgeau așa cum voise el. Fusese bucuros că se trezise pentru că voise să vorbească cu ea, să audă în vocea ei o urmă de iertare pentru ceea ce se întâmplase în seara precedentă. Ar fi îmbrățișat-o, ar fi mângâiat-o, ar fi sărutat-o pe obraz, i-ar fi spus din nou că-i pare rău. I-ar fi explicat că ținea la ea prea mult ca s-o trateze ca pe o femeie pe care o plătea. Și poate, poate ea l-ar fi înțeles.

Dar, iată, se certau.

— Banner, cred că ai destulă minte să-ți dai seama, că nu te poți plimba prin Fort Worth neînsoțită.

— Puteai să mă însoțești tu, dar ai preferat să mă încui în cameră și să te duci să-ți vezi curva. Acolo te-ai dus, nu?

— Da! Am fost la Priscilla. Ei, acum ești mulțumită?

Banner se uită la el jignită, câteva clipe, apoi selungi pe spate și trase cuvertura peste cap întorcându-i spatele.

Jake ocări și ieși trântind ușa în urma lui.

Camera de hotel îl apăsa așa că începu să umble în sus și în jos. Se gândi să se întoarcă în camera ei și să-i ceară scuze c-o încuiase înăuntru; ar putea să-i propună o plimbare prin oraș mâine după terminarea afacerii cu Cuipepper.

Dar nu era sigur ce se va întâmpla dacă se întorcea în camera ei. Banner credea că își potolisedorința cu Priscilla, nu știa că dorința lui era și mai vie.

Jake se așeză pe pat pentru a-și scoate cizmele. Să-i spună lui Banner că Sheldon era în oraș? Fusese cât pe-aci să-l omoare în seara asta. Intensitatea urii lui era îngrozitoare. Sheldon era o amenințare pentru Coleman-i. Doar atât și era de ajuns ca Jake să-l urască. Dar faptul că era un pericol pentru Banner personal, genul de pericol pe care îl reprezenta pentru ea, îl făcea să simtă porniri ucigașe.

Sheldon nu părea să sufere de pe urma morții soției lui, a copilului nou-născut și a socrului. Și nici nu se purta ca un om care aștepta nerăbdător răspuns la propunerea lui de căsătorie. Părusese sigur pe sine ca și cum răspunsul pe care îl aștepta era de la sine înțeles. O astfel de aroganță îi displăcea teribil.

Și ce dracu făcea în Fort Worth?

Jake se uita la ușa despărțitoare. Auzise Sheldon ceva despre venirea lor? Banner nu putuse trece neobservată în Larsen în timp ce se pregătea să-i urmeze. O urmărise oare Sheldon aici unde era scăpată de sub protecția familiei?

Ei bine, indiferent dacă Banner era furioasă pe el, sau nu, mâine Jake avea să se țină de ea ca scaiul, astfel încât Sheldon să nu se poată apropia.

Jake își privi mâinile și fu surprins să vadă că ținea pumnii strânși, de parcă l-ar fi strâns de gât pe Sheldon. Asta ar face oricărui bărbat care ar atinge-o pe Banner. Nu putea suporta nici gândul s-o atingă cineva.

În afară de el.

Înjurând, se aruncă pe pat și încercă să scape de imaginile în care apăreau împreună, el și Banner.

Banner, cu părul și pielea umede, mirosind a săpun.

Banner, gura ei răspunzând sărutului său.

Banner, pulpele ei încolăcite în jurul lui.

Banner, sâni ei topindu-se ca zahărul sub sărutului.

Imaginile persistară chinuitoare până când natura se eliberă singură.

De ce se tortura ea în felul ăsta? N-avea oare nici un pic de mândrie? Trupul lui Jake nu mai era ars de dorință, nu? O stinsese cu ajutorul altei femei.

Priscilla Watkins. Fără ca măcar s-o fi întâlnit, o detesta.

Rămase trează mult timp, întrebându-se dacă Jake adormise. Se gândea oare la acele momente fierbinți pe care le trăiseră împreună în seara trecută, sau la îmbrățișarea Priscillei?

Spre dimineață veniră și băieții, bocănind, chicotind și împleticindu-se beți. În șoapte zgomotoase care treceau prin pereți, Jake le spuse să păstreze liniștea și să se culce înainte de a fi dați afară din hotel. Îi auzi potolindu-se.

Continuă să rămână trează, întrebându-se ce-i putea face Priscilla Watkins unui bărbat ca Jake și ea nu putea.

— Ah... ah... aaahhh!

Grady Sheldon termină, Priscilla se prefăcu doar. Era un bărbat meschin care lua tot și nu dădea nimic. E drept că nici ea nu era o femeie ușor de satisfăcut, dar Sheldon nu reușise să-i trezească nici cea mai slabă pasiune cu felul lui repezit de a face dragoste, își trecu unghiile ei lungi în sus și în jos pe spatelelui.

— Hmmm, suspină ea, mi-a plăcut.

Fără ca el să-și dea seama cum, Priscilla se și separase de el, rostogolindu-se alături. Obosit, Sheldon își puse capul pe umărul ei.

— A fost bine?

Priscilla își roti ochii spre tavan. Cei care întrebau nu erau niciodată buni la pat.

— Foarte, spuse ea, suflându-i ușor în ureche. Mâna lui îi găsi sânul și îl strânse prea tare. Ea nuspuse nimic. Grady obținuse de la ea ceea ce dorise, dar ea era departe de a fi satisfăcută. Încă nu terminase cu el și până atunci, avea să continue flatându-l și făcând orice altceva era nevoie.

— Ai să vii des la mine? Ești de pe aici?

— Nu, din Larsen.

Mâna ei se opri doar o clipă. Grady nici nu observă.

— Din Larsen? Din estul Texasului?

— Îhî, mormăi el, gâdilând-o pe ceafă. Am acolo ungater. Cel mai mare din ținut. Buștenii vin pe apa râului Sabine exact până în poartă.

Priscilla îi puse mâna pe coapsă. Părea să aibă mai mult potențial decât crezuse la început. În cercurile financiare se știa că industria lemnului avea o mare perspectivă de dezvoltare cu pădurile de pini din estul Texasului.

— Umblă ușor cu dinții ăia, scumpule.

Ultimul lucru pe care și-l dorea erau urme de dinți pe corp. Aceasta era o altă regulă pe care o impunea amanților ei. Fă ce vrei, dar nu lăsa urme vizibile pentru următorul bărbat.

— Scuză-mă, mormăi Grady. Mă gândeam la afacerile mele. Acum că avem cale ferată, e ușor să trimit cherestea în toată țara.

— Da, spuse ea, gânditor. Nu ți-e teamă să pleci de acolo?

— Am o mulțime de angajați care se ocupă de afacerile mele.

Da, Sheldon ar merita să fie cultivat. Nu era atât de proastă să creadă că *Grădina Edenului* va dura la nesfârșit. Protestele fanaticilor religioși vor reuși s-o desființeze mai curând sau mai târziu. Și chiar dacă nu, nici ea nu voia să rămână până la sfârșitul vieții patroană de bordel. Voia să trăiască lejer, din profiturile pe care le adunase. Investițiile erau acum modul cel mai bun de a face bani.

— De unde îl cunoști pe Jake Langston?

Corpul lui Grady se ridică brusc.

— Mă înșel oare? Îl cunoști, nu?

— Nu-l cunosc, dar știi cine este, spuse el, amar.

Priscilla îi trase capul în jos spre sânul ei.

— Nu te-aș fi întrebat dacă aș fi știut că te deranjează. Te rog continuă ce făceai. Era așa de bine...

Grady îi sărută sânul brutal, vărsându-și focul asupra lui.

— Prima oară l-am văzut în ziua nunții mele.

— A fost unul din invitați?

— Nu al meu. Al nevastă-mi. Sau, mă rog, cea care trebuia să-mi fie nevastă.

Nu se poate! nu-i de mirare că numele lui i se păruse cunoscut. Îl auzise de la Dub. Era oare acesta fostul logodnic al fiicei lui Coleman? Rareori fusese soarta atât de binevoitoare. Priscilla abia își stăpânea bucuria. Înainte de a trage concluzii, trebuia să fie sigură.

Scoase un râs zglobiu și spuse:

— Grady, ești total incoerent.

Grady zâmbi strâmb.

— Se poate. Să vezi, am avut oarece necazuri în ziua nunții. Căsătoria nu s-a mai oficiat.

Priscilla se ridică ușor cu ochii rotunjiți de mirare.

— Ei lasă! Da' ce s-a întâmplat?

Grady repetă povestea pe care ea o știa deja de la Dub.

— Nenorocitul ăla de falsificator de whisky a spus că eu i-am lăsat fata gravidă, termină el, înfierbântat.

Priscilla îi adresează un zâmbet înțelegător.

— Nici nu m-ar mira, Grady, acum că te-am avut.

Grady râse flatat.

— Cred că sunt destul de potent ca s-o fi făcut.

— Ar fi trebuit să vii la mine mai demult. La noi nu există asemenea accidente.

Priscilla îl sărută folosindu-și limba cum n-o mai făcuse nici o altă femeie, nici chiar Wanda.

— Și ce legătură are Jake cu toate astea? Întrebă ea când în cele din urmă, se eliberă. Inima îi bătea puternic de nerăbdare să afle.

— S-a dat de partea familiei logodnicei mele, familia Coleman. Banner a luat-o la fugă fără să mă lase să-i explic.

— Săracul de tine.

Priscilla se lăasă iar pe mormanul de perne și îl îmbrățișă cu milă. Ochii ei dansau, dar fu atentă ca el să nu observe.

— Am rămas cu Wanda și cu tatăl ei pe cap.

— Ai rămas?

— Până când au murit acum câteva săptămâni.

— Ce trist.

Grady ridică puțin capul și închise un ochi.

— Pentru mine nu.

Fără cuvinte îi comunica ceea ce nu îndrăznea să spună cu voce tare. Ochii Priscillei se îngustară înțelegându-l acum mai bine. Ca și ea, Grady Sheldon nu lăsa nimic să stea în calea dorințelor lui.

— Focul e un lucru oribil, nu? spuse ea, scărpinându-l după ureche.

— Groaznic.

Amândoi râseră. Grady își lovi fruntea de sâni ei apoi începu să-i sărute pătimaș. Priscilla însă nu avea încă tabloul complet.

— Și ce are Jake cu tine?

— E șef de echipă la ferma lui Banner, aceea pe care i-a dat-o tatăl ei. Trebuia să fie și a mea. Are păduri imense care zac nefolosite.

— Și tu le vrei, spuse ea, intuitiv.

— Să știi că-mi placi, Priscilla. Gândim amândoi la fel, spuse el cu un zâmbet viclean. După moartea prematură a soției mele, m-am dus la Banner cu spinarea plecată implorând-o să mă ierte și rugând-o să se mărite cu mine în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat.

— Și ea ce-a zis?

— Nu prea multe, spuse el, cu buzele subțiate. Nu mă pot apropia de ea din cauza lui Jake Langston care o supraveghează cu ochi de vultur.

Priscilla își trecu degetele prin părul lui și spuse ca din întâmplare:

— Deci știi că-i aici cu el.

— Cum?!

Grady se ridică brusc.

— Banner aici? De unde știi?

Priscilla repetă ceea ce-i spusese Jake.

— Ei bine, a picat la țanc. Șeriful din Larsen era un pic cam prea curios în privința cauzei care a declanșat incendiul ăla. M-am gândit că e prudent să dispar puțin din oraș, dar îmi părea extrem de rău să plec fără a avea un răspuns de la Banner.

Își dădu capul pe spate și râse.

— Jake fiind atât de ocupat cu vitele, poate reușesc să mă strecor în hotel și să vorbesc cu ea.

Privi în jos spre Priscilla care-i urmărise raționamentul cu admirație crescândă. Adora bărbații care întorceau toate întâmplările în favoarea lor, exact ca și ea.

Și ce armă avea! Logodnicul disprețuit al lui Banner Coleman. Un singur lucru o încurca: atitudinea protectoare a lui Jake față de fată. Nu-i plăcea deloc asta. Oare ce însemna? După Grady, practic trăia cu ea la fermă. În seara asta plecase s-o controleze, refuzând pokerul, băutura și femeile, chiar și pe ea, ca să se întoarcă la fata aia.

Ei bine, n-are să admită asta! Va avea ea grijă ca povestea, oricare ar fi ea, să se sfârșească, chiar dacă ăsta era ultimul lucru pe care îl făcea. Era momentul ca Jake să-și primească plata pentru că o respinsese atâția ani. Pentru asta se va folosi de Banner Coleman.

— De unde îl cunoști pe insul ăsta, Langston? Întrebă Grady, puțin bănuitor – se temea că vorbise prea mult.

Zâmbetul lent, lejer al Priscillei îl liniști. Îi trase capul în jos pentru un sărut lung, lasciv.

— Îl cunosc de ani de zile. De când eram copii. Nu e decât un vagabond care bea pe datorie.

Grady păru satisfăcut de răspunsul ei. În plus era prea tulburat ca să gândească corect. Priscilla îi adusese din nou capul între sâni îmbătându-l cu parfumul ei de mosc, acceptând fără rezerve tot ceea ce-i făcea el.

Cu pulsul accelerat, Grady se postă în genunchi călare pe șoldurile ei, privind-o cu ochii înfierbântați. Priscilla își alunecă vârful unghiilor pe pieptul lui, apăsând, lăsându-i dăre de sânge.

— O să te coste în plus, spuse ea, încet. Priscilla își informa întotdeauna clienții în legătură cu ceea ce aveau de plătit.

— Cât? întrebă el, răgușit.

— Încă cincizeci de dolari.

— Da, nu contează, oricât...

Zâmbind seducător Priscilla se ridică de mijloc, apropiindu-și capul de pântecul lui. Informația pe care i-o furnizase el era de neprețuit. Merita o răsplată.

Capitolul șaisprezece

Jake și Banner luară micul dejun devreme în dimineața următoare. Întâlnirea cu domnul Culpepper era fixată pentru ora zece.

— Arătați amândoi ca dracu, le spuse el lui Lee și lui Micah când cei doi se apropiară pași nesiguri de masa la care el și Banner se așezaseră. Aveau fețele cenușii, buhăite; albul ochilor era brăzdat de vinișoare roșii.

Lee se lăsă pe scaunul de lângă Banner. Punându-și coatele pe masă, își lăsă capul în mâini, gemând.

— Mă simt groaznic, Banner. Vrei să-mi torni ocafea? Îmi tremură mâinile atât de tare că abia m-am putut bărbieri.

Strămbând din nas dezaprobator, Banner turnă cafea pentru ei și pentru Micah, care încă nu spusese nimic.

— Dacă nu rezști la băutură, mai bine nu bei, zise Jake, sever.

Zâmbi conspirativ spre Banner și clipi din ochi, dar ea se mulțumi doar să-l privească cu un dispreț rece, adresat nu numai lui ci întregii populații masculine. Petrecuse o noapte groaznică gândindu-se la ea și atitudinea ei condescendentă îl afectă. Își revărsă dispoziția lui proastă asupra băieților.

— Hai, grăbiți-vă, beți-vă cafelele. N-am chef ca domnul Culpepper să creadă că are de-a face cu niște bețivi.

Se hotărâră să meargă pe jos până la biroul agentului de intermediari. Fort Worth era în plină activitate. Banner, în ciuda hotărârii ei de a sta supărată toată ziua, fu curând captivată de activitatea din oraș. Vitrinele erau pline de articole tentante. Străzile forfoteau de oameni și căruțe încărcate cu produse și cu copii care priveau cu ochii largi deschiși, trăsuri elegante mânate de doamne bine îmbrăcate, cowboys călări, omnibuze aglomerate, pline de oameni care mergeau undeva pentru a face ceva.

Era un oraș radiind de energie. Și energia aceea era molipsitoare. Când ajunseră la clădirea în care era biroul, starea de spirit a bărbaților părea să se fi îmbunătățit. Jake întâlni privirea lui Banner când îi deschise ușa. În momentul în care trecu pe lângă el, îi spuse:

— Arăți minunat în dimineața asta, Banner.

Banner întoarse capul. Era vreo intenție batjocoritoare în complimentul lui? Nu. Ochii lui albaștri o priveau serios.

— Mulțumesc, Jake.

Purta aceeași rochie pe care el o criticase cu două zile în urmă. O împachetase cu grijă în desaga ei, știind că va avea nevoie de ea la întâlnirea

cu domnul Culpepper. În dimineața asta, o netezise cât putuse mai bine și își pusese pălăria peste părul ridicat pe creștet. În urechi avea cercei cu perle. Știa că înfățișarea ei nu era elegantă, dar era feminină. Și Jake observase!

— Și tu arăți bine, spuse ea în timp ce urcau scările.

Jake era îmbrăcat cu aceleași haine pe care le purtase la nunta ei.

— Mulțumesc, îngână el, stânjenit.

Un funcționar grăbit îi introduse în biroul domnului Culpepper de la etajul doi al clădirii. Omul păru mirat când o văzu pe Banner intrând cu ceilalți, dar își ascunse surpriza oferindu-i un scaun.

Era biroul unui om ocupat. Mobila era puțin prăfuită și biroul lui era acoperit cu hârtii și tot felul de documente privitoare la vânzări, toate cu un aspect greu de citit și oficial. Rafturile din spatele biroului său erau încărcate de cărți, registre și dosare cu vânzări de vite.

Lee și Micah se așezară pe sofa din păr de calde lângă perete, feriți de razele soarelui care intrau pe ferestrele înalte. Se mulțumeau să-l lase pe Jake să conducă tranzacțiile.

La început, domnul Culpepper i se adresă lui Jake, dar după ce Banner puse câteva întrebări incisive, inteligente și își dădu seama că era într-adevăr stăpâna fermei pentru care cumpărau vitele, își schimbă părerea că e doar o fată drăguță care nu trebuie plictisită cu chestiuni de afaceri.

Într-o jumătate de oră căzură de acord asupra prețului unei mici cirezi:

— Douăzeci și nouă de vaci Hereford și un taur.

Culpepper se gândi o clipă.

— Am un taur din rasa Brahman care s-a dovedit a fi cam... romantic, spuse el, ținând cont de prezența lui Banner. E valoros, dar ți-l dau cu preț redus. Te interesează?

Jake scutură din cap.

— Țștia sunt mai buni în sudul Texasului. Deocamdată mă limitez la vaci.

— Foarte bine. Prin urmare, facem actele?

— Totul pare în regulă, spuse Jake. Dar vreau să văd întâi vitele, din cap până în picioare.

Zâmbetul lui era vesel, dar ochii lui arătau că vorbește foarte serios.

Intermediatorul de vite fu surprins. Îl crezuse pe Jake Langston un tip simpatic, dar un simplu cowboy. Acum dovedea aptitudini de om de afaceri, pe care nu putea să nu le admire.

— Da, desigur. V-ar conveni să le vedeți acum? Putem merge cu trăsura mea până la ocolul de vite.

Jake se ridică în picioare.

— Ar fi grozav.

Culpepper își chemă angajatul și îi ordonă să-i fie adusă trăsura în fața clădirii, apoi coborâra cu toții. Jake se întoarse spre Lee și Micah.

— Duceți-o pe Banner înapoi la hotel. Nu e nevoie să mergem cu toții.

— Eu am să merg, spuse Banner.

Înainte ca Jake să aibă timp să răspundă, Lee spuse:

— Banner, nu poți să te duci acolo.

— De ce, femeile n-au voie acolo?

— Nu-i de ele, asta-i tot, spuse Micah, diplomat. Sunt acolo tot felul de indivizi.

— Eu nu mă duc acolo pentru asta. Mă duc să văd cireada pe care o cumpăr.

Se uită la Jake provocându-l să spună nu.

— Duceți-vă băieți, ne vedem mai târziu.

Luând-o de braț, Jake o conduse pe Banner afară pe trotuar, unde îi aștepta Culpepper cu trăsura lui. Îi văzu pe Lee și Micah plecând fără Banner și se întoarse spre Jake.

— Merge și tânăra doamnă cu noi? Întrebă el nesigur.

— Da, spuse Jake mohorât în timp ce o ajuta să urce.

Spera să nu fie obligat să ucidă pe cineva pentru a-i face pe plac.

Din fericire totul decurse fără incidente. Banner fu încântată de vacile cu pete albe pe cap. Blana lor scurtă, creață, strălucea în soare. Se îndrăgosti de fiecare vacă, deși acordă taurului multă atenție.

— Astea sunt vaci de prăsilă, Banner, spuse Jake, zâmbind în timp ce ea o mângâia pe una din vaci pe frunte, nu sunt animale de casă.

— Știu, dar sunt ale mele și am de gând să le botez pe fiecare.

Jake râse indulgent. Actul de vânzare era pus bine în buzunarul lui. Ross va fi încântat de afacerea pe care o făcuse. De la calea ferată veniseră știri îmbucurătoare. Greva urma să se termine la miezul nopții. Aranjase deja ca vitele să fie urcate în vagoanele speciale din primul tren cu destinația Larsen.

Simțindu-se la fel de ușurat ca și Banner, o cuprinse pe după mijloc și o ridică în aer.

— Ei bine, Banner, fetiço, avem acum o cireadă.

— Și e doar începutul, Jake. Doar începutul.

— Bineînțeles.

— Am stat cu inima cât un purice, spuse ea, emoționată, pentru că nu știam dacă domnul Culpepper va accepta prețul oferit de noi. Ai fost grozav.

Erai atât de calm și sigur pe tine. Îmi venea să-ți trag un șut în fluierul piciorului de bucurie când am încheiat târgul.

Râse ascuțit când el o învârti prin aer, fără să țină cont de privirile ciudate aruncate spre ei.

— Sunt bun de afaceri, n-ai știut?

Când o puse din nou jos, n-o eliberă imediat ci lăsă mâinile să-i cuprindă talia ei minusculă. Nici ea nu-și luă mâinile de pe umerii lui Jake și-i privi fața luminată de soare. Genele ei păreau luminescente așa cum le ținea coborâte pentru a-și feri ochii de razele soarelui. Pistruii răspândiți pe nas și pomeți se vedeau atât de distinct încât se puteaunumăra.

Aerul fierbinte, plin de praf și miros de vite îi părea mai pur decât aerul paradisului și se îndoia că s-ar fi simțit acolo mai bine ca aici. Privind fața lui Banner, nu se mai simți oboșit, bătrân sau cinic, ci tânăr, energetic și ambițios. Se simțea bine. Aproape îi venea să creadă că e ceva de capul lui, la urma urmei. Pe moment însă simțea că putea lua aceste prime treizeci de vite și doar cu o jumătate de zâmbet al Fortunei, să le înmulțească și să obțină cea mai frumoasă cireadă din întregul Texas.

Pentru prima oară în ultimul timp, zâmbetul lui Jake porni din suflet, ștergând prudența care i se citea veșnic în priviri și ridurile de amărăciune din jurul gurii.

— Ce ai vrea să faci acum?

— Să fac? repetă Banner.

În timp ce gura lui zâmbea fericită, ar fi vrut să i-o sărute, să simtă această bucurie rară din sufletul lui. Dar mândria n-o lăsă să-i ceară asta.

— Azi e ziua ta, spuse Jake, când văzu că ea nu știe ce să zică. Spune ce dorești și se va împlini. Ce-ai vrea să vezi, ce-ai vrea să faci? Hai să începem cu un tur al orașului.

Se plimbară prin oraș luând act de întinderea lui, mâncară la un restaurant de mâna întâi și închinară o sticlă de vin reușitei în noua activitate. Râzând cherchelit, Jake îi refuză lui Banner al treilea pahar.

Făcură cumpărături. Banner îl trase după ea în toate magazinele, iar el acceptă dar nu fără împotrivire. Alese o batistă brodată pentru Lydia, un nou șorț pentru Ma, o pipă pentru Ross.

— Fumează pipă? întrebă Jake.

— Nu, dar o să fumeze de acum încolo.

Banner își lăsă capul pe spate și îi zâmbi. Dacă i-ar fi cerut să mănânce pipa, Jake ar fi făcut-o. Era extrem de captivantă cu ochii aceia jucăuși, cameleonici care păreau să-și schimbe culoarea în funcție de starea ei de

spirit. Buzele ei roșii, zâmbitoare erau capabile să arate o pasiune formidabilă și cea mai mică amintire a sărutului ei îl făcea să-și simtă inima zvâcnind. Un bărbat putea privi acea față plină de însuflețire o sută de ani fără să se sature. Doar tusea discretă a vânzătorului îl trezi la realitate. Plăți cumpărăturile și se întoarseră la hotel pentru a se înviora puțin și a lua o cină frugală.

Jake consimțise s-o ducă la teatru, la spectacolul „Escapada surorii mele”.

— Lee și Micah nu vin cu noi? întrebă ea în timp ce se îndreptau spre locurile lor de la balcon.

Auzise o conversație conspirativă prin ușa care separa cele două camere, înainte de a pleca de la hotel, dar nu putuse distinge cuvintele.

— Au alte lucruri de făcut, spuse Jake, vag.

— N-ai fi vrut și tu să faci acele „alte lucruri” în loc să te ocupi de mine?

Jake o apucă de braț și o conduse printre rânduri la locul indicat pe bilet.

— Nu.

Când ea își ridică ochii, privindu-l cu îndoială, el repetă:

— Nu.

Își zâmbiră și abia avură timp să se așeze, că piesa începu.

Banner nu mai insistă, deși spera că acela era adevărul. Era una din cele mai fericite zile din viața ei. Când se întoarseră la hotel, Jake descuie ușa camerei ei și intră după ea.

— Vreau să arunc o privire pe aici.

Banner aprinse lampa, își scoase pălăria, mănușile și jacheta în timp ce el controlă în șifonier, se uită după perdele și sub pat. Ștergându-și praful de pe mâini, se ridică în picioare.

— Totul e în regulă.

— Bine.

— Atunci...

— Mulțumesc pentru ziua de azi, Jake. A fost minunată.

— Mă bucur. O meritai.

Părea atât de frumoasă, așa cum stătea acolo în lumina aurie a lămpii... Ar fi dorit să-i atingă bluza, doar ca să vadă dacă dantela era atât de moale cum părea. Și părul. Șiobrazul. Și gura.

Banner mototoli programul pe care îl luase de la teatru, uitând că avusese de gând să-l ducă acasă și să-l arate Lydiei și lui Ma și apoi să-l pună în cutia ei cu suveniruri.

— N-ai rămas cu mine doar pentru acest motiv, nu?

— Care motiv?

— Acela că o meritam, că te simțeau dator să mi-o ofere. Drept compensație, adăugă ea, lăsând ochii în jos.

Jake se bătu cu pălăria peste genunchi.

— N-am să pot repara niciodată ceea ce ți-am făcut în noaptea aceea din grajd, Banner. Încerc din toate puterile să mă obișnuiesc cu asta.

Făcu un pas spre ea și o privi în creștetul capului.

— Am petrecut ziua de azi cu tine pentru că am dorit acest lucru.

În principiu era adevărat. Sigur, o luase din hotel pentru ca Sheldon să n-o poată vedea. Dar sub gestul acela nobil, Jake știa că motivul real era acela că dorise compania ei. Și se simțise minunat. Chiar și piesa aceea stupidă fusese acceptabilă pentru că o avea lângă el pe Banner care ținea cotul pe rezemătoare lângă al lui și genunchiul ei îl atingeau în anumite momente.

Acum, când își ridică fața spre el, ochii îi luceau plini de lacrimi.

— Mulțumesc pentru ce ai spus. Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută ușor pe obraz. Jake se lupta cu el însuși. Dacă o lua în brațe și o săruta, cu adevărat, nu-i mai dădea drumul. Camera era prea intimă și patul prea convenabil. Și chiar dacă ea credea că e gata să se culce cu el acum, mâine ar regreta din nou totul.

Așa că îi luă mâna și i-o sărută ușor. Apoi, pentru că Jake era un păcătos și nu un sfânt, îi întoarse mâna cu palma în sus și i-o sărută fierbinte în mijloc. În clipa următoare se și afla afară, închizând ușa în urma lui.

Banner privi în urma lui cu sentimente amestecate. Fusese dezamăgită că Jake n-o îmbrățișase și n-o sărutase cu pasiune. Dar nici nu se dusese la Priscilla sau la altă femeie în seara asta. Stătuse cu ea. Toată ziua o tratase curtenitor, dar îi simțise dorința mocnind sub aceste aparențe, exact ca și a ei.

Avea două lucruri de partea ei: timpul și proximitatea. Aveau și ceva în comun: ferma unde lucrau împreună. Jake se putea îndrăgosti de ea. Osă aibă ea grijă de asta. S-ar putea să mai durezepână atunci, dar nu prea mult. Satisfăcută de progresul făcut până atunci, adormi imediat.

Câteva ore mai târziu fu trezită de zgomote înăbușite care veneau din camera cealaltă. Întorcându-se pe o parte, zâmbi în întuneric. Lee și Micah se întorseseră după o noapte de depravare. Auzi o conversație scurtă, șoptită, apoi deschiderea unei uși urmată de un zgomot metalic în momentul închiderii.

Cineva ieșise.

Fără să se gândească, se sculă din pat și se duse la ușă. O deschise încet și scoase capul afară. Jake se îndepărta încheindu-și centura cu pistolul. Mergea grăbit. Ajuns pe palier dispăru din vedere.

Disperarea se instalează în trupul ei ca o mantie grea, paralizantă. Cu moartea în suflet se întoarce în pat.

Jake așteptase până la întoarcerea băieților, până când crezuse că ea adormise, apoi plecase pe furie, ca un hoț, ducându-se la târfa lui. Tot ceea ce făcuse și spusese astăzi fusese o minciună ca s-o îmbrobodească. Știuse că era supărată pentru seara trecută și nu făcuse altceva decât să încerce s-o împace.

Ah, ce mult îl ura! Izbi cu pumnii în pernă, imaginându-și că e fața lui.

— Îl urăsc! șopti ea.

Dar în cugetul ei știa că de fapt îl iubea. De aceea infidelitatea lui o durea atât.

Îmi pare rău, domnule, dar e închis.

— Nu pentru mine, spuse Jake, făcându-și loc pe lângă portarul de la *Grădina Edenului*.

— Domnișoara Priscilla...

— O să-ți dea un șut în fund dacă nu mă lași.

Portarul fusese angajat pentru forță nu pentru mintea lui. Era de două ori mai vânjos ca Jake dar nu atât de agil, și știa asta. În plus auzise de temperamentul acestui om și de ușurința cu care apela la pistol. Mai convingător era însă faptul că văzuse cum ochii Priscillei se aprindeau ori de câte ori cowboy-ul ăsta venea pe acolo.

— E singură? întrebă Jake.

— Da... Cred că face baie, spuse el, mohorât. Am văzut camerista ducând apă caldă acum câteva minute.

— N-o să se supere dacă intru.

Jake rosti ultimele cuvinte peste umăr. Era deja lângă apartamentul Priscillei. Auzi clipocitul apei îndată ce deschise ușa. Merse în vârful picioarelor nevrând s-o alerteze cu zgomotul pintenilor înainte de a ajunge lângă ea.

La ușa care dădea în dormitorul ei se opri. Priscilla stătea întinsă în cada care fusese adusă din dosul paravanului din colț. Cu o mână leneșă storcea un burete pe sâni ei. Capul, cu părul ridicat pe creștet se odihnea pe marginea căzii. Ochii erau închiși.

Jake își rezemă umărul de tocul ușii și o privi tăcut câteva minute. Ceva o alertă până la urmă că nu mai era singură în cameră. Deschise ochii și îl văzu reflectat în oglindă. Sări în sus, făcând apa să împrăște în toate părțile și întoarse capul scoțând un strigăt.

— Bună, Pris, spuse el, încet, intim, lăsându-și ochii să rătăcească pe sânii ei.

— Jake! exclamă ea.

Așa cum stătea în ușă, Jake părea supărat și amenințător. De sub borul pălăriei, pe care nu avusese buna cuviință să și-o scoată, un gest pe care Priscilla nu l-ar fi tolerat nici unui alt bărbat, o priveau o pereche de ochi intens și apreciativ.

Preț de o clipă Priscilla se simți stânjenită. Felul în care ochii lui de safir păreau să jupoaie pielea de pe ea o făcea să dorească să se acopere pentru a scăpa de privirea lui penetrantă. Revenindu-și, supărată că se purta ca o fetiță la prima ei întâlnire, spuse:

— Ce dracu cauți aici?

Desprinzându-se din cadrul ușii cu o mișcare ușoară a umărului, Jake se îndreptă spre ea.

— Nu te bucuri că mă vezi?

Priscilla îl urmărea atentă. Îi plăcea să creadă că venise pentru ceea ce visase ea întotdeauna că va veni, dar nu era deloc sigură de asta.

— Mă bucur întotdeauna când văd un prieten vechi.

Jake rânji arogant.

— Categorie suntem, nu, Pris? Prieteni vechi.

Inima îi zvâcni sălbatic când Jake încălecă baia cupicioarele lui lungi, stând deasupra ei ca un cuceritor. Pantalonii lui erau negri și se mulau pe mușchii picioarelor ca o a doua piele. Cămașa fusese îmbrăcată în grabă. Majoritatea nasturilor rămăseseră neîncheiați, dezvăluind un covor de păr blond pe o piele de culoarea bronzului. N-avea baticul la gât, nici cravată, nici vestă. Jake fusese grăbit s-o vadă. Păi, era și timpul!

Era excitant modul pătimaș în care privea la ea ca și cum ar fi avut chef s-o rănească puțin înainte de a-i oferi plăcere.

— Mi-ar plăcea să cred că suntem prieteni, spuse ea, încet.

Pentru prima oară, ochii ei cu pleoape grele și vocea răgușită arătau sinceri. Dorea să-i atingă pulpele, să-și plimbe mâinile de-a lungul lor, dar nu avea curajul. Ochii lui străluceau de senzualitate, dar ținuta lui nu era deloc încurajatoare.

Jake se aplecă și se sprijini cu o mână pe marginea căzii. Căută cu cealaltă mână buretele căzut în apă când Priscilla îl văzuse în oglindă. Găsindu-l lângă coapsa ei, îl ridică din apă și îl stoarse deasupra sânilor ei.

— Arăți plinuță și trandafirie ca un bebeluș, Pris.

Trupul ei reacționează. Apa curgea pe sfârcurile întărite de dorință. Ea însă nu voia să-i arate cât de mult îl dorea. Îi zâmbi subtil.

— Am auzit că-ți plac alea tinere acum. De optsprezece ani. Ca fata lui Coleman.

„Bun!” se gândi Jake, „îmi ușurează sarcina”. Îi întrebuse pe băieți despre escapada lor, la întoarcerea la hotel. Aflase însă mult mai multe decât dorise.

— A fost grozav, spusese Lee, trântindu-se pe patul dublu pe care îl împărțea cu Micah. Era satisfăcut pe deplin.

— Sugar a fost grozavă, spuse Micah pocnind din degete, căutând cuvântul potrivit. Cum o chema pe aia, Lee?

— Betsy, spuse el, visător. Era o dulce. Cred că oiubesc.

Jake, mormăind la adresa tinereții nesăbuite, se întinse și aprinse lampa.

— Șterge-ți zâmbetul ăla prostesc de pe față înainte să te vadă Lydia, Lee, altfel n-o să te mai lase nicăieri cu mine. Și asta e valabil și pentru tine, frățioare.

Micah spuse brusc, în timp ce-și trăgea cizmele:

— N-o să-ți vină să crezi pe cine am văzut acolo. Pe Sheldon. Grady Sheldon.

Mâna lui Jake se opri în clipa în care voia să stingă lampa.

— Da? Și te-a văzut?

— Nu. Se ducea s-o vadă pe patroană.

— De unde știi?

— I l-am arătat lui Betsy și i-am spus că e din orașul nostru. A rămas impresionată. Spunea că și-a petrecut mai toată ziua cu Priscilla, un lucru care nu se mai întâmplase niciodată cu un alt bărbat.

Jake stinse lumina, dar se trezi de-a binelea. Priscilla și Grady Sheldon. O combinație periculoasă, după aprecierea lui. I-ar fi plăcut să știe ce puneau la cale cei doi. Se sculă din pat și se îmbrăcă. Băieții sforăiau deja.

Acum o privea pe Priscilla și își dădea seama că toate bănuielile lui se confirmau. Avusese dreptate să vină aici și fu bucuros că ea fusese aceea care pomenise prima de Banner.

— Numele ei e Banner, spuse el.

— A, da, Banner. Tot orașul te-a văzut cu ea, azi.

— Da? Cine ți-a spus? Prietenul meu Sheldon?

Scânteia de panică din ochii ei o trădă, Priscilla nuvoise ca el să știe de Grady. Jake fu și mai îngrijorat.

— Ești prieten cu Grady? întrebă Priscilla. El mi-a spus altceva.

De data asta Priscilla cedă tentației și își puse mâna pe coapsa lui. Era la fel de tare după cum părea.

— Și ce anume ți-a spus?

— Că Banner se gândește să se mărite cu el.

Aruncă momeala ca să vadă dacă prinde ceva.

Mușchii de sub mâna ei se încordară o clipă înainte de a se relaxa din nou.

— Ți-a vorbit și de nevastă-sa?

— Da.

— Despre cum a murit?

— Despre incendiu?

Exact așa cum bănuise Jake. Sheldon era genul de bărbat care se lăuda în fața femeilor.

— Deștept bărbat, nu? Să scape de ea și de copil în felul ăsta.

Mâna Priscillei alunecă pe coapsa lui ajungând foarte aproape de lucrul pe care dorea să-l simtă din nou după douăzeci de ani.

— Așa am zis și eu. Îmi place inventivitatea lui. Grady e ambițios. Și o vrea pe Banner Coleman. Fără îndoială o s-o aibă.

Deci, Sheldon pusese focul. El era criminalul. Și o voia și pe Banner.

— Am și eu un cuvânt de spus în chestia asta, mârâi Jake.

Priscilla râse și ieși din apă. Mâna ei alunecă între pulpele lui, în sus pe abdomen și apoi pe piept. Își lipi corpul de al lui.

— Deci e adevărat. Grady mi-a spus că o păzeștepe fata aia ca o cloșcă. Nu crezi că duci prea departe loialitatea ta față de Coleman?

Cu mișcări sinuoase, Priscilla își frecă pubisul de locul proeminent dintre pulpele lui. O mână i se încolăci pe după gât, cealaltă lunecă sub cămașă.

— Sau e vorba de altceva? Nu-mi spune că marele, teribilul Jake Langston s-a îndrăgostit de o copilă.

Jake nu se lăsă provocat.

— Am iubit-o pe Banner de când o știu.

Râsul Priscillei se ridică drept dintre sânii ei magnifici.

— Așa cum o iubești și pe mama ei? Soția celui maibun prieten?

Înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, încheieturile ei erau ferecate în pumnii lui.

— Să nu te mai aud pronunțând numele lor cu gura aia a ta murdară de târfă.

Priscilla se mulțumi doar să zâmbească.

— Vai, vai, ce sensibil te-ai făcut! N-ai vrea să spui că fiica ți-a căzut cu tronc ca și mama ei?

— Gura!

— Nu-ți vine greu, Jake, să iubești mereu și să nu ai niciodată, să-ți verși focul pe curve pentru că nu poți avea niciodată femeia pe care o iubești? E al dracului de trist, nu?

— Ți-am spus să taci!

— O iubești pe Banner Coleman?

— Nu așa cum crezi tu.

— Sigur?

— Da.

— Dovedește-o.

Respirația ei fierbinte, grea, îi atinse buzele.

— Ia-mă.

Brațele lui cuprinseseră trupul femeii și o ridică din cadă. Gura lui se abătu dură, crudă asupra gurii ei în timp ce o ducea spre pat. Priscilla, încântată de victorie, sezvârcolea în brațele lui udându-i hainele cu trupul ei. Își încolăci picioarele pe pulpele lui și încercă să-i vâre limba în gură.

Măinile lui alunecară în jos până la talie și o prinseră strâns; apoi o aruncă pe pat și își șterse gura de sărutul ei.

— Niciodată, Priscilla. Niciodată. Pentru că de fiecare dată când mă gândesc la tine îmi amintesc acea primă după-amiază când te-am avut. O după amiază în care ar fi trebuit să fiu cu fratele meu. A murit din cauza mea. N-am să pot uita niciodată asta. Și nici faptul că nu ești altceva decât o curvă. Cu tot regretul, n-o să mă mai culc cu tine niciodată.

Priscilla rămase întinsă, gâfâind, sprijinită în coate, cu pulpele desfăcute și pieptul agitat. Îl privi plecând, cu ochii dilatați de ură. Asta fusese ultima oară când o mai jignise. Chiar dacă ar muri după aceea, avea să i-o plătească, îl va lovi atât de tare, să nu-și mai revină niciodată.

Și mijlocul de a face asta, era Banner Coleman.

Banner se sculă târziu. Când se trezi bătu în ușa de comunicație dintre camere și neprimind nici un răspuns, o deschise. Camera era goală. Bărbații erau plecați cu treburi.

Ei bine, nici ea n-avea de gând să zacă în camera asta de hotel la infinit. Dacă Jake putea s-o înșele, n-o să-și facă probleme că el se va enerva.

Se îmbracă repede și luă un mic dejun copios în restaurantul hotelului. Era o sâmbătă însorită. Străzile gemeau de lume. Banner ieși din hotel pe trotuar. Se uită în dreapta și în stânga încercând să se decidă în ce direcție să apuce. Poate dacă aștepta următorul omnibuz...

— Banner Coleman?

La auzul numelui ei, se întoarse. Știu cine era femeia din prima clipă. Poate că ochii erau aceia care o trădau. Erau tăioși și răi. Banner se gândi că viața nu le oferea prea multe surprize acelor ochi cenușii, reci. Nu existau riduri pe fața aceea, ci un anume stigmat al vieții care o făcea să-și arate vârsta și chiar mai mult.

Îmbrăcămintea ei o surprinse pe Banner. S-ar fi așteptat să vadă zorzoane și brățări țipătoare, o țesătură sclipitoare, o supraabundență de lucruri extravagante. Femeia însă purta un costum albastru bine croit. Singurul lucru îndrăzneț era pana neagră de la pălărie care cobora arcuită spre sprânceana ei. Mâinile îi erau acoperite de mănuși din piele de ied. O punguță minusculă atârna de un șnur de mătase prins la încheietura mâinii. A avea o umbrelă asortată cu costumul, dar n-o deschise când ieși din umbră la soare.

— Sunt...

— Știu cine ești, doamnă Watkins, zise Banner.

Priscilla își ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic. Banner Coleman era o surprizădezagreabilă. Era mai drăguță decât Lydia. Șimai exotice. Culoarea ei era încă și mai vie. A avea întreaga feminitate a Lydiei și trăsăturile frumoase și ferme ale lui Ross. Era o fată puternică și care o înfrunta, nu una care putea fi ușor intimidată. Sperase că fata lui Coleman se va da înapoi din fața ei, îngrozită. Dar nici vorbă. Demonstra tăria moștenită de la mama ei.

Priscilla făcea negoț cu carne vie. Ar fi putut câștiga o avere cu Banner Coleman. Gândul acesta o înfuria. Banner era tânără. Roșul din obraji ei era real. A avea un nume respectabil. Oamenii n-o insultau pe stradă. Tinerete, frumusețe, respect. A avea tot ceea ce Priscilla disprețuia, dar în secret, invidia.

— Deci, ai auzit de mine.

— Da.

Banner nu se simțea ofensată pentru că o târfă celebră o acostase pe stradă. O ura pentru că era partenera de pat a lui Jake, dar era și curioasă s-o cunoască.

— De la Jake?

— Nu numai.

— Ah, Jake.

Priscilla închise ochii pentru o clipă și respiră adânc. Când îi deschise din nou, expresia de pe fața lui Banner o lămurii. Deci pisicuța era îndrăgostită de el. O să fie o distracție pe cinstel!

— Jake și cu mine suntem... prieteni... de multă vreme.

— Da, știu.

— Când l-am cunoscut eu, era doar un băiat, spusea coborându-și pleoapele. Dar n-a rămas așa, adăugă ea, încet. A devenit un bărbat atât de atrăgător... nu crezi?

— Pentru mine a fost întotdeauna atrăgător.

— Normal, spuse Priscilla, aproape compătimitor. Nu l-ai cunoscut pe când era băiat. Ce mai fac părinții? Știi că i-am cunoscut cu ani în urmă?

— Da, în vremea convoiului de căruțe. Mi-au vorbit despre dumneata.

— Serios?

Banner se înroși.

— I-am auzit menționând numele ăsta.

Priscilla fu amuzată.

— Sunt convinsă.

Își lăsă capul pe un umăr.

— Semeni cu amândoi. Ești o fată foarte atrăgătoare.

— Mulțumesc.

— Și fratele tău e la fel. Atrăgător, vreau să zic.

Dacă voia s-o șocheze pe Banner cu faptul căfratele ei fusese la *Grădina Edenului*, se înșela.

— Știi că a fost la bordelul dumitale aseară, doamnă Watkins. Mulțumesc pentru compliment. Și eu cred că e atrăgător.

Priscilla nu se amuza atât cât sperase. Fata avea mai mult aplomb decât se așteptase și duelul cu ea devenea mai dificil decât anticipase.

Banner nu observase sosirea și plecarea omnibuzului, nici privirile aruncate în direcția lor de cei care treceau pe lângă ele. Se uita în ochii femeii care era dușmanca ei. Priscilla Watkins era o amenințare pentru ea. Încă nu știa în ce consta amenințarea, dar exista. Banner o simțea cu fiecare fibră a corpului ei.

Priscilla era ca un măr lucios, tentant, captivant, strălucind în perfecțiunea lui exterioară, dar putred în interior.

— Sunteți frați vitregi, nu? Întrebă Priscilla, reluând firul conversației.

— Da. Mama lui a murit la naștere. Asta a fost înainte ca părinții mei să se cunoască. Dar toate astea le știi foarte bine doamnă Watkins. Erai cu ei.

— Da, eram cu ei.

Ochii ei o măsurară pe Banner de sus până jos. Câtă tărie morală o fi având? Va afla imediat.

— Eram cu ei când Jake și fratele lui au găsit-o pe mama ta în pădure. Era aproape moartă.

— Da. Mi-a spus Jake.

— Era de așteptat după calvarul prin care trecuse, spuse ea, aranjându-și pana de la pălărie.

— Calvar?

Ochii Priscillei se fixară asupra lui Banner ca ochii unui vultur asupra unui iepure rănit.

— Să nască sub cerul liber...

Prefăcându-se stânjenită își puse o mână pe piept.

— Scuză-mă. Poate că n-ar fi trebuit să-ți spun. Știai de primul copil al mamei tale, nu?

— Copil? șopti Banner, înainte ca tot sângele să-i fugă din creier.

Capitolul șaptesprezece

— Copil?

Banner repetă cuvântul. Trebuie că era o greșeală. Ea era singurul copil al mamei ei. Sau poate nu era?

Gândul acesta se furișă insidios în mintea lui Banner în timp ce stătea acolo încercând să reziste ameteții care o cuprinsese. Priscilla Watkins reușise până la urmă s-o șocheze.

Copil! Acesta să fi fost secretul pe care Ross și Lydia îl păzeau de ea și Lee? Aceasta era cheia misterului pe care o căuta ea? Brusc renunță să mai afle. Secretele trecutului să rămână îngropate. Dacă noutatea venea de la femeia asta, nu putea fi plăcută așa că era mai bine să nu știe.

Dar ca o pasăre hipnotizată de un șarpe, continua să se uite la Priscilla. Ochii ei erau fixați pe buzele vopsite ale femeii ca și cum ar fi vrut să confirme ceea ce-i auzeau urechile.

— Nimeni nu știe cine a fost Lydia și de unde a venit, și cu atât mai puțin ce era cu copilul ăla.

— Minți. N-a existat nici un copil. Mama n-a mai avut alți copii.

— Ba da, scumpo. A murit în pădure, undeva în Tennessee. A fost îngropat de Ma și Zeke Langston. Pe la prânz s-a aflat în tot convoiul că băieții Langston găsiseră o fată cu un copil mort în pădure.

— Nu te cred.

Priscilla râse răgușit.

— Ba da, mă crezi. Ești o fată inteligentă. Ai știut întotdeauna că există un secret, nu?

— Nu!

— Nu ți-a spus mama ta niciodată că a fost dusă la Ross Coleman ca să alăpteze un copil?

Buzele lui Banner se îngustară de furie. Scutură din cap încăpățânată.

— Nu-i adevărat.

— Întreab-o, șopti Priscilla cu acea inflexiune mieroasă a șarpelui oferind Evei un măr.

— Ma a dus-o la Coleman ca să-l ajute în legătură cu Lee.

— L-a alăptat. Mama mea era în căruța lui Coleman când a adus-o Ma. Spunea că din sânii ei picura lapte.

— Nu-i adevărat.

— Și dacă avea lapte, înseamnă că avea și copil. În plus, am văzut-o și eu alăptându-l de nenumărate ori.

— Minți!

— Sau mama ta minte? Întreab-o. Vezi ce-ți spune mama ta despre copilul ăla. Mă întreb cine i-o fi fost tată. Și întreabă-l și pe tatăl tău despre trecutul lui. N-am crezut niciodată...

— Priscilla!

Jakeo strigase din ușa hotelului. Intrase în holul hotelului pe latura dinspre Strada a Treia și se dusesese imediat în cameră. Când văzuse că Banner nu-i acolo, ieșise repede pe intrarea principală dar se oprise brusc văzând-o angajată în acea conversație cu Priscilla Watkins.

Dacă ar fi fost numai asta, și era destul. Dar paloarea de pe fața lui Banner și cuta albă din jurul gurii ei îi făcură inima să se contracteze de groază.

Lua-te-ar dracu de curvă! Afurisită să fie ziua în care o întâlnește. Dacă i-a spus lui Banner ceva ce nu trebuia să știe, o va ucide.

— Ce naiba faci? Întreabă el în timp ce se îndrepta spre ele, postându-se apoi ca un scut în fața lui Banner.

— Am o mică conversație cu domnișoara Coleman. Tocmai o întrebam de sănătatea părinților ei.

Ochii lui Jake deveniră duri și amenințători. Nu credea nici o iotă din răspunsul mioros al Priscillei. Mai întâi pentru că ei nu-i păsa câtuși de puțin de sănătatea nimănui în afară de a ei înseși. Întâlnirea ei cu Banner nu fusese deloc întâmplătoare, probabil cătocmise pe cineva să i-o arate. În mod obișnuit Priscilla nu s-ar fi expus nebuniei unei dimineți de sâmbătă în centrul comercial al orașului. Nu, întâlnirea asta fusese calculată atent și cu intenții rele pentru Banner.

— Banner, du-te înăuntru.

Ochii lui albaștri, ucigători, rămaseră ațintiți asupra Priscillei. I se adresase pe un ton moale, dar apăsător lui Banner care era încă sub efectul celor spuse de Priscilla.

— Banner, du-te înăuntru, repetă el, când văzu că ea nu face nici o mișcare.

Ca o somnambulă, Banner trecu pe lângă el și intră în hotel. Abia după ce ea nu-l mai putea auzi, ochii lui se întoarseră asupra Priscillei.

— Ce i-ai spus?

— Ce să-i spun? Nimic, Jake.

— Ce i-ai spus? urlă el.

— De ce n-o întrebi pe ea? replică Priscilla, luându-și un aer semeț.

— Am s-o fac, n-ai grijă. Și să nu dea Dumnezeu să aflu că i-ai spus ceva...
Priscillazâmbi disprețuitor.

— Sărmane, Jake. Întâi mama, apoi fiica. Ești un campion al cauzelor pierdute. Când ai să termini cu ele, știi unde mă găsești, spuse ea, punându-i o mână pe piept. Am exact ceea ce cauți.

Jake dădu capul pe spate și zise:

— Nu, Priscilla. Este exact invers. Eu am ce cauți tu.

Fața ei se strâmbă de ură. Își luă mâna de pe pieptul lui de parcă ar fi mușcat-o ceva. Se răsuci pecălcâie, deschise umbrela și porni pe trotuar plină de furie.

Bărbații se luptaseră pentru a-i câștiga favorurile, băuseră până le venise rău, unii chiar se sinucisera. Nici unul nu-i răsese în față ca nemernicul ăsta! Îl ura groaznic. Văzuse cum o proteja pe fată. Tâmpitul, se credea probabil îndrăgostit de ea, exact cum fusese de mama ei cu ani în urmă. Priscilla n-ar fi schimbat locul cu nici una din ele, dar o înnebunea faptul că Jake le prefera în locul ei. Fusese vreodată de partea ei? Din ziua în care fusese ucis fratele lui, nu mai însemnase nimic pentru el, fusese doar ca un preș pe care-și ștergea picioarele. Și nu asta făceau toți bărbații cu ea? O foloseau. O, da, le plăcea să-și descarce frustrările acumulate asupra ei, să-și împlinească cele mai sălbatiche fantezii. Dar obținuse ea vreodată de la un bărbat mai mult decât frânturi din viața lui?

Când o privise pe ea un bărbat, oricare bărbat, cu acea expresie blândă, protectoare, cu care o privise Jake pe fata lui Coleman?

Îi disprețuia pe toți.

Exact când ajunse la această concluzie, se ivi în față ei unul din incriminați. Dub Abernathy traversa strada urmat de pieptoasa lui soție și de fiica aia a lor cu față de cal. Își ducea mâna la pălărie salutându-i pe cei pe care îi întâlnea. Fata zâmbea stupid când îi prezenta vreun bărbat. Soția arăta bine hrănită și mulțumită. Și de ce n-ar fi fost? Era nevasta unuia din stâlpii orașului. Priscilla se întrebă dacă doamna Abernathy ar mai fi atât de semeață dacă ar ști cât de depravat putea să fie bărbatul ei la pat.

Fără a ezita o clipă, Priscilla își ridică poala rochiei cu eleganță și coborând de pe trotuar pași în stradă. O traversă încet, atrăgând cât mai multă atenție, în timp ce ochii ei erau ațintiți asupra familiei Abernathy. Dub își ajută întâi soția, apoi fiica, lipsită de orice grație, să se urce în trăsura lor neagră, lucioasă, trasă de un cal magnific, gri. Priscilla ajunse lângă ei tocmai când erau gata să plece.

Avu o satisfacție supremă să vadă expresia plină de oroare de pe fața doamnei Abernathy, care rămase cu gura căscată; fața de zer a fiicei se prăbuși de uimire. Știau cine este și asta o încântă.

— Bună dimineața, Dub.

Vocea ei era joasă, intimă, dar suficient de tare pentru ca toți cei din jur s-o audă adresându-i-se pe numele mic.

Abernathy îngheță, rămânând cu piciorul pe treaptă. Încet, întoarse capul. Ochii lui rotunjiți se fixară asupra Priscillei. Dacă ar fi fost săbii, ar fi fost ucisă de privirea lor tăioasă. Apoi, fără un cuvânt, se urcă în trăsură și dădu bice calului.

Priscilla privi în jur și zâmbi triumfătoare. Avusese spectatori. Ce bine! Dub Abernathy merita o mică lecție, i-ar fi plăcut să asiste la explicația dată nevesteilui odată ajunsă acasă.

Simțindu-se oarecum răcorită, după ofensa adusă de Jake, se urcă pe trotuar și se îndreptă spre casă, înapoi la *Ogorul Iadului*.

Banner stătea nemișcată în scaunul de lângă fereastră.

— Banner?

Jake traversă camera și îngenunche în fața ei. Mâinile ei zăceau fără vlagă în poală. Jake le acoperi cu mâinile lui.

— Banner, ce ai? Ce ți-a spus?

Banner își întoarse privirea de la fereastră asupra lui. Trecură câteva secunde înainte de a-l vedea. Apoi scutură din cap și zâmbi tremurat.

— Nimic, Jake. Nimic.

Jake însă n-o crezu. Văzuse expresia aceea teribilă de pe fața ei.

— Spune-mi ce-a zis. Dacă a zis sau a făcut ceva care să te supere, am să...

— Nu, spuse Banner, repede.

Nu voia să știe nimeni ceea ce îi spusese Priscilla, până când nu digera ea însăși informațiile primite și își forma o părere. Jake știa despre celălalt copil. O găsisse pe mama ei în pădure cu copilul mort. Țsta era tot secretul?

Mai fusese mama ei căsătorită? Dacă da, de ce nu-i spusese? Sau nu fusese căsătorită când făcuse celălalt copil? Nu! Asta era de neconceput. Dar ce altă explicație exista?

Nu se putea preface că n-o doare. O durea. Dacă ar fi aflat asta în oricare alt mod, ar fi fost destul de șocant, dar să afle de la târfa lui Jake, femeia aia urâtă, josnică cu care se culca el, adăugase durerii, insulta.

— Mă simt bine, Jake. Serios. Sunt doar surprinsă că m-a acostat pe stradă.

— Te-a acostat?

— Cuvântul e prea puternic, spuse ea, nervoasă, ridicându-se în picioare.

Acum că întâlnirea se consumase, voia s-o uite. În mod sigur n-avea chef să reproducă conversația în fața lui Jake. Acum știa de ce păstra el secretul mamei ei cu atâta înverșunare. Nu voia să gândească cineva ceva rău despre Lydia. O adora. Și asta era dureros.

— Priscilla m-a întrebat despre mama și tata. A zis ceva și de Lee. Cred că a vrut să mă șocheze spunându-mi că a fost în bordelul ei. I-am spus că știu deja. Asta-i tot. Apoi ai venit tu.

Încălzită de această minciună, își scoase jacheta și o puse pe pat – nu voia să mai plece nicăieri; nu mai avea nici un chef de plimbare.

Jake nu era convins că îi spusese tot, dar știa că nu va mai afla nimic în plus. Dacă Priscilla îi spusese ceva despre Grady, Banner n-ar sufla o vorbă.

— M-am întors mai repede să-ți spun că plecăm.

— Când?

— Curând. Trenurile au început să circule. Am cumpărat deja bilete. Plecăm imediat după prânz. I-am lăsat pe băieți să aibă grijă ca vitele și caii să fie urcați în tren. Am venit să-ți spun să împachetezi.

— Bine.

Normal, Banner ar fi încercat să amâne plecarea cu câteva zile, dar nimic nu mai era normal și se întreba dacă va mai fi vreodată.

De ce era nevoie de secrete și minciuni? De ce nu le spusese mama lor, ei și lui Lee despre celălaltcopil? De ce n-o făcuse nimeni? Nici Moses, nici Ma, nici Jake? Era probabil ceva de care se rușinau.

— Pot să te las puțin singură?

Jake era lângă ea acum. Ridică ochii și privi în ochii lui albaștri. Ce secrete ascundeau? Se deschideau atât de rar spre lume. Rareori dezvăluiau ceva din ceea ce gândea sau simțea el.

— Da.

Lăsa impresia c-ar vrea s-o mângâie. Mâinile lui se ridicaseră puțin apoi căzuseră în jos.

— Vin să te iau pe la unsprezece.

Banner dădu din cap, dar nu vorbi: Aștepta o mângâiere din partea lui. Infidelitatea lui din seara precedentă, chiar și faptul că n-o iubea, n-aveau nici o importanță. Simțea nevoia să fie îmbrățișată, consolată, mângâiată. Sufletul ei tânjea după sufletul lui, trupul ei căuta căldura și protecția lui fizică. Se simțea înfrigorată până în măduva oaselor.

Dar ea îi mai ceruse și altă dată s-o iubească și fusese respinsă, așa că renunță.

Jake se duse la ușă, o deschise, dar nu ieși.

— Banner...

Așteptă până îi întâlnește ochii, apoi întrebă din nou:

— Sigur n-ai nimic?

— Da, spuse ea, cu un râs forțat. Du-te în gară și ai grijă de cireada mea. Altfel te concediez și-mi caut un alt șef de echipă.

Jake încercă și el să zâmbească, dar nu fu mai convingător decât ea. Își îndesă pălăria pe cap și ieși. Coborî scările cu fâlcile încleștate. Călătoria asta nu fusese altceva decât un coșmar după altul. Cu câțplecau mai repede din Fort Worth cu atât mai bine.

Banner își împachetă hainele în desagă împreună cu celelalte lucruri. Rămase îmbrăcată în costum, știind că odată ajunși în Larsen, va da calul înapoi și va lua căruța.

Când termină se întoarce la fereastră privind forfota străzii și întrebându-se dacă acei oameni care treceau, ocupați cu treburile lor, aveau problemele pe care le avea ea.

Era nevoie să treacă prin aceste adversități ca să ajungă la maturitate? Aparent mama ei trebuise s-o facă. Cum fusese viața Lydiei înainte de ziua aceea în care Jake și Luke Langston o găsiseră în pădure? De ce păstrau cu toții secretul copilului născut mort? De ce plecaseră Jake pe furiș aseară după ce fusese un camarad atât de agreabil toată ziua? De ce prefera patul Priscillei în loc de al ei?

De ce? De ce? De ce?

Întrebările se rostogoleau ca puful păpădiei în mintea ei, fără să poată găsi un răspuns. O să știe vreodată totul?

Se apropia ora unsprezece. Când cineva bătu la ușă, spuse: „Intră” fără să ezite.

Auzi ușa deschizându-se apoi închizându-se. Se întoarce în direcția ei. Nu era Jake acela care stătea acolo, așa cum se așteptase. Nici Lee, nici Micah.

— Grady!

— Bună, Banner.

— Ce naiba cauți aici?

— Langston nu ți-a spus că sunt în oraș?

Își aruncă pălăria cu boruri tari pe măsura. Era îmbrăcată cu costum la două rânduri. Cămașa lui albă era imaculată și avea un guler înalt, scrobit.

Fața lui însă era cenușie. Viața dezordonată săpase riduri fine în jurul ochilor lui umflați.

— Nu. Când l-ai văzut pe Jake?

— Alaltăieri seară. De atunci tot încerc să te găsec singură. Nu te-a slăbit o clipă.

Fără nici un motiv îi era frică de Grady. Nu era deloc normal ca un bărbat onorabil să intre în camera de hotel a unei doamne nemăritate. Când fusese singură cu Jake nu se gândise la convenții sociale, dar acum voia să-i amintească asta lui Grady, în speranța că va pleca. Felul în care o privea, cu o anumită strălucire în ochi, o făcea nervoasă.

— Ce cauți în Fort Worth?

— Afaceri, răspuse el, evaziv. N-am putut evita deplasarea, altfel nu plecam din Larsen fără să te anunț. Te-ai mai gândit la propunerea mea? Întrebă el, avansând în cameră.

— Da. M-am gândit.

— Și?

Înconjură scaunul pe care șezuse, plasându-l între ea și el.

— Încă nu m-am hotărât, spuse ea, trăgând de timp în speranța că Jake se va întoarce.

De ce nu-i spusese că Grady e în oraș?

— Erai deja hotărâtă să te măriți cu mine acum câteva luni. S-a schimbat ceva?

Banner îl privea fără să-i vină să creadă.

— Dacă s-a schimbat ceva?! Totul. Toată situația. Eu. Tu.

— Eu nu. Sunt același om. Iar tu ești aceeași femeie. Situația, așa cum o numești tu, a fost remediată.

Cum putea să vorbească atât de liniștit despre moartea îngrozitoare, prin foc, a soției și copilului său?

— Eu n-aș numi modul în care situația a fost remediată o binecuvântare.

— Nici eu, spuse el, plecându-și capul o clipă. Dar ți-am mai spus Banner, că mă simt ca și cum mi s-ar fi dat o a doua șansă în viață. Eu te mai iubesc și vreau să fii soția mea. Tu nu simți nimic pentru mine?

În clipa aceea Banner își dădea seama că nu. Nici plăcere, nici dragoste, nici ură sau măcar milă, așa cum simțise până atunci. În ceea ce-l privea pe Grady Sheldon inima ei era goală. Cum putuse să creadă măcar o clipă că-l iubește? Cum de nu-i văzuse goliciunea înainte?

Arăta bine, desigur, dar pe ea n-o interesa. Dormitul în același pat cu el, culcatul cu el? Niciodată! Exista doar un singur om cu care putea fi intimă și acela era Jake.

Jake.

Îl iubea.

Indiferent cât o rănise, îl iubea. Chiar și gândul de a-și petrece viața cu alt bărbat era de neconceput. Mai bine singură decât cu un bărbat oarecare.

Dar nu-i putea spune asta lui Grady. Ar fi prea crud. Și n-avea încredere în noua lui atitudine. Nu fusese niciodată așa arogant. Fusese umil și blând, mai ales în prezența părinților ei. Îl vedea oare așa cum era în realitate? Încercase doar să-l impresioneze pe Ross când se arătase umil și manierat?

Această dublă personalitate o speria, așa că răspunse prudent.

— Normal că mai simt ceva pentru tine Grady, numai că nu e ceva clar. După toate cele întâmplate... Am nevoie de timp pentru a-mi limpezi emoțiile, timp pentru a analiza tot ce s-a întâmplat și a decide ce vreau în viitor.

Grady o privi dur. Banner își coborî privirea. Apropiindu-se pas cu pas, Grady micșoră distanța dintre ei. Banner rămase pe loc, deși simțea tentația de a se da înapoi din fața lui. În spatele ei însă nu era decât fereastra.

— Mă întreb de ce te-ai răzgândit. Sau mai bine zis cine te-a făcut să te răzgândești?

Banner își umezi buzele. Cât era ora? Unde era Jake?

— Ce vrei să spui?

Ochii lui Grady se plimbară prin cameră, notând fiecare detaliu.

— E o cameră mare. Cam prea mare pentru o singură persoană.

Când își întoarse din nou privirea asupra ei, ochii aveau o expresie insinuantă și ceea ce insinuau o înfurie.

— Fii mai precis, Grady, spuse ea, sever.

— Ca să fiu mai precis, Langston se ține după tine ca o umbră. Mă întrebam dacă nu cumva își depășește atribuțiile.

Banner strânse mâinile făcându-le pumn în timp ceochii ei aruncau fulgere periculoase.

— Jake e un vechi prieten de familie. E șeful oamenilor care lucrează la fermă, i-a promis tatălui meu să aibă grijă de mine și asta face.

Grady zâmbi zeflemitor.

— E legendar printre femei. E agresiv, necioplit și turbulent ca toți cowboy-ii. Ar trebui să auzi ce spun fetele despre el în toate bordelurile din oraș.

— Deci le vizitezi, nu?

Grady fu redus la tăcere un moment, apoi continuă pe tonul acela dulceag, înșelător.

— Da, le-am vizitat. Sunt bărbat, Banner.

— Nu prea, spuse ea, printre dinți. Cum îndrăznești să intri aici împrôscându-mă cu noroi numai pentru că păcatele tale au fost dezvăluite?

Grady râse. Un râs gros, plin de amenințări.

— Ești frumoasă când ești furioasă, Banner. Poate ar trebui să-i mulțumesc lui Langston. Poate că ție îți place brutalitatea și eu nu mi-am dat seama.

Se întinse spre ea și o prinse de umeri. O atrase spre el și își apăsă gura pe gura ei. Țipetele ei rămaseră înăbușite în gât, dar începuse să se lupte cu el, nu atât speriată cât furioasă.

— Așa Banner, luptă-te cu mine, gâfâi el, în timp ce-și luneca gura în jos pe gâtul ei. Așa faci și cu Langston? Crezi că sunt prost? Crezi că eu nu văd ceea ce vede toată lumea când sunteți împreună?

— Dă-mi drumul!

Se luptă cu el din toate puterile lovindu-l peste față de fiecare dată când reușea să-și elibereze o mână.

— Mărită-te cu mine, Banner. O s-o ducem grozav.

Banner încercă să țipe, dar gura lui îi astupă dinnou gura. Brațele lui erau ca niște benzi de oțel, înconjurând-o strâns, nelăsându-i nici un spațiu de manevră. Nici nu mai putea să respire. Încerca cu disperare să-și elibereze gura de sub puterea sufocantă a gurii luicând ușa se deschise brusuc dându-se de perete.

— Dă-i drumul sau ești mort, Sheldon.

Grady îngheță auzind declicul clar al pistolului. Dacă asta n-ar fi fost de ajuns pentru a-l opri, tonul rece, lipsit de emoție al vocii lui Jake ar fi făcut-o.

Cu brațele încă încolăcite în jurul ei, Sheldon întoarse capul și privi la bărbatul care mai spusese odată că-l va ucide.

— Te omor dacă nu-i dai drumul. Acum.

Cum Sheldon încă ezita, cântărind valabilitatea amenințării lui, Jake adăugă:

— Să nu faci greșeala să crezi că nu am mai făcut-o și altă dată.

Interesul pe care i-l arătase Priscilla îl făcuse pe Grady îndrăzneț, dar curajul lui se evaporă sub focul albastru din ochii lui Jake. O eliberă pe Banner și încercă să-și adune curajul.

— Nu te amesteca, Langston. Asta-i o chestiune care mă privește pe mine și pe Banner. Am cerut-o de nevastă.

Fără să-și ia ochii de la Sheldon, Jake întrebă:

— Banner, vrei să te măriți cu el?

Slăbită dar ușurată, Banner se sprijini de spătarul scaunului. Părul îi căzu peste ochi ca o perdeaneagră când își lăsă capul în jos, respirând greu.

— Nu. Nu, răspunse ea.

— Doamna zice că nu, Sheldon. Acum ieși afară!

Grady își cântări șansele și decise cu înțelepciune că nu era momentul să protesteze. Cu puțină demnitate pe care i-o permitea situația, traversă camera și își luă pălăria. Ochii lui Jake îi urmăriră fiecare mișcare. Când ajunse lângă ușă, se întoarse spre Banner.

— Distrează-te cu cowboy-ul. Nu-mi pasă.

Pistolul lui Jake căzu la podea în clipa în care acesta se lansă asupra lui Sheldon. Un pumn împinse nările lui Sheldon până în găvanele ochilor; un altul îi izbi abdomenul ajungând până în șira spinării. Grady se frânse de durere, dar Jake îl prinse de păr și îl ridică în sus; gura lui primi un nou pumncare-l umplu de sânge și îi rupse dinții; obrazul fu izbit de o lovitură bine plasată și oasele pomeților trosniră.

Apoi Jake îl apucă de revere cu pumnii lui de oțel îl ridicară în sus lipindu-l de perete și îl izbi cu genunchiul între picioare. Grady aproape leșină de durere.

— Mi-ar plăcea să teucid, doar așa ca să mă distrez, Sheldon. Dar n-am s-o fac din același motiv pentru care n-am făcut-o nici până acum; nu vreau s-o pun pe Banner și familia ei într-o situație stânjenitoare. Dar dacă te mai prind vreodată că te apropii de ea, te omor. Ai înțeles?

Jake îl scutură așa cum scutură un câine șobolanul pe care îl ține între dinți.

— Ai înțeles?

Capul lui Sheldon se mișcă în sus și în jos, în mod patetic. Jake îl eliberă atât de brusc încât corpul lui alunecă în jos pe lângă zid, abia ținându-se pe genunchii care păreau de cauciuc. Ieși din cameră lăsând dâre de sânge pe covorul care acoperea podeaua.

Când ajunse în capul scărilor, la capătul coridorului, capul nu-i mai vâjâia, deși fața, abdomenul și încheieturile picioarelor îl dureau îngrozitor. Se întrebă dacă nu cumva avea coastele rupte. Trimise o privire ucigașă de-a lungul coridorului spre camera unde speranțele lui de a pune mâna pe Banner și pe pădurile ei muriseră datorită unui cowboy ordinar.

Jură că asta fusese ultima oară când Jake Langston și familia Coleman îl mai umileau.

— Ai să mi-o plătești, murmură el printre buzele umflate în timp ce cobora scările cu dificultate.

Starea de spirit a Priscillei nu era deloc strălucită când ajunse la *Grădina Edenului*. Își tot amintea de disprețul autentic din râsul lui Jake și de privirea plină de dezgust a lui Dub. Căuta cearta cu orice preț. Dispoziția ei nu se îmbunătăți când o văzu pe Sugar Dalton care pritocea un pahar de whisky într-unul din saloane. Draperiile erau trase pentru a abate razele soarelui. Camera era însemi-întuneric. Sugar stătea pe o canapea de colț ca un mic animal nocturn care se ascunde de lumina zilei.

Scotându-și pălăria și mănușile cu gesturi bruște, Priscilla tăbări asupra femeii mai în vârstă. Ar trebui să scape de Sugar. Avea din ce în ce mai puțini clienți și devenea mai mult o povară decât o sursă de venit.

— De ce nu ești sus, la odihnă? Ne așteaptă o noapte grea de sâmbătă.

— Aveam nevoie de un pahar mai mult ca de somn, replică Sugar.

Din seara în care Priscilla o pălmuiise în public, se ferise din calea ei. Își blestemă zilele că fusese găsită acolo.

— În plus, nu pot dormi.

Priscilla îi prinse bărbia între degetul mare și arătător și i-o ridică spre ea. Privi fața ei umflată, ochii stinși, părul rar dat cu briantină.

— Arăți ca dracu. Dacă nu te aranjezi până diseară, n-ai să lucrezi în noaptea asta. Și dacă nu lucrezi în noaptea asta, mâine, afară cu tine.

Sugar își dădu capul pe spate, ferindu-se de mâna Priscillei.

— Bine, bine, spuse ea, ridicându-se în picioare.

— Și fă o baie, pentru Dumnezeu. Te-ai împuțit detot.

Sugar se mulțumi doar să rădă și să se înfășoare și mai strâns în capotul ei subțire.

— Nici nu-i de mirare. A fost o noapte de pomină. Dacă n-ai fi fost atât de ocupată tu însăși, ai fi observat.

Se retrase spre porțiță.

— Tânărul Micah mi-l amintește pe Jake de acum câțiva ani, iar Lee Coleman arată la fel de bine ca șitatăl lui.

Priscilla, care deja se gândea la altceva, deveni atentă.

— Ce-ai spus?

— Am zis...

— Lasă asta. De unde-l cunoști tu pe Ross Coleman?

Sugar o privi cu ochii ficși.

— Nu-ți amintești că ți-am spus asta? Când am venit să mă angajez, am descoperit amândouă că drumurile noastre se mai întâlneau. Nu-ți aduci aminte c-am zis amândouă „Ce coincidență”? Lucram în Arkansas pentru cățeaua aia care-și zice Madam LaRue, spuse ea, încercând să-i împrășteze memoria, iar tu erai în convoiul ăla de căruțe care a trecut pe acolo.

Mintea Priscillei începu să lucreze.

— Mai povestește-mi o dată, spuse ea, conducând-o pe Sugar spre un scaun și turnându-i un pahar.

Își amintea vag că-i spusese lui Sugar curând după ce o angajase, că venise în Texas din Tennessee cu părinții ei într-o caravană de căruțe. Sugar se luminase la față. O întrebase pe Priscilla dacă în grup fusesse și un bărbat numit Coleman. Atunci se lansase într-o poveste pe care Priscilla o crezuse nimic mai mult decât sporovăiala unei curve bete pe care se cam codea s-o angajeze.

— Spune-mi cum l-ai cunoscut pe Ross Coleman.

Sugar zâmbi și luă paharul.

— Păi tocmai asta e. Numele lui nu era Coleman, înțelegi?

Ochii Priscillei strălucneau în timp ce aștepta ca Sugar să lase paharul jos. Buzele ei schițară un zâmbet malițios. Când Sugar termină de băut, Priscilla îi turnă încă un pahar.

Banner se clătina în ritmul mișcării trenului. Legănarea era relaxantă, permanența ei era ca un cântec de leagăn. Începea să se întunece. În tren nu ardeau decât câteva lămpi plasate strategic.

Se uită la omul care stătea alături de ea. Acesta privea pe fereastră. Ca și cum i-ar fi simțit privirea, își întoarse capul spre ea.

Sprâncenele lui păreau albe pe fața înconjurată de întuneric. De sub ele, ochii aceia incredibil de albaștri erau fixați asupra ei. Se uită unul la altul îndelung. Banner știa că pe față i se citeau toate gândurile ei nefericite. Întrebările despre trecutul mamei ei, vestea că avusese un frate născut mort, tratamentul degradant al lui Grady, toate se combinaseră pentru a forma un vârtej în sufletul ei. Se simțea atrasă în misterul lui. Dar când se uită la fața lui Jake, se simți prinsă în vârtejul dragostei pe care i-o purta. Se agăță de asta uitând orice altceva, gândindu-se doar la locul imens pe care bărbatul acesta îl ocupa în inima ei.

— Mulțumesc.

Spuse asta abia mișcându-și buzele. Cuvintele erau mai mult un suspin. El însă le auzi și zâmbi ușor.

— Pentru că l-am bătut măr pe unul care o merita? Întrebă el, mișcându-și degetele. Nu trebuie să-mi mulțumești pentru asta, Banner. Plăcerea a fost de partea mea.

Banner scutură din cap.

— Nu, Jake, m-ai ajutat în momente grele.

— Întotdeauna am s-o fac.

Jake își dădu seama chiar în timp ce vorbea că ăsta era adevărul. N-avea rost să nege și era sătul să tot pretindă că nu-i așa. Banner îl prinsese în plasă iar el devenise o victimă docilă.

Să fie al naibii dacă știa ce avea de făcut. Dar ceva trebuia să facă, chiar dacă până la urmă va trebui să se ducă la Ross cu pălăria în mână și riscând să fie împușcat, să-i mărturisească totul.

Folosise violența lui Sheldon, atacul acestuia asupra lui Banner, drept scuză pentru a se bate cu el. Trebuia să admită acum, după câteva ore de gândire, că oricum ar fi făcut-o. Din cauza geloziei. Fusesse orbit de ea. Dacă Sheldon ar fi ținut-o pe Banner tandru, sărutând-o delicat, ar fi simțit aceeași furie, aceeași poftă de a-l ucide pentru simplul fapt de a fi atins-o.

Ce ar gândi Ross și Lydia, și Ma dacă le-ar spune că vrea să se însoare cu Banner? Ar rămâne fără grai. Dar nu conta. Nici ei, nici părerile lor nu contau atât de mult cât femeia care se uita la el acum, trezindu-i simțurile la percepția fiecărei nuanțe a ființei ei. Nici chiar părerea Lydiei nu conta. Nu prea se putea împăca cu asta, dar nici nu încercă. Tot ceea ce conta acum era Banner, care vorbea din nou cu el.

— Adevărat?

— Că vreau să fiu lângă tine ori de câte ori ai nevoie de mine?

Banner dădu din cap.

— Da, Banner, spuse el, îndoindu-și degetul arătător și frecându-și buzele cu el. Ți-a făcut ceva nemernicul ăla?

— Nu.

— Nimic?

— Nu. Ai apărut la timp.

Jake îi cuprinse obrazul tandru și ea își lăsă capul în palma lui. Dacă o ținea așa, era tentat să facă ceva stupid. Dar, în fond, oamenii se sărutau în tren tot timpul și soarele continua să răsară și să apună neschimbat.

Se uită spre coridorul unde Lee și Mlcah jucau cărți. Aveau pălăriile trase pe ochi, erau adormiți.

Jake își puse un braț în jurul umerilor ei și o lipi de el. Își lăsă capul în jos. Gura lui o întâlni pe a ei. Buzele lor se uniră. Mâna ei urcă pe pieptul lui și se strânse în jurul baticului de la gât. Mâna lui se desfăcu larg pe coastele ei, lipind-o de trupul lui. Sărutul fu lung și temeinic. Fu cel mai dulce dintre toate de până atunci.

Când în cele din urmă îi eliberă gura, Jake îi zâmbi blând.

— Încearcă să dormi. Când ai să te trezești vom fi acasă.

Îi așeză capul pe umărul lui, își întinse picioarele lui lungi pe scaunul din față și o ținu strâns.

Cuvântul „acasă” căpătă o nouă semnificație pentru Banner acum. Pentru prima oară în ultimele zile nu se mai simțea rece și înstrăinată. Căldura trupului zvelt, tare al lui Jake se furișă într-al ei alungându-i toate gândurile neplăcute și teama de viitor. Îi plăcea mirosul de tutun care impregna hainele ca și respirația care-i atingea părul și obrazul.

Chiar și ploaia care șiroia fără încetare pe geamurile trenului era binevenită după atâtea luni de secetă.

Capitolul optsprezece

Încă mai ploua când Jake o trezi pe Banner și sărutând-o ușor pe tâmplă, îi șopti:

— Intrăm în Larsen.

Banner se întinse și căscă, înainte de a deschide ochii. Când o făcu, îi zâmbi. Jake îi răspunse în același mod și își încolăci brațele în jurul ei. Micah și Lee începuseră și ei să se foiască. Ceilalți pasageri își strângeau lucrurile, pregătindu-se de coborâre.

Banner se ridică și își trecu mâinile peste costumul ei șifonat, netezindu-l. Era jenată și încerca să facă ceva cu mâinile pentru a ascunde asta. Voia să-lprivească pe Jake, să-i vadă reacția acum după ce o ținuse în brațe atâtea ore în timp ce ea dormea.

Dar nu era momentul. Trebuiau să se ocupe de descărcatul vitelor, trebuiau să ia căruța de la grajduri și să pornească spre casă. Totul se complica din cauza timpului nefavorabil.

Micah evaluează situația când coborî din tren pe peronul gării.

— Avem nevoie de ploaie, dar și-a ales un moment al dracului de nepotrivit să toarne cu găleata.

Jake privi perdeaua de apă care acoperea orizontul. Făcu o strâmbătură și plescăi din limbă.

— Oricum, tot n-aveam de gând să pornesc cu cireada în seara asta și cu atât mai puțin pe ploaie.

Își mușcă buza inferioară gânditor, pe când ceilalți așteptau instrucțiuni. Lee nu se putea opri din căscat și își roti capul pentru a-și desțepeni gâtul. Ochii lui clipeau monoton.

Jake se întoarse spre Banner.

— Ești în relații bune cu omul ăla de la grajduri. Crezi c-ai putea să-l convingi să ne lase să băgăm cireada într-unul din țărcurile lui până vom putea pleca spre fermă?

Banner zâmbi larg, bucuroasă că Jake îi ceruse ceva care stătea în puterea ei.

— Cred că da.

Jake îi făcu cu ochiul, dar mormăi un „puștoaică!” doar pentru sine.

— Hei, voi doi, li se adresă el tinerilor adormiți, treziți-vă. Banner, în timp ce noi ne ocupăm de cireadă, du-te să vezi cum e țarcul acela. Tederanjează ploaia?

Banner îi aruncă o privire mândră.

— Întreabă-i pe ei.

Se întoarse, coborî de pe peron și porni în ploaie.

— Ei bine? îl întrebă Jake pe Micah.

— Ne obliga să ne jucăm în ploaie cu ea. Are o piele ca de rață. N-o prinde apa.

Zâmbetul lui Jake fu scurt și personal. Și-l exprimă înainte de a deveni un zâmbet larg, afectuos, pe care băieții să-l poată observa.

— Să mergem.

Avură întâi grijă de cai, punând șaua pe ei înainte de a-i coborî din tren. După ce discutară cu șeful gării ca să se asigure că nu mai existau pasageri prin preajmă, ceea ce putea cauza un accident, lăsară jos oblonul vagonului de vite, formând o rampă.

— De cât timp plouă? strigă Jake ca să-l audă feroviarul, în timp ce vacile începură să coboare.

— Din după-amiaza asta. Era nevoie de ea, dar nu atâta dintr- odată.

Scuipă tutunul din gură și se întoarse sub streășină. Nu-i plăceau vacile de prăsilă și nici n-avea încredere în ele. Îi lăsă pe cowboys să se descurce cum știau ei.

Lee și Micah erau extrem de zeloși. Fluierau, strigau și le dădeau târcoale cu caii.

— Calm, calm, spuse Jake prin perdeaua de apă. Să nu le speriați și s-o ia razna prin oraș.

Ajunseră la grajduri și găsiră totul în ordine. Fără incidente, Jake și cei doi tineri mânară cireada înțarcul pregătit pentru asta. Proprietarul grajdului avusese chiar inspirația să pregătească un țarc aparte pentru taur. Calul pe care îl împrumutase îi fu restituit cu mulțumiri, de către Banner.

— Vrei să-ți petreci noaptea aici în oraș, Banner? întrebă Jake plin de solicitudine. Cu toată lauda ei că se jucase în ploaie, arăta jalnic și dinții îi clănțăneau.

— Nu. Vreau acasă.

Jake se uită la ea o clipă. Hainele îi erau îmbibate cu apă. Dacă și ea era la fel de udă ca și el însemna că era udă până la piele. Până și în cizme avea apă.

~ Să lăsăm căruța pentru moment, putem s-o luăm când încetează ploaia. Mă îndoiesc c-am putea s-o folosim acum, cu drumurile astea desfundate.

— Vreți să mai țineți calul? întrebă omul.

— Nu, mulțumesc. Banner poate călări pe același cal cu mine, spuse Jake. Ne-ar trebui încă o pătură, dacă ai vreuna în plus.

Când ieșiră din oraș câteva minute mai târziu formau un grup dezolant. Micah și Lee stăteau morocănoși în șa, gândindu-se la călătoria asta și regretând că se terminase. Apa de ploaie le curgea de pe borul pălăriilor intrându-le sub guler.

Banner fusese urcată pe șa în fața lui Jake, înfășurată în pătura de împrumut. Brațele lui o țineau bine, dar nici măcar căldura trupului său nu putea alunga frigul umed care-i intrase în oase făcând-o să se simtă groaznic. În oricare alt moment i-ar fi plăcut să călărească pe același cal cu el, în brațele lui, cu capul lui aplecat protector asupra ei. Acum însă se simțea prea rău ca să-i facă plăcere.

Când ajunseră la podul care separa River Bend de proprietatea lui Banner, se opriră.

— În ce parte? întrebă el. La River Bend sau la tine?

Gândul la patul ei uscat și cald din camera de la etaj în care cunoscuse atâtea bucurii copilărești era atrăgător. Era însă prea obosită și nu prea avea chef să povestească detaliile călătoriei lor așa cum era sigură că va fi obligată să facă. În plus, îi era dor de mica ei casă.

— Vreau acasă.

Nu fu nevoie s-o întrebe ce înțelegea prin „acasă”. Ochii lui o priviră o secundă și înțelese.

— Banner vrea să trecem râul, le spuse el lui Lee și lui Micah. Spuneți-le la toți că suntem bine și că drumul a fost încununat de succes. Dacă și mâine plouă la fel de tare spuneți-le lui Jim, Pete și Randy să nu vină la lucru. Cred că toți merităm o zi de repaus, mai ales Banner.

— Fii atent cum treci podul, Jake, îl atenționează Micah. Râul s-a umflat.

Jake observase deja asta. Mai era puțin ca apa învolburată, iute a râului să ajungă până la pod.

— O să mergem încet. Hai, duceți-vă acasă. Și nu uitați să le spuneți tuturor că suntem bine, să nu-și facă griji.

Îi urmări pe băieți până dispărură din vedere, apoi ținând-o pe Banner mai strâns în brațe îi dădu pintoni lui Stormy spre pod. Armăsarul călca cu grijă, ținut bine în frâu de Jake.

Chiar și pe întuneric, Banner vedea vârtejurile amețitoare de apă de sub ei. Tremura în păturaumedă și se lipi mai strâns de el. Nu se simțea bine deloc, deși nu putea defini exact sursa neplăcerii. Îndată ce va intra în casă, se va simți mai bine. Cel puțin așa credea ea.

Ajunseră pe malul celălalt al râului și Jake scoase un suspin de ușurare. Dimineața, dacă vremea permitea, se va ocupa de pod. Chiar dacă asta

însemna să mai țină cireada încă o zi în Larsen, el și ceilalți lucrători trebuiau să facă ceva cu podul ăsta.

Mica și proaspăt ridicata căsuță arăta părăsită în luminișul ei, suportând curajoasă furtuna. Lui Banner nu i se păruse niciodată mai frumoasă. Jake coborî primul, o luă jos de pe cal și o duse pe verandă. Luând cheia din poșetuța atârnată de încheietura mâinii ei, Banner descuie ușa. Aproape că se prăbușiră în interior. Jake băjbâi cu degetele prin întuneric căutând lampa de pe măsuță.

— Ți-am lăsat urme de apă pe podea, spuse el, referindu-se la bălțile de apă pe care le lăsase în drumul lui până la cămin.

— Nu-i nimic, spuse ea, tremurând. Te rog, fă focul. Avem lemne uscate?

Jake se uită în lădiță.

— E plină. A avut grijă Jim. Du-te și scoate-ți hainele alea. Până te întorci o să fac un foc zdravăn.

Îi adresă un zâmbet peste umăr, stând chircit lângă grătarul vetrei.

Zâmbetul lui fu aproape suficient ca s-o încălzească. Se duse în dormitor, căutând lampa și chibriturile pe pipăite. Mâinile îi tremurau atât de tare încât abia reuși să aprindă chibritul. Dacă n-ar fi fost atît de udă și nu i-ar fi fost atît de frig, tremuraturul s-ar fi oprit. Capul i s-ar limpezi, lucrurile n-ar mai părea lipsite de contur. Și stomacul ei nu s-ar mai strânge.

Își scoase hainele ude și le puse conștiincioasă pe un scaun să se usuce. Dinții îi clănțăneau când își băgă capul în gulerul unei cămăși de noapte din flanel pe care apoi o trase în jos pe membrele ei vinete de frig, cu pielea ca de găină. Se înfășură într-un halat gros și își trase o pereche de șosete al căror simplu merit era acela că-i încălzeau degetele amorțite ale picioarelor.

Avea febră? De aceea îi era atît de frig? Erau în toiul verii. Chiar și cu ploaia asta n-ar fi trebuit să-i fie atît de frig. Îi era foame? De aceea avea senzația asta ciudată în stomac? Dar gândul la mâncare îi făcea greață. Rareori fusese bolnavă. Asemenea simptome erau pe cât de enervante pe atît de alarmante.

Se întoarse în camera de zi și văzu că Jake se ținuse de cuvânt. Flăcări galbene și portocalii lingeau buștenii îngrămădiți în vatră. Acum îi aranja ca să ardă mai bine. Când o auzi apropiindu-se, se întoarse.

— Vino aici lângă foc.

Luând-o de mână, o trase spre el. Jake se gândi că poate avea febră. Ochii ei erau lucioși și anormal de aprinși. O prinse de partea superioară a brațului.

— Cum e?

— Mai bine.

Suspină și se rezemă ușor de el. Atunci simți că Jake era încă ud.

— Ar trebui să te schimbi și tu.

— Imediat. Am ieșit.

Inima ei se strânse. Nu voise să-i sugereze să se întoarcă în hambarul lui. Părea prea departe. Ploaia era ca o perdea care separa casa de hambar. Ar fi prea departe de ea. Simțindu-se atât de rău, voia ca el s-o țină în brațe, s-o mângâie, să-i spună că o să se simtă mai bine în curând, așa cum făcuseră părinții ei în puținele ocazii când avusese bolile copilăriei. Dar lui nu-i putea cere asta. Ar crede că-i o manevră muierască sau că se poartă ca un copil speriat de furtună.

— Ești sigură că te simți bine?

— Am să-mi fac un ceai și mă bag în pat.

— Bună idee. Ceea ce-ți trebuie e un somn bun de noapte.

Îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

— A fost o zi plină de evenimente. Neplăcerile fizice le depășiseră pe cele emoționale. Banner dădu din cap.

— Da, ai dreptate. Am nevoie de somn.

— Iar eu voi fi aproape, dacă ai nevoie de mine. Depuse un sărut ușor pe obrazul ei, apoi plecâstârbind o răbufnire de aer umed. Picături de ploaie umeziră pragul. Banner rămase cu ochii la ele fără să le vadă mult după ce ușa se închisese în urma lui. Stomacul ei fu cuprins de crampe și atunci își dădu seama că stătuse nemișcată câteva minute.

Făcând un efort pentru a se mișca, duse lampa în bucătărie și umplu ceainicul cu apă. Nu avea putere să facă focul în sobă așa că puse ceainicul pe vatra căminului, cât mai aproape de foc.

Se simțea din ce în ce mai rău. Crampele din abdomenul ei se repetau la intervale regulate. Îi venea să vomite, dar se abținea cu o voință de fier. Alterna între frig și transpirație în halatul ei gros așa că trase de el într-un efort disperat de a-l scoate.

Ceainicul tocmai începuse să fiarbă când Jake bătu la ușă.

— Banner?

Deschise ușa și apoi o trânti în urma lui. Banner așezată pe un scăunel în fața focului ridică ochii spre el.

— Există un lucru pe care nu l-am știut până în seara asta, în legătură cu hambarul.

— Ce? Întrebă ea, cu gura uscată.

— Acoperișul e spart, spuse el, ridicându-și un colț al gurii într-un zâmbet. Stormy și cu mine ne-am luptat pentru singurul colț uscat. A câștigat el. Te-ar deranja dacă m-aș culca aici? întrebă el, arătând spre canapea, cu capul.

— O să mă simt mai bine știindu-te aici.

Chiar când rostea aceste cuvinte, spera din toată inima că se vor dovedi adevărate. Nu se va simți în nici un caz mai rău.

— Ai băut ceaiul? întrebă el, trântind un maldăr de cuverturi și haine uscate pe podea lângă sofa.

— Tocmai voiam s-o fac. Ceainicul a început să fiarbă.

Jake scoase o sticlă de whisky din maldărul de haine.

— O să punem și puțin din asta. O să te încălzească. Tu stai pe loc. Mă duc în bucătărie să mă schimb în timp ce-ți fac ceaiul.

Luă ceainicul și hainele uscate și se duse cu ele în bucătărie. Banner se apucă cu mâinile de abdomen și se aplecă înainte îndată ce rămase singură. Mai avusese durerile astea de stomac și înainte, dar nu atât de puternice ca acum.

Din fericire, durerea se mai calmă până când Jake apăru din nou îmbrăcat în haine uscate și ținând în mână două cești de ceai, aburinde. Îi înmână ei una, își strânse picioarele sub el în stil indian și se așeză jos. Punându-și ceașca între pulpe luă sticla de whisky, o destupă și o ținu deasupra ceștii.

— E doar în scop medical, înțelegi...

Banner strânse din ochi în timp ce el îi turnă o infimă cantitate în ceașcă.

— Ma mi-a dat whisky de când mă știi, de fiecare dată când am fost răcită.

Jake râse și-și turnă și lui o porție.

— Și nouă ne dădea. Alcool de porumb distilat pe dealurile din Tennessee.

Se scutură și se strâmbă.

— Odată când a avut gâlci, lui Luke a început să-i placă atât de mult încât a început să ceară zilnic. Asta i-a dovedit lui Ma că se făcuse bine.

Jake zâmbi la această amintire dragă.

Lumea lui Banner se redusese doar la el. Lumina focului îi poleia părul lăsându-i fața în umbră. Îi reliefa doar ascuțimea pomeților și linia încăpățânată a maxilarului. Umbrele accentuau golurile din obrajii lui slabi, făcându-le mai pronunțate. Zâmbea relaxat, vorbindu-i despre fratele pe care îl iubise.

Dacă nu s-ar fi simțit atât de rău, ar fi fost unul din momentele fericite ale vieții ei. Erau doar amândoi în această încăpere caldă, luminată blând, în timp ce ploaia răpăia în jurul lor, separați de tot restul lumii. Din păcate era prea bolnavă, ca să guste această plăcere. Fu cuprinsă de furie împotriva acestei boli necunoscute și se jură s-o învingă.

Sorbi din ceaiul cu whisky sperând ca arsura lui să-i îndepărteze greața și crampele din stomac și abdomen.

Jake mai puse lemne pe foc. Își lăsase jumătate din nasturi descheiați, dar își băgase poalele cămășii în pantaloni. Era doar în ciorapi. Părea relaxat și calm și nu arăta nici o grabă de a o lăsa singură și a se culca.

— Te simți mai bine?

Se întinse în fața căminului, proptindu-se într-un cot. Cămașa se desfăcu oferindu-i lui Banner priveliștea tulburătoare a pieptului și a gâtului său.

— Da, mă simt bine, minți Banner.

Voia să se întindă și ea lângă el, piept în piept, stomac în stomac. Ar fi fost extraordinar să poată face asta, cu gurile lipite una de alta până când copleșit de pasiune Jake ar fi răsucit-o cu fața în sus și s-ar fi întins peste ea.

Un val de căldură, care n-avea nici o legătură cu febra ei, îi străbătu corpul. Dacă ar face acest gest îndrăzneț de a se întinde lângă el, ar respinge-o?

Dar chiar în acel moment, un val de greață i se ridică în gât. Tremurând, puse ceașca jos pe piatra căminului. Ultimul lucru pe care îl dorea era să se facă de râs în fața lui Jake. Ar fi fost prea umilitor.

— Mi-era deja somn și whisky-ul m-a făcut și mai somnoroasă. Cred c-am să mă duc la culcare, Jake.

Jake se ridică în șezut. Expresia de pe fața lui era un amestec de uimire și ofensă.

— Sigur, Banner. Noapte bună.

Banner reuși să se ridice în picioare și să se îndrepte spre ușa dormitorului fără să arate cât de slabă și amețită era. La ușă se întoarse spre el. Jake tocmai își turna din nou whisky în ceașcă, de data asta fără ceai. După linia dură a bărbiei, își dădea seama că trebuie să fie supărat sau dezamăgit, sau ambele; dar nu mai mult ca ea.

- Mulțumesc, Jake, pentru tot ce ai făcut.

Jake își ridică ochii și dădu din cap scurt, dar nu spuse nimic. Termină băutura dintr-o sorbitură și luă din nou sticla. Suspinând cu regret, Banner intră în dormitor și închise ușa după ea.

Camera era umedă, cearceafurile afânate, dar se băgă totuși între ele și se foi sub cuverturi până începu să se încălzească și dinții nu-i mai clănțăniră. Nu putu însă întinde picioarele. Își ținu stomacul strâns protector între genunchi și piept. Cu creierul tulbure, se gândi că trebuie să fie vorba de febră. Poate avea o răceală. Avu senzația că o să vomite, dar reuși să se stăpânească.

Era când trează, când adormită. Când dormea, era permanent conștientă de durerea și spasmele din abdomen. De fiecare dată când se trezea dintr-un vis urât și descoperirea că era real, gemea cu capul în pernă, rugându-se să-i treacă.

Ploaia continua să cadă. Lungile ore ale nopțiiabia începeau. Până dimineață era cale lungă.

În somnul ei, Banner își prinse mijlocul și scoase un țipăt ascuțit. Se trezi, dându-și seama că nu era vorba de un disconfort pe care îl putea depăși dormind. Gâfâind din cauza efortului se ridică și lăsă capul să-i atârne peste marginea patului. Trupul îi era scaldat în sudoare, dar tremura de frig. Urechile păreau că-i ard. Le simțea zvâcnind. La fiecare bătaie a inimii.

— Banner?

Neprimind nici un răspuns, Jake deschise ușa și rămase în prag, îmbrăcat doar în pantalonii pe care și-i trăsesese în grabă.

— Banner!

Văzând tenta cenușie de pe fața ei și ochii stinși adânciți în orbite, intră repede în dormitor, se lăsă jos lângă patul ei și îi luă capul în mâini.

— Ce-i cu tine? Ești bolnavă?

— Lasă-mă, spuse ea, simțindu-se mizerabil, am să...

Scoase oala de noapte de porțelan de sub patulei exact la timp. Banner vomită, cu spasme care îi zguduiau tot corpul ca și cum ar fi fost un preș smotocit de pumni uriași. Jake văzuse cowboys vomitând după trei nopți de băutură, dar nu mai văzuse în viața lui pe cineva care să se simtă atât de rău ca Banner. Când termină, se prăbuși pe perne, epuizată. Jake acoperi oala cu capacul și se așeză pe marginea patului. Apucând-o de mâini, le simți reci, umede și inerte. Fața ei era palidă precum cearceaful pe care zăcea.

Jake îi netezi părul îndepărtându-i-l de pe obraz.

— Whisky-ul ăla afurisit.

Înjură, supărat pe sine pentru că i-l dăduse. Ar fi trebuit să știe că nu tolerează alcoolul.

Banner deschise ochii și îi îndreptă asupra lui. Încercă să scuture din cap.

— Nu. Mă simțeam rău înainte de a bea.

Jake simți un fior de gheață, cuprins de panică.

— De când, Banner? De când ai început să te simți rău?

— Exact după... se opri pentru a depăși un val de durere. Exact după ce am ajuns în oraș, termină ea, respirând zgomotos.

— De ce n-ai spus nimic? Te-ai simțit așa toată noaptea? De ce nu m-ai chemat? Lasă, nu vorbi acum. Cu ce pot să te ajut? Vrei ceva?

Îi strânse mâinile disperat, încercând să le insuflă viață.

— Stai cu mine.

Încercă să-l strângă de mână, dar nu avu tăria s-o facă. Îi era teamă că va muri și nu va fi nimeni lângă ea. Într-un colț al minții ei, își dădea seama că delirează, dar nu-și putea stăpâni panica la gândul că ar putea muri singură.

— Da, iubito. Am să stau. Nici cai sălbatici n-ar putea să mă alunge de lângă tine.

Ore întregi, Jake se învârti pe lângă ea, ținându-i capul când vomita în oala de noapte pe care trebui s-o golească după fiecare acces de greață, ștergându-i fața transpirată cu o cârpă rece, vorbindu-i pe un ton blând, mângâietor.

Înjură propria lui nepricepere, vremea, tot și toate. Se ocări pentru lipsa de inspirație de a le da zi liberă lucrătorilor din cauza ploii, care acum cădea mai tare și mai furioasă ca oricând. Nimeni nu s-ar fi încumetat să treacă râul azi.

Nu se simțise niciodată atât de nefolositor în viață. Tot ceea ce putea face era s-o privească pe Banner zvârcolindu-se de durere, în timp ce el stătea lângă ea, incapabil de a face ceva care să-i ușureze suferința.

Pe măsură ce timpul trecea, un lucru devenea clar: Nu știa ce trebuia să facă. Boala asta era periculoasă. Trebuia să cheme pe cineva.

— Banner.

Odată hotărârea luată, îngenunche lângă pat și îi luă mâna. Când ochii se deschiseră, îi spuse:

— Iubito, trebuie să aduc pe cineva.

Ochii ei apoși se limpeziră imediat datorită panicii.

— Nu! strigă ea, apucându-l de cămașă. Nu mă lăsa singură, că mor.

— N-ai să mori, spuse el ferm, încercând să se convingă și pe sine că așa era. Trebuie să găsesc un doctor și să-l aduc aici.

— Nu mă lăsa singură, Jake. Jake! Mi-ai promis! Nu pleca!

Stăpânindu-și emoția, îi desfăcu degetele de pe cămașa lui și plecă. Avea ochii plini de lacrimi și strigătele ei rugătoare îi răsunau în urechi în timp ce

alerga spre grajd să-l ia pe Stormy. Fu tentat să se întoarcă, să stea cu ea, dar nu se putea. N-o va lăsa singură multă vreme. Se va duce la River Bend și-i va anunța pe părinții ei de starea în care se află. Va venicinea să stea cu ea în timp ce el avea să se ducă la oraș să aducă un doctor.

În ciuda drumului alunecos care abia se zărea și a ploii torențiale, ajunse la râu într-un timp record.

— Fir-ar al dracului!

Trimise înjurătura spre cer, fără să-i pese dacă Dumnezeu o auzea. Acolo unde fusese podul, nu mai era acum decât un vârtej de apă turbure. Tot ceea ce mai rămăsese din pod erau fragmente de stâlpi pe ambele maluri. Lemnul era rupt, iar apa se rotea în vârtej în jurul cioturilor. Podul fragil fusese luat de forța apelor.

Își cântări șansele în timp ce îl întorcea pe Stormy și se îndrepta spre oraș. Ar fi putut pierde ore în șir căutând fără să găsească un loc pe unde să treacă apa. Cei de la River Bend nu vor ști deocamdată de starea lui Banner. Mai important era acum să găsească doctorul și să-l aducă acasă.

Orașul părea baricadat. Cele mai multe magazine erau închise din cauza vremii. Străzile deveniseră lacuri. Dirigintele poștei înălțase steagul național și statal, dar ele atârnavă ude pe prăjinile lor. Acolo se opri Jake pentru a se interesa de un doctor.

Dirigintele, cufundat în citirea unui roman despre un detectiv de la agenția Pinkerton pe urmele unor bandiți care jefuiau trenuri, ridică ochii supărat când intră Jake.

— Am nevoie de un doctor, urgent.

— Nu pari bolnav.

— Nu pentru mine. Pentru... nevastă-mea.

— Păi, pe care doctor îl vrei?

— Câți doctori aveți?

— Doi. Bătrânul Hewitt și unul mai tânăr numit Angleton.

— Angleton.

— Nu-i aici. E plecat pentru o săptămână. S-a dus la rudele nevastă-mei în Arkansas.

— Unde stă celălalt? zise Jake încordat, întrebându-se cât timp se mai putea abține să nu explodeze.

Dirigintele îi explică cum să ajungă la locuința doctorului. Imediat ce vizitatorul plecă, se încruntă la podeaua udată și se întoarse la lectura lui.

Locuința doctorului era înconjurată cu un gard de stâlpi albi și avea draperii la ferestre. Jake aruncă frâul lui Stormy pe după stâlpul de legat caii și alergă la ușă.

Îșiscoase pălăria și o scutură de apă, după ce bătu. Își pusese o mantie așa că nu era chiar atât de ud cum ar fi putut să fie. Ușa fu deschisă de o femeie voinică cu păr încărunțit și sânii ca niște perne.

— Doctorul Hewitt este acasă?

Femeia îl privi suspicioasă.

— Sunt doamna Hewitt. Pot să vă ajut?

— Trebuie să vorbesc cu doctorul, spuse Jake, încercând să nu-și piardă răbdarea.

— Tocmai ia masa. Clinica se deschide la ora trei.

— E vorba de o urgență.

Femeia își încreți gura și nasul, arătându-și dezaprobarea pentru întreruperea prânzului. Jake o străpunse cu ochii lui albaștri și ea se gândi că era mai bine să nu mai spună nimic.

— Imediat.

Îi închise ușa în nas. Când ușa se deschise din nou, apără un bărbat care se potrivea cu femeia cavolum și care își ștergea gura cu un șervet. Se încruntă la Jake luându-l drept un bandit care venise să-i ceară să scoată un glonte dintr-un partener rănit. Cel puțin asta fusese descrierea pe care nevasta lui i-o făcuse în legătură cu vizitatorul, iar doctorul Hewitt se gândi că prima ei impresie fusese corectă ca de obicei.

— Doamna Hewitt mi-a spus că e un caz urgent.

— O femeie tânără care vomită tot ce are în ea, se plânge de dureri abdominale și greață. E bolnavă. Are nevoie de doctor.

— Să vină după-amiază. Poți s-o aduci la orice oră.

Când încercă să închidă ușa, mâna lui Jake sepropti de ea, oprindu-l.

— Eu nu ți-am spus că are nevoie de dumneata azi după-amiază. Are nevoie acum.

— Păi, n-am terminat masa...

— Pe mine nu mă interesează câtuși de puțin ce n-ai terminat! zbiră Jake. Vii acum cu mine.

— Ascultă tinere, crezi că poți să dai buzna așa peste mine și să-mi ceri...

— Cunoști familia Coleman?

Buzele doctorului se mișcară o clipă fără să scoată nici un sunet.

— Ross Coleman? Da, bineînțeles.

— E vorba de fiica lor, Banner. Acum, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine și cu tatăl ei, dacă i se întâmplă ceva, ia-ți geanta aia neagră sau orice altceva ai nevoie și hai cu mine.

Ca să fie și mai convingător, Jake scoase pistolul.

Doamna Hewitt venise în hol când auzise țipetele. Acum se lipi de perete, cu capul tremurând pe umeri.

N-am mai pomenit... șopti ea speriată.

— Stai liniștită, dragă, o îmbărbătă doctorul Hewitt cu un calm pe care nu-l simțea, aruncând șervețelul și luându-și haina. Acest... domn e un prieten al familiei Coleman. E disperat, deși am să stau eu de vorbă cu domnul Coleman, cu prima ocazie, despre comportarea lui.

Se uită la Jake, care era indiferent la discuția care se purta despre manierele lui. Tot ceea ce vedea era fața palidă de moarte a lui Banner și tot ceea ce auzea erau rugămințile ei să n-o lase singură.

— Ai cal?

— Am o trăsură. E în grajdul din spatele casei.

— Să mergem.

Jake băgă pistolul în toc și coborî treptele în urma doctorului. Se duse după el în grajd, îl ajută să înhame calul, apoi mână trăsura pe străzile orașului. Prudența doctorului în privința drumurilor desfundate era lăudabilă, dar Jake fierbea de nerăbdare. Fiecare minut care trecea era un minut de agonie pentru Banner.

Păreau să fi trecut secole până ajunse din nou cu Stormy în grajdul lui. Trăgându-l pe doctor după el se repezi în casă.

Era liniște. Prea multă liniște. Jake intră în dormitor ca o nălucă, îngrozit de ceea ce putea găsi. Banner zăcea inconștientă printre perne, dar pieptul i se mișca în ritmul respirației. Îl împinse pe doctor înainte.

Cu o încetineală înnebunitoare, doctorul își scoase haina și o așeză grijuliu pe un scaun. Își puse o pereche de ochelari pe nas și începu să dea la oparte cuverturile. Când Jake se apropie, Hewitt se uită peste umăr, sever.

— Nu pot s-o consult cu tine în cameră.

Dacă n-ar fi avut nevoie de el, Jake i-ar fi șters expresia aia pioasă de pe față cu un pumn. Așa însă, îi aruncă o privire plină de înțeleș și ieși din cameră.

Se plimbă în sus și în jos, înjurând la fiecare pas. Neavând altceva mai bun de făcut, puse lemne în soba din bucătărie și le aprinse. „Poate mai e nevoie de ceai... poate... poate...”

Probabilitățile se perindau prin mintea lui, fiecare mai neagră decât precedenta.

În cele din urmă, doctorul ieși din cameră, lustruindu-și ochelarii cu o batistă mare. Dădea din cap trist și își privea pantofii.

— Ce-i ? Ce are? întrebă Jake, impacientat când văzu că doctorul nu-i dădea nici o atenție.

— Peritifilită. Febră stomacală, pe înțelesul tău.

Jake lăsa să-i scape un oftat lung, ridicând ochii întavan.

— Apendicele. Am bănuț eu.

— Regret, tinere, spuse doctorul, punându-i conciliant mâna pe braț. Pentru tine, pentru Banner și pentru părinții ei. Dar eu nu pot face absolut nimic până... până nu se termină.

Capitolul nouăsprezece

Jake îi întoarse privirea fără să clipească.

— Cum adică nu poți face nimic?

— Exact cum am spus. O s-o fac să se simtă cât se poate de bine, desigur, dar...

— Ce tot îndrugi acolo?

— Încerc să-ți expl...

— O să i-l scoți, idiotule!

— Ia ascultă, tinere. Nu-ți permit să vorbești cu tonul ăsta!

Chiar ridicându-se pe vârfuri, supărat, doctorul era doar un pitic pe lângă Jake.

— Nu cred că-ți dai seama de complicațiile unei asemenea operații.

— Explică-mi.

— N-are sens. N-o operez, se pronunță el ferm.

— De ce nu?

Doctorul îi explică. Pielea de pe pomeții lui Jake se întinse.

— Nenorocit încrezut și prefăcut ce ești! Te-am adus aici ca să faci tot ce trebuie să-i salvezi viața și exact asta ai să faci.

— Eu fac parte din școala care susține că anumite părți ale corpului trebuie să rămână neatinse, și aname, pieptul, creierul și abdomenul.

Jake nu era impresionat de prelegerea lui pedantă. Îl înhăță pe doctor de revere și-l smuci înainte și în sus ridicându-l la un centimetru de podea cu fața la înălțimea feței lui.

— De unde te-au dezgropat? Relicve ca tine au fost alungate din practică demult.

Jake îl propti de perete, își scoase pistolul și i-l puse sub nas. Trase cocoșul încet cu o siguranță care-l făcu pe doctor să transpire deasupra sprâncenelor.

— Du-te și apucă-te de treabă. Scoate-i apendicele... sau crăpi. Clar?

— O să ai de-a face cu domnul Coleman pentru asta, bolborosi doctorul.

— Dacă Ross era aici, făcea la fel. Ei, îți zbor creierii sau nu?

— Bine, o s-o fac.

Jake îi dădu drumul și se retrase atât de brusc încâtochelarii doctorului îi căzură de pe nas, alunecară pe față și de-acolo pe piept, dar reuși să-i prindă în dreptul genunchilor.

Nu mai fusese atât de tulburat niciodată. Își așază ochelarii înapoi pe nas și se trase de partea de jos a vestei, nervos.

— Nici măcar nu știu dacă am adus cu mine eter. Infecția este dușmanul nostru cel mai temut. Trebuie să punem o barieră antiseptică între plagă și atmosfera contaminată cu microbi. Am în geantă niște acid fenic și bandaje. Dă-mi-le, te rog, spuse doctorul în grabă.

Voia să-l calmeze pe acest barbar. Ochii lui erau mai tăioși decât orice bisturiu pe care îl avea. Când Jake dispăru în cealaltă cameră, doctorul se gândi să fugă afară și să se urce în trăsură. Dar știa că n-ar fi putut întrece niciodată un bărbat călare și se temu de mânia lui Jake când acesta ar fi descoperit că încercase să fugă.

Dar chiar mai mult se temea de operație. Nu mai era la curent cu medicina modernă și cu progresele făcute în procedeele chirurgicale. Se mărginea să bată ușor mâna unei femei care năștea, să coasă tăieturi la degete și să dea pastile pentru dispepsie.

Pe George Hewitt nu-l interesa să țină pasul cu inovații ca acelea privind asepsia. Trăia într-un teritoriu sălbatic, departe de coridoarele sacre ale cercetării medicale. Putea să scoată gloanțele într-un timp record, dacă nu atingeau un organ vital. Putea aproape la fel de repede să amputeze membre. Dar interiorul corpului uman era, pentru el, un mistercare-l înspăimânta.

Când totul fu gata, privi pielea albă, impecabilă a lui Banner Coleman și o sudoare rece îi apăru pe față. Își ridică privirea la bărbatul care insistase să fie prezent. Hewitt consimțise. Avea nevoie de cineva care să picure eter pe pâzna care îi acoperea nasul lui Banner dacă și-ar fi revenit.

— Nu-mi asum răspunderea pentru ce se va întâmpla după aia, spuse, cu mai mult curaj decât simțea. Dacă apendicele s-a rupt deja, o să moară indiferent ce fac. Vreau să înțelegi asta.

Jake nici măcar nu tresări. Îl aținti doar cu ochii lui albaștri, glaciali.

— Și eu vreau să înțelegi că dacă moare, mori și tu, doctore. În locul tău, așa face tot ce pot să nu moară.

Omul era un bandit și un păgân. Hewitt era sigur de asta. De asemenea, mai era sigur și de faptul că tânărul vorbise serios. Își adună puțina îndemânare profesională pe care o avea și coborî bisturiul ascuțit ca un brici spre pielea netedă, acoperită cu o compresă înmuiată în acid fenic, din dreapta buricului lui Banner.

Inima lui Jake păru că se oprește când văzu cum cuțitul străbate țesutul trăgând o linie roșie ce se contura încet, pe trupul lui Banner. Făcea ce

trebuie? Da! Avea de ales? Fără operație, urma să moară. Șansele ca ea să moară în ciuda operației erau înfricoșătoare, dar trebuia să încerce s-o salveze.

Nu putea să moară. Nu putea. N-avea s-o lase Dumnezeu. N-avea s-o lase.

În timp ce degetele stângace ale doctorului Hewitt făceau incizia în abdomenul ei, Jake se rugă din tot sufletul pentru prima dată după mulți ani.

Hewitt legă bandajul, trase la loc cămașa de noapte a lui Banner și o acoperi cu o pătură. Abia atunci îndrăzni să-l privească pe Jake. Ochii lui înspăimântători erau ațintiți asupra fetei.

— Nu-mi place culoarea ei, observă Jake îngrijorat.

— Trupul ei a suferit un șoc, pe care eu nu-l consideram, personal și profesional, necesar, dacă-ți amintești.

Doctorul îi mulțumi lui Dumnezeu că fata nu murise în timpul operației, dar se îndoia serios că avea să trăiască până dimineată. Din fericire, apendicele nu se deschisese, dar fusese cât pe ce. Se gândi că asemenea cazuri erau fără speranță și că ar fi fost mult mai caritabil să lase pacientul să moară fără să mai aibă de suportat și operația.

— Pune-i comprese reci ca să nu-i crească febra. Pune acid fenic pe bandaj din când în când și dă-i laudandum dacă are dureri.

Își adună lucrurile, îngrămădindu-le în dezordine în geanta lui, altădată ordonată. Voia să părăsească această casă înainte ca fata să moară, să scape de acest pistolar înainte de a se răzbuna pe el pentru ceva care nu stătea în puterile lui. Unii oameni pur și simplu nu-l lăsau pe Dumnezeu să-și vadă de treburi și să dea sau să ia viața fără să intervină.

Se grăbi cât putu să plece, dar schimbă câteva cuvinte cu Jake înainte de a evada de acolo. Nu știa cum de se gândise Ross Coleman să-și lase fata în grija unui ticălos dar își aminti de cununia întreruptă scandalos. Fata era chiar atât de nedisciplinată?

Abia aștepta să ajungă acasă și să-i povestească doamnei Hewitt cel mai recent capitol din viața lui Banner Coleman. Ar fi pus-o să jure că păstrează secretul, bineînțeles. Povestea asta nu trebuia răspândită în oraș ca provenind de la el. Nu se făcea să-i ofenseze pe Colemani-i, cu toate că însoțitorul fiicei lor era suspect și purtarea lui mai puțin decât exemplară.

Speră că soția lui să fi păstrat puil și găluștile calde.

Și afurisita asta de ploaie care tot mai continua să cadă în torente.

Jake împinsese scaunul drept, cu spătar mobil, la marginea patului lui Banner. Stătea cu coatele pe genunchi. Mâinile îi erau împreunate în fața gurii. Ochii lui nu se abăteau deloc de la fața ei.

Respirația lui Banner era atât de ușoară și de superficială, încât abia dacă mișca pătura de pe pieptul ei. Asta îl îngrijora. Nu știa dacă trebuie să se alarmeze pentru că nu dădea semne de revenire sau să fie bucuros că dormea, când era cel mai greu. Frecvent, pleoapele i se zbăteau de parcă ar fi avutun vis urât. Altminteri, zăcea nemișcată, tăcută, fără vlagă.

Se ridică de pe scaun, vrând să îndepărteze gândul morții ei. Își puse palma bătătorită pe fruntea ei și își spuse că era categoric mai rece decât ultima dată când încercase. Când plecase doctorul? Nu observase și nici nu-i păsa. Tot ce-l interesa acum era să-i salveze viața lui Banner.

În colțul dormitorului, văzu grămada de cârpe pătate de sânge pe care insistase să le înlocuiască după terminarea operației. La vederea lor i se făcu rău de la stomac. Acela era sângele lui Banner. Le strânse grămadă, le cără prin casa întunecată și le aruncă afară, prin ușa din dos. Avea să le spele mai târziu.

Îmbrăcându-și mantaua și pălăria, merse în grajd ca să se ocupe de tristul și neglijatul Stormy. De când ceilalți cai fuseseră transferați la River Bend cât timp el fusese plecat la Fort Worth, armăsarul rămăsese singur stăpân pe grajd.

— Hei, băiete. Credeai că te-am uitat?

Jake îl eliberă de șaua grea, îl scărpină și-i dădu o bine meritată porție de ovăz.

Acolo, în liniștea grajdului, sub răpăiala ploii carepicura de pe streșini, gravitatea situației îl izbi pe Jake ca un val. O simțise plutind undeva la orizont, apropiindu-se, amenințându-l, dar nu voise s-o ia în seamă:

Banner ar putea muri.

Degetele i se încurcară în coama lui Stormy și își sprijini fruntea de carnea lui tare.

— Nu, nu, gemu. Nu se poate.

Nu ca Luke. Nu ca Pa. Lacrimi grele i se rostogoliră pe obraji. Ar fi fost distrus dacă ar fi pierdut-o pe Banner. Și nu pentru că o iubea de când era copil, sau pentru că era fiica prietenilor lui dragi. Nu voia s-o piardă pentru că s-ar stinge o lumină în viața lui.

Îi provocase multă durere. O rănise în mod voit, o insultase de mai multe ori. Își spusese că era pentru propriul ei bine. Acum trebuia să recunoască adevăratul motiv. Devenise prea importantă pentru el.

Cu douăzeci de ani în urmă, își închisese sufletul în fața oricui, pentru că era prea riscant. Iubeai pe cineva, îl pierdeai. Mai bine să nu iubești deloc. Să o iubească pe Lydia în toți anii aceștia fusese ușor, pentru că dragostea aceea era secretă și nu-i cerea nimic. Pe Lydia o pierduse deja. Dar să o iubească pe Banner și s-o...

O iubea pe Banner?

— Nu știi, îi șopti lui Stormy.

Știa doar c-ar fi mutat cerul și pământul ca să-i vadă fața însuflețită și veselă sau disprețuitoare și furioasă, sau strălucitoare și înflăcărată de pasiune. Orice, orice altceva decât nemișcarea morții.

Părăsi grajdul în fugă, sărind peste bălți și străbătând o mare de noroi ca să ajungă în casă. Își agăță la întâmplare pălăria și mantaua în cuierul de pe ușă și își smulse cizmele, lăsându-le să cadă neglijent pe podea. Merse prin casă în ciorapi. Dormitorul era la fel de sumbru cum îl lăsase. Se îndreptă spre pat și îngenunche lângă ea.

— N-o să mori, Banner. N-o să mă părăsești. Trebuie să trăiești. N-o să te las, șopti cu ardoare, strângându-i cu putere mâna și presând-o de gura lui.

Singurul ei răspuns fu un gemăt slab, dar care era muzică pentru urechile lui Jake.

Râzând și plângând de ușurare, se ridică în picioare. Nu avea de gând s-o lase să se trezească în decorul ăsta întunecat, mohorât. Într-o clipă, traversă casa, aprinzând lămpile. Totul trebuia să arate însuflețit, plin de veselie când ea se va trezi. Îngerul morții nu va îndrăzni să se strecoare într-o casă cu toate luminile aprinse. Știa că gândește ca un nebun, dar nu voia să riște.

Ațâță focul din șemineu și pe cel din soba de la bucătărie. Încălzi o conservă de fasole pentru el și puse ceainicul la fiert în caz că Banner va dori ceva când se va trezi.

După atâta activitate plină de agitație, era extenuat. Veghe lângă Banner până când nu-și mai putu ține ochii deschiși, apoi se duse în salon, își smulse hainele de pe el și se înfășură într-o pătură de pe sofa. Adormi aproape instantaneu.

Lui Banner îi era cald. Foarte cald. Ceva o presa în jos, o afunda în pat. Gura părea căptușită cu vată. Simțea o durere vibrantă venind de undeva, din corpul ei, dar nu putu s-o localizeze. Vru să-și deschidă ochii. Lumina era excesiv de puternică. Îllovi ochii de parcă îi deschidea prima oară. Îi sfredeli. O dureau.

Treptat ochii i se obișnuiră cu lumina și îi deschise complet. Îi întoarse spre ferestre și văzu dormitorul reflectat în geam. Era încă întuneric afară și încă mai ploua.

Încercă să se orienteze și să-și amintească ce se întâmplase, dar nu-și putu aduna gândurile. Camera i se păru mare, apoi mică. Capătul patului păru nu mai departe de vârful nasului, apoi păru că se îndepărtează cu câteva mile. Aceste mișcări unduitoare îi provocară greață și răsuflă din greu printre buzele deschise ca să o îndepărteze.

Încercă să stea în șezut, dar durerea din mijloc o făcu să se prăbușească cu un strigăt de alarmă.

— Banner?

Jake, cu părul ciufulit, stătea în pragul ușii deschise, proptindu-se de ea cu brațele larg desfăcute. Banner delira. Precis delira.

Jake era complet dezbrăcat.

Se duse repede și îngenunche lângă pat, luându-i mâinile. Ochii lui îi priviră fața.

— Cum te simți?

Banner îl privi speriată.

— Nu știu. Mă simt ciudat. Ce s-a întâmplat cu mine?

— Ai fost operată.

Pupilele lui Banner se dilatară în ciuda luminii care le invada.

— Operație? Adică am fost tăiată și deschisă, Jake?

— Șșșt, lasă-mă să-ți arăt.

Îi luă una din mâini sub pătură și i-o așeză ușor pe abdomenul bandajat. Banner tresări de durere chiar și la presiunea foarte mică aplicată acolo.

— Ușor, o avertiză el. Rana e încă proaspătă. Nu-ți amintești că ți-a fost rău?

Își amintea frânturi. Drumul spre casă în ploaie. Durerea însoțită de frigul din oase. Amețeala. Strânsoarea crampelor. Cât de rău îi fusese când o ținuse Jake.

— Ți s-a inflammat apendicele.

— Febra stomacului, spuse ea și lacrimi de groază îi umplură ochii. Din asta se poate muri.

— Dar n-ai să mori, spuse Jake, răgușit. A venit doctorul și l-a scos. O să am grijă de tine, Banner. Într-o săptămână sau două o să fii ca nouă. Mai bine.

Banner încercă să înțeleagă toate astea, ținându-și în continuare mâna pe locul sensibil de pe abdomen, care o durea.

— Mă doare.

— Știu, spuse Jake și-i sărută dosul mâinii ce încă mai era în mâna lui. O să te doară câteva zile. Altfel, cum te simți?

Banner clipi.

— Lumina este îngrozitor de puternică.

Jake zâmbi, se întinse și micșoră fitilul lămpii de pe noptieră.

— E vina mea. N-am vrut să te trezești în întuneric și să-ți fie frică.

— Ai grijă de mine?

— Da.

— Unde-i mama?

Jake îi mângâie obrazul.

— Îmi pare rău, Banner. Am încercat să traversez râul și să-i aduc pe ai tăi înapoi, dar podul a fost luat de apă. Râul nu se poate traversa. Până când nu se oprește ploaia și nu se retrag apele, River Bend este izolat. Mă tem că te-ai împotmolit aici cu mine.

Zăcu liniștită un moment, privindul.

— Nu mă deranjează, Jake.

Ridică o mână ca să-i mângâie obrazul, dar îi căzu înapoi, moale.

— Sunt amețită.

— De la eter și de la febră. Ar trebui să te culci la loc. Vrei o înghițitură de apă?

Banner dădu din cap și Jake îi turnă apă într-un pahar dintr-un ulcior de pe masă.

— Doar o gură.

Îi sprijini capul cu mâna și-i înclină paharul spre buze, ciocnindu-l cu un clinchet ușor de dinți. Banner sorbi o înghițitură, apoi încă una.

— Atât ajunge, acum.

Puse la loc paharul pe masă și observă sticluța cu laudandum pe care i-o lăsase medicul.

— Ai dureri? Pot să-ți dau laudandum.

— Nu, dar stai cu mine.

— Să stau...?

— Dormi cu mine. Ca în tren.

— Dar, draga mea, tu...

— Te rog, Jake. Banner se lupta să-și țină ochii deschiși, dar schiță un gest să-l atingă. Fu de ajuns ca să-i spulbere oriceobiecție. Se ridică în picioare, ridică păturile și se strecură sub ele. Jake își trecu un braț pe sub umerii ei și îi apăsă capul de pieptul lui gol.

— Nu, nu, stai liniștită sau o să te doară.

Își puse cealaltă mână pe partea de sus a coapsei ei ca să simtă dacă Banner și-ar fi mișcat partea de jos a corpului. Degetele ei se răsfirară în părul de pe pieptul lui, iar respirația ei ușoară îl făcea să fluture.

O, Doamne. Ce paradis. Ce iad. Ce supliciu delicios.

Dar, ca prin miracol, la câteva minute după ce adormi ea, adormi și el.

Dimineața, Jake umblă tiptil prin casă, nevrând să tulbure somnul sănătos al lui Banner. Îl îngriji pe Stormy, aduse lemne, ațâță focul în sobe, pregăti micul dejun prăjind niște slănină pe care o găsisese în cămară și la care adăugă pesmeți și cafea tare, fierbinte.

Când totul fu gata, își relua postul lângă patul lui Banner. Urma corpului lui în așternut se mai păstra încă. Își închise ochii cu trupul străbătut de o plăcere nouă. Nu-și mai petrecuse o noapte întregă cu o femeie până atunci. Se folosise de ele și le părăsise. Dar era într-adevăr ceva să dormi lângă o femeie, să împarți cu ea căldura trupului, respirația.

Nu orice femeie. Banner.

O privi. Era încă și mai mult de spus despre cumera să te trezești lângă ea. O, Doamne, era catifelată, caldă și dulce. Se trezise și-i găsisese mâna încolăcită după capul lui, buzele întredeschise apăsându-i pieptul. Șimâna lui...

Își înghiți saliva, amintindu-și unde îi fusese mâna. În cel mai delicat, în cel mai cald, în cel mai dulce loc dintre toate. Îl protejase, cu podul palmei îndoit ca o cupă. Dar cine avea s-o apere de el? N-avea să-i mai facă niciodată rău. Niciodată. Nevoia dinăuntrul lui de-a o proteja era aproape dureroasă.

Cât de mult șezuse acolo, privindu-i fața în timp ce dormea, nu știa. Nu conta. Acolo voise să fie.

Când Banner se trezi, era și mai alertată, dar și mai conștientă de necazul ei.

— Nu cred c-o să mă mai mișc vreodată.

Jake zâmbi. Banner nu avea să moară. Nu știa dacă datorită intervenției lui Dumnezeu sau încăpățânării lui. Dar Banner nu avea să moară.

— O să-l călărești pe Dusty, în scurt timp.

Banner oftă, iar el râse.

— O să treacă ceva timp, se-nțelege. Vrei niște ceai?

Banner dădu din cap și el plecă să i-l aducă.

Când Jake se întoarse, Banner se foia sub pături.

— Uf, Jake, este ceva...

— Ce?

Brusc îngrijorat, Jake așeză ceaiul pe masă.

— Nimic, nu contează, spuse ea, evitându-i privirea.

— Ce-i? Ți-e rău din nou? Îți vine să vomیți?

Obrajii lui Banner se înroșiră și, de data asta, Jakeștiu că nu din cauza febrei.

— Nu.

— Atunci ce-i? Ai dureri? Ai nevoie de laudandum? Ia dacă ai nevoie, este...

— Nu-mi trebuie laudandum.

— Atunci, la dracu', ce-i? spuse pierzându-și răbdarea. Spune-mi!

— Trebuie să-mi fac nevoile.

Jake căpătă expresia stupidă a unui om care tocmai fusese lovit peste față cu un sac de cârpe ude.

— Oho! Nu m-am gândit deloc la asta.

— Gândește-te. Și repede.

— Mă întorc imediat.

Alergă în bucătărie și se întoarse cu o oală joasă.

— Până când te vei putea ridica să folosești oala de noapte, va trebui să folosești asta.

— Ce faci? Țipă ea când Jake dădu la o parte păturile.

— Păi, trebuie să o punem sub tine ...acolo, nu?

— Pot s-o fac și singură.

— Nu poți să te miști.

— Mă descurc.

— Banner, nu te prosti. Ți-am ținut capul când ți-ai vomitat mațele noaptea trecută și...

— Mulțumesc că-mi aduci aminte.

— ... și am stat lângă tine și am urmărit operația. Ți-am schimbat cămașa de noapte când prețiosul ăla de doctor a refuzat s-o facă. Te-am văzut, înțelegi? Și acum, lasă-mă să-ți strecor oala asta sub fund până nu uzi patul.

— O s-o fac singură sau o să țin în mine, spusescrâșnind din dinți.

Jake nu-și dădea seama cum e posibil ca acum să vrea s-o mângâie pentru ca în clipa următoare să-i vină s-o sugrume. Se răsuci pe călcâie și plecă, pășind apăsător.

— Femei! spuse el, dezgustat, când trânti ușa în urma lui.

Banner observă că evoluase de la „puștoaică” la „femeie”. Presupuse că era, într-un fel, un compliment.

Cinci minute maitârziu, când Jake bătu la ușă, fu întâmpinat cu un slab „Intră”.

Jake privi atent din ușă și fu alarmat să-i vadă brațul zăcându-i fără vlagă, lungit, pe pat.

— Te simți bine?

Banner își deschise ochii și-i observă îngrijorarea.

— Mi-e bine, zău. Sunt doarobosită.

— Ești foarte palidă.

Indiferent, luă oala și o puse pe podea.

— Și nu te-am ajutat. Îmi pare rău c-am țipat la tine. Culcă-te la loc, iubito.

— Bine, Jake, șopti ea, ascultătoare.

Pleoapele i se închiseră și cele mai negre gene pe care le văzuse Jake vreodată coborâră peste ochii fetei, care adormi imediat.

O îngrijii în ziua și în după-amiaza aceea.

— O să stai din nou cu mine, nu?

Se opri tocmai când strângea mai tare păturile în jurul ei.

— N-ar trebui, Banner.

— Te rog.

— Bine. Dar să dormi. Mai am câte ceva de făcut pe aici.

— Promite-mi că vei...

— Da, îți promit.

Banner dormi toată noaptea, trezindu-se doar o dată, când încercă să se întoarcă. Gemu încet, trezindu-l pe Jake imediat. Brațele lui se strânseseră în jurul ei.

— Șșt. Ține minte că trebuie să stai liniștită, îi șopti el în ureche.

Îi sărută obrazul. Și, ca s-o împiedice să se miște din nou, își ridică coapsa ca să le acopere pe ale ei. Banner se ghemui în el. De data asta, el gemu.

Jake nu adormi mult timp după aceea.

În dimineața următoare, Banner se plânse că-i este foame.

— Ceaiul ăsta n-a fost suficient, spuse ea, întinzându-i ceașca goală.

— Ăsta-i semn bun.

— Mirosul ăsta-i de slănină?

— Da, dar nu cred c-ar trebui să mănânci.

— Jake, mor de foame!

Sprâncenele lui se încruntară.

— S-a-ntâmpat ceva rău?

— E foarte puțină mâncare în casă. Trebuie să merg până în oraș și să cumpăr niște carne proaspătă, niște ouă și lapte, și să mai iau vreo câteva

alimente. În mod normal, ți-ar fi gătit Lydia sau Ma, dar ploaia n-a-ncetat. Suntem al naibii de norocoși că ne aflăm de partea asta a râului și că putem ajunge în oraș.

O privi de aproape.

— O să te descurci dacă te las singură o oră?

Gândul să rămână singură și imobilizată o umplu despaimă, dar nu putea să-i împărtășească temerile ei lui Jake. Făcea tot posibilul să aibă grijă de ea. Tot ce putea să facă era să nu devină pisăloagă.

— Sigur că da.

Jake se întoarse într-un timp record, împotrivindu-se stihiilor tot drumul. Timpul se scursese încet pentru Banner, cu toate că mai mult moțaise. Când îl auzi deschizând ușa din dos, aproape că-și uită suferința și se ridică în șezut.

— Te-ai întors? întrebă ea.

— De ce nu dormi? răspunse el din bucătărie, unde își lepăda hainele ude.

— M-am săturat să tot dorm.

— Te faci tot mai urâcioasă și asta-nseamnă că te vindeci.

Dacă zâmbetul lui ar fi fost medicament, Banner s-ar fi însănătoșit imediat ce Jake intră în dormitor.

— Ți-a fost dor de mine?

— Ce mi-ai adus? Friptură și cartofi? Șuncă? Curcan?

— Niște carne de vită ca să fac o supă.

— Supă!

Jake se așeză pe marginea patului.

— Astăzi supă. Mâine poate tocăniță de pui. Și dacă mai stai îmbufnată, nu-ți dau nici bunătatea pe care ți-am adus-o.

Iritarea ei pieri.

— Ce bunătate?

Jake pescui două acadele din buzunarul de la piept și i le dădu.

— Una-i de cireșe, cealaltă e ce-ți place ție maimult.

Banner strânse acadelele la piept.

— N-ai uitat.

— Cum era să uit? Când erai copil nici nu îndrăzneam să vin la River Bend fără să-ți aduc acadelele astea.

Mâna lui Banner îi mângâie obrazul.

— Acadelele aveau prea puțin de-a face cu motivul pentru care mă bucuram să te văd, atunci și acum. Dar îți mulțumesc, în orice caz.

Jake simți o dorință explozivă care îi zgudui tot corpul. Plecă de lângă ea înainte de a-și reaminti cât de dulce îi fusese gura în timpul nopții. Se simțea mai bine, dar era încă bolnavă, și n-ar mai fi vrut pentru nimic în lume să fie acuzat că a profitat din nou de ea.

— Mai bine mă apuc să fac supa, murmură el când părăsi dormitorul.

Nu dormi lângă ea în noaptea aceea. Și nici ea nu-i ceru asta. Tacit, amândoi recunoscuseră că ar fi fost un lucru nesăbuit.

Capitolul douăzeci

În ziua următoare, Banner dădu semne clare de însănătoșire. Putea să stea în șezut, sprijinită de perne. Nu mai avea febră de douăzeci și patru de ore. Tăietura nu se infectase. Corpul ei avea nevoie doar de timp să se refacă.

— Te simți în stare să te ridici și să mergi puțin? Întrebă Jake, luându-i tava cu micul dejun din poală.

Mâncase un ou cu slănină cu o poftă de lup.

Banner se gândi că ar fi fost bucuroasă să se dea jos din pat, dar acum, când venise vremea să încerce, ezită. Abdomenul o durea incredibil de tare. Să se ridice, să meargă, să se întoarcă înapoi în pat, toate acestea păreau încercări de neînvins.

— Crezi că ar trebui? Ce-a spus doctorul Hewitt?

Jake privi în altă parte.

— El... n-a pomenit nimic despre asta. Dar durerea n-o să treacă niciodată de la sine dacă stai în pat.

— Poate mâine.

Punându-și mâinile în șolduri, Jake o privi sfidător.

— A început să-ți placă olița?

Ochii lui Banner scăpărară cu acea îndârjire cunoscută, pe care Jake sperase să o provoace.

— Bine, o s-o fac.

— Mă gândeam eu c-ai s-o faci, spuse Jake pe un ton sec, încercând să-și ascundă satisfacția.

Banner îi mai aruncă o privire ucigătoare, îndepărtă păturile și își duse picioarele la marginea patului. Partea de jos a corpului ei protestă și Banner se crispă de durere.

— Lasă, Banner, spuse Jake, plin de remușcări. Poate că te-am zorit prea tare. O să așteptăm până mâine.

Banner clătină din cap. Fața îi era palidă, dar ochii îi străluceau de hotărâre.

— Nu. Ai dreptate. Trebuie să încep să-mi folosesc din nou mușchii ăștia la un moment dat. Oricând s-ar întâmpla asta, nu va fi ușor.

Acum era deja la un centimetru de marginea patului. Jake era speriat de cât de fragilă și de mică arăta, cu picioarele ivindu-i-se de sub poala cămășii de noapte, tălpile goale căutând podeaua.

Jake îi cuprinse talia.

— Sprijină-te de mine.

Banner îl ascultă. Când picioarele îi atinseră podeaua, se ridică, sprijinindu-se pe brațele lui puternice.

— Sunt atât de slăbită, spuse ea, respirând din greu când camera începu să se învârtă încet în jurul ei.

— Pentru că ai stat atât de mult în pat. Poți să faci câțiva pași?

Împreună, ajunseră cu greu până la ușă și înapoi, Jake încercând să-și reducă pașii lui mari pentru a se potrivi cu pașii ei mici. Banner se agăță de el, apăsându-i, fără să-și dea seama, brațul de sâni.

Jake era însă conștient de acest lucru. Își simțea capul învârtindu-i-se și era la fel de amețit ca și ea, când sâni ei își modificară forma în jurul bicepsilor lui. Părul ei, o masă dezordonată de bucle și de șuvițe ondulate, îi tot atingea bărbia și nasul când se apleca spre ea, întrebând-o mereu dacă avea dureri.

Când ajunseră din nou la pat, o așeză ușor pe scaun.

— Poți să stai aici până schimb lenjeria?

Banner îi zâmbi, simțindu-se victorioasă.

— Da. Nu-i așa de rău ca prima dată.

Jake îi susținu privirea o clipă și-i aranjă o șuviță de păr, înainte de-a se îndrepta spre șifoner ca să ia lenjerie curată.

— Crezi că o să mai pot sta dreaptă vreodată?

Stătuse înclinată sub un unghi de aproapepatruzeci și cinci de grade.

Jake îndepărtă lenjeria de pe pat și o așternu, netezind-o, pe cea curată. Camera se umplu brusc de mirosul de vară frumoasă, menținut în cearceafurile ce se uscaseră pe frânghia de rufe cu săptămâni înainte.

— Bineînțeles c-o să poți, când o să fii sigură că nu pocnești, spuse Jake zâmbind, în timp ce Banner își aranja perna.

— E o prostie din partea mea, știu.

— Dar e normal.

Brusc, Banner își acoperi gura cu mâna, pentru a ascunde un chicotit.

— Ce-i așa de amuzant? Întrebă Jake, în timp ce ținea perna între bărbie și piept, chinându-se s-o îmbrace cu fața de pernă.

— Poate c-ai putea să-ți găsești o slujbă la spital, ca soră. Numai jumătate de normă, bineînțeles, ca să nu-ți ia din munca de cowboy.

Jake o privi încruntat și lăsă perna să cadă înapoi, pe pat.

— Te las în pace să faci remarcile astea doar pentru că ești în convalescență, Dar cum te faci bine, păzește-te, o amenință el cu un mârâit ușor.

O ajută să intre la loc, în pat. Când fu proptită între perne, Banner își ceru peria de păr. Mâinile ei căzură obosite în lături, după un minut sau două.

— N-o să mi-l descâlcesc niciodată pe tot.

— Vrei să te ajut?

Jake stătuse în picioare la capătul patului, privind-o lung când ea își ridicase brațele deasupra capului și își trecuse peria prin păr. Era atât defrumoasă. Și aproape că o pierduse. Simțea un gol în stomac ori de câte ori se gândea cât de aproape fusese de-a o pierde.

— Nu te deranjează?

Să-l deranjeze? Pe el, care inventa tot felul de motive ca s-o atingă? Înconjură patul până ajunse lângă ea și o ridică. Soldurile lui abia dacă stăteau pe colțul saltelei, dar se propti cu piciorul încălțat în cizmă de podea. Luă peria din mâna ei.

— Spune-mi dacă ajunge să fie prea greu de suportat.

— Hmm, n-o să fie, suspină ea când Jake îi trecu peria prin păr. Ce bine e.

— Te trag de păr.

— Puțin, dar nu mă doare.

Îi trebuiră câteva minute de concentrare ca să-i treacă peria prin şuvițele încâlcite de la spate, dar după ce-i descâlci părul, putu să-l pieptăne mai ușor.

Părul lui Banner era subțire, sălbatic, bogat. Voi să-și îngroape fața în el, să-i șoptească cuvinte tandre, să-i spună tot ce avea în suflet.

Gâtul lui Banner parcă nu avea oase. Capul i se mișca odată cu mâinile lui. Fiecare mișcare a periei era ca mângâierea unui iubit. Mâinile obișnuite să răsucescă sârmă ghimpată, să însemne vitele cu fierul roșu și să le prindă cu lasoul, erau la fel de grijulii ca ale unei mame cu copilul ei. Banner îi simți respirația pe gât când îi ridică părul cu peria, îl trase printre țepi și-l lăsă să se cearnă înapoi. Moleșită, se sprijini de pieptul lui Jake.

— Ți se face somn? murmură el.

— Nu. M-am moleșit de plăcere.

Fiecare celulă din corpul lui era absolut trează. Curbura soldurilor ei era lipită de pulpa lui. Spatele ei era suplu și în armonie cu pieptul lui. Chiar și sub cămașa de noapte largă, îi putu distinge forma delicată a trupului. Ar fi dorit s-o învăluie și să-și așeze mâinile pe sâni ei. De fiecare dată când respira lung, leneș, țesătura care-i acoperea sâni tremura ademenitor. Dorința de a-i mângâia trupul, de a-l vedea, de a-l simți, era aproape dureroasă.

Îi era tot mai greu.

Așeză peria pe noptieră. Unindu-și mâinile pe după umerii ei, o trase spre el și își îngropă fața în părul ei splendid. Închise ochii, împotrivindu-se spasmului de emoție ce-l răscoli. O dorea, voia să fie înăuntrul ei, iubind-o.

Un braț alunecă în jos cuprinzând-o. Capul ei se lăsă pe spate, pe umărul lui, fața i se ridică spre a lui. Gurile lor se întâlniră într-o mângâiere abia simțită.

Apoi, ca un enorm sacrificiu, Jake o îndepărtă și se ridică încet de pe pat.

— Părul tău arată într-adevăr bine acum, Banner.

— Mulțumesc.

Vocea îi era slabă. Nu-și putea ascunde dezamăgirea. Pentru o clipă, crezuse, sperase că Jake avea să facă din nou dragoste cu ea. Era o delicatețe necunoscută până atunci în mângâierile lui, în toată atitudinea lui față de ea. Voia să o capteze cât mai era încă acolo.

Cu intuiția ei de femeie, înțelese că sub exteriorul lui aspru se ascundea o rană adâncă din tinerețe. Era capabil să iubească, dar nu voia să riște. Se pusesesingur în gardă, nelăsând să se vadă dragostea lui pentru alți oameni. Dar erau și crăpături în zidul pe care-l construise în jurul lui. Banner intenționa s-o încerce pe fiecare în parte, până când avea să fie lăsată înăuntru, în spatele acestor implacabili ochi albaștri.

— Unde pleci? întrebă ea încet când Jake se îndreptă spre ușă.

Jake se întoarse și o privi cu ochi plini de dorință. Stătea întinsă pe perne, părul ei împrăștiindu-se peste lenjerie ca o cerneală neagră. Ochii îi erau încețoșați.

— Ce bine arăți, spuse ea.

Jake își plimbă o mână peste bărbie.

— Nu m-am bărbierit încă.

— Fă-o aici, sugeră ea spontan.

— Cum?

— Bărbierește-te aici, la masa mea de toaletă.

Banner arătă cu degetul spre masa ei de toaletă.

— Banner, spuse Jake, privind în direcția indicată, nu pot.

— De ce?

— Pentru că...

Căută un motiv plauzibil.

— Nu-i nimic de văzut în asta.

— Dacă-i așa, de ce te deranjează că vreau să văd?

— Nu mă deranjează că te uiți la mine. Doar că...

— Ce?

— O, la naiba. Dacă asta-ți face plăcere...

Ieși din cameră, pășind apăsător, iar Banner se întinse la loc, zâmbind satisfăcută. Când Jake se întoarse, ținea în mână o cană și un pământ, un brici și un prosop.

— Sper că-ți dai seama ce bătaie de cap îmi dai doar ca să te distrezi, mormăi el.

Își așază uneltele de bărbierit pe măsuța de toaletă și plecă să aducă o cană cu apă fierbinte din bucătărie.

— Să nu-ți închipui că nu apreciez gestul, spuseea.

Jake murmură ceva, dar Banner nu înțelese nici unul din cuvintele spuse după „puștoaică”. Era încruntat când veni cu apa fierbinte și o turnă în castronul de porțelan. Trandafirii galbeni pictați pe el îi atraseră atenția.

— Să nu spui nimănui vreodată că m-am bărbierit într-un castron pictat cu trandafiri.

— Îți jur.

Ochii lui Banner sclipeau ștrengărește. Semnul asta de sănătate era singurul motiv pentru care Jake continua să se prostescă. Se însănătoșea oră de oră. Aspectul normal al corpului îi ieșea la iveală, înlocuindu-l pe cel sugrumat de durere și delir provocat de febră. Era hotărât s-o vadă vindecându-se.

Banner îl privi deschind și primii nasturi de la cămașă și îndoindu și gulerul înăuntru.

— De ce nu-ți scoți cămașa?

Jake scufundă pământul în apă, apoi în vasul cu săpun de bărbierit și începu să-și pună pe față un strat gros de clăbuc.

— Ce-ți pasă ție de cămașa mea?

Tamponă ușor clăbucul alb, înspumat pe falcă și lîntinse până când partea de jos a feței îi fu acoperită.

— Fac asta de prea mult timp ca să-mi dea cineva sfaturi. Dar abia terminase de vorbit că o bucată mare de spumă de săpun îi căzu pe partea din față a cămășii. Jake înjură, ridică un prosop și se șterse. Banner chicoti; Jake se încruntă, întunecat, în oglindă. Dar nu reuși să-și compună o expresie înfricoșătoare așa cum era, cu fața acoperită desăpun.

Ridică briciul.

— N-ar trebui să ascuți briciul mai întâi? întrebă Banner.

Jake o ignoră. Înclinându-și capul într-o parte, își trecu briciul de la favoriți spre bărbie. Spălă briciul cu un clipocit în castronul cu apă și

continuă operația pe obrazul celălalt. Își răsuci buzele înăuntru, ca să se poată bărbieri deasupra buzei de sus.

— Mă faci să mă gândesc prea mult la ceea ce fac. Cuvintele îi ieșiseră ciuntite din cauza felului cum își ținea gura, și Banner chicoti.

— E fascinant.

— O, da, fascinant, mormăi Jake.

Când partea de jos a feței fu bine bărbierită, luă din nou pământul și se săpuni sub bărbie și pe gât. Lăsându-și capul pe spate, așeză marginea briciului la baza gâtului și îl trase în sus, peste mărul lui Adam.

— Jake?

— Hmm?

— Scula ta e mai mare ca a altora?

— Na, c-am făcut-o!

O picătură de sânge apăru în zona jugularei.

— E al dracului de riscant să-i pui o astfel de întrebare unui bărbat când are un brici la gât.

— Dacă acum mi-a trecut prin minte?

— Poate că n-ar trebui să spui tot ce-ți trece prin cap. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Ei?

— Ei, ce?

— Nu-i deloc treaba ta!

Jake se întoarse din nou spre oglindă, ridicând un prosop ca să oprească cu el sângele care i se prelinge în jos, pe gât.

— Ce fel de întrebare e asta, din partea unei tinere nemăritate? Chiar și a uneia măritate. Unde-ai mai auzit cuvântul ăla?

— Nu așa i se spune?

— Uneori. Dar de unde... Nu, lasă-mă să ghicesc, spuse Jake ridicându-și mâinile, cu palmele în afară. De la fratele tău și de la al meu.

— Am apărut în spatele lor odată când tocmai își făceau nevoile în pădure. Cred că își comparau...

— Taci! Să nu te mai aud rostind cuvântul ăla.

— Până atunci, credeam că toate sunt la fel. Cred că sunt ca și sânii femeilor. Unele sunt mai mari decât altele, firește.

— O, Doamne.

Fața lui Jake căpătă o expresie sumbră.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Noi nu ne sfiim unul de altul, nu?

— Așa s-ar părea.

Jake termină cu bărbieritul și începu să-și stropească fața cu apă.

— Situația noastră nu prea se potrivește cu legile decenței. Altfel te-ai fi gândit de două ori înainte de-a dormi cu mine în pielea goală.

Capul lui Jake se ridică, fără să ia aminte la apa care picura pe podea, și o privi din nou, stupefiat.

— Întotdeauna dormi așa?

— De unde știi că așa dorm?

— Te-am văzut.

— Când?

— În noaptea aia, după ce-am fost operată.

— Delirai din cauza febrei și a durerii.

— Poate. Dar nu atât de tare ca să nu-mi dau seama că un bărbat gol pușcă s-a vârât în pat cu mine.

Jake se întoarse din nou spre măsuța de toaletă și își șterse fața cu prosopul. Apoi, aruncându-l într-o parte, își smuci gulerul afară și începu să-și încheie nasturii de la cămașă.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta.

— N-am mai văzut un bărbat complet dezbrăcat până atunci. Nu te-asteptai să fiu curioasă?

— Ba da, sigur că da. Dar aș prefera să nu-mi vorbești mie despre asta.

— De ce? Tu ești primul meu bărbat gol pușcă.

— Nu vrei să încetezi odată cu chestiile astea?

— De ce te superi așa? Doar și tu m-ai văzut în pielea goală.

Jake aținti un deget spre ea și-i spuse aspru:

— Numai pentru că a fost necesar, Banner. Îl asistam pe doctor.

— Înțeleg, spuse Banner pe un ton afectat, coborându-și ochii. Dar eu nu te-am urmărit și nu ți-amsmuls hainele. Când m-am trezit și-am țipat n-am știut că urma să vii val-vârtej aici, la fel de gol ca o gaiță.

— Întotdeauna dorm așa! țipă Jake, apărându-se.

Banner își așeză brațele sub cap, se lăsă pe spate în perne și zâmbi cu acel zâmbet proverbial al pisicii care tocmai a înghițit canarul.

— Zău?

Jake era furios că fusese prins în capcană. Îi spusese ceea ce ea voise să afle. Privirea triumfătoare din ochii ei era la fel de seducătoare ca și corpul ei întins în pat.

Ca să iasă din situația asta, Jake trebuia s-o facă să renunțe la aerul ei îngâmfat. Expresia feței lui se schimbă din încruntată în arogantă. Ochii lui Jake îi măsurară cu insolentă corpul în timp ce se apropia agale.

— Nu ne puteam permite să rămâi cu o curiozitate nesatisfăcută, nu-i așa?

— Ce vrei să spui? Întrebă Banner, mulțumirea de sine cedând brusc locul prudenței neliniștite.

— Vreau să spun c-am putea face tot așa de bine ca mintea ta să nu se mai gândească la nimic.

Ochii lui Banner se deschiseră larg din cauza șocului, în timp ce Jake își descheia centura. Banner își umezi buzele.

— Stai puțin.

Jake se opri.

— De ce?

— Ce faci?

Jake zâmbi și degetele lui puternice continuară să descheie nasturii de la pantaloni.

— Mă deschei la pantaloni.

Banner se îndreptă și mai mult, nemaifiind fata tentantă, ci devenind reținută.

— Așteaptă, Jake!

Jake se opri la ultimul nasture.

— Vrei un răspuns la întrebare, nu?

— Eu...

— Iată-l.

Banner își închise cu putere ochii când mâinile lui Jake se mișcară din nou.

— Nu, nu-mi ascut briciul întotdeauna înainte de-a mă rade. Numai când trebuie. Cam o dată pe săptămână.

Ochii lui Banner se deschiseră pe neașteptate. Jake își băga calm cămașa înapoi în pantaloni. Îl urmărea cu furie crescândă cum își termină treaba, își încheie nasturii și catarama centurii.

— Mai ai și alte întrebări?

Ochii furioși se înălțară spre el.

— Tu... tu...

Jake șopti:

— Nu te enerva așa tare, Banner. Ține minte că trebuie să te odihnești.

Jake se feri de perna care zbură spre capul lui și se grăbi spre ușă.

Râsul lui tunător acoperi insulta usturătoare.

— Cioc, cioc. Capăt o pernă în față dacă intru săvād ce mai faci?

Jake își strecură capul pe ușă câteva ore mai târziu. Îl îngrijise pe Stormy, cărase înăuntru lemne și pusese pe foc o supă pentru cină. Anii în care gătisese îl făcuseră îndemânic. Mâncarea pe care o gătisese poate că nu era formidabilă, dar umplea stomacul.

— Nu.

Se așteptase să fie bosumflată, dar când deschise ușa și se apropie de pat, văzu că ea nici nu se mai gândea la hărțuiala lor de mai înainte. Banner dădea semne de neliniște.

— Ce este, Banner?

Banner își mișca convulsiv capul pe pernă.

— Știu că pare o prostie, dar incizia mă mănâncă de mă-nnebunește.

— Te mănâncă? Asta înseamnă că probabil se vindecă...

Făcu o pauză mai lungă să nu se observe.

— Dar ar fi mai bine să ne uităm.

Banner își înalță ochii spre el, încrezătoare.

— Orice crezi tu, Jake.

Jake dădu la o parte pătura și cearceaful. Când îi văzu corpul mic, îmbrăcat doar în cămașa de noapte ce se modela pe fiecare ridicătură și adâncitură a corpului ei, gâtul i se contractă. Își dresese glasul cu zgomot.

— Vrei să...

Făcu o mișcare sugestivă cu mâinile, apoi se întoarse cu spatele.

Banner își săltă cămașa de noapte și o potrivi astfel, încât să-i acopere feminitatea, lăsând dezgolită numai acea parte a abdomenului care necesita atenția lui. Bineînțeles că rămânea dezgolit un picior, șoldul și mult din corpul ei, dar nu avea ce face.

— Gata, spuse Banner încet.

Jake se întoarse. Ochii lui nu-i întâlneau pe-ai ei, ci rămaseră ațintiți asupra bandajului care-i acoperea mijlocul și pe care îl îndepărtă cât putu de fin.

Banner gâfâi. Jake își înalță repede capul.

— Te-am lovit?

— Nu.

Banner privi linia subțire, roz, cu suturile ei ca niște muguri.

— Văd că într-adevăr am fost tăiată.

Închizând ochii și înghițind un nod cu greutate își stăpâni reacția care o străbătu, făcând-o să tremure.

— Arată atât de urât...

— În comparație cu alte răni cusute pe care le-am văzut eu, ce-a făcut Hewitt este o operă de artă.

Jake pipăi încet zona din jurul inciziei. Nu găsi urme de inflamare sau roșeață.

— Vezi petele astea de piele uscată? Astea te mănâncă. Aproape s-a vindecat.

— Mă miră că doctorul Hewitt n-a venit să mă vadă. Chiar și cu ploaia și cu inundația asta, ar fi trebuit să vină.

Jake hotărî că nu avea nevoie de un bandaj atât de mare, așa că îl înlocui cu o bucată pătrată de tifon subțire pe care o lăsase doctorul. În timp ce lucra, spuse:

— Banner, există ceva ce-ar trebui să-ți spun.

Banner îi privi creștetul capului, care reflectalumina lămpii ca un soare. Îi simțea respirația ușoară pe abdomen.

— Ce?

— În legătură cu doctorul.

— Da.

— L-am adus aici amenințându-l cu pistolul.

Buzele lui Banner se depărtară ușor, dar nuscoaseră nici un sunet. Jake simți nevoia să-i explice.

— A acceptat destul de ușor să vină când i-am spus cine era pacienta. Dar după ce te-a examinat și ți-a pus diagnosticul de febră a stomacului, era gata să te drogheze cu laudandum până ai fi murit.

— N-avea de gând să mă opereze?

— Numai când am ațintit pistolul spre el și l-am amenințat că-l omor dacă n-o face.

Banner îi așeză o mână pe partea din față a cămășii. Dacă nu l-ar fi iubit până atunci, avea acum motivul s-o facă. Îi datora viața. Jake îi acoperi mâna cu mâna lui și i-o apăsă pe curbura tare a pieptului.

— Șarlatanul dracului n-avea de gând să facă nimic, decât să te lase să mori și apoi să-ți consoleze părinții, spuse Jake ferm, ochii lui devenind duri și reci, amintindu-și cele întâmplate. Când s-a terminat totul, a șters-o de-aici cât a putut de repede. Nu mi-a dat nici un fel de instrucțiuni în legătură cu vindecarea ta pentru că nici nu credea c-o să se-ntâmple asta.

— Dar tu ai crezut.

Jake o privi fix în ochi.

— Da.

Se priviră așa clipe lungi, apoi Banner spuse:

— Doctorul te-ar putea acuza mai târziu că l-ai amenințat, Jake.

— N-are decît. Aș face-o din nou. L-aș fi omorât dacă nu te opera.

Ochii lui Banner se umplură de lacrimi.

— Ai trecut prin toate astea ca să mă salvezi, Jake. De ce?

Luându-i fața în mâini, Jake îi privi cu atenție trăsăturile fine.

— Nu te-aș fi lăsat să mori. Mi-aș fi dat și viața ca să te salvez.

Apoi, abandonându-se dorinței care-l chinuia de zile întregi, își lipi gura de gura ei. Buzele lui erau umede, desfăcute și le desfăcu și pe ale ei într-un sărut care o făcu să nu-și mai dea seama pe ce lume se află.

Brațele ei se încolăciră pe după gâtul lui, în timp ce trupul lui o apăsă între perne strivindu-i sânii cu pieptul, armonizându-și bătăile inimii cu ale ei.

Buzele lui Jake le mușcară ușor pe ale ei, culegând de pe ele roua sărutului lor.

— Banner, Banner, șopti el, cu fața lipită de gâtul ei, nu te-aș fi lăsat să mori. Am prea multă nevoie de tine.

Se sărutară din nou sălbatic, răsucindu-și capetele, frecându-și gurile, unindu-și limbile, până când li se tăie răsufierea. Jake își înălță capul, îi văzu buzele pline, stâlcite, și zâmbi. Era o gură făcută să dea și să primească săruturi pătimașe și Jake plănui să aibă grijă ca această menire să fie îndeplinită cât mai des.

— Aproape c-am uitat să te-ntreb dacă ți-e foame.

Jake culese o șuviță din părul ei și o urmări încolăcindu-i-se pe după deget, cu aceeași siguranță cu care lațul aruncat de ea i se încolăcise în jurul inimii.

— Mor de foame. Îmi dai să mănânc ceva ca lumea în seara asta?

Jake se ridică din pat și se-ndreptă spre bucătărie.

— Supă fierbinte.

— Jake?

Jake se întoarse spre ea.

— N-aveam nevoie nici de doctorul Hewitt, nici de altcineva ca să aibă grijă de mine. Tu ai făcut o treabă minunată.

Ochii lui Jake se umeziră de emoție, dar el clătină doar din cap încă o dată înainte de a pleca să pregătească cina.

Lucrurile se schimbă între ei după noaptea aceea. Nu-și mai ascundeau sentimentele unul față de altul. O săruta înainte de culcare, dar fără s-o mai mângâie. Și nici nu se mai culcă lângă ea. Nu venise încă momentul să facă

dragoste, dar se apropia și ei știau asta. Până atunci, așteptau lăsând dorința să dospească.

În fiecare dimineață, odată cu ceaiul, Banner primea un sărut. Ori de câte ori Jake se apropia de pat, Banner îi lua mâna și se priveau în ochi. Jake continua să se bărbierească în camera ei și să-i perieparul. Împărțeau o mulțime de mici intimități.

Serile, Jake stătea pe scaunul de lângă pat, citind cărți despre creșterea vitelor, cumpărate din Fort Worth. Banner broda perne pentru scaunele din salon pe care spera să le aibă într-o zi.

— Jake?

Jake își înalță capul din carte.

— E interesant ce citești?

— Numai dacă nu stau de vorbă cu tine.

— Nu vreau să te deranjez.

Jake zâmbi ștregărește.

— Domnișoară Coleman, de câteva luni mă tot deranjezi.

Banner se înroși.

Jake închise cartea și-o puse deoparte. Fusesse o seară deosebită. Banner mersese până la bucătărie și înapoi de două ori, dreaptă. Mai era o urmă de durere în abdomenul ei, dar numai când se grăbea mai tare.

— Când ai învățat să citești? îl întreabă. Te rog să nu te superi, dar majoritatea cowboy-lor nu știu.

Jake surâse.

— Lydia m-a învățat. Începuse s-o învețe pe Anabeth când eram în convoiul de căruțe. Când am ajuns la lotul nostru de pământ, Anabeth era al naibii de hotărâtă să mă învețe și pe mine.

Ochii lui Jake se îndreptară spre fereastră când își reaminti perseverența cu care sora lui îl învățase pe el și pe ceilalți literele și combinațiile lor încurcate care deveneau cuvinte.

— La început am crezut că era o pierdere de timp, dar ea îmi aminti că Ross știa să citească. Tot cefăcea Ross voiam să fac și eu.

— De ce te-ai dus la ea?

Întrebarea era atât de surprinzătoare și fusese pusă pe un ton atât de spart, încât Jake întoarse repede capul spre ea.

— La cine?

— Femeia aia, Watkins. De ce m-ai lăsat la hotel după ziua aia minunată petrecută împreună și te-ai dus la ea?

Jake era și uluit și alarmat de lacrimile din ochii ei. Îngenunche lângă ea și îi luă mâinile.

— M-ai văzut plecând?

— Da.

— N-am plecat pentru ce crezi tu, Banner.

— Ce alt motiv ar fi avut un bărbat ca s-o șteargă la un bordel în toiul nopții? Puteai să faci acel lucru cu mine. N-aveai decât să-mi spui...

— Nu, nu puteam. Nu atunci. Nu era bine.

— Și a fost bine c-ai făcut-o cu o târfă?

— Ascultă-mă, spuse ei energic, scuturându-i mâinile. Au venit Micah și Lee. M-au trezit. Micah mi-a spus că-l văzuse pe Grady Sheldon la *Grădina Edenului*. M-a supărat faptul că era în oraș. Îl avertizasem să stea departe de tine. Tot ce știam era că te urmărise la Fort Worth și plănuia să te răpească sau așa ceva. Am plecat imediat și m-am dus la localul Priscillei să văd ce intenționa.

Se gândi că era mai bine să nu-i spună că Grady și Priscilla își ținuseră unul altuia o companie atât de intimă.

— Și ăsta a fost singurul motiv? Întrebă ea răsufând din greu. N-ai...

Jake își așeză mâna pe mâna ei.

— Nu, n-am făcut-o.

— Dar în dimineața următoare, ea a dat de-nțeleș că... știi tu.

Gura lui Jake se subție de iritare.

— Orice a spus era o minciună. Voia doar să te rănească și astfel să se răzbune pe mine.

— Credeam că sunteți prieteni.

— Nu așa cum crezi tu. Ți-am spus mai înainte că nu m-am culcat cu Priscilla.

Banner culese o scamă de pe pătură.

— Grady mi-a spus că fetele din bordeluri vorbesc despre tine. Și că ești o legendă.

Jake zâmbi amuzat. Dar când văzu expresia distrusă de pe fața lui Banner, deveni serios.

— Banner, n-am mai avut o altă femeie din noaptea când ai venit la mine, în grajd.

— E-adevărat? Întrebă ea într-o șoaptă răgușită. Jake îi duse mâna la gură și-i sărută palma.

— Nici mie nu-mi vine să cred, dar jur că-i adevărat.

— Și o să rămânem doar la atât? O singură noapte?

— Asta depinde de tine, spuse el încet. Tu ce vrei?

— Niciodată nu ți-am ascuns ce vreau, Jake. Jake studie podeaua dintre cizmele lui. Cu zile în urmă, când Banner era la un pas de moarte, înțelesese că nu îl stăpânea doar dorința fizică. Dorea să se piardă în trupul ei, da, dar voia și o unire a inimilor lor.

Încetase cu mult timp în urmă să mai fie fiica lui Ross și a Lydiei. Era Banner, femeia de care aveanevoie ca să-și umple golul sufletului. Dacă era cineva în stare să-l vindece de cinism și de amărăciune, atunci Banner era aceea. Era sătul să tot lupte cu sine. În plus, viitorul lor împreună era deja pecetluit, dar numai el știa asta.

Când își ridică din nou privirea, Jake zâmbea.

— Ai vrea să te speli puțin stând în pat?

Capitolul douăzeci și unu

— Baie în pat?

Cu ochi holbați, Banner îl urmări cum se duce la măsuța de toaletă și se întoarce cu un lighean cu apă caldă și două prosoape moi pe care le așează pe noptieră. Aplecat deasupra ei, Jake îi privi fața cercetător, apoi întinse mâna și îl atinse vârful nasului ei obraznic cu vârful degetului zâmbind.

— Ți-am spus vreodată ce-am crezut de fapt despre tine în noaptea aia, în grajd?

Tăcută, Banner clătină din cap. Tăcerea pusese stăpânire pe casă. Se auzea doar sunetul respirației lui, fâșâitul hainelor când se mișca și sunetul aspru, fascinant al vocii lui.

— Că ești o femeie dată dracului. Nu multe ar veni la un bărbat să-i spună ce-ai spus tu.

— Ai fost șocat.

— Da, recunosc. Pentru mine, tu ai fost întotdeauna micuța Banner, fetița băiețoasă și drăguță, cu cosițe dezordonate și genunchi juliți. Chiar și-n ziua cununiei tale tot așa te vedeam.

Jake își așează vârful degetului pe gropița din bărbia ei și-l lăsă apoi să alunece pe mijlocul gâtului până spre bază.

— Dar în noaptea aia, te-am văzut într-o lumină nouă. Erai femeie în toată puterea cuvântului. Știam că nu te-aș mai fi putut lua vreodată drept altceva. A fost un iad să trăiesc lângă tine și să-mi reamintesc noaptea aia. O regret.

Jake zâmbi strâmb.

— Dar mi-a și plăcut, făcându-mă să doresc de-o mie de ori să se mai repete.

Se aplecă spre ea și o sărută. Sărutul lui fusese delicat, dar posesiv. Gura lui se așează peste gura ei, despărțindu-i buzele pentru ca limba lui să pătrundă gingaș între ele.

Când Jake își înalță capul și când se uită la ea, ochii lui Banner scânteiau.

— Vrei să-mi scot cămașa de noapte?

— Nu, răspunse el, zâmbindu-i blând, eu vreau să ți-o scot.

Inima lui Banner parcă îi sări în gât când mâinile lui se apropiară de partea de jos a cămășii ei de noapte, care avea un șir de nasturi care se întindeau de la gât, până mai jos de talie. O îmbrăcase și o încheiase la nasturi când ea era inconștientă. Chiar și acum se înroșea la gândul ăsta.

Degetele lui sprintene îi descheiară nasturii, dar nu desfăcură cămașa de noapte. Ochiul lui urmăriră fâșia îngustă de piele ce se vedea prin deschizătură, dar n-o atinse; în schimb îi spuse:

— Poți să te ridici fără să te doară?

Banner se înălță în șezut. Jake se postă în spatele ei, pe colțul saltelei, așa cum făcuse în ziua când îi periasse părul, își așeză mâinile pe umerii ei și-i coborî cămașa de noapte centimetru cu centimetru peste umeri, apoi în jos de-a lungul brațelor. Banner își eliberă brațele de mânecile lungi dar își ținu țesătura fragilă de batist brodat peste sâni.

Jake trase ușor de veșmânt în jos, până la prima ridicătură ușoară a șoldurilor ei, sub talie. Pielea lui Banner era splendidă în lumina lămpii, aurie și moale. Jake cufundă cârpa în lighean, apoi o stoarse. Îndepărtându-i părul, așeză cârpa pe umărul ei și o spălă cu mișcări încete, circulare, măsurate, apoi în sus și-n jos, toată lungimea spatelui, până la cele două adâncituri gemene de deasupra fiecărei fese. Capul lui Banner atârna într-o parte, părul căzându-i în față într-o cascadă neagră, peste unul din umeri.

— Îți place?

— Da, șopti ea.

Jake mări presiunea, îndepărtând prin masaj toată amărăciunea pe care o adună cineva stând zile întregi inactiv, bolind în pat.

Jake schimbă cârpa de spălat cu una uscată și-i șterse pielea până când fu din nou uscată și strălucitoare. Gâtul ei era, la spate, prea vulnerabil pentru ca Jake să reziste. Aplecându-se înainte, îi cuprinse talia cu brațele și își așeză buzele pe pielea ei catifelată.

— Ești atât de frumoasă, șopti el, dezmierdându-i urechea cu vârful limbii.

Gura lui se undui în jurul gâtului ei, în sus pe obraz, căutându-i gura. Capul lui Banner se lăsă pe spate, pe brațul lui iar el o trase în jos, o înclină pe spate, ajungând jumătate peste genunchii lui și jumătate pe pat. O sărută flămând, trimițându-și limba adânc în fagurele de miere al gurii ei. Pe măsură ce sărutul se intensifica, Jake se răsuci ușor până când Banner ajunsese din nou pe perne. Degetele ei țineau strâns cămașa de noapte adunată peste sâni, dar nu de frică sau din modestie, ci din pasiune.

Banner îi mai voia gura; când Jake o săruta, simțea sărutul cu tot trupul ei. Senzațiile alergau de-a lungul fiecărui nerv, o mângâiau peste tot, o înțepau, o ardeau. Lumea, cu toate problemele ei, se dizolva. Fu învăluită într-o mantie de extaz din care adversitatea era exclusă și unde Jake era stăpânul și dăătorul întregii bucurii.

Dar Jake mai cufundă, încă o dată, cârpa în lighean. Îi spală gâtul și pieptul, fără să meargă dincolo de cămașa de noapte pe care Banner încă o mai strângea peste sâni. Îi ridică unul din brațe și-l frecă, cu cârpa, pe toată lungimea lui suplă. Celălalt braț avu și el parte de același tratament meticulos. Spre supărarea ei Jake o spală chiar și la subsuoară. Cu pudoare, Banner își întoarse capul.

— Fiecare parte din tine este frumoasă, Banner, îi șopti el. Să nu-ți fie rușine.

După ce o șterse din nou, îi ridică una din mâini la buze: îi sărută palma, fiecare deget, apoi o făcu să tresară închizându-și buzele în jurul degetului ei mic și sugându-l. Dinții lui se îngropară cu finețe în pernița de carne, despre care Banner nu știuse până atunci că era atât de sensibilă.

— Jake!

Țipătul era ușor alarmat. Mângâierea neașteptată produsese explozii mici în partea de jos a corpului ei. Râuri de senzații se răsuceau prin sâni ei, întărindu-i sfârcurile. N-ar fi ghicit niciodată că vârfurile degetelor erau în legătură cu acele părți ale corpului care vibrau, cald.

Acum Jake îi săruta încheietura mâinii și buzele lui începură să urce pe braț. Își deschise gura peste partea din interior a cotului și Banner simți vioiciunea umedă a limbii lui; își răsuci brațul așa încât partea din interior să fie accesibilă buzelor lui care-o mușcau cu finețe. Dinții lui se îngropară încet în carnea dulce și moale. Banner gemu. Jake îi captă geamătul cu un sărut irezistibil care începu de la gura ei și se prelungi în jos, pe gât și pe piept, cu o serie de atingeri răscolitoare.

Jake se ridică. Ochii lui erau extrem de albaștri când privi în ochii ei. Încet, Jake îi dădu mâinile în lături. Aerul mai rece îi mângâie pielea fierbinte când Jake îi ridică cămașa de noapte de pe sâni.

— Doamne, Banner, spuse el cu o voce răgușită, ești foarte frumoasă.

Ceea ce văzuse doar la lumina lunii era sub strălucirea unduitoare a lămpii. Atât de drăguță. Atât de albă. Atât de trandafirie. Atât de perfectă.

Cu finețe, Jake îi ridică brațul drept și i-l îndoi deasupra capului, apoi pe cel stâng, astfel încât ambele brațe îi încadrau acum capul. Mâinile lui Banner stăteau deschise, vulnerabile, cu degetele ușor îndoite spre palmele lipsite de apărare. Sâni erau, de asemenea, dezgoliți, o pradă ușoară.

Dar lui Banner nu-i era frică.

Stătea liniștită și-l lăsa s-o privească.

Jake nu-și lua ochii de la ea decât atât cât să umezească din nou cârpa. Apoi o spală, trecând cârpa ușor peste rotunjimile sânilor ei, peste sfârcuri,

peste locul neted dintre sâni. Cu cealaltă cârpă, o șterse; după ce termină, o admiră cum își admiră un artist cea mai bună lucrare a vieții lui.

— Nu-mi vine să cred că stau așa cu tine, aici. Mă simt atât de bine... în orice clipă m-aștept să se năpustească cineva aici și să mi te ia.

— Nu m-aș duce, Jake.

— Niciodată nu m-am simțit atât de bine cu o femeie, Banner, atât de liniștit și de împăcat. Mă culcam cu ele, le foloseam trupurile, dar nu simțeam plăcere. S-ar putea să nu fiu în stare s-o fac cum trebuie, cu dragoste. S-ar putea să fiu prea bătrân ca să învăț acum. Dar aș vrea să încerc. Lasă-mă să mă joc cu tine.

Banner simți cum dragostea îi umple inima atât demult încât dă pe dinafară, tot așa ca și ochii care revărsau lacrimi de profundă emoție. Era, într-adevăr, pentru Jake mai mult decât târfele pe care le avusese. Nu-i spusese că o iubește, dar vorbise de dragoste și asta era pe-aproape.

Fiecare din mâinile lui îi acoperi un sân și-l modelă ca să i se potrivească în palmă. Îi strânse făcând din ei două globuri gemene, simbolul feminității.

— Banner, Banner.

Văzu buzele lui Jake mișcându-se, dar abia dacă îi ieși un sunet din gură.

— Asta-nseamnă că mă placi? întrebă ea timidă.

— Dacă te plac? râse el încetșor. Da, te plac.

Ochii lui coborâră din nou asupra sânilor ei, pe care degetele lui îi mângâiau acum cu gingășie. Se mira de pielea ei fină și de felul în care sfârcurile răspundeau mângâierii lui. Când acestea deveniră ca două pietricele de catifea, Jake își coborî capul.

Banner fu transportată de la prima atingere a buzelor lui. Se născuse pentru acest moment, pentru ca să-i ofere plăcerea acestui moment lui Jake, ca pe un dar. Pentru că asta și era. Sunetele scoase de el erau scâncete de foame și satisfacție, suspine de așteptare și liniștire, gemete de dorință și împlinire.

Capul lui Banner se adâncea în pernă cu fiecare rotire a limbii lui abile. Ușoara mușcătură a buzelor lui atinse o coardă sensibilă a inimii ei de femeie. Dorința fierbinte îi provoca durere.

Banner își coborî brațele și își trecu degetele prin părul lui. Era o plăcere să-l simtă atingându-i pielea. Senzațiile pe care Jake i le provoca erau intense.

Locul acela dintre pulpele ei se topea de dorință, o durea, pulsa de plăcere.

Banner îi simți tremurul membrelor și știu că și chinul lui era la fel de mare.

— Am nevoie de tine de atâta amar de vreme, Banner. De ani întregi. De-o viață.

Jake se ridică și-i sărută din nou gura, sălbatic. Când se separară, epuizați, Jake îi sărută buzele ușor și își trecu degetele prin părul ei. Banner îl privi iscoditor.

— N-ai de gând să...

— Nu, n-am de gând să... Atâta timp cât ești încă slăbită și există un pericol să-ți fac rău.

O sărută ușor pe buze.

— Dar mi-ar plăcea să te țin în brațe la noapte.

— O, da, șopti ea.

Jake se ridică din pat și stinse lampa. Banner auzi foșnetul hainelor lui. Când se întinse lângă ea, sub pătură, era dezbrăcat.

— O, Doamne, îi murmură Jake în păr.

În loc să-și aranjeze cămașa de noapte, Banner și-o scoase. Goliciunea lui o mângâia pe a ei, pulpa ei goală, catifelată, o mângâia pe a lui.

— Ai grijă, se grăbi Jake să-i spună când ea se strădui să se apropie mai mult de el.

— N-ai cum să-mi faci rău, Jake, șopti Banner, îndoindu-și brațul pe după gâtul lui și apăsându-și buzele la baza gâtului, care pulsa cu putere.

Brațele lui o strângeau cu delicatețe, dar cu un preț enorm pentru sănătatea lui.

— Pentru Dumnezeu, Banner, stai liniștită, spuse el scrâșnind din dinți.

Banner se ghemui lângă trupul lui cald și Jake o simți căscând.

— Noapte bună, Jake, murmură ea somnoroasă.

— Noapte bună, iubito.

În timp ce se gândea la miracolul de-a o ține în brațe, se mai produse unul: adormi.

— O, Doamne sfinte!

Jake sări din pat, înjurând, când picioarele lui lungi se-ncurcă în pături. Merse poticnindu-se până la fereastră și se uită afară. Așa cum bănuise, bărbați călare intrau în curte. La un moment dat, în timpul nopții, ploaia se oprise. Un soare slab strălucea pe cer.

Banner se ridică, cu ochii adormiți. Cearceaful îi căzu până în dreptul taliei. Dezbrăcată, era tot așa de minunată ca și bărbatul care-și trăgea, stângaci, pantalonii.

— Ce este, Jake?

— Oamenii. Au trecut râul.

Jake o privi cum stătea așa goală, cu sânii trandafirii și molatici, și gemu.

— Dacă află de noaptea asta...

Lăsă fraza neterminată și își trase mânecile cămășii. Luându-și ciorapii, cizmele și smulgând o pătură și o pernă de pe pat, se grăbi în salon și închise ușa dormitorului în urma lui. Așternu pătura pe pat, șifonând-o ca să pară că s-a dormit pe ea.

Ajunse la ușă chiar când Jim strigase:

— Hei, e cineva acasă?

Mimând un căscat uriaș, Jake deschise ușa de la intrare. Își scărpină alene pieptul de parcă tocmai atunci s-ar fi trezit. Nu era chiar atât de neobișnuit să găsești un bărbat dimineața devreme, fără cizme și cu cămașa descheiată.

— Vorbiți mai încet, îi avertiză, încruntându-se.

Privind peste umăr spre ușa închisă a dormitorului lui Banner, le lăsă celor trei călăreți timp suficient ca să observe canapeaua. Apoi pași pe verandă și închise ușa în urma lui. Vorbind încet, spuse:

— Banner a fost foarte bolnavă.

— Bolnavă?

Randy vorbi primul. Și el și ceilalți rămăseseră fără grai când îl văzuseră pe Jake apărând din casa lui Banner. Trei perechi de ochi îl priveau cu suspiciune.

— A trebuit să-l aduc pe doctorul Hewitt din oraș. Apendicele ei era gata să se deschidă. A operat-o și i l-a scos.

— E al dracului ce spui, murmură Peter uluit privind înapoi, spre casă. Și ai ei nici măcar nu știu?

— Nu puteam să-i anunț decât dacă găseam un loc pe unde să trec râul și-mi era frică s-o las singură atât de mult timp.

Jake clătină din cap, stârnindu-le compasiunea.

— I-a fost foarte rău. Nici nu pot să vă spun cât de rău. Credeam că o s-o pierdem.

Cei trei cowboys erau mâhniți. Se gândiseră la ce putea fi mai rău când îl văzuseră pe Jake ieșind dincasa lui Banner, dar acum Jake le spunea că dacă n-ar fi fost el, Banner ar fi murit. Cât se poate de abătut, Pete întrebă:

— Putem să facem ceva pentru ea?

— Nu. Doar să curățiți locul ăsta după ploaie. Ați mai pomenit un iunie atât de umed? Eu nu, spuse Jake abătându-le atenția spre o conversație despre ploaia neobișnuită. Cum ați reușit să treceți râul?

— Am reparat podul azi-noapte. Nu-i mare lucru, spuse Pete, scuișând zeamă de tabac în noroiul din curte, dar e de-ajuns ca să treacă un om călare. Ross o să vină mai târziu.

— Da?

Răspunsul lui Jake era de un calm studiat, dar inima îi tresări speriată.

— Eu mă duc înăuntru să văd ce face Banner. Voi vedeți ce face Stormy, dați-i ceva de mâncare și puneți șaua pe el. O să mergem să vedem gardurile, să ne asigurăm că nu sunt stricăciuni.

Jake zâmbi, simțindu-se învingător acum.

— Ar trebui să vedeți cireada, cele mai frumoase vaci și cei mai gălăgioși boi pe care i-ați văzut vreodată.

Randy chiui.

— Unde sunt?

— În oraș. O să-i aducem acasă mâine. Să mai lăsăm pământul să se usuce încă o zi.

Acum că primiseră instrucțiunile cowboy-ii se îndreptară spre grajd. Jake se întoarse înapoi în casă și o găsi pe Banner învârtindu-se în fața ușii dormitorului. Părul îi era încă în dezordine dar răsuflăușurat văzând că-și pusese pe ea o rochie. Chiar și cu ochii umflați de somn, arăta teribil de atrăgătoare și era al naibii de tentantă, iar lui Jake îi displăcea gândul că-și riscase slujba și viața ținând-o toată noaptea în brațe.

— Cum te simți? o întrebă el brusc.

Lăsând la o parte faptul că era sexy, era la fel de inocentă ca un bebeluș. Jake se simțea tot atât de dezgustat ca un pervers care a molestat copii. Și fără îndoială, asta ar fi crezut și Ross despre el.

— Bine.

— Ești sigură?

Măcar o dată judecase înainte de-a face ceva. Noaptea trecută ar fi putut-o avea, dar n-o avusese. Dacă ar fi avut-o, poate că trupul lui nu l-ar fi făcut acum să treacă prin chinurile iadului. Excitația asta imposibil de controlat îl făcu să se enerveze pe ea, dar și mai mult pe el însuși.

— Da, sunt sigură. Jake, ce s-a întâmplat?

Banner făcea eforturi disperate să-i ascundă lacrimile gata să izburnească. Gâtul o durea de efortul de-a și le reține. Se așteptase ca el să fie tot atât de delicat, de calm și de iubitor ca și în timpul nopții. În loc de asta, se încrunta

furios. Era prea familiarizată cu expresia închisă, dură de pe fața lui, ca să nu se înspăimânte.

— Nu s-a întâmplat nimic rău. Dar Ross vine încoace.

Jake își încălță cizmele. Banner îl privi tăcută în timp ce-și îmbrăca jambierele, își încheia cămașa, o băga în pantaloni, își punea vesta de piele și își lega obandana în jurul gâtului.

— Tata? Întrebă ea cu o voce ascuțită.

— Da, tata. Și-acum, pentru Dumnezeu, pune-ți pe tine o cămașă de noapte și bagă-te în pat.

Dacă avea de gând să-i vândă lui Ross povestea despre cât a fost ea de bolnavă, atunci neapărat trebuia să arate slăbită!

Jake se duse la bucătărie și făcu un zgomot absolut inutil când fierse cafeaua și prepară fulgii de ovăz pentru Banner. Când îi aduse totul, observă obiectele de bărbierit împrăștiate pe măsuța ei de toaletă.

— La dracu'!

Le strânse pe toate la piept și le cără în salon. Le îngrămădi deasupra celorlalte lucruri ale sale, sperând să-l poată convinge pe Ross că trăiseră aproape, dar separat.

În timpul acelor drumuri, în și afară din dormitor, Banner nu-l privi. Îi evită privirea și nici măcar nu se uită în direcția lui cât timp luă micul dejun, într-o tăcere ursuză. Fără îndoială, se simțea rușinată și-i părea rău că-l invitase să împartă patul cu ea.

După ce se asigură că nu rămăsese nici o urmă a prezenței lui acolo, ieși din camera ei și se îndreptă spre bucătărie. Rămase acolo, chiar și atunci când îl văzu pe Ross venind călare.

— Banner?

Vocea lui de bariton tună în toată casa, reamintindu-i lui Jake de furia fulgerătoare a lui Dumnezeu, din Vechiul Testament.

— Aici, tată.

Jake îi auzi slab răspunsul.

— Încă mai ești în pat, leneșo?

Asta fu tot ce auzi Jake după ce urechile lui percepură pașii lui Ross traversând salonul, spre dormitor.

Jake rămase în bucătărie și își sorbi cafeaua. Când termină, așeză ceașca pe scândura de uscat și, adunându-și tot curajul, se îndreptă spre dormitor.

— Nu-mi aduc aminte prea multe după asta, spunea Banner, când Jake tocmai intra în cameră.

Ross ședea în scaunul de lângă pat, pe care stătuse Jake nu demult, aplecat înainte, cu ochii ațintiți pe fața fiicei lui. Îi cuprinsese amândouă mâinile între mâinile lui. Sprâncenele lui erau coborâte într-o încruntare aspră.

— Următorul lucru de care-mi aduc aminte, continuă Banner, este că m-am trezit și Jake, spuse ațintindu-și ochii spre cel care stătea în cadrul ușii, mi-a spus că mă operase doctorul ca să-mi scoată apendicele. A avut grijă de mine în tot timpul ăsta.

Ross își întoarse capul în direcția în care privea Banner și îl văzu pe Jake. Se ridică în picioare și se apropie de el. Când era la numai câțiva pași de bărbatul mai tânăr, își ridică brațele. Jake trebui să facă un efort să nu leșine.

Dar Ross abia dacă-și lăsă mâinile pe umerii lui Jake; spuse un „mulțumesc” din suflet.

Jake ridică doar ușor din umeri.

— Nu-mi mulțumi încă, Ross. S-ar putea să-ți fi făcut niște necazuri. Șarlatanul ăla avea de gând s-olase să moară, spunea că nu crede în deschiderea abdomenului. L-am amenințat cu pistolul și i-am spus că-l omor dacă n-o operează.

Buzele lui Ross se subțiară sub mustața groasă.

— Și eu aș fi făcut același lucru.

Jake dădu din cap.

— Așa m-am gândit și eu.

— Am tot încercat să-l izgonim pe Hewitt din oraș de multă vreme. Există un doctor nou...

— Da, dar era plecat din oraș. N-am avut de ales.

— Nu-ți face griji. O să mă ocup eu de doctorul Hewitt, dacă se plânge cumva.

Ross se întoarse spre pat.

— Doamne, Prințesă, nu-mi vine să cred că ai trecut prin toate astea fără ca mama ta și cu mine să avem grijă de tine. Lydia o să facă o criză de nervi când o să afle. A vrut să vină să te vadă azi-dimineață. Dar, așa cum știm cu toții, apa o terorizează și n-ar trece râul pe un podeț, în ruptul capului.

Clancey Russell, fratele vitreg al Lydiei, îi provocase teama de apă. O aruncase într-un râu când era mică și aproape c-o lăsase să se înece înainte de a o trage afară. Douăzeci de ani, Ross își dorise să-l fi omorât el pe Russell. Spera să-l găsească pe ucigașul lui Clancey înalte de-a muri, ca să-i mulțumească.

— Jake a avut foarte mare grijă de mine, spuse Banner încet.

Ross îl privi pe Jake.

— Îți sunt recunoscător, Jake. I-ai salvat viața lui Banner.

Jake ridică din nou din umeri, indiferent, și ieși dincadrul ușii.

— Ross, ne cunoaștem de multă vreme. Dacă am începe să ne mulțumim unul altuia pentru toate serviciile, am sta aici toată ziua. Eu trebuie să mă ocup de treburile fermei.

Gândindu-se, pe bună dreptate, că Banner rămânea pe mâini bune, plecă, oprindu-se mai întâi în salon ca să-și ia restul lucrurilor lui de cowboy, un lasou, o pereche de mănuși de piele, pantalonii de cowboy, pintenii și pălăria.

Banner auzi ușa de la intrare închizându-se în urma lui. Nici măcar nu se uitase la ea înainte de a pleca, nu-și luase la revedere, nici nu-i făcuse semn cu mâna, nimic. Era oare chiar atât de bucuros să scape de responsabilitatea de a o îngriji? Sau apariția lui Ross îi reamintise de femeia de dincolo de râu, cea pe care o iubea cu adevărat? Nu-și mai putu reține lacrimile, care i se adunaseră în colțurile ochilor și pe care tatăl ei le observă.

Ross se așază pe marginea patului și o strânse în brațe.

— Micuța mea Prințesă. Încă te mai doare?

Încă o mai durea, dar altfel decât își putea imagina Ross. Se ghemui între brațele lui, ascunzându-și fața.

— Mă simt bine, tată, și mă bucur foarte mult să te văd. Mi-a fost dor de voi toți, foarte mult. Povestește-mi ce mai e nou la River Bend.

Ross rămase cu ea cea mai mare parte a dimineții, umblând de colo-colo, cărând, creându-i o stare de agitație și enervând-o cu neîndemânarea lui. Nu era sora ideală, dar eforturile lui de-a o ajuta erau pline dedragoste.

La prânz, o lăsă să tragă un pui de somn și se întoarse la River Bend. Când Lydia și Ma aflară despre cele întâmplate, începură să se învârtească prin casă ca două cicloane. Înainte de lăsarea serii, Micah și Lee fură încărcăți cu mâncare și însărcinați să n-o scape cumva în râu în timpul traversării.

În ciuda fricii ei de apă, Lydia vru să meargă la Banner, dar atât Ross cât și Ma o convinseră că podețul nu era un loc prea sigur de traversare și, ca să evite o nouă catastrofă în familie, era mai bine să rămână acasă. Ross o asigură de mai multe ori că Jake avusese foarte mare grijă de fiica lor.

De îndată ce îi văzu pe băieți în siguranță de partea cealaltă a râului, Ross se duse la Larsen. Se consultă cu inginerii despre construirea unui nou pod, de data asta cu suportți de oțel. Voia să fie gata cât se putea de repede.

De frică să nu sfârșească treaba începută de Jake, dacă i-ar fi ieșit doctorul Hewitt în față, lăsă banii pentru tratamentul lui Banner în cutia lui poștală.

Banner își peria părul când Lee bătu ușor în ușa dormitorului ei.

— Banner? Întrebă el încet.

Banner deschise imediat ușa și Lee aproape căzu înăuntru.

— Credeam că stai la pat, spuse el arțăgos, când șiea și Micah izbucniră în râs.

— Stau, sau mai degrabă am stat. Dar acum mă simt mai bine. Mă bucur că vă văd.

— Chiar te-a tăiat felcerul ăla bătrân? Întrebă Micah, nedelicat.

— Să știi că da. Sau așa mi-a spus Jake. Am o cicatrice ca dovadă. Vreți să vedeți? Întrebă ea în zeflema.

Amândoi tinerii, știind cam pe unde este apendicele în corpul uman, se înroșiră până la rădăcina părului și Banner râse din nou.

— N-ar trebui să fii în pat? Întrebă Lee.

— M-am săturat de camera asta! strigă ea supărată.

Îmbrăcase o rochie de mătase de culoarea piersicii, care făcea parte din zestre. Decolteul adânc și mânecile erau tivite cu dantelă. Își periasse părul până când îi ajunse strălucitor ca pana corbului și își pusese puțină culoare pe obraji palizi.

— Nu cred c-o să te doară dacă ieși puțin pe verandă ca să stăm de vorbă, spuse Micah, uitându-se la Lee, ca să-i ceară părerea, dar obținând doar o clătinare din cap în semn că acesta era de acord. Am putea să aducem balansoarul aici, pe verandă. Dacă stai la umbră, n-o să-ți fie așa cald.

Ochii lui Banner se aprinseră.

— Asta ar fi minunat.

Solicitudinea lor era exagerată și prin aceasta, comică dar și enervantă, punându-i răbdarea la încercare.

— Vrei să-mi iei pătura aia din poală, spuse Banner, iritată, dând-o la o parte când Lee încercă să-i înfășoare cu ea genunchii. N-am reumatism.

— Dacă nu le spunem Lydiei și lui Ma la întoarcere că te-am tratat ca pe o regină, o să ne ia dracu', se apără Lee, dar sub privirea poruncitoare a lui Banner, așeză pătura peste balustrada verandei.

— Sunteți într-adevăr foarte atenți și apreciez asta, spuse Banner, pe un ton mult mai blând. Iertați-mă dacă sunt ursuză. Asta-i din cauză c-am stat atât de mult timp închisă-n casă. M-am săturat să fiu invalidă.

— Te cred, spuse Micah, înțeleghător.

Nu mai cunoscuse până atunci pe nimeni care să fi făcut o operație mai complicată decât o extracție dentară sau a unui glonț. O privea pe Banner cu un nou respect.

— Vă mulțumesc că ați adus toată mâncarea asta. Nici nu știu cum o s-o mănânc pe toată.

— E și pentru Jake.

— Da, Jake.

Inima i se rupse-n două la gândul indiferenței pe care o afișase el în dimineața aceea.

— Dacă tot veni vorba de mâncare, e aproape ora cinei, spuse Lee.

— Să știi că da, spuse Banner, zâmbindu-le din nou. O să fiu mult mai liniștită, dacă traversați podețul ăla de care am tot auzit vorbindu-se, cât mai e încă lumină. Sper ca tata să nu reconstruiască podul până n-am și eu ocazia să traversez podețul ăla!

Când plecară, băieții încă mai râdeau. Puteau să le raporteze celor de la River Bend că Banner trecuse, poate, printr-o încercare grea, dar redevenise la felulei vechi de a fi și voia să treacă râul pe podeț.

Banner încă mai ședea în balansoarul de pe verandă, când Jake și cei trei argați intrară călări în curte și își opriră caii la marginea verandei.

— Ce faci aici? întrebă Jake, fără nici o altă introducere.

— Iau o gură de aer proaspăt, spuse ea repede.

Jake era vexat că Banner ședea în fața celor treibărbați îmbrăcată într-o rochie care ar fi făcut să se înmoaie chiar și inima celui mai rezistent bărbat. Arăta extrem de feminină, ușor de atins, cu pielea strălucind în razele soarelui și cu părul ridicat de vânt. Soarele ce apunea formase un nimb în jurul capului ei.

Bărbații îi vorbiră politicos și o întrebă cum se simțea. Randy, îndrăzneț din fire, alunecă din șa și urcă pe verandă, ținând un buchet de trandafiri în mâna înmănușată.

— Mă bucur că ești afară, Banner. Trandafirii ăștia au fost destul de curajoși să-și scoată capul astăzi după toată ploaia asta. Voiam să-l rog pe Jake să ți-i dea. Acum pot să ți-i dau chiar eu.

Încântată, Banner se întinse după flori, duse buchetul la nas și le mirosi cu delicatețe.

— Mulțumesc, Randy. Sunt foarte frumoși.

Banner îl blagoslovi cu un zâmbet atât de cuceritor, încât îl făcu să se împleticească atunci când coborî scările. Jake își încleștă fălcile.

Banner știa foarte bine că era extrem de atrăgătoare, așa cum ședea acolo, înfășurată în dantelă și îmbăiată în razele soarelui. O făcuse ca să-l scoată pe el din sărite și își juca rolul pe de-a-ntregul, arătând la fel de vulnerabilă și de fragilă ca și trandafirii ăia afurisiți pe care ar fi trebuit să-i culeagă chiar el.

— Măine o să avem o zi grea. Ne întâlnim în zori. O să mergem la Larsen să aducem înapoi cireada.

Cei trei cowboys înțelesesă, din cele spuse de Jake, că primiseră liber de la șef. Își scoaseră pălăriile în fața lui Banner și plecară, copitele cailor lor ridicând nori de noroi uscat.

Jake descălecă. Banner se ridică în picioare. Pentru prima dată, în ziua aceea, se priveau unul pe celălalt în ochi.

— Cum te simți? întrebă Jake într-un târziu.

— Mai bine. Mult mai puternică.

— Te mai supără operația?

Banner dădu din cap în semn că nu și se îndreptă spre ușă.

— O să pregătesc masa până te speli.

— Nu-i nevoie, Banner.

Banner se răsuci spre el, furioasă.

— Mamele noastre au trimis destulă mâncare ca să hrănim o armată. Ai putea să mănânci și tu.

După această invitație lipsită de ceremonie, Banner intră în casă, trântind ușa de la intrare după ea.

Jake intră în bucătărie prin ușa din dos, după ce terminase cu Stormy și se spălase. Atmosfera din bucătărie era încărcată de ostilitate. Banner îl privi, dar nu-i vorbi. Jake se uita insistent la trandafirii care fusesesă puși într-o vază așezată în centrul mesei, așa încât să atragă atenția.

Petrecuse atâta timp în bucătărie în ultimul timp, gătind pentru ea, încât se simțea ca acasă acolo. Se îndreptă spre sobă și își turnă o ceașcă de cafea. Sprijinindu-se de chiuveta uscată, Jake își sorbi cafeaua.

— Furtuna n-a făcut pagube foarte mari, dar pământul o să mai rămână îmbibat cu apă încă o vreme în locurile umbrite.

— Vă duceți mâine să luați cireada?

— Da, dar cailor vor trebui să rămână la River Bend până când se construiește podul cel nou.

— Eh, spuse Banner, suspinând, tot n-o să pot călări o vreme.

— Văd că n-ai glumit în legătură cu mâncarea, observă Jake.

Câteva coșuri acoperite cu șervete erau împrăștiate prin bucătărie.

— O să mâncăm friptură de găină în seara asta. Micah a spus că Ma a tăiat-o chiar azi-dimineață. Că tot veni vorba, a întreat de tine. I-am transmis salutări din partea ta și l-am rugat pe Micah să-i spună că ești bine.

Banner se uită la el cu ochi întrebători. Jake se mulțumi să dea din cap și mai luă o înghițitură de cafea. Banner se reîntoarse la corvoada de a pune mâncarea pe masă.

Coșurile conțineau borcane cu legume și fructe conservate, un jambon, o oală de lut cu fasole, murături, câteva pâini, un tort și prăjiturele pudrate cu zahăr, așa cum îi plăceau lui Banner. Le gustase deja și i se topiseră în gură ca untul. Numai Ma era în stare să le coacă așa. Dar plăcerea pe care i-o dădusemâncarea minunată ce făcea să-ți lase gura apă era diminuată de reticența lui Jake.

Banner îl studia pe sub gene. Nu-și dăduse jos pantalonii de cowboy. O deranjau. Apărătorile de piele fluturau în exteriorul picioarelor când mergea, dar acolo unde i se lipeau de șoldurile netede, se potriveau cu o precizie ce atrăgea atenția. Deschizătura îi încadra sexul, atrăgându-i privirea, subliniind proeminența pantalonilor. Gândindu-se la felul cum o ținuse în brațe cu o noapte înainte, simți un gol în stomac atunci când privi acel loc.

Enervându-se pe sine pentru că își reamintise atât de bine ceva ce el evident uitase, izbucni într-un potop de cuvinte violente.

Ai fi putut măcar să-ți dai jos pantalonii înainte de-a veni la masă.

— Te deranjează?

Da, o deranja, dar nu cum credea el.

— Lasă-i, acum. N-are nici o importanță.

— Nu, nu, spuse Jake pe un ton conciliant, desfăcându-și catarama din talie, apoi șnururile din jurul picioarelor. Nu vreau s-o supăr pe prințesă.

Azvârli pantalonii pe podea, lângă ușă și se așeză pe unul din scaunele de la masă. Banner își puse mâinile în șolduri și-l privi, încruntată.

— De ce te porți așa de urât cu mine? Noaptea trecută n-a însemnat nimic pentru tine? Săptămâna asta n-a schimbat, oare, nimic între noi?

Jake o privi surprins.

— Eu? Tu nici măcar nu te-ai uitat la mine azi dimineață.

— Pentru că tu nu te-ai uitat la mine. Erai arțăgos și morocănos. Te purtai de parcă ai fi dorit să dispar.

— Ia stai puțin, Jake se întoarse spre ea furios, tu te purtai de parcă ți-ar fi fost rușine că ai dormit cu mine în pat. Sunt sigur că te crezi murdărită, că Prințesa de la River Bend s-a înjosit dormind lângă unul din argați.

Banner fu cuprinsă de furie. Ochii ei aruncau fulgere.

— Ah! exclamă ea, bătând din picior, ești cel mai enervant bărbat. Îmi vine să te omor când te văd atât de prost. Te iubesc, Jake Langston, te iubesc.

Lacrimile străluceau ca diamantele în ochii ei. Trupul îi era stăpânit de emoție așa cum stătea dreaptă, cu mâinile încă bine înfipite în șolduri. Arăta formidabil, mai bine ca oricând, și dorința se răspândi prin trupul lui Jake ca lava incandescentă.

Cu o mișcare rapidă, brațul lui țâșni și îi cuprinse talia, trăgând-o spre el. Apoi îi încolăci mijlocul și își coborî capul spre sânii ei.

— Adevărat, Banner? Adevărat?

Vocea îi era ascuțită, ca dinții unui fierăstrău. Venea din străfundurile sufletului său, străbătând prin lacrimi de deziluzie și disperare, deznădejde și amarăciune, reproșuri și regret.

Banner se aplecă asupra lui, acoperindu-l cu părul ei. îi cuprinse capul drag cu brațele și îl strânse.

— Da, Jake, adevărat. Cum de nu ți-ai dat seama?

Jake își înalță capul și dacă ochii lui incisivi au cerut vreodată adevărul de la cineva, o făcuseră atunci.

Răspunsul îl găsi în strălucirea ochilor ei de tigru. Mâna lui îi cuprinse ceafa. Își adânci degetele în părul ei și-i trase capul în jos pentru un sărut care le secătui sufletele. Era un sărut dur, aproape brutal din cauza patimii.

— Banner, Banner.

Jake îi eliberă gura și își cuibări fața sub bărbia ei. Apoi gura lunecă în jos, fierbinte și umedă, pe pielea ei. Îi dezlegă șireturile rochiei și, așezându-și mâinile pe sânii ei, dădu mătasea într-o parte. Banner purta pe dedesubt o cămășuță. Materialul subțire nu-i ascundea deloc frumusețea. Sânii ei cu cele două pete întunecate care-l chemau, împungeau țesătura, invitându-l fără sfială.

Jake o mângâie, plimbându-și mâinile pe bustul ei, într-o atitudine de venerație, dar prea sălbatică pentru a fi religioasă. Capul lui se cuibări la pieptul ei, ca un copil ce caută hrană. Corpul ei răspunse; își arcui spatele și se oferă gurii lui flămânde, care o mușcă ușor, apoi o sărută la-ntâmplare cu o foame păgână.

Banner își ridică un genunchi până la marginea scaunului și-l apăsă între picioarele lui încet, așa încât Jake aproape că sări de pe scaun.

Jake îi atinse cu limba vârful unuia dintre săni și Banner simți plăcerea străbătând-o ca o săgeată. Capul i se lăsă pe spate, părul i se revărsă în jos, liber și sălbatic; mâinile îi descheiau nasturii micuți, perlați ai

cămășuței. Ceea ce făcea Jake cu gura pe sânii ei era o adevărată magie. Mâinile lui alunecară înăuntrul rochiei și o cuprinseseră; o atrase mai aproape de el și o mușcă ușor de talie.

Jake se ridică de pe scaun și îi dădu rochia jos, lăsând-o să cadă pe podea. Apoi o purtă pe brațe prin casa scăldată în lumina amurgului, până în dormitorul invadat de lumina viorie a soarelui care tocmai apunea.

O așeză pe pat cu o grijă care contrasta cu felul în care își smulsese cămașa și vesta și le azvârlise pe podea; își aruncase cizmele deoparte când își eliberase picioarele de ele. Se descheie la pantaloni și se întinse lângă ea, privind-o, apoi încet îi atrase corpul spre el.

Gurile lor se întâlniră într-un alt sărut sălbatic. Jake își coborî mâna în jos, de-a lungul corpului ei și-i ridică marginea cămășuței. Coapsa ei era netedă sub palma lui.

Banner se răsuci pe spate, îi luă mâna și o făcu să alunece în jos peste corpul ei, îndoindu-i palma ca să se potrivească triunghiului feminității sale.

— Dumnezeu, șopti Jake, ținându-și ochii strâns închiși, simțind nevoia să-și mărturisească micul păcat comis. Azi-dimineață, când...

— Da?

— Când m-am trezit...

— Știu.

Ochii lui Jake se deschiseră revărsând un foc albastru peste ea.

— Știi?

Banner încuviință din cap.

— Jur că n-am făcut-o cu intenție, Banner. Cred că m-am întins după tine în timpul nopții și... Banner opri șuvoiul de vorbe punându-i trei degete pe buze.

— De ce n-ai spus nimic? întrebă el.

— Credeam că visez.

— Și eu credeam la fel.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi fost bolnavă și tu ai fi știut că sunt trează?

— Ca acum?

— Da, ca acum.

Jake își strecură mâna între pulpele ei, care se îndepărtară. Degetele lui începură să se miște; băjbâiau și căutau, ușor și delicat, până când o găsiră umedă și caldă. Banner îi șopti numele.

Jake își coborî capul și-i acoperi sfârcul sânelui cu gura. Degetele lui, lunecând înăuntrul ei, erau la fel de abile ca și limba care îi atinge sfârcul.

Ambele activități continuară până când Banner începu să se zvârcolească încolăcindu-și picioarele pe după trupul lui. Jake se mișcă cu grijă, postându-se între coapsele ei.

Ochii lui Banner erau încrețoșiți, dar îl priviră până înadâncul ochilor lui când îi simți vârful bărbăției desfăcând petalele feminității ei.

— Spune-mi dacă te doare.

Banner negă din cap.

Jake o pătrunse.

Apoi ochii ei rămaseră închiși. Emoția era prea tumultuoasă ca să o poată reține în ea. Jake o umplea, Jake, Jake, tare, puternic, cald, neted. Mișcându-se. Dezmiardându-o.

Cu voce șoptită, Jake îi spuse câteva cuvinte.

Banner se supuse și-l simți și mai adânc. Mâinile ei coborâră singure spre șoldurile lui, se strecurară pe sub pantaloni și se strânsură pe fese. Mușchii netezi se ondulau în palmele ei în timp ce trupul lui se mișca ritmic între pulpele ei.

Jake scrâșni din dinți ca să nu termine prea repede. Privi fața lui Banner, încântat de extazul ce i se citea pe chip. Își iertă păcatul de a se fi culcat cu o virgină neajutorată. Banner era o femeie, femeia lui, mișcându-se odată cu el, răspunzându-i, răsucindu-se sub el chiar și când, în ciuda controlului lui, simți apropiindu-se climaxul.

Banner își deschise larg ochii și se agăță de spatele lui. Îi rosti numele într-un moment de panică, lipindu-se de el cât putu de strâns, și se lăsă pătrunsă până în adâncul pântecului.

— Da, da, da, îngână Jake simțindu-i corpul cutremurat de spasme.

Propria lui eliberare fu ca un val fierbinte, amețitor.

Capitolul douăzeci și doi

— Mincinosule!

Banner își deschise ochii ei de un verde închis cu sclipiri aurii.

— Cum? râse Jake.

— Ai zis că nu ești mai mare decât alți bărbați.

— Nu-i adevărat. Am spus doar că nu-i treaba ta.

— Ești enorm, șopti ea.

— Cu cine mă compari? întrebă Jake, încruntându-se. Banner râse zgomotos și Jake se strâmbă. Nu seputea hotărî s-o părăsească. Era încă cufundat în învelișul acela mătășos.

— Nu-i de mirare că doamnele discută despre tine.

Fața lui deveni serioasă.

— N-am mai fost cu nici o doamnă înaintea ta.

Vocea lui Banner se transformă într-o șoptă.

— Ești legendar în privința priceperii de a face dragoste.

Jake o sărută ușor.

— E prima dată când fac dragoste.

Cu ochii în lacrimi, Banner se întinse să-i mângâie fața, gura.

— Întotdeauna e așa a doua oară?

— Nu-i niciodată așa, Banner. N-a mai fost niciodată până acum.

Jake își înclină capul ca să o mai sărute o dată și, în ciuda protestului ei, se retrase și se rostogoli alături. Ochii li se întâlniră deasupra pernei. Degetele lui traseră încet de nasturii cămășuței.

— Ești frumoasă, Banner Coleman.

— Și tu, Jake Langston.

Punându-se pe sine pe planul al doilea, Jake clătină din cap.

— Sunt bătrân și învins, uscat ca o sperietoare de ciori. Un vagabond.

Banner se aplecă înainte și îl sărută ușor.

— Pentru mine, nu. Pentru mine ai fost întotdeauna Lancelot.

— Cine mai e și ăsta?

Una din sprâncenele lui Jake se arcui. Banner își trecu vârful degetului peste ea și râse încetișor.

— Va trebui să citești despre el cândva. Dar te asigur că vei fi încântat de comparație.

Apoi zâmbetul i se transformă în încruntare.

Lancelot o iubise pe soția regelui. Oare Jake o mai iubea pe Lydia după noaptea asta? Banner își îndepărtă gândul ăsta din minte. N-avea să permită nimănui să o supere în seara asta. Jake era aici, iubind-o, acceptându-i dragostea. Pentru moment, asta era de ajuns.

Banner îi mângâie părul strălucitor.

— Mă enervează când te aud vorbind așa despre tine.

— Cum vorbesc?

— Spui că ești bătrân și slăbănog. Dar nu-i așa. Ești frumos. Și de ce spui că ești un vagabond?

Jake se uită în altă parte, stingherit.

— N-am o părere prea bună despre mine.

— De ce?

Jake își schimbă poziția, își puse un braț sub cap, și privi în tavan.

— Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă, Banner. Într-o altă viață. N-ai să vrei să auzi.

— Ba da, vreau.

Jake își întoarse capul, observă dragostea atât de evidentă din ochii ei și oftă. Probabil că Banner o să aibă o părere și mai proastă decât a lui despre el după ce-i va spune, dar era mai bine să-i distrugă imaginea falsă pe care o avea despre el acum, decât mai târziu. În toți acești ani nu se destăinuise nimănui. Simți nevoia să vorbească cu ea despre el în acel moment și să se elibereze odată pentru totdeauna.

— Mi-am pierdut și virginitatea și fratele în aceeași zi. Din vina mea a fost omorât Luke.

Banner zăcea tăcută, nemișcată. Jake îi cercetă fața ca să-i observe reacția. Când Banner îi întoarse privirea fără nici o schimbare, Jake continuă:

— Priscilla pusese ochii pe mine din ziua când am pornit cu convoiul de căruțe. Aveam șaisprezece ani și eram zburdalnic ca un taur primăvara.

Calm, cu voce slabă, Jake îi povesti cum îl atrăsese Priscilla spre viața sexuală în vara aceea, provocându-lși ispitindu-l.

— Într-o după-amiază l-am corupt pe Luke să-mi facă treaba și am șters-o să mă întâlnesc cu ea. Când m-am întors la convoi, câteva ore maitârziu, Ma mi-a ieșit în cale. M-a întrebat unde am dispărut, Luke și cu mine. Apoi a apărut Moses în cercul făcut de căruțe, cărându-l în brațe pe fratele meu. Îi fusese tăiat gâtul.

Pe obrazul lui Banner se rostogoli o lacrimă. Încă nu vorbea. Jake își deschisese sufletul față de ea, așa cum nu o mai făcuse față de nimeni. Acum

era timpul să rămână tăcută. Jake avea o nevoie disperată de cineva care să-l asculte. Nici să-l condamne, nici să-l compătimească. Doar să-l asculte.

— A trebuit să trăiesc cu asta în toți anii ăștia. Dacă nu mi-aș fi pierdut vremea cu Priscilla, fratele meu, probabil, c-ar mai fi fost încă în viață.

Jake se ridică în șezut și își sprijini brațele de genunchii ridicați.

— Știu că și tu și toată lumea credeți că am fost unul din iubiții Priscillei. Adevărul este că am atins-o. M-am culcat cu ea de câteva ori după aceea, dar de câte ori o făceam, mă uram și mai tare. Ne-am despărțit când s-a destrămat convoiul și n-am mai văzut-o ani de zile. Am întâlnit-o în Fort Worth când m-am oprit în oraș, în timpul unei călătorii lungi. N-am fost surprins să o găsesc lucrând într-un bordel. Voiam să o luăm de la capăt, de unde ne opriserăm. Dar, ori de câte ori o priveam, nu vedeam decât fața lui Luke, mort, palid, cu cămașa maron, pătată cu sânge.

Jake se ridică din pat și se îndreptă spre măsuța de toaletă; își turnă din ulcior un pahar cu apă, dorindu-și să fi fost whisky.

— Și asta nu-i totul. Ai putea să auzi și restul. L-am găsit pe cel care l-a omorât pe Luke.

Se opri din povestit. Acesta fusese momentul când el și Lydia formaseră o legătură de nezdruccinat. Ucigașul fratelui lui fusese fratele ei vitreg, cel care o siluise, cel care o chinuise. Jake echilibrase scorul din ambele motive.

— L-am omorât, l-am înjunghiat pe o străduță și am simțit plăcere când am făcut-o. Aveam șaisprezece ani. Șaisprezece, repetă el printre dinții încleștați.

Capul îi căzu înainte. Banner, neținând cont de operația recentă, coborî din pat și se îndreptă spre el, rămânând în picioare în spatele lui.

Când o auzi, se răsuci spre ea.

— Țsta-i omul pe care tocmai l-ai avut în pat, spuse el, arătând cu degetul spre pat.

— Și nu-mi pare rău. Omul pe care l-ai omorât a meritat să moară.

— Și Luke?

— N-a fost vina ta! N-ai fost răspunzător de asta. O înșiruire bizară de împrejurări, de coincidențe. Nu poți să trăiești cu vinovăția asta toată viața.

Nu putea? N-o făcea de aproape douăzeci de ani? Și de tot atâția ani, disprețuia și femeile. O pedepsise pe fiecare din cele întâlnite pentru partea de vină a Priscillei în omorul fratelui lui.

Până în noaptea aceea.

Banner nu fugea de el, respingându-l, ci îl privea cu înțelegere și dragoste. Trupul ei îl purificase pentru că el nu se mai simțise curat încă din acea primă după-amiază fatală petrecută cu Priscilla Watkins.

— Au mai fost și alții, Banner. Doi Bărbați care aveau un nume și un chip și pe care i-am ucis.

— Povestește-mi despre ei.

— Unul din ei l-a omorât pe un prieten de-al meu. Era încă un copil și mâna pentru prima dată vitele. Îl luasem sub aripa mea protectoare. Îmi amintea de Luke. Ucigașul era un bătaș. L-a bătut măr pe puști pentru că se împiedicase și-i vărsase cafea pe pătura de dormit. Băiatul trebuie să fi sângerat pe dinăuntru. A murit târziu, în noaptea aceea. M-am bătut cu ucigașul lui. M-am bătut cu el parcă ore în șir. Într-un târziu... într-un târziu, i-am rupt gâtul.

Banner îi așeză o mână pe piept.

— Și celălalt?

— Celălalt era un jucător din Kansas City care m-a trișat pe mine și pe aproape toți ceilalți cowboys până ne-a lăsat lefteri. Ne-a atras într-un joc de poker, ne-a lăsat să câștigăm câteva mâini, apoi a început să trișeze. L-am provocat la duel cu pistolul. Și-a scos pistolul. Eu am fost mai iute.

Privi în jos la femeia care stătea atât de aproape de el. Un zâmbet amar îi apăru într-unul din colțurile gurii.

— Acum știi povestea sordidă, tristă a vieții lui Jake Langston.

Plină de îndrăzneală, Banner îl înlănțui cu brațele și își odihni obrazul pe pieptul lui.

— Bărbații ăștia făceau rău altor oameni, Jake. Tunu ești un ucigaș.

Luând-o de brațe, o îndepărtă.

— Dar nu-ți dai seama? Aș putea s-o fac din nou, dacă eu cred că-i nevoie.

— M-aș aștepta s-o faci. M-aș aștepta s-o faci și tata. Nu știu dacă a omorât pe cineva vreodată, dar știu că ar fi făcut-o dacă ar fi simțit că-i justificat.

— Dar e vreodată justificat?

— Da, spuse Banner, apăsând ușor pe cuvânt. Da, Jake, cred că uneori este.

Jake o îmbrățișă și își îngropă fața în părul ei.

— Nu știu dacă avem sau nu dreptate, Banner, dar îți mulțumesc, oricum, că spui asta.

— N-o spun ca să te liniștesc. Cred că toți suntem capabili să devenim violenți dacă suntem provocați. Tu ai omorât ca să-ți aperi familia și prietenii.

— Nici măcar lui Ma nu i-am spus vreodată.

— Poate că ar trebui. E înțeleaptă, Jake. Ar ști ce să-ți spună mai bine decât mine.

Se întinse și-i cuprinse fața în mâini.

— Dar știu că te iubește și că ar continua să te iubească, indiferent ce-ai făcut. La fel și eu.

Jake îi îndepărtă părul de pe obraz.

— Mă simt mai bine că ți-am spus.

— Mă bucur.

Banner îl strânse în brațe cu putere, deschizându-și larg mâinile peste pielea netedă și apăsându-și degetele în carnea tare.

Jake se aplecă și îi căută gura. Prin sărutul lui îi mulțumea. De ce fusese în stare să-i spună lui Banner lucruri pe care nu le mai spusese nimănui, asta nu știa. Își deschisese inima și cuvintele pe care îi fusese atât de greu să le spună până atunci, ieșiseră singure. Simți o libertate pe care n-o mai simțise din vara aceea, când își pierduse inocența. Își regăsise speranța în acel buchet micuț de feminitate care i se ghemuise la piept, încrezător.

— N-ai mai apucat să mănânci.

Banner râse.

— Cina a fost întreruptă, nu?

— Eu n-o să mă plâng.

— Nici eu, spuse Banner, exact când gura lui o acoperi pe a ei pentru un alt sărut.

Când se îndepărtară unul de celălalt, Banner spuse:

— Apreciez faptul că ești galant, dar știu că ți-e foame. Și ar fi păcat să las toată mâncarea asta să se irosească.

— Hai.

Jake o lovi ușor peste fese și o conduse afară din dormitor.

— Există și alte feluri de a o face?

Banner își ridică, sfioasă ochii pe deasupra mesei plină cu resturi din mâncarea pe care tocmai o terminaseră. Își umezi vârful degetului, apoi îl apăsă în prăjitura din farfuria ei și-și linse degetul.

Jake o privi cu un amuzament plin de dragoste și cu o dorință crescândă. Banner își încheiase cămășuța, dar hotărâse să nu-și mai îmbrace rochia. De mai multe ori în timpul mesei, îi fu greu să înghită, uitându-se la ea.

— Mai multe feluri de-a face ce?

— Știi tu ce vreau să spun.

Jake zâmbi.

— Tu ce crezi?

— Nu știi, spuse Banner, azvârlindu-și părul peste umeri cu un gest strengăresc. Cum aș putea să știi? Tu ești primul meu iubit.

Întinzându-se peste masă, surâsul lui pieri.

Degetul lui mare îi masa dosul mâinii, în timp ce o privea drept în ochi.

— Îmi pare rău pentru prima noapte, Banner. Ar fi trebuit să mă port mai blând cu tine. Am încercat, dar...

Jake ridică neajutorat din umeri.

— M-ai luat pe sus.

Banner se aplecă înainte, încântată de felul în care lumina i se reflecta în sprâncene și-i lăsa restul feței în umbră.

— Și acum?

— Și acum mă iei pe sus.

Părăsindu-și scaunul, Banner înconjură masa. Jake își trase scaunul înapoi, făcându-i loc să i se așeze pe genunchi. Banner își așează unul din brațe pe după umerii lui, iar cealaltă mână i-o strecură în păr. Jake îi înconjură talia cu unul din brațe. Cu cealaltă mână îi desfăcu din nou nasturii cămășuței și-i acoperi un sân, încă roșu după mângâierile suportate.

Se sărutară lung și pe îndelete, gustându-se unul pe altul, până când se săturară. Când sărutul se termină, Banner se jucă cu smocuri din părul des de pe pieptul lui. Venise la masă cu cămașa pe el, dar olăsase descheiată. Banner o desfăcu, nemaisuportând ca acel piept minunat să mai fie vreodată ascuns privirii ei.

— Jake?

— Hmm?

Jake se concentrase asupra rotunjimii sânilor ei, a mărimii lor, a netezimii lor perfecte și a sfârcurilor tari.

— Vreau să mă înveți.

— Să te învăț?

— Cum să... știi tu, cum să fac.

Mâna lui Banner alunecă în jos, pe pieptul lui, ca să atingă discul arămiu al mamelonului. Jake își ținu răsuflarea.

— Banner, tu n-ai nevoie să mai înveți nimic.

— Nu mă cruța. E important pentru mine să știu cum să te satisfac.

Jake își imaginase întotdeauna că Lydia era o soție iubitoare, care nu și-ar fi lăsat niciodată soțul nesatisfăcut. Ross nu-i făcuse niciodată confidențe lui Jake în legătură cu patul conjugal, dar oricine îl cunoștea, vedea că este un om fericit. Ross Coleman era viguros și viril. Cu toate astea, de când se căsătorise cu Lydia, nu căutase altă femeie. Jake putea să parieze pe viața lui.

Banner era fiica a doi oameni care se bucurau de viața conjugală. Și totuși, Jake era uimit de intensitatea dorinței ei. Depășea cu mult tot ce experimentase cu târfele, care simulau de cele mai multe ori. Alte femei nici nu știau că sunt capabile să elibereze atâta pasiune.

— Nu vreau să te duci la nimeni altcineva pentru ceva ce eu nu-ți dau.

— Banner...

— O să mă înveți cum să te iubesc?

Jake îi mângâie părul, mâna alunecându-i în jos de pe coroana capului pe umărul ei. Era o propunere teribil de tentantă, dar Banner era încă în convalescență. O, Doamne, când se gândea cum se răsucise sub el, arcuindu-se și... E o minune că nu i se desfăcuse operația. Ce dracu' fusese în capul lui?

— Nu în noaptea asta, spuse Jake, ridicând-o.

Presiunea șoldurilor ei rotunde făcea să-i fie și maigreu să rămână neclintit în hotărârea luată.

— Pari obosită. Du-te la culcare și lasă-mă pe mine să spăl vasele.

Nu oboseala îi încovoie lui Banner umerii, ci dezamăgirea.

Era încă trează când Jake deschise ușa de la dormitor, o jumătate de oră mai târziu.

— Credeam că dormi deja.

— Te așteptam.

Umerii ei erau goi deasupra cuverturii. Lampa ardea cu flacăra mică. Arăta minunat. Cearcănele de oboseală, ca două pete vineții sub ochi, îi accentuau și mai mult vulnerabilitatea.

Jake avu un sentiment de vinovăție pentru c-o adusese în această stare de slăbiciune. În același timp însă, era străbătut de dorință.

— Nu mai putem dormi împreună, Banner. Aproape c-am fost prinși azi-dimineață.

— Sunt gata să risc.

Jake clătină din cap, neînduplecat.

— Dar eu nu. Pentru binele tău, nu al meu. Nu vreau ca numele tău să fie subiect de discuție labaracă.

— Măcar mă săruți înainte de culcare?

Jake zâmbi și lumina lămpii căzu pe dinții lui perfecți, făcându-i să strălucească, albi, pe fața neagră.

— Asta da.

Salteaua se lăsă sub greutatea lui când se așeză pe marginea patului. Atracția intensă și dorința ei de a fi lângă el o împinseră spre corpul lui. Cearceaful care o acoperea fu dat la o parte, așa încât atunci când Jake se uită în jos la ea, după un sărut lung, răscolitor, văzu un sfârc roz, iscodindu-l și parcă tachinându-l.

Jake gemu ușor.

— Nu joci cinstit, Banner.

— Întotdeauna am încălcat regulile.

Jake își coborî capul.

— De ce nu mă satur niciodată de tine?

Gura lui nu ezită, ci se închise în jurul sfârcului, pe care îl udă cu limba. Dar o singură atingere nuera de ajuns. Se mută la celălalt aplicându-i același tratament, făcând-o pe Banner să gâfâie de dorință.

— Te rog, Jake. N-am așteptat amândoi destul?

Jake o măsură din priviri. Era incredibil de drăguță, cu părul căzându-i pe umerii albi ca laptele. Sâni ei, încă strălucind de la săruturile lui, se iveau de sub șuvițele negre. Gura ei era umflată și roșie din cauza sărutărilor.

Încet, Jake se ridică din pat și își scoase cămașa. Se descheie la pantaloni. Banner îl privea, impresionată de pieptul lui păros și de mușchii de pe brațe. În mod sigur, nici o femeie nu era atât denorocoasă să aibă un iubit atât de chipeș ca al ei. Era slab, fiecare coastă se vedea separat, dar mușchii stomacului lui erau încordați și tari. Venele i se reliefau pe brațe, împreună cu mușchii dezvoltati, la cea mai mică mișcare.

Jake își dădu pantalonii jos, pe șolduri, apoi de-a lungul picioarelor și, în cele din urmă, se aplecă și îi scoase. Când se îndreptă, Banner oftă ușor. Atracția pe care o simțea pentru goliciunea lui era strict carnală, pentru că Jake era frumos în lumina lămpii, care-i făcea să strălucească pielea bronzată și părul auriu, aproape alb, de pe corp.

Ochii ei lunecară în jos, de la piept spre stomacul plat și șoldurile înguste. Coapsele lui erau lungi și netede, iar gambele la fel de rotunjite și de tari ca niște mere. Ochii ei urcară apoi din nou spre sex, unde părul lui blond era mai închis, mai dens și mai cârlionțat, în jurul organului lui impresionant.

Jake se aplecă și dădu pătura la o parte, găsimd-o pe Banner, așa cum bănuise, goală. Se întinse lângă ea și o strânse la piept cu finețe, conștient de incizia bandajată. Dar intensitatea sărutului lor nu fu cu nimic mai mică. Se sărutară sălbatic, dezlănțuit, pasionat.

Jake îi luă sânul în mână și-l dezmierdă, mai întâi cu degetele, apoi cu gura. Buzele lui alunecară mai jos, pe coaste. îi sărută buricul, cu o delicată atingere a limbii și o mică mușcătură. Buzele lui se abătură apoi spre bandajul de pe abdomen, pe care-l sărută cu multă tandrețe.

Sângele lui se înfierbânta tot mai mult, inima îi bătea tot mai repede, zvâcnindu-i în urechi.

Degetele lui Banner se afundară în părul lui. Ceeace altădată ar fi alarmat-o sigur, acum îi stârnea senzații care-i străbăteau trupul ca niște râuri. Era șocant să simtă atingerea străină a buzelor lui pe piele, dar mângâierea lui promitea doar bucurie și extaz.

Îi frecă pânțelele cu nasul și cu bărbia. Sărută din nou pansamentul alb, pătrat, apoi mica adâncitură dintre coapsă și abdomen, plimbându-și limba de-a lungul ei.

Ridicând ușor capul, se concentrează asupra cuibului de păr negru, mătășos, atingându-l întâi cu răsuflarea, apoi cu buzele, șoptind cuvinte dulci.

Gâfâind, își ridică mai mult capul și privi spre fața ei.

— Banner, n-am mai făcut asta niciodată, dar...

Cuvintele rămaseră suspendate în aer.

— Ce n-ai mai făcut? întrebă ea, cu o voce încărcată de patimă.

Jake se lăsă în genunchi lângă pat și o trase spre margine și sărută locul în care se uneau faldurile feminității ei. Trupul lui Banner se arcui, mâinile ei mototoliră cearceaful.

Încet, îi desfăcu picioarele și i le puse pe umerii lui. Întorcând capul, își apăsă gura pe pielea moale din interiorul coapselor. Făcu acest lucru de nenumărate ori. Gura lui alunecă de-a lungul coapselor, de la genunchi în sus, cu sărutări ușoare, moi, ca acelea date pe creștetul unui copil nou-născut.

În cele din urmă, se opri îndelung asupra centrului feminității ei, explorându-l, răscolindu-l, imprimându-și în minte, pentru totdeauna, gustul, esența acestei feminități.

Abisul acela de catifea neagră se deschise și maimult, Banner se apropie mai tare de el. Șoptind numele lui, Banner se prăbuși în el, într-o explozie de lumină orbitoare. Întreaga ei ființă fu cutremurată de această sublimă experiență umană.

Jake jurase că n-o va mai lua în ziua aceea, dar voința lui cedă când brațele ei se ridicară căutându-l. Se întinse deasupra ei și se cufundă adânc în ea.

— Ești minunată, șopti el sărutând-o.

Șoldurile ei se ondulau în ritmul mișcărilor lui.

Orgasmul lui se produse repede, exact în momentul în care ea atingea din nou punctul culminant al plăcerii. Rămaseră strâns îmbrățișați, ținându-se unul de altul ca supraviețuitorii unei furtuni năpraznice.

Când, într-un târziu, își adună puterile suficient cât să se desprindă de ea, Jake se uită în jur, la fața ei. Își plimbă un deget de-a lungul cearcănelor de sub ochii ei, dar nu simți nici un regret. Momentul fusese prea prețios.

— N-am știut niciodată... șopti ea.

— Nici eu.

Se sărutară cu delicatețe. Jake trase pătura peste ei și Banner se cuibări la pieptul lui. Corpurile lor se potriveau într-un mod pe care numai Dumnezeu putea să-l fi creat. Înainte de a adormi complet, Banner șopti:

— Te iubesc, Jake.

Jake rămase treaz mult timp, ascultând ritmul respirației ei, care-i mângâia părul de pe piept în locul unde Banner își cuibărise capul.

Nu putea să ia o altă hotărâre.

Trebuia să-i spună în ziua următoare.

Lui Banner îi trebui mult timp să-și deschidă ochii. Când o făcu, clipi ca să poată vedea mai bine. Dormitorul era cufundat în semiîntunericul dinaintea zorilor.

— Ce faci? întrebă ea, obosită.

Jake, complet îmbrăcat și pregătit pentru o zi de muncă, ședea pe marginea patului, răsucind pe după deget o şuviță din părul ei. O gădilase la nas cu ea ca s-o trezească.

— Oamenii vin devreme. O să-ți aducem cireada acasă astăzi, șefo.

O bătu ușor cu palma pe bărbie.

— N-am vrut să plec fără să-mi iau rămas bun.

Gura lui Banner se țuguie într-o expresie deîmbufnare prefăcută.

— Aș fi vrut să pot merge cu tine.

— Data viitoare.

Jake se aplecă să-i sărute vârful nasului, dar sărutul se extinse în jos, la buze.

— Îmi place să mă trezesc cu tine alături, Banner.

— Și mie.

— Dar nu putem s-o ținem tot așa.

Jake se ridică din pat și se duse lângă fereastră, unde griul de la orizont îi făcea loc rozului sidefat.

Banner, cu inima bătându-i înăbușit ca un clopot de înmormântare, dădu la o parte pătura, bâjbâi după capot și ieși din pat.

— Ce vrei să spui?

Își înfășurase capotul de jur-împrejur și își ridică părul ce-i fusese prins la spate.

— Nu mai putem dormi împreună. Țin prea mult la tine pentru a te reduce la atât. Pe lângă asta, îi trădez pe Ross și pe Lydia de fiecare dată când te ating. Mi te-au încredințat mie.

Inima ei începu să bată într-un ritm alarmant. Nu cumva voia să spună că o părăsește? Asta ar face-o să cadă moartă pe loc.

Jake se întoarse încet. Frământa nervos cu degetele marginea pălăriei.

— Banner, cred...

Se opri ca să-și dreagă vocea. Banner suspină.

— Cred c-ar trebui să ne căsătorim.

Ușurarea ei era atât de mare, încât lăsă aerul ținut în plămâni să iasă afară ca o explozie. Se repezi la Jake, aruncându-și brațele de gâtul lui și acoperindu-i fața cu săruturi.

— O, Jake, Jake. Eu... o, da, da.

— Vrei?

— O, Doamne, da. Dacă nu mai fi cerut tu de nevastă, te-aș fi cerut eu. Credeam că vrei să-mi spui că mă părăsești.

Jake zâmbi când văzu entuziasmul cu care ea accepta. Lăsă pălăria să cadă pe podea și o îmbrățișa, la rândul lui.

— Atenție. O să-ți deschizi operația.

— O, Jake, când? Când?

— Cât de repede se poate.

O îndepărtă ușor și o privi în față, zâmbetul devenindu-i brusc încordat.

— Banner, nu avem timp pentru o nuntă mare. Amdeja autorizația. M-am ocupat de asta în ziua când am mers în oraș după mâncare. Te superi dacă găsim doar un preot și ne căsătorim fără tot balamucul ăla, chiar fără să le spunem alor noștri, până când totul s-a terminat?

— Nu, sigur că nu, răspunse Banner, încurcată. Nu mai vreau fastul unei căsătorii formale. Dar de ce sănu le spunem părinților? De ce spui că n-avem timp?

Jake o îndepărtă puțin de el, dar continuă să o țină strâns de umeri.

— E vorba de un copil, Banner.

Banner îl privi, prea stupefiată ca să-i răspundă.

— Porți copilul meu.

Un copil! Copilul lui Jake!

— Trebuie să se fi întâmplat în prima noapte, în grajd, continuă Jake. Mi-a spus doctorul când a fost aici. Țsta a fost unul din motivele pentru care n-am vrut să te opereze. Îi era teamă ca operația să nu pună în pericol copilul.

O să am un copil. Copilul lui Jake și al meu.

Bucuria pură puse stăpânire pe ea, bolborosind, gâlgâind ca un izvor, scăpărând prin toată ființa ei.

Apoi însă, impactul celor spuse de el distruse imediat și complet râurile de fericire ce curgeau prin ea. Ridică din umeri, îndepărtându-i mâinile și se retrase de lângă el. Fericirea de pe fața ei se transformă brusc în deșertăciune, supărare, mânie. Înainte ca Jake să se poată apăra, Banner își lăsă mâna să zboare și-l lovi puternic și dureros peste obraz.

— Nenorocitul! N-am nevoie de mila ta sau de bunăvoința ta. Oof, când mă gândesc...

Banner vorbea repede, incoerent. Îi reproșă că el făcuse dragoste cu ea și îi propusese să se căsătorească din milă și că asta era prea umilitor ca ea să poată accepta.

— Milă? Bunăvoință? Ce dracu' tot spui acolo? Întrebă Jake, frecându-și obrazul.

— Pleacă de aici și lasă-mă în pace. Ieși! țipă ea.

Jake văzuse prea multe din crizele ei de nervi dincopilărie, așa că știa că nu glumea. Și nu mai avură de ales când îi auzi pe argați intrând călări în curte, prezentându-se la lucru.

— O să vorbim despre asta mai târziu.

— Du-te dracului!

Banner îl urmă până la ușa dormitorului, pe care o trânti cu atâta forță, încât geamurile de la ferestre se cutremurară. Apoi, acoperindu-și fața cu mâinile, alunecă încet de-a lungul lemnului rece, până când atinse podeaua.

Se simțea mai umilită decât în ziua cununiei, decât după incidentul din grajd, mai umilită decât se simțise vreodată în viața ei.

Umilită și nefericită.

Capitolul douăzeci și trei

Grady Sheldon își revenise. Coastele nu-l mai înjunghiau de fiecare dată când se mișca sau respira. Dinții loviți păreau să se fi ancorat din nou în gingii. Vânățiile de pe fața lui dispăruseră, înlocuite la început cu pete roșii și apoi galbene, vizibile doar la lumina zilei.

Rănile fizice se vindecau. Dar ura din sufletul lui era la fel de vie și dureroasă ca o rană deschisă.

Un nenorocit de cowboy.

Ross Coleman amenințase că-l omoară în fața întregului oraș. Fusese destul de umilitor. Dar ca ofetiță cum era Banner Coleman să prefere un vagabond în locul lui, în locul lui Grady Sheldon, era de neînchipuit. Langsten era cu mulți ani mai în vârstă ca ea. Probabil că n-avea un șfanț în buzunar. Nu era doar de neimaginat, era de neiertat.

Zile întregi hibernase în camera lui de hotel, îngrijindu-și rănile și ura. Rănile, pentru că era necesar. Ura, pentru că devenise partea esențială a vieții lui. Amândouă cereau o pedeapsă bine meritată și chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care-l făcea, în viața lui, Grady Sheldon va avea grijă ca el să și-o primească.

Le terorizase pe fetele de la recepție, țipând la ele ca o fiară, pândind din vizuină de fiecare dată când băteau la ușă, întrebându-l dacă avea nevoie de serviciile lor. Trăise numai cu whisky, la început bând doar ca să-și alunge durerea, mai apoi din lene. Nu făcuse baie, nu se bărbierise, nu făcuse nimic altceva decât să înoate în ura lui pentru Jake Langston și pentru toți Colemanii.

În ziua aceea, se trezise dintr-un somn de bețiv cu o mahmureală cumplită, care făcea să-l doară tot, de la firele de păr din cap până la unghiile de la picioare. Se sculase din așternutul umed de transpirație, ceruse să facă o baie în camera lui și, treptat, se transformă din nou într-o ființă umană.

Acum, în timp ce intra în *Grădina Edenului*, se simțea din nou încrezător. Avusese un ghinion colosal, cel mai mare din istoria omenirii. Dar lucrurile aveau să se schimbe.

Obrajii îi erau roz după prima bărbierire din ultimele două săptămâni. Își trimisese sus costumul lui pepit, de unde îl primise înapoi călcat și periat. Tânărul negru de la colțul străzii îi lustruise cizmele. Melonul îi stătea elegant înclinat pe cap.

Grady se cutremură la gândul unui whisky și îi ceru barmanului o bere. Urmărind cu privirea mulțimea din saloanele pline de fum și din încăperile unde se jucau cărți ale binecunoscutului saloon, nu observă semnalul dat de barman uneia dintre gorile care se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre camera patroanei.

Priscilla își făcu imediat apariția în barr cu mai puțină încetineală teatrală decât de obicei. Așteptase cu nerăbdare vești despre locul unde se afla Grady Sheldon. Nimeni nu-l văzuse de săptămâni întregi. Trimisese prin poștă o scrisoare la Larsen, dar nu primise nici un răspuns. Ceea ce trebuia să-i spună nu mai aștepta amânare. Acum, când îl văzu sprijinindu-se de bar, sorbind din spuma berii, se grăbi spre el.

— Grady!

Îl bătu ușor cu evantaiul peste braț.

— Nesuferitul! Unde-ai fost? Muream să te văd!

Grady îi zâmbi. Îi dusesese dorul chiar atât de mult?

Inima îi crescuse de mândrie. Cea mai pofticioasă și mai nesătulă târfă din statul Texas îl dorea cu pasiune.

— Am avut niște necazuri.

Pentru o clipă, ochii lui căprui se întunecară la amintirea fiecărei lovituri pe care o primise de la pumnul lui Jake și a respingerii propunerii lui de căsătorie de către Banner. Fără îndoială că râseseră destul pe seama lui.

Sesizându-i proasta dispoziție, Priscilla își așeză o mână liniștitoare pe brațul lui, atingându-i pieptul cu sânii.

— Sper că s-au sfârșit acum.

Cuvintele ei îi erau blânde și liniștitoare, pentru sufletul lui răvășit.

— Încă nu, spuse Grady, apoi zâmbi leneș. Dar tu mă poți face să uit de problemele mele, nu?

Priscilla își coborî privirea asupra buzelor lui.

— Poți fi sigur. Mi-ai lipsit.

Într-un fel, asta era adevărul. Vizitele bărbaților scăzuseră considerabil în ultimul timp. Aparent, Dub Abernathy era supărat pe ea și se ținea la distanță. Nu mai fusese la *Grădina Edenului* de când îl abordase ea, pe stradă.

Nu mai avusese un bărbat de când... de când Jake o respinsese. Îl înjură în gând, dar corpul i se înfioră de dorință la amintirea pulpelor lui lungi și tari, care îi încălecaseră cada.

Priscilla își arcui gâtul și-l privi pe Grady cu ochi ce ardeau înăbușit. Degetele ei se strecurară pe sub haină și vestă ca să-i zgârie ușor plastronul cămășii.

— Vino cu mine Grady. O să te fac un om fericit la noapte, spuse ea trecându-și limba peste buze cu o mișcare languroasă. În mai multe feluri.

Îl conduse spre apartamentul ei privat. La ușă, Priscilla vorbi în șoaptă cu vlăjganul care-o informase de venirea lui Grady în saloon. Grady intră înaintea ei, dar în clipa când Priscilla închise ușa în urma lor, se întoarse cu fața la ea. Priscilla i se lăsă în brațe, mulându-se pe trupul lui, excitant.

— Doamne, arăți minunat, spuse Grady cu răsuflarea tăiată când sărutul lor lung fu redus, într-un târziu, la o atingere umedă a gurii lor.

Buzele ei se jucau încetișor cu ale lui, dar mintea ei lucra febril.

— Dacă fac ceva pentru tine, Grady, faci și tu ceva pentru mine?

— Ca de exemplu? spuse Grady încet.

— Oh, nu m-am hotărât încă. Dar ai face?

— Sigur.

Ar fi fost de acord cu orice câtă vreme limba ei continua să-i lingă buzele în felul acesta.

— Serviciu contra serviciu, spuse el.

— Eram sigură c-o să spui asta.

Era îmbrăcată într-o rochie de satin, albastru cu pene de păun. Sâniile îi erau ridicați deasupra decolteului adânc. Întâi mâinile, apoi buzele lui frământară plinătatea lor perfectă.

— La dracu'l

Grady își întrerupse ocupația lui atât de plăcută când cineva bătu la ușă.

Priscilla îl lovi ușor peste obraz.

— E cineva important pentru amândoi, scumpule. Ai încredere în mine. Indiferent ce spun, susține-mă.

Priscilla își coborî mâna sub pântecul lui și strânse în ea bărbăția lui tare.

— Pe urmă o să ne ocupăm și deasta.

Șoapta ei era atât de provocatoare încât Grady nici măcar nu avu curajul să obiecteze când Priscilla i se desprinse din îmbrățișare și plecă să deschidă ușa.

Fu puțin surprins când Priscilla o pofti pe una dintârfe înăuntru. Nu-și putea imagina că femeia cu fața umflată și părul lins putea prezenta vreun interes, cu atât mai puțin importanță, pentru el.

Priscilla o luă pe prostituată de mână și o trase înăuntru, închizând ușa în urma ei. O conduse spre unul din scaunele acelea rotunde, ridicole, din jurul

unei mici măsuțe de ceai. Femeia se folosi din plin de sticla de whisky care era acolo. Își turnă o porție generoasă și ridică paharul la buze privindu-l pe Grady cu suspiciune pe deasupra marginii paharului.

— Sugar, acesta este domnul Grady Sheldon, avocatul de care ți-am vorbit.

Grady o aținti pe Priscilla cu o privire de totală neîncredere, dar ea era de un calm imperturbabil când se așează vis-a-vis de Sugar și-i indică lui Grady celălalt scaun.

— Beți un păhărel, domnule Sheldon?

Lăsându-se să cadă pe scaun, Grady uită hotărâreualuată mai devreme și mormăi un „Da, te rog.”

— L-am mai văzut pe aici. Am crezut că-i unul de-al tău.

Sugar rosti cuvintele cu asprime. În ultima vreme Madam Priscilla o tratase mai bine. Putuse să bea cât whisky poftise. Dacă nu avea chef să-și primească clienții, putea foarte bine să urce în camera ei. Și chiar primise o rochie nouă, cea pe care o purta în seara asta, în semn de apreciere din partea Priscillei pentru toți anii de serviciu devotat.

Sugar voia să înțeleagă adevărata valoare a acestei considerații speciale. Pentru că dacă viața o învățase ceva, și acest lucru era sigur, atunci totul pelume avea un preț. Ce voia de fapt Priscilla, prezentând-o acestui om al legii, care nu arăta ca nici un altul văzut de ea până atunci? Era prea nervos și prea palid. Voia oare Priscilla să-i pună în spinare nu știu ce crimă și s-o facă pe ea țap ispășitor? Fusesse așa de bine tratată doar ca să fie o jertfă?

— Domnul Sheldon este unul din clienții mei favoriți, spuse Priscilla moale, dar în seara asta a venit aici cu treburi. Așa cum știi, *Grădina Edenului și Ogorul Iadului* în general atrag și un anume element criminal. Domnul Sheldon îmbină adesea munca cu plăcerea, de când presiunile muncii pe care o face au devenit atât de mari.

— Cu ce se ocupă? întrebă Sugar, înclinând neglijent sticla deasupra paharului și turnându-și din nou whisky.

— Îi prinde pe criminalii căutați, bineînțeles.

Priscilla observă suspiciunea crescândă din ochii împăienjeniți ai lui Sugar, pe măsură ce-l inspectau pe Grady. Priscilla se grăbi să continue.

— Mai ții minte povestea pe care mi-ai spus-o despre Ross Coleman? Domnul Sheldon ar vrea s-o audă.

— Cum așa? întrebă Sugar cu insolentă.

— Vrea să știe dacă are sens să verifice. Ar fi păcat să lase recompensa aia să se irosească.

— Recompensă?

Pentru prima dată de când intrase în cameră, Sugar se arătă cât de cât interesată. Ba chiar își opri paharul la jumătatea drumului între masă și buzele ei ofilite.

— Cât ai spus că era recompensa, Grady? întrebă Priscilla candid.

— Cinci sute, improvizează el.

— Credeam c-ai spus o mie.

— Oh, da, da, o mie de dolari.

Grady n-avea nici cea mai mică idee despre ce discutau dar dacă era vorba de Colemani, atunci era și el interesat. Și după cum părea, Priscilla dându-l drept om al legii, probabil că era ceva ce l-ar fi înfundat pe Ross Coleman. Își concentrează toată atenția asupra lui Sugar. Ar fi dat bucuros toată averea lui ca să audă ce avea de spus bătrâna târfa.

— Chiar o să-mi dai o mie de dolari dacă-ți spun povestea aia despre Ross Coleman? întrebă Sugar cu o voce stridentă, punându-și mâna pe piept. Dumnezeuule, de ce?

— Pentru că ar putea fi foarte important, răspunse Priscilla pieziș.

Entuziasmul de moment al lui Sugar pieri când îi privi pe amândoi îngrijorată. Arătau ca două păsări de pradă gata să se repeadă asupra ei.

— Nu vreau să bag pe nimeni la apă.

— Preferi să lași un criminal să scape?

Grady își întoarse brusc capul spre Priscilla și o scrută cu privirea. Coleman era un criminal? Doamne sfinte!

Își dresе vocea și încercă să fie cât mai autoritar.

— Dacă deții o informație vitală despre un om căutat de lege și refuzi s-o destăinui, poți fi acuzată de complicitate.

Priscilla îl privi cu un nou respect, adresându-i un zâmbet tainic de felicitare.

— Nu vreau să bag pe nimeni la apă, repetă Sugar, tremurând.

În ochi i se citea frica. Se gândi la cei doi băieți dragi care îi arătaseră puțin respect chiar și atunci când își dezlănțuiseră pasiunile obscene. Se gândi și la Jake care se purtase întotdeauna bine cu ea.

Dar voia să-și trăiască viața la Grădina Edenului. Între a rămâne în bordel și a muri de foame mai erau cârciumile ordinare și bombele din spatele grajdurilor insalubre. Nu voia să sfârșească așa, ca o prostituată de rând. La *Grădina Edenului* măcar avea un acoperiș deasupra capului, un pat și, ocazional, câte o sticlă de whisky.

Se prostituase aproape toată viața. Ce mai conta dacă o mai făcea o dată?

— Ce vrei să știi?

Priscilla își așază o mână liniștitoare pe umărul lui Sugar.

— Spune-i domnului Sheldon povestea pe care mi-ai spus o și mie.

Sugar îl privi din nou pe Grady, care își luase cea mai impunătoare figură, deși voia să zâmbească încurajator. Promisiunea Priscillei nu fusese gratuită. Îl înarma cu ceva ce-i putea îngenunchia pe Coleman.

— Lucram într-un oraș murdar în Arkansas, începu Sugar, cu voce scăzută. În timpul Reconstrucției.

— 1872, adăugă Priscilla, știind anul în care ea și părinții ei migraseră din Tennessee în Texas. Era anul în care ea devenise liberă.

Sugar dădu din cap în semn de încuviințare.

— Am lucrat pentru acea matroană, care-și zicea LaRue dar care de fapt se numea...

— Las-o pe ea. Treci la povestea cu Coleman, o grăbi Priscilla, încercând să-și ascundă nerăbdarea. Când l-ai văzut prima oară?

— Păi, noi... căruța noastră se stricase în afara orașului. Un convoi de Căruțe se oprise chiar lângă malul râului. A fost trimis un bărbat, ca să ne-ajute. După ce ne-a scos din groapa aia plină de nămol, ne-a însoțit până în oraș. Noi toate am vrut să ne culcăm cu el pentru cât era de chipeș și pentru tot restul. Dar nu cred că s-a culcat cu vreuna din noi. Oricum, eram ocupate cu bărbații de la calea ferată. Erau la fel de zgomotoși ca o turmă de bivoli. Nu l-am mai văzut de-atunci.

Grady o privi întrebător pe Priscilla. O vizită la un bordel nu era o faptă incriminatorie. Dacă ar fi fost, aproape toată populația masculină ar fi trebuit să fie după gratii. Priscilla îi zâmbi complice.

— Continuă, Sugar, spuse ea.

Sugar se mai întări cu încă o înghițitură de whisky.

— L-am fi uitat pe acest Ross Coleman, numai că un om al legii a venit să-l caute mai târziu. Unul de la Pinkerton. Nu-mi mai aduc aminte cum îl cheamă, dar venise cu socrul lui Coleman.

— Tatăl Lydiei? întrebă Grady.

Priscilla clătină din cap.

— Nu. Trebuie să fi fost tatăl primei soții a lui Ross.

— Mama lui Lee, reflectă Grady. De ce-l căutau pe Coleman?

Fără rușine, Sugar se scărpină sub braț.

— Una din târfele noastre fusese omorâtă. Nimeni n-a știut vreodată cine a făcut-o. Domnul Coleman n-o făcuse, pentru că nu fusese acolo în noaptea aia.

— Tot nu înțeleg, spuse Grady, dând din cap nedumerit.

— Păi, ei ziceau că numele lui adevărat nu era Coleman.

— Nu era Coleman?

Grady se îndreptă în scaun, apoi se înclină peste masă.

— Nu. Cred că era Clark. Sonny Clark. Umbla cu frații James. Îți poți imagina cât de încântate am fost noi, fetele, știind c-am stat cu unul din banda lui James. Erau în zilele lor de glorie atunci. Cățeaua aia, LaRue, a făcut o avere trâmbițând tuturor că el fusese pe acolo. Bineînțeles, după ce a fost omorât, ea...

— Omorât?

— Aici e partea cea mai interesantă, spuse Priscilla torcând ca o pisică. Spune-i ce mi-ai spus și mie, Sugar.

— Ceva mai târziu, peste vreo lună sau două, madam LaRue a primit o scrisoare de la acest individ de la Pinkerton, în care spunea că acel Sonny Clark murise împușcat. Noi toate ne-am gândit că era într-adevăr trist, dacă a fost ucis, așa de chipeș, cu o soție atât de frumoasă, și tot restul.

Bău din nou din pahar.

— Nu m-am mai gândit la asta ani de zile. Apocând m-am angajat la Priscilla și-am aflat că și ea fusese în convoiul ăla de căruțe, am început să vorbim despre asta. Am crezut că era nebună când mi-a spus că Coleman-ii locuiau în Texasul de est, zise ea ridicând din umeri. Dar nu era treaba mea. l-am văzut, pe el și pe soția lui, doar în ziua aia. Dacă nu s-ar fi făcut atâta vâlvă în jurul numelui său mai târziu, nici măcar nu mi-aș fi amintit.

Grady Sheldon stătea absolut nemișcat. Încercă să-și organizeze în minte informația pe care i-o dăduse Sugar, s-o organizeze cât de cât logic și s-o digere. Ross Coleman, unul din cei înhăitați cu frații James? Un tâlhar? Un ucigaș? Trăind sub un nume fals toți acești ani?

Voia să strige de bucurie, să se tăvălească de răs pe podea. Dar își luă o față serioasă când i se adresă lui Sugar.

— Mai e și altceva?

— Nu.

— Ne-ai fost de mare folos, domnișoară...?

— Dalton, spuse ea afectat.

— O să primești recompensa mâine.

— Mulțumesc, Sugar, spuse Priscilla ridicându-se și, dând de înțeles că discuția luase sfârșit, o conduse la ușă. Pari obosită, dragă. Știu că a fost pentru tine o încercare grea. Ce-ar fi să te duci să te-odihnești în camera ta?

— Aș bea ceva.

— O să-l trimit pe unul din băieți să-ți aducă o sticlă.

După ce închise ușa în urma ei, Priscilla se întoarse încet spre Grady cu un rânjet de felină.

— Ce zici?

Grady traversă camera în fugă, o luă în brațe, oridică și o învârti într-un dans nebun.

— Priscilla, o să te îngrop în blănuri și-o să te acopăr cu diamante pentru asta.

Priscilla râse.

— Nu-ți cer decât să mă iei parteneră în afacerile tale cu chereștea. Cred că ideile tale sunt inovatoare. Am și eu câteva. Și pot să aduc și o groază de bani gheață ca să finanțez expansiunea noastră.

Grady se opri și o coborî încet la podea. Nu se mai gândise până atunci să aibă un partener și în nici un caz să se asocieze cu o târfă dezonorată. Dar avea să se gândească la asta mai târziu. Acum voia să tragă un chef.

— O să-ți dau tot ce vrei tu, Priscilla. M-ai făcut cel mai fericit om de pe pământ.

Apoi, zâmbetul îi dispăru.

— Și dacă nu-i decât o târâtură beată care inventează povești ca să i se dea atenție?

Tot ce spusese Sugar se potrivea. Întotdeauna i se păruse curios de ce Coleman-ii nu aveau nici un fel de rude. Firea lui Ross nu era cea a unui om obișnuit. Grady și-l putea ușor închipui ca pe un ucigaș de profesie. Și, totuși, nu putea lua încă nici o hotărâre până când povestea lui Sugar nu era verificată.

— M-am documentat deja, îl asigură Priscilla și ochii i se însuflețeau pe măsură ce-i povestea despre ceea ce aflate. Șeriful de-aici este prieten cu mine. A căutat în dosarul cu cei urmăriți de lege dar ceea ce avea el nu mergea atât de mult în urmă. L-am pus să telegrafieze la Memphis. Existase într-adevăr unbandit pe nume Sonny Clark. Era doar un copil andrusălbatic când s-a alăturat fraților James. A dispărut și s-a crezut că-i mort în '59. Trei ani mai târziu, numele lui a reapărut și oamenii legii îl căutau sub noul lui nume de Ross Coleman. S-a raportat c-ar fi fost ucis de un detectiv de la Agenția Pinkerton, pe nume Majors. Asta s-ar fi întâmplat în 1872. Coincide cu povestea lui Sugar.

Grady se plimbă prin cameră, lovindu-și pumnul în palma celeilalte mâini, concentrat.

— Încă mai sunt o groază de goluri în povestea aia. De ce-ar fi raportat omul ăla de la Pinkerton că l-a omorât pe Coleman și-a închis dosarul pentru totdeauna?

Priscilla ajunsese și până aici. N-avea de gând să lase un nătărău ca Sheldon să se sperie și să strice totul. Avea nevoie de el ca să facă toată treaba murdară pentru ea, să se răzbune pe Jake pentru că o respinsese și să termine și cu fata aia cu ochi de pisică și păr negru, de care își închipuia el că e îndrăgostit.

— Cine știe? spuse ea aproape strigând. Cui o să-i mai pese când o să-l dobori? Închipuie-ți, continuă ea, stimulându-i imaginația, toți oamenii ăia careau râs de tine când a trebuit s-o iei de nevastă pe fiica contrabandistului ăla, te vor respecta acum și te vor privi cu frică și smerenie. O să-l aduci în fața justiției pe unul din banda lui James. O să fii celebru, spusesese ea, lipindu-se de el și privindu-l cu ochii strălucitori. Mi se taie respirația doar stând lângă tine.

Gura lui Grady se aplecă spre gura ei. Sex, putere și dorință de răzbunare, toate i se scurseră prin trupși se concentrară între coapse. O duse pe sus în dormitor și aproape că îi sfâșie rochia de satin de pe ea când i-o scoase. Într-o clipă, Priscilla îl dezbracă și ea.

În timp ce corpurile lor goale se lungeau pe pat, Priscilla întrebă, gâfâind:

— Știi ce-ai de făcut, nu-i așa, Grady, scumplete?

Grady o pătrunse și începu să se miște cu opatimă sălbatică.

— Da. O să plecmăine la Larsen.

Priscilla îl înhăță de păr, trăgând atât de tare încât ochii lui se umeziră. Dinții Priscillei se adânciră în umărullui cărnos și țipară deodată amândoicând dorința le fu satisfăcută, unindu-i printr-un legământ al urii.

Lui Ma Langston nu-i plăcea. Nu-i plăcea absolut deloc. Ceva era anapoda. Simțea asta, așa cum animalele simt schimbarea anotimpului.

Ajunsese la casa lui Banner dimineața, la o zi după ce cireada fusese adusă la fermă. Se încăpățânase să treacă râul pe podeț și să meargă pe jos până la casă.

Alternativ, o certă și o încurajă pe Banner în timp ce, surdă la vaietele acesteia, îi scotea firele operației cu o pereche de foarfeci de manichiură. Examină incizia și spuse că se vindecă bine pentru o operație făcută de Hewitt.

Când Banner se prăbuși la pieptul ei enorm și începu să plângă zgomotos Ma o bătu ușor pe spate și o mângâie, crezând că mai era încă necăjită din

cauza operației. Stătuseră de vorbă la o ceașcă de ceai. Banner se calmase când venise vremea ca Ma să o pornească înapoi, traversând râul.

Acum era neliniștită, știind că altceva o frământa pe fată, dar nu reușea să-și dea seama ce anume. Îi era dor de mama ei? Țasta era motivul pentru lacrimile lui Banner?

Dar când Jake veni lângă ea în timp ce se apropia de râu, avu prima bănuială că la mijloc era ceva mai mult decât dorul de casă.

— Ma, nu vrei să te ducă Stormy restul drumului? se oferi Jake, descălecând.

— Hm! Cred că picioarele mele sunt la /fel de puternice ca și ale lui. O să merg pe jos, mulțumesc.

— Ce face Banner? întrebă Jake, potrivindu-și pasul cu al ei și trăgându-l pe Stormy de căpăstru.

— Nu știi?

— N-am văzut-o aseară. Azi dimineață am fost atât de ocupat încât nici n-am mâncat.

— Binișor. Se vindecă bine. Puțin cam întoarsă.

Ma își puse mâna streășină la ochi și se uită maide-aproape la fiul ei.

— Și tu pari cam abătut. Ești umflat ca o broască. Ce se-ntâmplă cu tine? Jake își încleștă dinții pe trabuc.

— Nimic.

— Te doare burta?

— Nu.

— Ești supărat pe cineva?

— Nu.

— Hm! repetă Ma, lăsându-l să înțeleagă că nu-l crede.

Când ajunseră la râu, Jake o ajută să se urce pe plută. Înainte de a lua prăjina lungă pe care o folosea ca să traverseze pe malul celălalt, spuse:

— Să ai grijă de fata aia, m-auzi?

— Poate să-și poarte și singură de grijă, murmură Jake.

— Nu, nu poate, răspunse Ma repede, întrebându-se dacă fiul ei mai era încă destul de mic să fie, pe bună dreptate, muștruluit. Încă nu s-a îndrăvenit destul ca să-și poarte singură de grijă. E încă slăbită, și la trup, și în suflet. Și-a plâns ochii azi-dimineață.

Jake se ferea s-o privească pe mamă-sa în ochi. Frecă între degete căpăstrul lui Stormy.

— Ți-a spus ceva?

— Trebuia să-mi spună?

Ma cufundă în apă prăjina lungă și când atinse cu ea fundul mocirlos, se lăsă cu toată greutatea asupra ei. Sigur ceva nu era în ordine și acel ceva avea legătură cu ei doi. Și-ar fi pus viața zălog că așa era.

Ei bine, orice-ar fi fost, nici unul din ei nu părea hotărât să vorbească despre asta. Cel mai bine era să-i lase în pace să-și rezolve singuri problemele. îl părăsi pe Jake, dându-i o ultimă instrucțiune.

— Ai grijă să nu se obosească prea tare.

Nici unul din ei n-ar fi fost încântat s-o vadă pe Banner ridicând albia cu rufe ude și cărând-o spre sârma de uscat rufe. În dimineața aceea, după ce Ma plecase, hotărâse că rufele nu mai puteau aștepta nici măcar o zi. Trebuiau spălate. Pe lângă asta, activitatea fizică o împiedica să gândească.

Nu voia să se gândească la lucrul acela.

Dar numai la el se gândea.

Jake n-o iubea. Îi era milă de ea. Toată gingășia, toată grija lui, toate săruturile ce-i răpiseră sufletul, toate erau născute din milă și nu din dragoste.

Oof, la dracu' cu el!

Ea ce trebuia să facă acum?

Banner știa ce credeau oamenii despre fetele care trăiseră „ca în familie”, înainte de-a se fi căsătorit. Nu mai erau omorâte cu pietre, în stradă, ca mai demult, dar reputația lor era pierdută. De cele mai multe ori bărbatul care era tatăl copilului rămânea necunoscut și nevătămat, iar fata era izgonită în rușine. Familia ei inventa călătorii în Europa sau la rudele bolnave de departe ca să-i explice absența. Dar toată lumea știa că plecase ca să dea naștere unui copil nelegitim. De multe ori, nici fata, nici copilul nu se mai întorceau.

Părinții lui Banner n-ar fi abandonat-o niciodată. Avea prea mare încredere în dragostea lor ca să se teamă de pedeapsă. Indiferent cât de tare i-ar fi dezamăgit, n-ar fi alungat-o niciodată. Dar i-ar fi putut dezamăgi ireparabil. Nu-i lovise suficient cu o poveste de dragoste dezastruoasă? Puteau să mai suporte încă una?

Dar ea?

Trebuia. Chiar dacă simțea c-avea să moară, trebuia să trăiască pentru copilul ei. Lăsând jos albia, sub sârma de rufe, se opri și își trecu mâna peste abdomen. Era înspăimântător și minunat în același timp gândul că purta un copil înăuntrul ei. Copilul lui Jake.

Își trase nasul și o lacrimă i se rostogoli pe obraji. Probabil că el nici nu se gândea la ea. Era o piedică în calea lui, așa cum era acum. Nu devenise administratorul ei pentru că așa voise el. Rămăsese din cauza responsabilității pe care o simțea pentru ce se întâmplase în grajd. Jake simțise că le datora părinților ei grija față de fiica lor, pentru că o pângărise. Încerca să se recompenseze pentru că o dezvirginase.

Ei bine, n-avea nevoie de milă din partea unui amărât ca Jake Langston. Cine se credea el să i fie milă de ea?

Jake îi stricase toată viața. Nici măcar nu se putea bucura la vederea turmei de vite Hereford cu păr roșu, cârlionțat, ce fusese dusă în pășunile încercuite. Ca să-i bucure pe argați, zâmbise, le făcuse semn cu mâna și chiuise din fața ușii de la intrare când trecuseră cu cireada prin fața casei. Pentru Jake avusese doar o privire rece, încărcată cu tot disprețul pe care-l avea pentru el. Jake pricepuse ce însemna asta. Nu mai mâncaseră împreună de la cearta lor. Jake nici măcar nu se mai apropiase de casă.

Jake, Jake, Jake.

De ce nu-i mai ieșea din minte?

De ce nu-i putea uita dulceața îmbrățișării, vocea blândă, mângâierea mâinilor, gustul buzelor lui? Banner n-avea pic de mândrie. Trupul ei țipa după el chiar și când mintea ei îl respingea. Cum de putea fi atât de proastă să continue să-l iubească, acum când ar fi trebuit să-l urască?

Se aplecă din talie spre coșul cu rufe ca să ia o haină, amețind când se ridică prea repede și simțindu-și carnea delicată din jurul cicatricii zvâcnind. Așeză cămășuța pe sârmă și își odihni mâinile acolo, respirând adânc, ca să alunge oboseala care ar fi doborât-o, imobilizând-o, dacă i s-ar fi supus.

Bineînțeles că-și făcuse probleme în legătură cu întreruperea ciclului. Dar pusese totul pe seama necazului datorat cununiei și oboselii de-a se fi mutat la ferma ei și de a fi început să aibă grijă de casă. În nici un caz nu-i trecuse prin cap că purta copilul lui Jake.

Și, ca și cum ar fi vrut să-și dovedească prezența, sarcina începuse să se manifeste acum, când luase cunoștință de existența ei. Respirația superficială și oboseala care-i slăbea puterile nu erau doar urmările operației sau efectele întârziate ale eterului. Uneori amețea cumplit.

Ca și acum...

— Ce dracu' a fost asta?

Capitolul douăzeci și patru

Cei trei bărbați, ocupați să însemne urechea unei vaci, pentru identificare, lăsară la o parte treaba și își îndreptară spatele. Toți înțepeniră, iar vaca se eliberă de frânghiile care-o ținuseră. Randy rostise cu voce tare întrebarea care-i frământa pe toți.

— Parc-ar fi fost trei focuri de armă, spuse Pete.

— Chiar așa.

Jake începu să alerge înspre Stormy, legat de partea cealaltă a gardului. Se strecură pe sub sârma ghimpată. Când observă că și ceilalți erau în spatelelui, le spuse:

— Stați aici. Împușcăturile se-aud dinspre casă. Dacă eu sau Jim nu ne-ntoarcem în cinci minute, unul din voi să treacă râul să cheme ajutoare de la River Bend, iar celălalt să se furișeze până la casă și să vadă ce se-ntâmplă.

Jake sări în șa și dădu pinteni armăsarului s-o ia în galop. Doar cu câteva minute mai devreme îl trimisese pe Jim la grajd ca să aducă niște clești. Focurile de armă erau oare un semnal prin care cerea ajutor? Se întâmplase ceva cu Banner?

Gândul ăsta îi răsuna în minte mai tare cu fiecare lovitură a copitelor lui Stormy în iarbă. Ajunse să se gândească la cea mai rea posibilitate în clipa când intra în curte. Cowboy-ul mai în vârstă se apleca spre o ființă culcată sub sârma de întins rufe. Jake sărise de pe spinarea lui Stormy și începu să alerge înainte ca acesta să se fi oprit complet.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, Jake. Am văzut-o zăcând aici așa cum e acum când am ieșit din grajd. Arată rău. Am tras ca să te aduc aici repede.

— Bine-ai făcut, spuse Jake ușurat că împușcăturile fuseseră doar un semnal; apoi îngenunche pe pământ, pantalonii de cowboy întinzându-i-se peste genunchi. Banner? spuse el, așezându-i o mână sub cap, ridicând-o ușor. Adu niște apă.

Jim se grăbi să-i îndeplinească ordinul.

Jake era șocat de cât de palidă era Banner. În jurul evantaiului genelor erau mici pete de culoare violet, își aminti de avertismentul mamei lui. Banner nu aveavoie să facă nici un fel de efort. De ce naiba se încăpățânase să spele?

Când Jim se întoarse cu un ulcior cu apă rece, Jake își cufundă mâna în el și stropi fața lui Banner. Ochii i se zbătură și ea gemu încet. O mai stropi o dată. De data asta Banner își ridică dosul mâinii la față și își șterse picăturile de apă.

— Își revine, spuse Jim.

Ochii i se zbătură încercând să se deschidă. Apoi rămaseră doar întredeschiși din cauza luminii puternice care-i cădea pe față.

— Ce s-a întâmplat?

Strânsoarea de fier a panicii, ce pusese stăpânire pe inima lui mai slăbi puțin.

— E bine, îi spuse Jake lui Jim. Cred că doar a leșinat. Du-te înapoi și spune-le și celorlalți până nu ridică-n picioare toată țara.

Jim plecă. Jake își trecu un braț pe sub genunchii lui Banner, pe celălalt la spatele ei și o ridică la piept.

— Pot să merg.

— N-ai putut nici să cârâi.

— Lasă-mă jos.

— Nu.

— Mă simt bine acum.

— Taci din gură, mârâi Jake.

— Nu vorbi așa cu mine.

— Ba o să vorbesc exact cum vreau eu.

Când ajunseră la verandă, o lăsă jos, apoi o împinse ușor în balansoarul care fusese lăsat acolo anume pentru ea. Jake nu mai pierdu deloc timpul, ci o atacă.

— De ce mama dracului stăteai acolo-n soare și spălai?

— Aveam nevoie de haine curate.

— Nu puteai s-aștepți și să-mi spui să le spăl eu diseară?

— Nu. Ție nu ți-aș cere nimic.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să-ți fiu îndatorată. N-am nevoie de mila ta! Pot să-mi port și singură de gri'jă.

— Și de fermă? Și de copil?

Bărbia lui Banner se înălță puțin.

— Dacă n-o să am încotro.

Jake înjură încet, apoi aținti un deget autoritar spre ea.

— Acum ascultă-mă, domnișoară, și ascultă-mă bine. Nu ești decât o puștoaică afurisită. Încăpățânată ca un catâr. Nechibzuită. Și mândră. Dar ai

săpat din vedere un lucru, Banner. Ne căsătorim. Astăzi ai leșinat, pentru Dumnezeu. Ai putea s-o faci din nou. Argații or să înceapă să vorbească și operația n-o să mai fie o scuză prea mult timp. În curând, cineva o să-și dea seama. Și ce-ai să faci când or să-nceapă să se vadă? Ce-ai de gând să faci atunci?

Buzele ei începuseră să tremure.

— O să gădesc eu ceva; spuse ea dârză.

— N-o să fie nevoie. Pentru că până atunci vom fi deja căsătoriți.

Ochii lui străluciră de o lumină firoasă, posesivă.

— Și fiind bărbatul tău, o să omor pe orice bărbat care îndrăznește să spună ceva rău despre tine.

Se ridică în picioare, drept și spuse, pe un ton serios:

— Și-acum du-te și pune pe tine orice rochie în care vrei să te măriți, pentru că mergem în oraș. Astăzi. Totul e aranjat. Și încă un lucru, spuse el înțepând aerul cu degetul, dacă mă mai lovești cum m-ai lovit zilele trecute, o să plătești scump.

— Mă iubești, Jake?

Întrebarea ei blândă îi spulberă toată rigiditatea. Postura lui țanțoșă se înmuie. Ochii i se încălziră. Liniile dure din jurul gurii se îmblânziră considerabil, îngenunche cu un picior în fața balansoarului și-i acoperi mâinile cu mâinile lui, fără să bage-n seamă mănușile de lucru pe care încă le mai purta. Clătină din cap, murmurând încetșor:

— Dacă nu te-aș fi iubit, cum dracu' îți închipui c-aș fi putut să-ți tolerez totul?

Banner se strădui să zâmbească, dar nu reuși.

— Dacă ar fi să accept propunerea ținând cont numai de cum sună, ar fi trebuit s-o fi acceptat pe a lui Grady, pentru că era mult mai romantică și mai măgulitoare.

Banner se aplecă și-i scoase pălăria de pe cap. își trecu degetele prin părul luila fel de deschis calumina lunii.

— M-a curtat cu flori și cu bomboane, spunându-mi cât eram de drăguță. Spunea că Dumnezeu a sărăcit raiul de unul din îngerii lui trimițându-mă pe pământ.

Jake era sceptic.

— A spus amărâțul ăla toate chestiile astea?

— Cam așa ceva.

Jake îi studie fața. Prinse degetul mijlociu almănușii între dinți și o trase de pe mâna pe care o așeză apoi pe obrazul ei palid. Când vorbi, vocea îi vibra de emoție.

— Ți-am spus că ești frumoasă. Ești mai mult decât femeia pe care o merit. Îmi place mult să-mpart patul cu tine. Pentru prima dată-n viață, asta înseamnă ceva. Vreau să mă duc la culcare cu tine în fiecare noapte și să mă trezesc cu tine alături. Vreau să te văd alăptându-mi copilul.

Jake se aplecă înainte și-i sărută încet sânii, apoi își apăsă fața în plinătatea lor moale. Aplecându-și capul mai mult, și-l cuibări în poala ei.

— Nu mi-a venit să cred când mi-a spus doctorul. Eram așa de îngrijorat c-o să te pierd încât nici măcar nu m-am putut gândi la copil. Dar mai târziu, când stăteam lângă tine, în timp ce tu dormeai, mă gândeam la el și mă simțeam atât de cald și moale pe dinăuntru că-mi venea să plâng. Niciodată nu m-am gândit c-aș putea avea un copil al meu. Dacă-i băiat, sper să semene cu Luke. Iar dacă-i fată, ei bine, cred că l-aș omorî pe nenorocitul care i-ar face ce ți-am făcut eu ție.

Jake îi sărută abdomenul încet, fără grabă, apoi își ridică privirea spre fața ei.

— N-am cine știe ce stofă de soț, Banner. Nu am nimic să-ți ofer. Dar sunt gata să-mi frâng spinarea ca să fac ceva din locul ăsta, pentru noi și pentru copil. Și-acum, dacă vrei să iei un vagabond în condițiile astea, până diseară o să fi deja doamna Jacob Langston.

Cuvintele lui erau poezie. Pentru Banner, erau cași versurile celui mai dulce cântec de dragoste. Ar fi trebuit să-l accepte acum, așa încât Jake să nu aibă timp să se răzgândească, dar era prea mândră.

— Nu te însori cu mine doar din cauza copilului, nu? Nu vreau un martir care să-și calce pe inimă și să stea cu mine într-o noapte de iarnă, Jake, simțindu-se nefericit pentru că nu poate petrece cu prietenii.

— Știi tu vreun bărbat cu sânge roșu care-ar prefera să petreacă cu prietenii lui cowboys în loc să se culce cu Banner Coleman?

O tachinase ca să-i mai descrețească fruntea, când îi răspunse tot el pe un ton serios.

— Nu, Banner. Nu din cauza copilului.

Își clătină capul cu o sfială minunată, prin dragoste.

— Ca să-ți spun adevărul, mă bucur că am copilul ca scuză ca să ne căsătorim. Mă mai gândisem eu la asta, dar părea imposibil.

Banner alunecă din scaun pe genunchi, apoi îngenunche lângă el pe verandă.

— Jake, te iubesc atât de mult!...

Se sărutară, ușor la început, testându și armistițiul Apoi, dorința care părea să -fie o parte veșnic prezentă, vie și vitală în ei îi făcu să-și unească gurile – plini de patimă.

Într-un târziu, când Jake se desprinsese deea, zâmbi.

— Du-te și fă tot ce trebuie să faci o mireasă înainte de cununie. O să le spun oamenilor că mergem în oraș.

— Cât timp am?

— O jumătate de oră.

Banner dispăru în casă ca să se spele și să se îmbrace. În timp ce se pieptăna își dădu seama că Jake nu-i mărturisise de fapt, că o iubește.

— Unde mergem?

— Vrei să stai frumos acolo, doamnă Langston? Vreau să-ți arăt ceva.

Erau în căruță. Jake mâna. O luase pe un alt drum spre casă.

— O surpriză?

— Ia-o ca dar de nuntă.

— Deja am unul, spuse Banner, ridicându-și cu mândrie mâna stângă, acolo unde Jake îi pusese un inel subțire de aur când îi ceruse asta preotul. Când l-ai luat?

— În aceeași zi când am obținut și certificatul.

— În mod sigur erai tare încrezător c-o să spun da.

— Speram, o contrazise el și se aplecă să sărute ușor buzele despărțite ale miresei; gemu când simți atingerea caldă, umedă a limbii ei pe buze. Nu ți-e deloc rușine?

— Nu, când e vorba de tine. Niciodată nu mi-a fost.

Privi peisajul pentru o clipă.

— Cred că nu sunt cu nimic mai bună decât Wanda Burns.

Jake își răsuci capul spre ea.

— Ar trebui să te bat măr pentru că te compari cu ea.

— Ba e adevărat. Avea un copil cu un bărbat cu care nu era măritată. Așa și eu. Care-i diferența?

— Enorm de mare, se răstiel. Tu aveai doar un bărbat. Asta-i deosebirea cea mai importantă.

Banner renunță să mai lupte. Era o prea frumoasă și ea era prea fericită ca să se certe cu el. Se agăță de brațul lui și îi puse capul pe umăr.

— Da, am fost doar cu un bărbat. Și sigur te iubeam deja când am intrat în grajd în noaptea aia. Altfel, n-aș fi putut face asta niciodată.

— Mă bucur c-am fost liber, îi șopti el în ureche înainte de-a o săruta.

Câteva momente mai târziu, Jake opri calul înfața unei arcade formată din două trunchiuri solide pe vârful cărora fusese așezată o grindă transversală, Arcada străjuia drumul către casă. Nu o luaseră pe acolo când plecaseră în oraș, așa că nu o văzuse mai devreme.

— Ce-i asta?

— Surpriza.

Când era gata să sară din căruță cu nerăbdarea ei obișnuită, Jake se grăbi să o ajute să coboare.

— Va trebui să fii atentă de-acum înainte, iubito.

Se înfioră când mâna lui bronzată se mișcă pe abdomenul ei și apăsă ușor. O sărută pe gură în timp ce degetele mângâiau locul unde dormea copilul lui. Senzația de căldură mai dăinuia încă în trupul ei când Jake termină cu sărutul și o conduse pe sub arcadă și apoi o întoarse ca ea să se poată uita mai bine.

— Jake!

Banner își împreună mâinile peste gură. Ochii i se umplură de lacrimi. În lemnul bârnei transversale erau săpate cuvintele: Ferma Plum Creek.

— Te-ai răzgândit în legătură cu numele?

— Nu, spuse Jake, clătinându-și capul cu tristețe, încă mai cred că-i un nume complet idiot pentru o fermă de vite.

— Atunci de ce? De ce ți-ai dat atâta osteneală?

Cu mâinile pe umerii ei, o întoarse spre el ca să o privească.

— Am vrut să existe măcar un singur lucru care să te facă fericită, un lucru care să te facă să zâmbești în loc să plângi. Ți-am adus o groază de necazuri, fără intenție, dar, totuși, necazuri. Măcar o dată, am vrut să te fac fericită.

Banner îi căzu în brațe. Dacă Jake n-ar fi fost atât de puternic, s-ar fi prăbușit amândoi. Brațele lui o cuprinsesă și o îmbrățișară posesiv. Jake își îngropă fața în gâtul ei, inspirând adânc parfumul ei de iasomie și de soare. Rămaseră așa mult timp înainte ca el să o îndepărteze.

— Ce-ar fi să scoatem din coș și să mâncăm ce ne-a pregătit soția preotului?

Banner dădu din cap energic și-l urmări pe Jake mânând calul în afara drumului și oprind căruța sub un copac. Întinzându-și mâinile sub scaun, scoase coșul.

— Cum de-ai convins-o să facă asta? voi să știe Banner.

În înțelepciunea lui, Jake căutase un pastor de la o biserică din afara Larsen-ului. Dacă s-ar fi dus la pastorul bisericii unde erau Coleman-ii membri, vestea cununiei s-ar fi răspândit ca un incendiu și Ross și Lydia ar fi aflat înainte ca el să fi fost pregătit să le spună. Din fericire, pastorul nu-l recunoscuse nici pe el nici pe Banner, ci fusese doar bucuros să officieze.

Robusta lui soție cântase la orgă, iar fata lor, rămasă nemăritată, jucase rolul de martor. Când să plece, soția preotului îi înmânase un coș și i binecuvântase cu cele mai bune urări de viață lungă și fericită.

— N-am convins-o eu. Cred că i-a plăcut pur și simplu cum arăt, spuse Jake arogant, când tocmai găsisse un loc cu iarbă groasă și moale, de vară, sub un pâlcc de copaci. Parfumul de caprifoi și de pin umplea aerul. Adierea blândă din sud și umbrele crengilor răsfirate îi apăra de căldură.

— Despre cine vorbești, de mamă sau de fiică? îl întrebă Banner pe un ton sarcastic. Se uitau la tine cu ochi lacomi și tâmpi.

— N-am observat. Eu mă uitam la tine.

Jake se lăsă jos în trifoi și o trase pe Banner lângăel. Nici măcar nu-i dădu timp să-și recapete echilibrul că o și întinse alături. Buzele lui alunecară fierbinți și sigure peste ale ei. Mâna lui îi masă sânii cu delicatețe.

Sub el, Banner se mișca, fără încetare, plină de dorință. Când Jake se ridică în șezut, ea se prinse, scâncind.

— Jake, vino înapoi.

— Dacă te tăvălesc aici, în iarbă, o să-ți faci praf rochia asta drăguță.

Oftând nemulțumită, Banner se lăsă s-o ridice înșezut. Își smulse pălăria și o aruncă jos.

— Nu-mi pasă de rochie.

Jake o pișcă de nas.

— Înseamnă că n-ai crescut prea mult. Îmi aduc aminte că fiecare rochie de-a ta ori avea lipsă vreun nasture, ori era ruptă pe undeva, ori avea tivul desfăcut.

Banner râse în timp ce-și curăța părul de ace de pin și își desfăcea cocul, lăsându-și părul liber, într-o cascadă de bucle negre ca abanosul.

— Îi tot dădeam lui Ma de lucru, dar este o răutate din partea ta să-mi amintești.

Coșul care fusese atât de generos pregătit pentru ei se dovedi a fi plin cu bunătați – bucăți de jambon afumat, o pâine rumenită în cuptor, un borcan cu gem de prune și tarte proaspete de piersici, cu foitajul desfăcându-se în bucăți, așa încât își linseră degetele de firimituri.

În timp ce Jake își lingea vârful degetelor, spuse:

— Așa cum stai acolo arăți ca o floare de piciorul-cocoșului.

Purta o rochie galbenă, la fel de pastelată și de moale ca floarea cu care o comparase.

— Mulțumesc, bărbate.

Cum de-și imaginase vreodată c-ar putea să se îndrăgostească de un bărbat cum era Grady, sau de oricare altul ca el, când Jake Langston trăia pe suprafața pământului? Jake era înalt și slab, tot numai mușchi și tendoane. Avea mersul acela legănat, leneș, specific profesiei lui, dar sub indolența aceea zăcea o putere ascunsă care-o făcea să tremure denerăbdare.

Sprâncenele lui, aproape albe din cauza eredității și anilor petrecuți în soare, apărau lumea de acei ochi atât de albaștri încât era uneori dureros dar dulce să i privești. Iubea fiecare linie săpată de vreme pe fața lui, tăria lui de caracter, chiar și încăpățânarea lui.

Privindu-l, Banner suspină languros.

— Obosită?

Banner clătină din cap.

— Ești gata să mergem acasă?

— Nu neapărat.

Zâmbind, Jake își propti spatele de trunchiul copacului.

— Întinde-te, spuse el și-i luă capul pe genunchi.

Era vară. Era cald, dar nu caniculă. Tocmăimâncaseră un prânz delicios și se simțeau sătui. Albinebâzâiau alături într-un tufiș de caprifoi. Vântul clătina ușor frunzele copacilor. Nori la fel de albi și de pufoși ca vata, pluteau leneși, în suspensie.

Cei doi îndrăgostiți fură cuprinși de moleșeală, dar erau prea plini unul de altul ca să fie somnoroși. Părul bogat al lui Banner era împrăștiat pe genunchii lui ca o mantie din mătase neagră. Sâni ei urcau și coborau cu fiecare respirație tăcută. Degetul arătător al lui Jake se plimba mângâietor pe fața ei.

— Ar trebui să mă duc acasă și să m-apuc din nou de treabă, dar mi-e bine, mărturisii Jake.

— Mă gândesc foarte serios să te dau afară.

Jake zâmbi, apoi șopti:

— Ești formidabilă, Banner Coleman.

Se aplecă să o sărute și înainte ca buzele lui săpună stăpânire pe ale ei, se corectă.

— Banner Langston.

O sărută cu o pasiune dezlănțuită. Brațele ei îi încolăciră gâtul și, în timp ce-i cobora capul mai aproape, se arcui ca să-i întâlnească trupul.

Desfăcându-i doar câțiva nasturi ai rochiei, Jake dădu materialul la o parte până când sfârcurile sânilor ei se iviră ca miezul unei minunate flori din învelișu-i de batist subțire, dantelă și panglici de satin.

— Ești o fetiță dulce, dulce.

O mângâie cu vârful degetelor. Apoi cu buzele. Apoi cu limba. Încet. Erotic. Umed.

Banner scânci cu o plăcere animalică, răsucindu-și capul într-o sublimă agitație.

Brusc, Jake își înălță capul. Își propti rigid spatele de trunchiul copacului, izbindu-și capul de el cu atâta putere încât stârni pulberea din el. Mârâind ca protest că se oprise, Banner se întoarse cu fața pe genunchii lui.

Apoi înțelese motivul suferinței lui.

— Jake? întrebă ea cu vocea tremurătoare, apoi îi atinse pantalonii ca să se convingă. Respirația lui Jake era un șuierat printre dinți.

— O să-mi revin imediat, doar că...

— Doar că ce?

— Banner, spuse el cu o voce răgușită, ridică-ți capul de pe mine.

— De ce?

— De fiecare dată când te miști... aah, Dumnezeule... îți simt și respirația. Asta nu m-ajută cu nimic, iubito.

Banner privi în sus la fața lui chinuită pentru oclipă, apoi își coborî ochii spre ceea ce era exact în fața ei. Nu ezită mai mult decât îi trebuie inimii să bată o dată. Îl sărută încet.

— Aahhh...

Degetele lui Jake se afundară în părul ei, lipite de piele, ținându-i capul. Dar nu o dădu la o parte. Și nici n-o împinse înainte. Arăta ca un bărbat care nu se putea decide ce să facă, ca un bărbat chinuit de agonie, dar care trăia un extaz. Respirația grăbită se strecura printre dinții lui încleștați. Ochii îi erau strâns închiși.

Banner îl sărută din nou. De data asta buzele ei se opriră. Apoi se mișcară.

Sunete incoerente răzbătură printre buzele lui Jake, până când, într-un târziu, îi rosti numele. Îl repetă iară și iară la fiecare mișcare generoasă a buzelor ei în sus și în jos pe acea proeminență a masculinității lui.

Mâinile ei se mișcară ușor și repede ca aripile unui fluture. Bucle, nasturi, îmbrăcăminte, nimic nu o putea împiedica. Chiar și cerul auzi geamătul ușor

pe care-l scoase Jake când îi simți' respirația pe carnea lui, prima atingere *a buzelor ei moi, mângâierea timidă a limbii ei,

— Banner, Banner.

Îi îngâna numele în cele mai drăgăstoase tonuri. Banner îl mângâia atât de dulce încât își dorea să moară, de teamă că viața nu-i va mai oferi niciodată atâta plăcere.

Una din mâinile lui se desfăcu din părul ei și alunecă în jos, pe gâtul și pe pieptul ei, dezmiardându-isânii. Apoi, croindu-și drum pe sub faldurile cămășuței îi găsi genunchiul deasupra jartierei, lungimea netedă a coapsei, marginea dantelată a pantalonilor. Mâna lui rătăci oarbă în sus, luptându-se cu șnururi și nasturi până când întâlni carnea netedă ca satinul cald.

Cuibul de păr negru îi ademeni degetele mângâietoare tot așa de sigur cum felul ei de-a fi îi prinsese în capcană inima. Apoi o găsi, moale și elastică, umezindu-i degetele, răspunzând la mângâierile lui cu mișcări la fel de simple și de vechi ca și timpul însuși.

Gura ei îi oferi o clipă lungă de fericire. Dar omul nu poate primi atâta beatitudine. Inima și mijlocul lui Jake ardeau ca un rug. Când ajunse aproape de limită, Jake schimbă poziția lor și o acoperi pe Banner cu trupul lui. Găsi acel tunel dulce cu un singur svâcnet grăbit.

Privirile lor se întâlneau și rămaseră astfel multă vreme în timp ce el o pătrundea încet, până în adânc, apoi se retrăgea doar ca să se cufunde din nou în ea.

Niciodată dragostea lor nu însemnase mai mult. Corpul ei răspundea ca un ecou la fiecare mișcare a lui. Era ca și cum s-ar fi legănat într-un leagăn uriaș. Îi răsturnă și-i aruncă într-un univers nou, strălucitor, atunci când veni vremea. Călătoreau, zburau, inimile lor cântau. Celebrarea părea fără sfârșit. Apoi, încet, reveniră în lumea asta.

Se ridicară și descoperiră că erau îmbrățișați, cu hainele lipite de ei, incomodați datorită transpirației care le acoperea corpurile.

Slăbit, Jake își înălță capul de pe umărul ei. Fața lui Banner era ca un desen veșnic în schimbare, umbre și lumini, după cum se mișcau în bătaia brizei frunzele copacului de deasupra. Ochii ei se deschiseră obosiți. Combi-națiile de verde și auriu captau fiecare rază de soare.

Încă înăuntrul ei, Jake îi șopti sincer:

— Tu ești femeia mea, Banner. Nimeni altcineva. Tu.

Zâmbetul ei era nehotărât, degetele-i tremurau când le ridică și mângâie buzele care rostiseră aceste cuvinte. Dragostea pentru el se răspândea în trupul ei ca un râu de vin auriu.

Dar, ca un drăcușor care nu putea fi obosit și dus la culcare, un gând tot o frământa. Oare acest legământ o excludea și pe mama ei?

Le trebui ceva timp, dar își aranjă hainele până la urmă. Banner făcu tot posibilul să-și îndepărteze iarba și frunzele din păr. Dar nu avea cum să șteargă petele verzi de pe rochia ei galbenă. îl ajută pe Jake să strângă rămășițele prânzului lor și se întoarseră la căruță ținându-se de mână; calul păștea în apropiere, liniștit.

— Cred c-ar trebui să le spunem părinților.

Jake așteptase cu sugestia asta până când erau deja pe drum. De îndată ce rosti cuvintele, se întoarse spre ea pentru a-i vedea reacția.

— Mi-ar plăcea. Aș vrea să strig în gura mare ca să afle toată lumea.

Jake era mai puțin optimist.

— S-ar putea să nu le convină prea mult, Banner. Va trebui să-i luăm cu binisorul, poate să le spunem că ne-am căsătorit, dar să le dăm vestea despre copil în altă zi.

— Dar ei te iubesc, Jake. Te iubesc încă de când te-au cunoscut.

— Dar nu ca ginere. Cel mai mult mă îngrijorează reacția lui Ross, spuse el încrunțat.

Banner zâmbi încrezătoare.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de tata dacă se opune, spuse ea așezându-și mâna pe coapsa lui. N-are importanță dacă sunt de acord sau nu. Tu ești soțul meu și nimic n-o să schimbe asta.

Optimismul ei era molipsitor. Când abandonară căruța și traversară râul pe pluta improvizată, Jake se simțea ușurat că nu mai trebuia să-și ascundă sentimentele față de Banner. Putea s-o atingă oricând ar fi vrut, fără să fie nevoie să se uite peste umăr mai întâi. Pentru Dumnezeu, era soția lui, și abia aștepta să le spună asta tuturor.

O ajută să urce panta și își ținu un braț în jurul ei când se îndreptară spre curte. Când ajunseră la poartă, Jake se aplecă și o sărută ușor pe gură.

— Părul meu arată foarte rău?

Jake culese un fir de iarbă din șuvițele rebele.

— Nu.

— Mincinosule. Crezi că-și vor da seama ce-am făcut pe drum, când ne-am întors din oraș?

Jake se plecă spre ea și îi șopti la ureche:

— Îți pasă?

— Nu.

Banner chicoti și-l îmbrățișă cu putere.

— Ce dracu' se-ntâmplă?

Vocea de tunet a lui Ross explodă în jurul lor, făcându-i să sară în lături, vinovați. Ross stătuse pe verandă, trăgând din pipa pe care i-o adusese Banner din Fort Worth, când îi văzuse urcând cărarea. Încântat că veniseră la timp pentru cină, le ieșise în întâmpinare. Dar înainte de-a-i putea saluta, asistase la schimbul lor de intimități.

Nu văzu că fata lui era cu prietenul lui vechi. Nu văzu expresia blândă, iubitoare de pe fața lor. O văzu doar pe fiica lui îmbrățișată de un bărbat care n-avea nici un drept s-o atingă în felul acela. Sângele lui Ross fierbea deja cu mult înainte de a striga la ei prin poartă și de-a-i privi ca un general de război.

— Ia-ți mâinile de pe ea.

— Tată, vorbești cu Jake!

— Știi foarte bine cu cine vorbesc.

— Ross... începu Jake.

— Banner, treci în casă, îi ordonă Ross; avea de gând să-l bată măr pe Jake Langston și nu voia ca fiica lui să vadă.

— Ba nu vreau. Și nu mai țipa la noi. Nu mai sunt un copil, tata, și...

— Ești copilul meu, zbiră el. Și n-o să-i permit nici unui bărbat să te pipăie de parc-ai fi o târfă ordinară.

— Ajunge, Ross, spuse Jake tare. Calmează-te și lasă-mă să-ți explic.

— N-am nevoie de nici o explicație. Știi ce-am văzut.

— Suntem căsătoriți, îl anunță Jake încet. M-am căsătorit cu Banner azi după-amiază.

Ross tocmai se îndrepta spre ei amenințător. Se opri atât de brusc încât se clătină.

— Căsătoriți?

Ochii lui se plimbau de la unul la altul. Pieptul începu să i se umfle. Scăpă pipa în noroi și își încleștă pumnii pe lângă corp.

— Ești destul de bătrân să-i fi tată.

— Dar nu sunt. Sunt bărbatul ei. Hai să mergem în casă.

— Trebuie să fi avut un motiv foarte serios ca să te căsătorești. Știu ce părere ai tu despre femei – că sunt bune doar să te culci cu ele.

— Tată, încetează! țipă Banner.

Mai mulți cowboys auziseră țipetele și veniseră de la baracă să vadă despre ce era vorba. Obrajii lui Banner se înroșiră puternic când privi în jur.

— Să ai o nevastă ar fi împotriva stilului tău, Bubba. Există un singur motiv pentru care ți-ai lua o nevastă și, pentru Dumnezeu, asta-i mai bine să nu se fi întâmplat. Ai...? Nenorocitul, cred c-ai făcut-o! urlă Ross și se îndreptă spre el. Trebuia să ai grijă de ea, lepădătură.

Îl lovi pe Jake în față cu o bufnitură surdă. Banner țipă și se dădu la o parte din calea lui Jake când acesta se clătină și se propti de gard.

— Ce se-ntâmplă?

Lydia, cu poalele suflecate până aproape de genunchi, coborî în fugă treptele verandei, ținând încă în mână un prosop de vase. Lee și Micah se grăbiră să o ia pe Banner de mâini și să o tragă de-acolo, în ciuda protestelor ei.

Jake nu avusese timp să-și revină după prima lovitură înainte ca pumnul lui Ross să-i găsească stomacul și să-l doboare în noroi. Se răsuci pe genunchi și clătină din cap ca să și-l limpezească. Îl durea peste tot, dar se gândi că trebuia să fie mulțumit că Ross nu avea pistolul la el. Ar fi fost, cu siguranță, mort deja. Și presupunea că era la fel de bine că nici el nu-și legase la loc centura după picnic. În orice clipă de-acum încolo putea să fie nebun de furie.

— Ross, nu vreau să mă bat cu tine, dar dacă mă mai lovești...

N-a mai apucat să termine. Un alt pumn puternic se îndreptă spre capul lui. Reuși să-l devieze înainte de a-i provoca mai multe stricăciuni decât o buză spartă.

Jake își pierdu cumpătul și nu mai putu să primească fără să dea. Aplecându-se înainte, îl lovi pe Ross cu înverșunare. Căzură pe pământ – o învălmășeală de membre care se zdrobeau, pumni care zburau prin aer, picioare, genunchi, care loveau. Sângele și transpirația se amestecau în noroiul de sub trupurile lor ce se zvârcoleau, încleștate.

Spectatorii lor priveau consternați, muți, cum se băteau cei doi prieteni. Lydia își frământa mâinile. O ploaie de lacrimi curgea din ochii lui Banner. Micah privea cu o expresie îndurerată pe față, simțind intuitiv despre ce era vorba. Ma întuia la fel și gura ei deveni rigidă. Lui Lee nu-i venea să-și creadă ochilor.

Toată lumea era atât de absorbită de luptă încât nimeni nu observă un călăreț care se oprise la poartă. Chiar și acesta era surprins de spectacolul la careasista. Dar zâmbi. Peste câteva clipe, lupta lor avea să fie de mică importanță. Rămase neobservat până când strigă cu voce puternică:

— Sonny Clark!

Ross își ridică brusc capul. Amețit, își roti privirea pe cercul de fețe care-l înconjura. Ochii lui se opriră la Lydia. Ca într-un vis, totul începu să se miște încet. Văzu cum ochii ei se măreau de surpriză, cum fața îi devenea palidă, îi văzu privirea îngrozită când își ridică ochii spre un punct dincolo de umărul lui. Văzu cum buzele ei se mișcă ca pentru a spune „nu”.

Ross se înalță pe picioare, dar rămase înconvoiat. Chiar în clipa când se răsuci în direcția privirii Lydiei, Ross își duse instinctiv mâna la șold, în căutarea pistolului care nu era acolo. Văzu ca prin ceață un bărbat călare, cu o armă îndreptată spre el.

Apoi detunătura umplu aerul.

Lydia și Banner țipară.

O parte din mâini se ridicară, în apărare.

Altele bâjbăiră după arme.

Jake fu singurul care acționează din reflex. Se aruncă peste Micah. În timp ce-l trântea la pământ, luându-l prin surprindere, îi scoase pistolul din teacă. Rostogolindu-se de două ori, se înalță pe un genunchi.

Capitolul douăzeci și cinci

Cu o îndemânare pentru care trebuia să-i mulțumească lui Ross Coleman, trimise un glonț drept între ochii lui Grady Sheldon.

Sheldon era mort. Expresia lui de încântare îi devenise masca mortuară.

Jake nu mai așteptă să vadă cât timp mai rămase trupul lui Sheldon în șa înainte de-a se prăbuși, într-un târziu, pe pământul plin de praf. Se răsuci și se grăbi spre Ross. Lydia era aplecată deasupra lui, ținându-i numele în timp ce-i strângea mâna cu frenezie. Jake îi îndepărtă pe argații zăpăciți, din cale.

— Doamne, Isuse, șopti Jake.

Era uimit că Sheldon putuse să tragă atât de precis. Dacă glonțul nu lovise deloc inima lui Ross, atunci sigur fusese doar la un fir de păr. Glonțul făcuse o gaură mică în mijlocul pieptului, aproape de o altă cicatrice, de deasupra mamelonului stâng. Jake se cutremură când se gândi cum trebuia să arate rana la spate.

— Lydia?

Sunetul era denaturat, lichid, bolborosit din gura lui Ross.

Lydia își ridică privirea. Fața îi era palidă. Ochii îi erau goi și orbi.

— Îl doare, Bubba. Fă ceva, îl rugă aproape în tăcere.

Jake se uită în jos, la prietenul lui. Ochii lui Ross erau închiși. Dar nu era mort, încă.

— Hai să-l ducem în casă.

Jake îi făcu semn fratelui său și încă unora dintre argați să-l ajute. Lee părea că înlemnise din cauza șocului. Stătea în picioare în apropiere, privindu-și tatăl de parcă nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Banner stătea lângă fratele ei vitreg, ținându-l strâns de braț. Fața ei era albă ca varul.

Jake știa cât riscau mișcându-l pe Ross, dar nu avea de gând să-și lase prietenul să moară în noroi. Cu câte un om la fiecare umăr, doi la solduri și doi la picioare, cu Jake ținându-i capul, îl ridicară pe Ross și, cu pași înceți, numărați, îl transportară în casă. Lydia îi urmă ca o somnambulă.

Nu îndrăzniră să urce scările, ci îl duseră pe Ross în biroul lui. Ma, ca și când ar fi știut dinainte ce intenționa Jake să facă, așternea deja o pătură peste canapeaua de piele. Bărbații îl coborâră pe ea încet.

— Mergeți și-l aduceți pe doctor, pe cel tânăr, ordonă Jake, nimănui în particular, rupându-i lui Ross cămașa pătată cu sânge. Și pe șerif. Lăsați-l pe Sheldon să putrezească-n soare până atunci.

Cowboy-ii se strecurară afară, respectuoși, murmurând între ei în șoaptă.

— De ce ai nevoie?

Ma venise lângă canapeaua unde Jake îl îngrijea pe Ross. Jake nu era conștient de umflătura de deasupra ochiului lui, nici de buza lui umflată și nici de zgârietura de pe obraz, care-i sângera. Nici măcar nu-și mai amintea că se bătuseră.

Se uită în sus, la mama lui. Ochii lui spuneau că nu mai era nimic de făcut. Apoi, o privi pe Lydia, care era la fel de palidă ca și soțul ei și la fel de grav rănită. Fața îi era descompusă și palidă. Pentru binele ei, Jake spuse:

— Apă fierbinte și niște bandaje.

Ma, fără să spună nimic, se în dreptă spre ușă. Făcu apel la tăria ei, la fel de rezistentă ca și muntele pe care se născuse. Îngropase cinci copii și pe soțul ei. Tocmai când credea că o să moară de durere, se pomenise că mai era încă în viață. Se uită înapoi la Lydia și se rugă ca femeia mai tânără să găsească o sursă de curaj ca să supraviețuiască sortii.

— O să scoți glonțul? îl întrebă Lydia pe Jake cu o voce slabă, pițigăiată ca a unui copil.

Jake o privi în ochi.

— Nu, Lydia. E prea aproape de inima lui. L-aș omorî sigur.

De pe buzele ei tremurătoare scăpă un suspin șiea se prăbuși în genunchi, lângă canapea. Apăsă din nou cu putere mâna lui Ross.

— E puternic. O să trăiască. Știu asta.

Ross își pierduse din fericire, cunoștința. Acum ochii lui se zbăteau să se deschidă. Părea să aibă dificultăți în a-și concentra privirea asupra altcuiva decât asupra soției sale. Ochii lui se opriră la ea fără să șovăie. Cumva găsi suficientă putere să-și ridice mâna și să-i atingă părul.

— Stai... cu...

— O să stau. O să stau.

Lacrimile curgeau pe obrajii Lydiei până pe buze. Și le linse și se aplecă să-l sărute pe Ross.

— N-o să te părăsesc niciodată. O să stau mereu cu tine. Mereu.

Banner stătea în picioare la capătul canapelei, cu mâinile împreunate sub bărbie. Se uita la pieptul masiv al tatălui ei. Pielea care era de obicei bronzată și sănătoasă, era acum palidă, ștearsă. Covorul de păr negru ce-i acoperea pieptul era acum în contrast puternic cu pielea. Rana era sub cicatricea care o făcuse curioasă întotdeauna. Părinții ei îi spusese că fusese rănit în Războiul dintre State. Acum se îndoia de asta. Pentru că toată lumea îl auzise pe Grady rostind un alt nume înainte dea-l fi împușcat.

Sonny Clark.

Tatăl ei își ridicase capul. Recunoscuse numele. Mama la fel. Care era secretul care-i lega? Cine era tatăl copilului pe care îl născuse mama ei înainte de-a fi găsită de Jake? Și cine era, de fapt, tatăl ei?

Dar oare conta? O, Doamne, de ce se gândise laasta atâția ani? De ce lăsase un lucru atât de banal să o necăjească? Tatăl ei era gata să moară și nu conta numele lui sau cum ajunsese să se căsătorească cu mama ei. Banner îi iubea și o parte vitală a ființei ei avea să moară odată cu el.

Viața fără tatăl ei, fără tăria lui, fără zâmbetul strălucitor pe sub mustața care o gădila când el o săruta? Nu!

Și, o, Doamne, se certau tocmai înainte ca Grady să-l fi împușcat. Grady, Grady, arză-te iadul! țipă ea în gând. Lacrimile îi încețoșau privirea. Își închise ochii. Lacrimile coborau în voie pe obrajii ei ca două pârburi gemene. Era a doua oară când cununia ei se sfârșea tragic.

Jake spală rana cu apa pe care o adusese Ma într-un lighean de cupru. Opri cât putu de bine curgerea sângelui cu fâșii dintr-un cearceaf vechi. Pieptul lui Ross urca și cobora tot mai puțin. Se lupta pentru fiecare respirație horcăitoare.

Dar era conștient acum, realizând tot ce se întâmpla în jurul lui și, în consecință, era conștient și de durere. Se uita la Jake. Ochii lui verzi erau încețoșați de durere, dar nu absenți, delirând. Ross avea mai multe lucruri de făcut înainte de-a muri. Și voia să fie sigur că vor fi îndeplinite.

— Cheamă-i pe Lee și pe Banner, șopti el.

Își cheltui toată puterea să spună chiar și numai atât, încât nimeni nu îndrăzni să-l contrazică. Ma îl împinse pe Lee înainte și acesta se apropie cu pași nesiguri, îngreunați și mai tare de lacrimi. Nu putea să conceapă că tatăl lui, întotdeauna înalt și voinic ca unstejar, în stare să alunge orice pericol sau amenințare, se agăța acum de viață.

Banner se prăbuși în genunchi pe pardoseală, lângă Lydia și își puse mâna pe piciorul tatălui ei. Lee îi luă locul la picioarele canapelei. Jake și Ma se dădură în lături.

Ochii lui Ross se concentrară asupra lui Lee. Dădu din cap, în semn de apreciere pentru cât de bun era fiul pe care i-l dăruise Victoria Gentry. Lee însuși se luptase să trăiască în acele câteva zile de după nașterea sa și asta îl făcuse puternic.

Ochii lui verzi se-ndreptară apoi spre Banner. Ross zâmbi, aducându-și aminte de vremurile când îi stătea în brațe, smiorcăind și implorându-l să-i spună o poveste. Mai simțea încă mirosul proaspăt al cămășilor ei de noapte

din flanel, tocmai luate de pe sârmă și senzația pe care o avea atunci când încălzea în mâini tălpile ei roz. Acum era femeie, o femeie frumoasă, care vibra la fel ca mama ei.

Lydia. Pe ea o privi acum. Părea că numai asta făcuse de când își aducea aminte: o privise pe Lydia. Chipul ei era tot ce vedea cu ochii care-i slăbeau continuu. Doamne, cum o iubea! Cât de mult ura că trebuia s-o părăsească. Raiul însuși nu se putea compara cu bucuria pe care o găsisse lângă ea.

Pentru prima dată, era furios pentru cele întâmplate. Un urlet furios, neputincios străbătu prin corpul lui muribund. Dacă nu s-ar fi luptat cu Jake, dacă și-ar fi purtat pistolul, dacă n-ar fi avut nimic de ascuns, mai întâi de toate... Dacă, dacă, dacă...

Dar își făcea griji inutil și nu avea timp să-și permită așa ceva. Ar fi trebuit să moară în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, ciuruit de gloanțe după jefuirea unei bănci. Dumnezeu se gândise că era mai potrivit să-l lase să trăiască, îi dăduse o a doua șansă și minunatul dar de a trăi împreună cu Lydia. Nu avea ce să reproșeze Voinței Divine.

— Spune-le.

Cuvintele ieșiră odată cu respirația lui neregulată, care îi solicita toată puterea pe care o putea aduna.

Lydia nu fu nevoită să-l întrebe ce voia să spună.

— Ești sigur?

Ross clipi o dată, afirmativ. Era mai bine ca ambii lui copii ai lui să înțeleagă de ce trebuise să moară violent. La ce bun să mai păstreze secretul acum? L-ar iubi ei mai puțin? Le privi ochii plini de lacrimi. Nu! Nu credea că se va întâmpla asta.

Lydia îi mângâie părul. Degetele ei abia dacă trecură prin șuvițele negre presărate cu argintiu, dar le admiră nuanța. Un zâmbet îi înflori pe buze.

— Te iubesc, Sonny Clark.

Îl sărută pe frunte, apoi se întoarse spre copiii ei.

— Numele adevărat al tatălui vostru a fost Sonny Clark. Mama lui era o prostituată și el a fost crescut într-un bordel. După război, a devenit un tâlhar în banda lui Jesse și Frank James.

Cu o voce inflexibilă, aproape fără emoție, le spuse povestea incredibilă a vieții lui Ross, cum fusese lăsat să moară și cum fusese apoi îngrijit și vindecat de un pusnic din regiunea dealurilor din Tennessee, pe numele John Sachs.

— După ce s-a pus din nou pe picioare și-achimbat înfățișarea și a coborât în vale să caute de lucru. A fost argat la grajdurile lui Gentry. Acolo a

întâlnit-o pe mama ta, Lee. Ea era dintr-o familie aristocrată, dar s-a îndrăgostit de un argat de la grajd. Eu n-o condamni, adăugă Lydia încet, privind-și soțul.

Povesti cum Ross se căsătorise cu Victoria, cu toată nemulțumirea pe care o arătase tatăl ei și cum hotărâseră să migreze în Texas și să ia în stăpânire ceva pământ, al cărui titlu de proprietate îi fusese dat lui Ross de către John Sachs. Acest pământ devenise River Bend.

Victoria nu fusese la fel de încrezătoare în viitorul lor, așa cum pretinsese, și luase cu ea la plecarea de acasă, un săculeț cu bijuterii. Tatăl ei și-a închipuit că le furase Ross și i-a urmărit. Dar cum Victoria îl convinsese pe Ross să plece în absența tatălui ei, acesta nu avea de unde să știe care le era destinația.

— Tatăl ei nici măcar nu știa că era însărcinată cu tine, îi spuse Lydia fiului ei vitreg. Și nici n-a știut că murise până când nu ne-a prins din urmă, în Jefferson. Între timp, aflase despre trecutul lui Ross. N-a crezut că tu ești nepotul lor și-a vrut să-l omoare pe tatăl tău din răzbunare pentru moartea Victoriei. Un detectiv de la Pinkerton, pe nume Majors, a tras și l-a ucis.

Ross îi înghionti brațul.

— Te-a împușcat... pe tine, spuse Ross cu o voce hârșăită.

Lydia își coborî capul, apoi privi din nou fețele uluite ale copiilor ei.

— Cicatricea de pe umărul meu... spuse ea cugreutate. Am încercat să-i salvez viața lui Ross.

În cameră era o liniște de mormânt. Singurul sunet era ticăitul ceasului din colț.

— Ce s-a întâmplat cu detectivul acesta, Majors? întrebă Lee cu o voce răgușită.

— Nu l-am mai văzut niciodată, răspunse Lydia încet și-i zâmbi lui Ross. L-a lăsat pe Ross să plece. Cred că înțelesese că tatăl tău nu mai era un bandit. Nu mai era Sonny Clark. Era într-adevăr Ross Coleman. Și, Lee, noi mai avem bijuteriile alea. Le-am păstrat pentru tine pentru că au fost ale mamei tale și ale familiei ei. Aveam de gând să ți le dăm când împlineai douăzeci și unu de ani.

— Și nimeni n-a știut nimic, niciodată, despre trecutul tatei? întrebă Banner.

— Nici chiar Ma, spuse Lydia, privind spre femeia mai în vârstă care plângea încetșor; Micah o bătea ușor pe umăr.

— Și Jake? șopti Banner, cercetând ochii soțului ei.

— Am știut o parte din toate astea, răspunse el încet. Dar nu tot.

— Cum de-a aflat Grady? Banner întrebă ceea ce îi frământa pe toți, dar nu primi nici un răspuns, așa că mai puse o întrebare. Mamă, ai mai avut un alt copil înaintea mea, înainte de-a-l cunoaște pe tata?

Puțina culoare care-i mai rămăsese Lydiei în obraji, pieri. Cu o privire sălbatică, o privi întrebător pe Ma, care-și clătină capul negând. Jake îi răspunse la întrebarea nerostită.

— Priscilla trebuie să-i fi spus.

— Priscilla? repetă Lydia. Priscilla Watkins? Când?Cum?

— La Fort Worth. A oprit-o pe stradă. Vorbeau despre ceva înainte de a le întrerupe.

Toată ființa ei se năruí. Lydia se prăbuși înainte. Rușinea ei cea mai mare, cea pe care voia să o șteargă din viața ei, se întorcea ca s-o chinuie acum, în cea mai nenorocită zi din viața ei. Simți mâna lui Ross strângând-o pe a ei.

Lydia își așeză urechea pe buzele lui.

— N-a... contat niciodată pentru mine.

Lacrimile ei căzură, sărate, pe fața lui Ross. Acum Lydia plângea din dragoste. Inima și sufletul ei se umpluseră de dragostea care trebuia să-și găsească o cale spre exterior.

— Ross, Ross, strigă ea implorator, lăsându-și o clipă capul pe abdomenul lui.

Banner fu aceea care-i ridică mamei ei capul. Mângâie părul Lydiei care, cu excepția culorii, era identic cu al ei.

— Gata, mama. Nu contează. Absolut deloc. Te iubesc. Eram doar curioasă, asta-i tot.

Lydia dădu din cap.

— Nu, e mai bine dacă spun tot.

Se opri ca să tragă adânc aer în piept.

— Fugisem de-acasă când m-am prăbușit în pădure și-am născut copilul. Credeam că-i omorâsem tatăl. Era fratele meu vitreg, dar nu de sânge, se grăbi ea să adauge când observă oroarea de pe fețele lor. Mama mea se căsătorise cu un bărbat pe nume Otis Russell când eu aveam în jur de zece ani. El și Clacey ne-au făcut viața un iad.

Le explică cum murise Russell și cum abuzase Clacey de ea.

— El... el... am rămas însărcinată cu el. Când a murit mama, am fugit. M-a urmărit. Când m-a găsit, l-am trântit și s-a lovit cu capul de o piatră. Am crezut că a murit, așa că am continuat să fug, de frică să nu mă acuze cineva de moartea lui. M-am bucurat când copilul s-a născut mort și am vrut să mor și eu de rușine. Dar când mi-am revenit am dat cu ochii de Bubba.

Lydia îl privi și zâmbi. Ceva se frânse înăuntrul lui Banner, dureros, ca o vergea uscată.

— Langston-ii au avut grijă de mine, continuă Lydia. Apoi am fost dusă la Ross când mi-a venit laptele. Victoria tocmai murise, lăsându-l cu un nou-născut flămând. Te-am alăptat, Lee. Întotdeauna te-am iubit ca pe propriul meu copil.

— Știi asta.

Tânărul bărbat ducea o bătălie pierdută cu lacrimile lui prea puțin bărbătești.

— Dar Clacey nu murise. A ajuns din urmă convoiul de căruțe și m-a găsit măritată cu Ross. Cumva a descoperit și identitatea lui Ross. Știa și despre bijuteriile pe care Ross se presupunea că le furase. M-a amenințat. Eram înspăimântată de el. Mi-era frică să nu-i facă rău lui Ross sau lui Lee, spuse ea privind-l pe Lee. Ba la un moment dat a crezut că tu ești fiul lui și că-l mințisem spunându-i că copilul lui murise. Era în stare să fie brutal, știam asta.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre Ma. Luând mâinile celeilalte femei în propriile ei mâini, privi fața brăzdată pe care o iubea de atâta timp.

— Ma, fratele meu vitreg, Clacey l-a omorât pe Luke. Iartă-mă că nu ți-am spus. Dar n-am putut. Mi-era prea rușine.

Singura reacție a lui Ma fu o contracție îndurerată a buzelor. O trase pe Lydia spre ea și o bătu ușor pe spate, mângâind-o și liniștind-o.

— N-ai nici o vină în toate astea. Nu contează cine l-a omorât. N-a contat atunci, nu contează nici acum.

Lydia se desprinse din îmbrățișare.

— Clacey l-a omorât și pe Winston Hill, când încerca să mă apere. Asta-i încă un lucru cu care trebuie să trăiesc.

— Ce s-a întâmplat cu el? Întrebă Banner, urându-l pe bărbatul pe care, din fericire, nu-l cunoscuse niciodată.

— E mort.

Vocea Lydiei păstra o finalitate pe care nici unul nu îndrăznea să o întrerupă. Mai puțin un singur om.

— Eu l-am omorât.

Cele câteva cuvinte răsunară în toată camera. Toți ochii se ațintiră asupra lui Jake. Chiar și Ross reacționează. Tot corpul i se contractă și încercă să-și întoarcă fața spre Jake.

— L-am auzit cum o amenința pe Lydia că aduce oamenii legii să-l prindă pe Ross în noaptea când am ajuns la Jefferson. Se lăudase că-l omorâse pe

Luke. L-am urmărit în oraș, am așteptat până când l-am prins singur pe o alee întunecată și i-am despicat burta cu cuțitul lui Luke.

Se întoarse spre mama lui.

— Ma, dacă asta îți aduce vreo mângâiere, să știi că moartea lui Luke a fost răzbunată cu mulți ani în urmă.

Ma păși înainte și mângâie obrazul fiului ei mai mare. Apoi, pierzându-și cumpătul, îl înlănțui cu brațele ei vânjoase. Asta explica atâtea lucruri – amărăciunea lui, prudența lui față de oameni, singurătatea pe care singur și-o impusese. Luase povara familiei pe umerii lui când era încă un copil andru și ea suferea pentru el.

— Bubba.

Vocea hârșăită venea dinspre canapea. Jake se grăbi să ajungă lângă Ross. Ca și când toată lumea ar fi fost de acord, în mod tacit, cu nevoia lor de intimitate, toți ceilalți se îndepărtară cât să nu-i audă. Jake îngenunche lângă canapea.

— Da, Ross?

— Mulțumesc.

Cuvintele, deși rostite cu greutate, erau din inimă. Ochii de smarald erau umbriți și de altceva decât de durere.

— Aș fi vrut... să-l fi... omorât eu.

Jake îi zâmbi forțat.

— Se pare că aveai mâinile ocupate...

Ross încercă să-i zâmbească și el dar zâmbetul lui fu mai mult o grimasă de durere.

— Îmi pare rău pentru...

Jake clătină din cap.

— Știi că n-ai vrut să te bați cu mine, Ross. Nu trebuie să te scuzi. Te-am cam șocat.

— Banner... să ai...

— O iubesc, Ross. Nu mă gândeam c-o să seîntâmples, dar...

— Da, spuse el, uitându-se la Lydia, se întâmplă așa uneori.

— Ai avut dreptate, totuși. Poartă copilul meu. Ochii cei verzi se limpeziră imediat, apoi se umplură din nou cu lacrimi. Jake se grăbi să continue.

— Nu pot să-ți spun cât sunt de mândru să am un copil din sângele tău, Ross. O să fie deosebit.

Buzele bărbatului mai în vârstă tremurară, dar zâmbi.

— Tu și eu, hm? Cred c-o să fie al dracului de rău. Jake râse.

— Cred că da.

— Ține... ține vestea bună pentru Lydia. O să aibă nevoie.

Ochii lui Jake se umplură de lacrimi. Încuviință din cap.

— Te-ai făcut un... bărbat cum trebuie, Bubba. Jake își închise ochii, ținându-i bine închiși, reținându-și lacrimile. Când îi deschise, văzu fața prietenului lui tremurând, din cauza lacrimilor.

— Ți-amintești când ți-am spus că nu mi-a plăcut niciodată vreun bărbat cum mi-ai plăcut tu, poate cu excepția fratelui meu?

Ross zâmbi și își mișcă ochii într-o tentativă de a încuviința.

— Încă mai e valabil. O să-mi lipsești ca dracu'!. Cei doi bărbați își strânseseră mâinile, legați de ani deprietenie și înțelegere tacită.

— Ai grijă de Lydia și...

— O să am.

— Adio, prietene.

— Adio, Ross.

— Lydia, spuse Micah din ușă, doctorul tocmai a ajuns. Și, Jake, șeriful vrea să te vadă.

Priscilla își pili unghia până când deveni foarte ascuțită. Se îmbăiașe, se parfumase și se pudrase în așteptarea vizitatorului ei. Capotul ei cu volănașe avea nuanța ei favorită, de levănțică. Își strânsesese părul sus, în vârful capului, dar într-un coc lejer. Arăta splendid.

Un zâmbet răutăcios îi arcui gura și ochii i se îngustară, vicleni. Numai cu câteva săptămâni în urmă fusese îngrijorată în legătură cu viitorul. Acum totul părea că strălucea pentru mulți ani de-atunci înainte.

Dacă Grady Sheldon își închipuise c-avea să plece viu din Texas după ce l-ar fi împușcat pe Ross Coleman, așa cum bănuia că va face, atunci era mai prost decât se așteptase. Îl făcuse să fie încrezător, îi stârnise mândria și-i cultivase ura până când acesta își dorise cu tot atâta fanatism să-l omoare pe Ross Coleman așa cum pleacă samurarii într-o misiune sinucigașă.

Priscilla auzise că River Bend era impresionant. Coleman nu era un prinț al pământului, dacă era să fie comparat cu mulți alții din stat, dar fără îndoială că avea mica lui armată de călăreți care n-ar fi stat să-l vadă omorât fără să reacționeze. Și chiar dacă n-ar fi fost așa, Jake nu l-ar mai fi lăsat pe Sheldon să mai respire nici măcar o dată după ce l-ar fi omorât pe Ross.

Priscilla era sigură că partenerul ei nu mai avea mult timp de trăit în lumea asta.

Și parteneri erau. Se asigurase de asta înainte de-a-l lăsa să plece din budoarul ei, cu o zi în urmă. Cu ajutorul unui avocat, un client loial de-al ei,

de ani de zile, întocmiseră un contract. Grady fusese atât de beat de putere și dorință încât nu citise toate clauzele pe care Priscilla îl instruisese în ascuns pe omul legii să le includă în document. Una din ele spunea că-n eventualitatea morții unuia dintre parteneri, toate bunurile și conducerea companiei îi reveneau celuilalt. Putea prezice cu încredere că fără să fi investit nici un ban, avea să dețină și să controleze o afacere înfloritoare cu chereștea până în ziua următoare la aceeași oră.

Fredonă ușor când lăasă pila deoparte și ridică un tampon.

— Ce este? întrebă ea când auzi o bătaie în ușa.

— Invitatul dumneavoastră e aici, domnișoară Priscilla, o anunță omul de pază.

— Lasă-l să intre.

Muzica și hărmălaia din saloon se accentuară, apoi se reduseră la un murmur surd când fu închisă ușa. Priscilla nu puse nimic, ci își ținu tamponul pe unghie până când văzu umbra lui Dub Abernathy traversându-i salonul. Priscilla era întruchiparea docilității feminine când Dub intră în cameră.

Își înălță capul și-l privi printre gene.

— Ești supărat pe mine? îl întrebă ea încet.

Fusese. Săptămâni după întâlnirea lor pe una din străzile orașului, nu mai dăduse nici un semn de viață. Îndrăzneala acestei prostituate îl îngrozise. Ar fi putut ușor să-i sucească gâtul. Îi făcuse viața de acasă un iad. Abia săptămâna asta reușise să intre din nou în grațiile soției lui, după ce-i promisese o vacanță la New York. Apoi, în după-amiaza aceea îi fusese înmânată o notă decentă prin care îl ruga să vină s-o vadă.

Toate trăsăturile Priscillei exprimau căință când își puse la o parte, încet, tamponul pentru unghie și se ridică în picioare. Se asigură că faldurile capotului violet cădeau exact așa cum trebuie când făcu câțiva pași spre fostul ei mentor.

— Îmi pare rău, Dub. Am fost geloasă, spuse Priscilla, deschizându-și larg brațele ca să-l cuprindă. Nevastă-ta te are tot timpul. Te-am văzut cum ai urcat-o într-o trăsură și-am pălit. Nu-i drept ca ea să trăiască cu tine, iar eu să trebuiască s-aștept până când e comod pentru tine să mă vezi, spuse ea și înaintă, oprindu-se foarte aproape de el. Îmi pare rău dacă te-am supărat sau ți-am creat neplăceri. Te rog, iartă-mă.

Respirația Priscillei ajunsese până la el; avea miros de coniac, marca ce-i plăcea lui cel mai mult. Trupul ei era tot atât de neted ca fildeșul, dar cald ca laptele proaspăt muls. Buzele ei erau umede, strălucitoare și îmbufnate.

Purta tocuri înalte și ciorapii care-i plăceau lui, dar nu mai avea nimic pe sub corset. Sâni îi ieșeau deasupra cupelor de satin. Dacă ar fi respirat adânc, Dub i-ar fi putut zări sfârcurile ivindu-se libere. Gândul acesta îi înfierbântă șalele și buza de sus începu să-i asude. Era o târfă, dar una fără egal. Câtă vreme Priscilla înțelegea cine-i șeful, totul era în regulă.

Dub își aruncă pălăria și bastonul pe scaun, Cu o vioiciune uluitoare pentru un bărbat de talia lui, o înhăță pe Priscilla și o trase înspre el, apucând-o de păr cu una din mâinile lui aspre și răsucindu-i-l dureros, iar cu cealaltă ținându-i spatele arcuit și stomacul presat de al lui.

— Să nu mai faci așa ceva niciodată.

Buzele lui se năpustiră peste ale ei. Nu-i arătă nici urmă de finețe sau grijă, ci îi devastă gura, brutal. Când trupurile lor se despărțiră, ochii ei străluceau de excitare.

Priscilla își scoase rochia cu o mișcare a umerilor lăsând-o să alunece de-a lungul corpului ei, până la podea. Dub întinse mâinile spre corsetul ei și-i desfăcu șireturile cu gesturi repezite. Dosul degetelor lui săpau mici crateri în carnea ei moale. Și, ca în închipuirea lui, sâni ei i se revărsară în mâini în așteptare, cu sfârcurile roșii deja tari și însetate. Îi supse brutal, provocându-i durere, dar Priscillei îi plăcu.

Mâinile lui lucrau cu frenezie ca să scape de îmbrăcăminte; când rămase complet dezbrăcat, se îndreptară spre pat. Dub căzu pe spate, și o trase pe Priscilla în jos, așezând-o călare pe el. O pătrunse brutal, dar nu mai dur decât mișcărilor pe care le făcea ea, aducându-l în pragul unui orgasm înclăștat, dureros, gemut, care-i lăsă pe amândoi slăbiți și fără respirație.

Câteva minute mai târziu, Priscilla, îmbrăcată doar în capotul ei subțire, se înapoie în pat, ținând în mână o sticlă cu coniac, pe care i-o dădu lui Dub. Acesta sorbi din ea, privind-o pe Priscilla cum se sprijină pe perne lângă el; se aplecă apoi deasupra ei și dădu la o parte faldurile neglijate.

Priscilla își strânse brațele sub cap și își arcui spatele într-o nepăsare obraznică față de ochii fierbinți ce-i rătăceau pe trup.

— Îți place? îl întrebă ea, torcând ca o pisică.

Dub își înmuie un deget în coniac, îi stropi apoi sfârțul sânului, apoi îl linse.

— Îmi place.

Mâinile Priscillei se odihneau ușor pe capul lui în timp ce gura lui explora și alte teritorii, mușcând-o din când în când.

— Păcat că asta-i ultima dată când ne vedem.

Dub era atât de absorbit în activitatea lui încât trecură câteva secunde până când își înălță capul și o privi în ochii ce nu mai străluceau de pasiune, ci de ceva mult mai exploziv.

— Ce vrei să spui?

Îl împinse la o parte și se ridică în picioare. Mergând spre măsuța de toaletă, ridică o perie de păr și scoțându-și agrafele din păr, începu să se perie cu mișcări leneșe.

— Vând *Grădina Edenului* și plec din oraș.

— Vinzi? Nu înțeleg. Unde pleci?

— Asta-i treaba mea, Dub, spuse ea privindu-i imaginea uluită din oglindă; arăta într-adevăr ridicol, așa cum stătea în pat complet dezbrăcat, cu o expresie stupidă pe față, asemeni unei broaște prinse în lumina lanternei.

Priscilla hotărâse să se mute la Larsen. Indiferent dacă Grady ar fi trăit sau nu, plănuia să controleze compania de cherestea de-acum înainte. Și-apoi, în Larsen era și Jake. Poate el crezuse că se terminase totul între ei, dar ea era convinsă că îl cunoștea mai bine. Nu avea de gând să se oprească până când Jake nu ar fi venit la patul ei ca un cerșetor, cerând o coajă de pâine.

— Îmi schimb ocupația.

Dub râse în timp ce cobora din pat și începu să se îmbrace.

— Ei bine, mult noroc, dar mă-ndoiesc c-o să fii tot atât de bună ca-n meseria asta.

Spatele Priscillei deveni rigid când îl privi cu ochi plini de ură.

— Mă bucur că ești amuzat în seara asta. S-ar putea să nu mai râzi cu-atâta poftă și mâine, domnule Abernathy. Preotul tău o să primească mâine prin poștă o scrisoare de la mine. Am mărturisit totul, mai ales cum i-am condus spre pierzanie pe câțiva membri proeminenți ai turmei lui.

Dub înlemni chiar când își îmbrăca vesta.

— Ba n-ai făcut-o, gemu el.

Priscilla zâmbi dulce.

— Oh, ba da, am făcut-o. I-am cerut să se roage, desigur, pentru sufletul meu blestemat. Dar, în acelașitimp, am pomenit și nume. Al tău era în capul listei, cu majuscule, spuse ea dându-și capul pe spate și zâmbindu-i batjocoritor. Pentru o tăvăleală de după-amiază am fost bună, dar nu m-ai ajutat, când am avut nevoie, să mi-i iei din spinare pe cruciații ăia. M-ai fi lăsat să mă ruinez în loc să-ți riști capul pentru mine. Pe stradă te-ai uitat

prin mine. Ei bine, e vremea ca tu și toți cei de teapa ta, nenorociți ipocriți ce sunteți, să plătiți un premiu pentru serviciile mele.

— Târfă blestemată, țipă el.

— Dacă mă lovești, mă duc chiar eu să-l văd pe preotul ăla în persoană și să-i arăt vânătaia pe care mi-ai făcut-o.

Cuvintele fură rostite în grabă, pe când el se apropia de ea, cu brațul ridicat, gata s-o lovească. Amenințarea îl potoli. Își coborî brațul, dar fața îi era roșie de furie și pieptul i se îngreunase de urletul ce-și căuta o cale de ieșire.

Termină de încheiat nasturii de la haină cu degete neîndemânatic.

— Nu-ți uita pălăria și bastonul, dragule, îi spuse ea drăgăstos, când Dub se-ndreptă spre ușă cu pași apăsați.

Râsul ei îl urmări după ce Dub trânti ușa în urma lui.

Priscilla valsă în jurul camerei și se prăbuși pe pat, întărâtată în cel mai înalt grad. Expresia apoplectică de pe fața lui meritase săptămânile în care își făcuse planuri, orele petrecute tolerându-l pe neîndemânicul Grady Sheldon în patul ei, umilirea pe care o suferise pe stradă.

Râse tare îmbrățișându-se. Ar fi fost nevoie de oforță mult mai tare decât preoții pioși din Fort Worth ca s-o doboare pe madam Priscilla Watkins.

În ce-l privește pe Dub Abetnathy, furia îl făcea să vadă toată lumea în roșu când trecu, înghiontindu-se, prin mulțimea cherchelită din saloon. Ochii lui priviră fețele transpirate până când o găsiră pe cea căutată. Făcu o mișcare semnificativă din cap și la scurt timp după ce părăsi *Grădina Edenului* fu însoțit pe trotuar în întuneric. Conversația fu concisă, instrucțiunile date, explicite.

Bărbatul se întoarse în saloon. Dub Abernathy merse pe jos până unde își lăsase trăsura, câteva străzi mai departe. Cățărându-se înăuntru, plescăi din limbă și calul porni. În noaptea răcoroasă Dub se îndreptă spre casă, acolo unde îl aștepta toată familia.

Sugar Dalton se trezi mai devreme decât de obicei. Nici nu răsărise încă soarele când simți un gust acru în gură și o durere în brațul ei stâng care o împiedicau să doarmă.

Ajunse până la marginea patului și se ridică amețită. Își luă capul în mâinile ei tremurătoare când se aplecă aproape până la mijloc în efortul de-a se ridica de pe salteaua veche unde petrecuse ani întregi distrând prea mulți bărbați ca să fie numărați.

Ce mâncase în seara dinainte de-o ardea așa de tare stomacul? Sau când mâncase ultima dată? De când primise recompensa, o cheltuisese doar pe whisky.

Coborî scările întunecate împleticit, gândindu-se că tot ceea ce-i trebuia nu era decât o ieșire la aer până la celălalt corp de clădire. Traversă camerele întunecate și ieși prin ușa din spate.

Simți roua rece și umedă sub tălpile goale când pași pe aleea îngustă de iarbă dintre ușa din spate și cealaltă aripă a clădirii. Își ridică tivul rochiei și pași ușor pe vârfuri. Când privi în sus să vadă ce distanță a mai rămas, un țipăt îi îngheță în gât nemaiajungând niciodată în exterior.

Lumina gri, difuză a dimineții făcea și mai fantasmagorică viziunea de coșmar care-i întâmpina privirea.

Patroana *Grădinii Edenului* fusese crucificată de zidul clădirii. Garota, care fusese instrumentul morții, încă îi mai era încolăcită în jurul gâtului. Fața îi era albastră. Buzele și limba ieșită în afară, erau purpurii. Ochii îi erau holbați obscen. Smocuri de păr blond cenușiu se legănau sinistru în bătaia vântului, arătând la fel de funebru și de gri ca mușchiul spaniol atârând dintre ramurile unui copac uscat. Brațele și picioarele îi erau larg desfăcute pe peretele decolorat al clădirii. Sângele se uscaseră pe palmele și picioarele ei, acolo unde fuseseră bătute cuiele.

Era complet dezbrăcată.

Sugar încercă să țipe, dar nu reuși să scoată decât un horcăit, iar brațul ei stâng părea că-i este smuls din corp de durerea care-l străbătea. Încercă să fugă, dar genunchii se îndoiră sub ea. Inima, care de-atâția ani fusese supusă abuzului de alcool, se opri chiar înainte ca pământul să-i înăbușe căderea, ca o pernămoale, umedă.

Preotul era iritat că nu-i fusese adusă corespondența la casa parohială, în ziua aceea. Asemenea scăpări nu erau scuzabile și îi spusese și dirigintei poștei acest lucru. Dar fu puțin îmblânzit de veștile din ziarul acelei zile. Sfârșitul tragic al Priscillei Watkins și al lui Sugar Dalton urmau să-l alimenteze cu subiecte pentru predica despre focul iadului și cazanele cu pucioasă pe care o scria pentru slujba de duminică.

Locuitorii din Fort Worth își clătinau capetele cu tristețe la anunțurile înspăimântătoare din ziar. Două târfe muriseră, una din ele violent. Erau demne de toată mila, dar dormiseră cum își așternuseră. La câteva ore după aceea, cele două morți erau deja știri învechite.

Nu era, de fapt, nimic nou. Târfele mureau cu o frecvență ce lăsa de dorit la *Ogorul Iadului*.

Era un miracol. Ross mai era încă în viață.

Orele nopții se scurseseră încet. Lydia auzise bătaia ceasului, dar nu se mișcase de lângă el. Cu fiecare minut care trecea, respirația lui devenea și mai anevoioasă.

Doar un efort suprem o împiedicase să țipe când doctorul dădu din cap cu tristețe după ce examinează rana și declară încet că nu mai era nimic de făcut. Nici chiar Jake pe care doctorul îl lăasă în pace după ce auzise de ce era în stare de la colegul lui, nu protestă. Era evident pentru toată lumea, chiar și pentru Lydia, dacă ar fi recunoscut față de ea însăși, că dacă Ross n-ar fi fost atât de puternic, ar fi murit pe loc, la impactul cu glonțul.

Ross știa la fel de bine. Cu câteva ore în urmă își luase adio de la copiii lui. Banner plânse din belșug, agățându-se de tatăl ei, Lee încercase să fie mai rezervat, dar avea lacrimi în ochi când ieșise din casă, plecând de lângă tatăl său. Micah îl urmase, spunându-și: „Ar fi mai bine să stau pe lângă el.”

Ieșiră călări din curte și nu mai fuseseră văzuți de atunci.

Lydiei nu-i era frică pentru Lee. Nu i se putea întâmpla nimic. Era mult mai îngrijorată pentru fiica ei. Era îndurerată pentru Banner, știind că nu se bucurase deloc de ziua cununiei ei. Lydia fusese fericită auzind că Jake făcea oficial parte din familie, cu toate că ea-l considera ca pe un membru al familiei de ani de zile. Când Jake anunță liniștit că el și Banner erau căsătoriți și le explică de ce se bătuse cu Ross, cei din jur se îmbrățișaseră și plânseră și mai mult.

Lydia îi așezase atunci lui Jake o mână pe umăr.

— Ross a reacționat ca orice tată. Când o să aibă timp să se gândească la asta, o să fie la fel de bucuros ca și mine.

— Ne-am împăcat deja, îi spuse Jake.

Când Ross îi vorbise ultima oară lui Banner îi luase mâna, i-o bătuse ușor și îi zâmbise, șoptindu-i:

— Mă bucur pentru tine și Jake. Fiți fericiți.

În loc s-o facă pe Banner fericită, cuvintele tatălui ei nu făcură decât să-i adâncească expresia de victimă din priviri.

Nimeni nu-i putea aduce mângâiere, nici chiar soțul ei. Ma reușise să o convingă până la urmă să se întindă pe sofa din salon. Jake ședea lângă ea. Ma era tot timpul la bucătărie, fierbând ceaiul pe care nu-l voia nimeni și

insistând ca toată lumea să mănânce ca să-și mențină puterile. Dar nici ea nu mânca.

Lydia se retrăsese în biroul lui Ross și închisese ușa pentru tot restul lumii. Dacă aceasta avea să fie ultima lor noapte împreună, atunci aveau să o petreacă singuri.

Acum, ca și cum Lydia i-ar fi făcut un semn tăcut, Ross își deschise ochii îndreptând spre ea o privire limpede. Dumnezeu îi îndeplinise câteva mici dorințe. Ross avusese privilegiul de a-i mulțumi lui Jake pentru că-l omorâse pe Clancey. Acum fusese binecuvântat cu destulă tărie ca să-și ia'rămas bun de la femeia pe care o iubea mai mult decât propria lui viață.

Aparent fără efort, Ross își ridică mâna și își trecu degetele prin părul ei.

— Îți amintești... cum glumeam... pe seama părului tău?

Lydia își lăsă capul în jos, dorindu-și să nu irosească aceste momente prețioase plângând. Când își înălță capul, ochii ei străluceau.

— Da. Erai un dur.

— Acum îmi place, spuse el și își trecu degetele prin șuvițele în dezordine.

— Te iubesc, îi șopti Lydia.

— Știu, răspunse încet, mâna trecându-i din păr, pe obraz. Îmi amintesc de clipa când te-am privit în față. M-am pierdut uitându-mă la tine.

O gâtui un suspin. Își forță buzele tremurătoare să zâmbească.

— Erai nebărbierit.

— Mi-aduc aminte totul.

— Și eu. Fiecare moment petrecut cu tine a fost prețios. Nici n-am trăit până nu te-am întâlnit pe tine, spuse ea și își frecă fruntea de fruntea lui. Dacă Jake nu l-ar fi omorât pe Sheldon, aș fi făcut-o eu. De ce-a făcut asta?

— Șșșt, șșșt. S-ar fi putut întâmpla oricând în ultimii douăzeci de ani. Am trăit mai mult timp împreună decât ne-am fi așteptat. Hai să nu fim egoiști.

— Când a fost vorba de tine, întotdeauna am fost egoistă. N-o să mă satur niciodată de tine, spuse ea și-i sărută mâinile cu adorație.

Corpul lui Ross se contractă de durere și Lydia coborî de pe scaunul pe care ședea, în genunchi. Îi așeză o mână pe abdomen, iar pe cealaltă o încolăci în jurul capului lui. Părul lui Ross se lipi, plin de viață, de mâna ei. Când îl mai lăsă durerea, Ross se uită în sus, la ea.

— Cum o să suport raiul până când vii și tu?

— Oh, Ross! Fața i se întristă și nu-și mai putu ascunde suferința; lacrimile îi țâșniră din ochi. Timpulo să treacă repede pentru tine. Dar

pentru mine? Cum o să trăiesc eu fără tine? N-o să pot. Lasă-mă să vin cu tine.

Ross negă din cap și ridică o mână ca să o mângâie. Se gândea la nepotul despre care ea nici măcar nu știa.

— Nu poți. Copiii noștri au nevoie de tine. Lee o să fie abătut. Ajută-l să treacă prin asta pentru mine. Banner...

— Banner îl are pe Jake. Se iubesc.

— Le doresc să aibă... ce-am avut și noi.

— Nimeni n-o să aibă ce-am avut noi.

Ross zâmbi.

— Toți îndrăgostiții cred același lucru.

— În cazul nostru, e-adevărat, insistă Lydia, în timp ce mâinile îi alunecau pe buzele pe care le iubea, pe mustața lui groasă. Și asta datorită ție.

Ochii lui Ross se întunecară de durere.

— Nu, draga mea, datorită ție.

Întinse mâinile spre ea, orb. Lydia îi strânse mâna și i-o duse la pieptul ei.

— Lydia... Lydia... Lydia...

Îl lăasă să doarmă liniștit în cealaltă viață, pentru că în asta nu putea suporta să-l mai vadă chinându-se. Dar ore în șir continuă să-l țină în brațe.

Banner se trezi brusc. Somnul o punea acum în fața unei despărțiri brutale. Era conștientă dintr-odată de tot ce se întâmpla, de lumina roz a răsăritului, care se strecura prin draperiile salonului, de suspinele delicate ale lui Ma, care veneau din partea cealaltă a camerei, unde își îngăduise până la urmă să se odihnească, așezată pe un scaun. Banner știa, de asemenea, că tatăl ei era mort.

Și mai observă că Jake nu mai era în salon. Dădu la o parte pătura cu care Jake o acoperise când acceptase într-un târziu, să se întindă și se îndreptă spre hol pășind încetșor, încălțată doar în ciorapi.

Când ajunse lângă draperie, se opri brusc.

În picioare, în hol, în lumina timidă a soarelui, ce se strecura prin geamul ușii de la intrare, erau mama și soțul ei.

Lydia stătea agățată de el și îi plângea pe umăr. Jake o îmbrățișa strâns, mâinile lui o mângâiau blând, iar buzele se mișcau în părul ei.

Banner se retrase înainte de-a fi fost observată.

Capitolul douăzeci și șase

— Lee și cu mine o să mergem în Tennessee. Plecăm mâine.

Anunțul spus încet avu un efect profund asupra celor adunați la micul dejun în bucătăria de la River Bend.

Lydia își șterse buzele cu un șervețel și luă o înghițitură de cafea în timp ce Jake, Banner, Ma și Micah o priveau fără să scoată o vorbă. Numai Lee nu era surprins.

Jake își puse jos furculița și își propti coatele de masă, împreunându-și mâinile deasupra farfuriei.

— Tennessee? Pentru ce?

Lee își drese glasul cu zgomot și evită să-l privească pe prietenul lui, Micah, care se uita la el de parcă tocmai îi crescuseră coarne pe vârful capului. Își împărtășeau unul altuia toate gândurile; nu existase nici un secret între ei de când Micah și Ma Langson veniseră să locuiască la River Bend.

— Vreau să văd de unde e mama, spuse Lee timid. S-ar putea să mai am rude îndepărtate încă în viață. Lydia mi-a spus că vrea să vină cu mine și să-mi arate locurile despre care i-a povestit tata. S-ar putea să lipsim câteva luni.

Trecuseră două săptămâni de la înmormântare. Orice vorbă spusă în legătură cu Ross crea încă o tăcere stânjenitoare, fiecare retrăind iarăși și iarăși pierderea suferită.

— Lydia, ești sigură că vrei să pleci? Acum? o întrebă Jake.

Banner își coborî privirea în farfurie, în timp ce își frământa mâinile în poală. Și puțina poftă de mâncare pe care o avea dispăruse și se simțea puțin amețită. Sarcina era răspunzătoare doar de o parte din starea ei proastă. De fiecare dată când Jake o privea pe Lydia, examinând-o îngrijorat, Banner suferea.

— Sunt sigură, răspunse Lydia încet. Călătoria asta o să fie bună pentru Lee. Are nevoie să vadă de unde este mama lui, spuse ea oftând. Și îmi va prinde bine și mie să plecăm. Casa asta, pământul ăsta... sunt Ross, spuse ea și ochii începură să i se încețoșeze de lacrimi. Amintirile sunt prea proaspete.

Lee își împinse scaunul înapoi și se ridică în picioare.

— Micah vii și cu mine la Larsen azi? Am nevoie să cumpăr câteva lucruri pentru călătorie.

Porniră împreună spre ușă. Întinseră mâinile după pălării în același timp și se ciocniră.

— Scuză-mă, spuseră politicos în același timp.

În mod normal, s-ar fi necăjit unul pe altul zgomotos, făcând caz de neîndemânarea celuilalt. În loc de asta, se priviră în ochi, stânjeniți. Lee se simțea vinovat că nu-i spusese prietenului său despre călătorie, dar Lydia îl pusese să jure că păstrează secretul. Micah se simțea respins și trădat.

Dar când se priviră unul pe altul, prietenia lor fu reconfirmată. Micah îl bătu ușor pe Lee pe spate și-i spuse:

— Să ne anunți unde ești și ce faci, bine? Am auzit că-s niște fete al naibii de drăguțe în Tennessee. Poate o să-mi aduci și mie una când te-ntorci, hai?

Ținându-se pe după umeri, ieșiră prin ușa din dos.

— Jake, când termini, aș vrea să ne uităm la câteva lucruri în birou, spuse Lydia, stând în picioare. Vreau să mă asigur că totul este în regulă înainte de-a pleca.

— Am terminat.

Jake își împinse scaunul înapoi și își puse șervețelul lângă farfurie.

Împingând-o ușor pe Lydia, ieșiră amândoi din bucătărie, traversară holul și se îndreptară spre biroul în care murise Ross.

Cu inima îndurerată, Banner îi urmări plecând. Își sorbi ceaiul, care se răcise și nu mai avea nici un gust. Apatică, puse ceașca deoparte. Privi în gol pefereastră, conștientă doar de propria ei nenorocire, până când Ma își așeză corpul voluminos pe scaunul de lângă ea.

— Ce te frământă, fetiço?

— Îmi lipsește tata.

— Și-altceva?

— Nimic.

— Așa și porcii zboară, spuse Ma, așezându-și mâinile grăsuțe pe genunchii lui Banner și aplecându-se înainte. Ți-amintești când te-am legat chiar de scaunul ăla până când ți-ai mâncat rulada de zarzavat? Ei, s-ar putea s-o mai fac o dată dacă nu-mi spui chiar acum ce-i cu tine.

Banner își ridică cu trufie capul.

— Mi-am pierdut tatăl acum două săptămâni. Am văzut cu ochii mei cum a fost împușcat.

— Nu mă duci tu pe mine, domnișoară. Știu că moartea tatălui tău a fost dureroasă; se vede fără s-o spui. Dar ești încă mireasă, te porți de parcă n-ai fi. Cel puțin nu una fericită. Ceva nu-i în regulă și tu o să-mi spui ce anume. Ce nu merge între tine și Jake? Ce-i rău?

— Nimic, întări Banner; nu avea de gând să discute despre sentimentele lui Jake cu nimeni. Era suficient de rău că știa ea.

— I-ai spus despre copil?

Banner se holbă la Ma.

— De unde știi?

Ma râse zgomotos.

— Am fost de prea multe ori gravidă ca să nu știu semnele. Dacă mama ta n-ar fi fost atât de necăjită în ultima vreme, ar fi observat și ea. Jake știe?

— Da, răspunse Banner cu voce slabă; răsuci șervețelul până când colțul deveni un vârf neted, apoi îl strânse cu arătătorul. D-aia s-a și căsătorit cu mine.

— Mă-ndoiesc.

— Ba e-adevărat! Nu pe mine mă iubește. O iubește pe...

Își înghiți vorbele care-i umpluseră mintea ca un tam-tam de când murise tatăl ei: „O iubește pe mama mea”.

— Pe cine iubește?

— Oh, nu știu, spuse Banner neliniștită și se ridică brusc din scaun; ajunsese la fereastră înainte ca Ma să-i poată vedea lacrimile. Dar nu pe mine. Noi ne-nțelegem ca și câinele cu pisica.

— Așa se-nțelegeau și părinții tăi când s-au căsătorit.

— La ei a fost altfel.

— De ce-a fost altfel? Nu cunosc decât doi oameni mai încăpățânați ca ei – tu și Jake.

Se apropie de Banner și o întoarse spre ea, nu tocmai cu gingășie.

— O să ieși afară din casa asta azi și-o să stai puțin cu obrazii în soare. Să-ți perii părul bine. Și zâmbește-i din când în când lui Jake. Te-ai tot învârtit pe-aici ca un strigoi. Ai de gând să-i spui mamei tale despre copil?

Banner negă din cap. Jake îi spusese că Ross murise știind despre copil și că fusese bucuros, împreună hotărâseră să mai păstreze vestea pentru Lydia încă o vreme.

— Încă nu vreau să-i spun mamei. Mai ales acum. S-ar putea să-și amâne plecarea și eu știu cât e de important pentru ea și pentru Lee.

Ma o bătu ușor pe umăr.

— O să am eu grijă de tine. O să fie foarte mândră când se va-ntoarce acasă.

— O să fie supărată pe noi că nu i-am spus.

— Dar o să-i ocupe mintea. Și asta-i trebuie acum. Cred că știi, iubito, că mama ta n-o să mai fie niciodată la fel cum era, fără Ross Coleman.

Gâtul lui Banner se contractă.

— Da, Ma, știu.

Ma o împinse ușor.

— Du-te și stai puțin pe verandă. Aerul proaspăt o să-ți facă bine.

În timp ce Banner traversa camerele tăcute și reci ale casei, înțelese că sfatul lui Ma era sănătos și bine întemeiat. Banner se căsătorise cu un bărbat care iubea pe altcineva. Asemenea lucruri se întâmplau, probabil, cu o frecvență mai mare decât recunoșteau oamenii.

Nu-și putea petrece restul zilelor fiind tot timpul mohorâtă, pentru că i s-ar fi atrofiat sufletul. Banner Coleman Langston ar fi devenit un înveliș gol pe dinăuntru. Avea în față o viață întreagă. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să-i fie cât mai bine, continuând să-l iubească pe Jake și acceptând că ocupa locul doi în inima lui.

Hotărârea ei ținu până în dimineața următoare când Lydia își luă rămas bun.

Un grup trist se adună sub umbra copacului de pecan.

— Am ales locul unde să construim casa din cauza acestui copac, spuse Lydia, privind în sus la ramurile dese. Nu era chiar atât de înalt pe atunci. Ross a râs de mine, spunând c-o să ne tot cadă fructele copacului pe acoperiș.

Zâmbi tremurând, cu lacrimi în ochi. Toți stăteau în picioare solemn în jurul ei.

— Ei bine, spuse ea energic, reținându-și lacrimile, ar fi bine să plecăm. Nu vrem să pierdem trenul.

O îmbrățișă pe Ma. Ca de obicei, Lydia părea să prindă puteri de la ea și o ținu strâns multe clipe lungi.

— Ai grijă de toate cât timp lipsesc eu.

— Nu fi îngrijorată de nimic. Te-așteptăm să te-ntorci acasă.

Lydia se întoarse spre Jake, Fără să spună nimic, se îmbrățișară; Lydia își îngropă fața în gulerul cămășii lui. Jake își închise ochii strâns când o îmbrățișă. Când se desprinseră, cuvintele nu mai erau necesare. Se priviră unul pe altul intens, mult timp.

Apoi Lydia o îmbrățișă pe Banner, a cărei inimă se rupea de cele ce tocmai le văzuse petrecându-se între soțul și mama ei; dar asta nu-i micșoră din dragostea pe care le-o purta amândurora. Se agăță de femeia care-i dăduse viață și care i-o făcuse atât de fericită. Lăsând la o parte propria ei

amărăciune pentru moartea lui Ross, Banner era îngrijorată pentru mama ei.

Lydia o îndepărtă pe Banner și îi cercetă fața. Își ridică mâna ca să-i atingă sprânceana ce se arcuia ca o aripă neagră deasupra ochiului ei.

— Ochii tăi seamănă tot mai mult cu ai lui Ross, spuse Lydia și buzele începură să-i tremure necontrolat și își închise gura strâns. Să nu uiți să-i îngrijești... mormântul.

— Sigur că nu, mama.

— Știu.

Zâmbetul ei blând dispăru și își îmbrățișă din nou fiica cu putere.

— Oh, Banner, mi-e atât de dor de el. Mă rog lui Dumnezeu ca tu și Jake să fiți mereu împreună și să nu treci niciodată prin durerea asta.

Mama și fiica se strângeau una pe alta în brațe și plângeau, fiecare dintr-un alt motiv. Într-un târziu, Lee spuse încet:

— Mama, o să întârziem.

Cele două femei se desprinseseră din îmbrățișare. Banner plângea fără jenă lăsând lacrimile să-i curgă pe obraji. Lee o ajută pe Lydia să urce în căruță, apoi se urcă și el. Banner observă o anumită maturizare a fratelui ei, era mai atent cu ceilalți și lua lucrurile mult mai în serios de la moartea lui Ross.

Mai devreme, Banner își luase rămas bun de la fratele ei vitreg încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui și umezindu-i umărul cu lacrimi.

— O să ne-ntoarcem mai repede decât crezi, îi spuse Lee. Că veni vorba, am fost cam surprins că tu și cu Jake v-ați căsătorit, dar m-am bucurat, știi? Vreau să spun că, dacă ar fi fost să-mi aleg un fratemai mare, pe el l-aș fi ales.

— Mulțumesc, Lee. Ai grijă de tine. Și de mama.

Acum, Micah sărise pe capră. Avea să înapoieze căruța la River Bend după ce îi urca în tren. Lydia îi convinsese pe ceilalți să nu-i însoțească până în oraș. Banner se gândi că voia să plece cu imaginea lor lângă Ross.

Lydia se întoarse să le facă semn cu mâna când ieșiră pe poartă. Banner o văzu sărutându-și degetele și-apoi trimitând sărutul spre mormântul de pe deal, unde chiar în dimineața aceea pusese flori proaspete.

Banner înțelegea cât de greu trebuie să-i fi fost mamei ei să-l părăsească pe omul pe care-l iubise. Dar i-ar fi fost mult mai greu să rămână.

— Ce faci aici în întuneric, Jake?

Micah veni lângă fratele lui la gard și își puse piciorul pe uluca cea mai de jos, iar antebrațele pe cea mai de sus, așa cum făcea și Jake.

— Mă gândesc. Vrei o țigară?

— Mulțumesc, spuse Micah și luă trabucul oferit de Jake, apoi își spuse mâinile pâlnie în jurul chibritului. Au ajuns fără probleme, spuse el, pufăind și stingând chibritul. Jake dădu doar din cap. Lee și cu mine ne-am purtat ca doi proști. Ne-am plâns ochii.

Jake îi zâmbi, dinții strălucindu-i albi pe fața întunecată. Luna tocmai se ivise deasupra copacilor.

— Nu-i nimic rău dacă verși câteva lacrimi. Mai ales pentru un prieten, termină Jake cu voce scăzută și își întoarse privirea spre pășune; vârful trabucului său străluci roșu când trase din el.

— Îmi pare foarte rău pentru Ross, Jake. De dragul tău, vreau să spun. Știu că ți-a fost cel mai bun prieten.

— Da, a fost. A dracului treabă, un bărbat să moară împușcat în curtea lui, spuse el disperat și capul îi căzu înainte, de parcă ar fi fost agățat în balamale. Cel puțin l-am doborât pe nenorocitul care l-a omorât.

— Ce-a spus șeriful?

Toată lumea fusese atât de îngrijorată pentru Ross în după-amiaza aceea, încât abia târziu fuseseră puse întrebări în legătură cu Grady Sheldon.

— A spus că e un caz clar de autoapărare. Degetele lui Grady încă mai erau pe trăgaciul armei. Șeriful a spus că n-aveam altă șansă decât să-l împușc.

Jake râse trist.

— De fapt a spus că i-am făcut un serviciu. Nu fusese niciodată satisfăcut de explicația pe care i-o dăduse Sheldon despre incendiul care i-a omorât nevasta.

— Cred c-ai citit despre Priscilla Watkins.

— Da. Mă tot gândesc c-a fost o legătură între ea și faptul că Sheldon l-a omorât pe Ross.

— În cazul ăsta, amândoi au meritat să moară.

— Așa zic și eu.

Fumară în liniște o vreme. Când Jake se întoarse spre Micah, într-un târziu, își așază cotul pe uluca de sus a gardului.

— Lydia și cu mine ne-am petrecut zile întregi în birou uitându-ne prin registre. Voia să știu totul despre River Bend începând cu ziua când ea și Ross s-au mutat aici. M-a făcut administratorul acestei ferme și a Plum Creek-ului.

— Ce naiba-i Plum Creek?

Jake zâmbi cu trabucul în gură.

— E ferma lui Banner și dacă vrei să-ți fie bine, să nu spui nimic jignitor despre nume. Oricum, o să fiu ocupat până peste cap conducându-le pe-amândouă până când se-ntoarce Lee și decide ce vrea să facă. O să m-ajuti?

— Sigur, Jake. Nu-i nevoie să mai întrebi. Cred c-o să-mi lipsească Lee cumplit. Va trebui să muncesc ca să nu mă mai gândesc.

— Lydia vrea ca Ma să se mute în casă până când se-ntoarce ea. N-o să-ți facă rău să-ți petreci o noapte două pe săptămână cu ea în loc să dormi în baracă.

Micah încuviință din cap și Jake continuă.

— Banner și cu mine ne întoarcem mâine acasă. Argații au avut grijă de tot, dar eu am fost azi acolo și-am aerisit casa pentru a fi gata de primire.

Micah își tot schimba greutatea de pe-un picior pe altul.

— Jake...

— Vrei să spui ceva? Dă-i drumul.

— Am fost uimit când am aflat că voi doi v-ați căsătorit, spuse Micah, repede.

— Păi, și eu am fost oarecum surprins, zise Jake cu un zâmbet strâmb.

— De câttimp... vreau să spun... când ați început?

Jake ridică din umeri.

— Cu câtva timp în urmă.

Jake își studie fratele la lumina lunii și își aduse foarte bine aminte cum fusese el la vârsta aceea. Micah tot trebuia, mai devreme sau mai târziu, să simtă gustul amar al realității.

— E gravidă, Micah.

Îl văzu pe fratele său înghițind cu greutate, dar nu spuse nimic să-l liniștească, ci continuă:

— Copilul e-al meu, dar nu de-asta m-am însurat cu ea. O iubesc. Fă-mi un serviciu. Dacă auzi vreodată pe cineva comentând despre...

— Nici asta nu trebuie să mă rogi, Jake, spuse Micah cu o voce inflexibilă. Dacă vreun nenorocit spune ceva despre ea, îl aranjez imediat – îi tai limba.

Jake își așează o mână pe umărul fratelui său.

— Mulțumesc. Știi, se pare că viitorul meu e legat de locul ăsta. Banner și cu mine n-o să părăsim niciodată Plum Creek și River Bend. N-o să-mi mai trebuiască cei o sută șaiszeci de acri pe care mi-i păstrează soțul lui Anabeth în regiunea de deal. De ce să nu ți-i dau ție?

Micah se uită la el cu gura căscată.

— Chiar vorbești serios, Jake?

— Sigur că da. Ți-ai petrecut mai mult timp acolo decât mine. O să am nevoie de tine aici o vreme, dar când te vei simți gata să începi pe propriile tale picioare, spune-mi și o să fac astfel încât să fie totul legal.

— Dumnezeu bun! Nu știu ce să spun.

— Spune noapte bună. Se face târziu și avem o groază de treabă de făcut de mâine dimineață.

— Mulțumesc, Jake.

Micah îi întinse mâna și Jake i-o strânse, solemn. Apoi Micah aruncă trabucul jos și-l strivi cu piciorul.

— Noapte bună, spuse el, și porni spre baracă, lăsându-și fratele doar cu nemișcarea blândă a nopții, drept companie.

Banner ședea aplecată în scaunul de lângă fereastră în dormitorul ei de la etaj, și-l privea pe soțul ei.

De câte ori nu stătuse acolo, fiind copil, contemplând stelele, luna, viitorul ei, întrebându-se ce avea să-i ofere? De cât ori se gândise la Jake Langston? Se întrebese unde era, ce făcea și când avea să-l revadă.

Dar niciodată, când visase cu ochii deschiși, nu-și imaginase căsătoria cu Jake. Nici că-l iubea și, cu atât mai puțin, că ar putea avea un copil cu el.

Își acoperi abdomenul cu mâna. O parte din el creștea înăuntrul ei. Era încă speriată și nedumerită de miracol. Cu fiecare zi, corpul ei era tot mai plin de noua viață. Aparent, operația nu afectase sarcina. Știa, cu intuiția unei mame, că copilul ei avea să fie cel mai robust, mai sănătos și mai frumos copil din lume.

Va avea oare părul negru, ca ea și ca tatăl ei? Sau blond ca paiul, ca familia Langston, cum îl avea Jake? Își imagina un copilăș cu părul cânepiu și ochi albaștri, strălucitori, alergând prin curte, ținându-se după Jake, încercând să-și pună piciorușele în urmele mari ale pașilor tatălui său. Banner zâmbi la gândul ăsta. Avea să fie un copil minunat. Abia aștepta să-l țină în brațe, să-i simtă mirosul dulce, să-l alăpteze, să-l iubească.

Dar clipa ei de fericire fu spulberată, tot așa de sigur cum văzu și arcul roșu descris de trabucul lui Jake în întuneric, când acesta îl aruncă. Ce făcea acolo? Prefera singurătatea în loc să împartă camera cu ea?

Avusese un sentiment straniu să doarmă cu Jake alături în patul care fusese doar al ei. Nimănui nu i se părea anormal că ei doi împărțeau acum dormitorul ei. Nimeni în afară de ei doi. Vorbeau rar unul cu altul când erau în camera asta.

Aproape întotdeauna, Banner era deja în pat când Jake termina discuția din birou cu Lydia și urca scările să i se alăture lui Banner. O trata cu multă grijă, iar ea îi răspundea politicos. Dar nu mai schimbau intimități. Dormeau spate-n-spate, fără să se privească, la fel de prudenți să nu se atingă accidental, ca niște străini.

Într-una din nopți, se întorsese spre ea și-i rostise încet numele. Banner se prefăcuse că doarme. Îi simțise mâna trecându-i prin păr, apoi mângâindu-i ușor umărul și-i simțise respirația caldă pe gât. Ar fi vrut să se întoarcă și să-l îmbrățișeze. Corpul o durea de dorința de-a fi mângâiată de el.

Dar nu putea uita că Jake își petrecuse tot timpul cu Lydia; nu putea uita cum o îmbrățișase pe Lydia, cu obrazul cufundat în părul ei în dimineața în care murise Ross.

Oh, nu se întâmplase nimic nepotrivit între ei.

Banner nici nu se gândea la așa ceva. Jake știa că Lydia îl iubise pe Ross cu toată ființa ei. Și el îl iubise pe Ross și n-ar fi făcut nimic care să o insulte pe Lydia sau memoria lui Ross.

Dar nu era mai puțin dureros pentru Banner să știe că Jake mai tânjea încă după ceva inaccesibil. Și acum, în noaptea de după plecarea Lydiei, Jake era posomorât, cumplit de trist, dacă ținuta lui era cât de cât un indiciu. Ore în șir, Banner îl urmărise cum stătea acolo, lângă gard, privind în întuneric de parcă ar fi vrut să-l străpungă și să dea de urma Lydiei.

Bietul Jake. Ce ironie. Se căsătorise cu fiica, doar cu câteva ore înainte ca mama ei, cea pe care o voia de fapt, să devină disponibilă. În mod sigur își blestema soarta.

Dintr-odată, și Banner fu mâniată pe soartă. Și cu ea își făcuse jocul ei murdar. Și era a doua oară când fusese înșelată.

Ei bine, era sătulă să tot fie bătaia de joc a sortii. Era sătulă și de fața lungă și tristă a lui Jake. Sătulă de moarte, de platitudinile lui mieroase.

„Cum te simți, iubito?”

„Pari obosită. Du-te să te-ntinzi puțin”.

„Sigur te simți bine? Ești palidă.”

Nu voia să mai îngăduie asta! Nu putea, nu voia să trăiască cu el tot restul vieții și să-l știe tânjind după o altă femeie. Îi spusese odată că nu voia un martir care să-și calce pe inimă stând lângă ea și în mod sigur nu voia unul nici în pat. Dacă n-o putea avea pe Lydia, atunci să-și găsească alt înlocuitor pentru ea. Banner Coleman n-avea de gând să servească drept așa ceva.

Țâșni din scaunul de la fereastră, zbură spre ușa dormitorului și o deschise brutal. Nu-și puse pe ea nici șal, nici mantie ca să-și acopere cămașa de noapte a cărei trenă părea un voal diafan când coborî scările.

Banner o văzuse pe mama ei îngropându-și cu curaj bărbatul pe care-l iubise. Atunci înțelesese că Lydia nu se putea uita la mormântul proaspăt în fiecare zi, căci i-ar fi adus în mod constant aminte de realitatea care era prea dureroasă pentru ea.

Banner nu voia să-l părăsească pe Jake. Ar fi fost ca și când și-ar fi smuls inima și-ar fi aruncat-o cât colo când încă ar mai fi bătut. Dar l-ar fi părăsit înainte dea-și sacrifica viața stând cu el. Nu putea să stea cuminte și să vadă cum Jake o iubea pe mama ei, până când ar fi ajuns cu toții bătrâni. Ce viață mizerabilă ar fi asta! Când va ajunge s-o respingă, oare? Când va începe s-o urască? Sau chiar mai rău, va începe să-i fie milă de ea, văzându-i corpul deformat de sarcină?

Nu! Era destul de mândră ca să nu accepte. Umblase după el, i se aruncase la picioare, îl rugase și se certase cu el, dar nu mai mult de-atât. Nu avea de gând să se mai umilească. Nu putea să-l facă s-o iubească. Nici o putere de pe pământ nu putea să facă asta. Mai bine să renunțe decât să piardă ani de zile urmărind ceva imposibil de realizat.

Alergă până în spatele lui, gâfâind din cauza efortului. Jake o auzise încă înainte ca ea să-l fi tras de mânecă, răsucindu-l spre ea. Jake clipi surprins. Cămașa de noapte se profila în întuneric ca o apariție fantomatică. Ochii ei păreau de pisică în lumina lunii; părul ei era ca o cunună sălbatică în jurul capuluicurbându-se ca o flacăra neagră. Nu părea a fi pământeancă, ci o zeităte furioasă din mitologia greacă.

— Dacă o vrei, du-te după ea, țipă Banner. Eu n-o să te opresc. Te iubesc. Te vreau. Dar nu așa. Nu vreau să te văd lângă mine, pe pernă, tânjind după o altă femeie. Așa că pleacă!

Banner se întoarse și porni înapoi spre casă, pășind apăsător, dar trebui să se oprească brusc când Jake o prinse de cămașa albă de noapte.

— Dă-mi drumul!

— Ho-ho, spuse Jake trăgând-o înapoi ca și cum ar fi înfășurat ața pe un ghem. Ar cam fi timpul să te zgâlțâie cineva zdravăn, Prințesă Banner. Tu ai început cearta și-acum o să vezi cum se termină. Aruncându-i o privire revoltată peste umăr, Banner își eliberă cămașa de noapte din mâna lui cu un gest brusc, dar nu făcu nici o încercare să plece de-acolo.

— Bine-atunci, spuse Jake cu o voce considerabil mai scăzută. Ce te frământă?

— Pentru început, m-am săturat să tot stai bosumflat.

— Eu bosumflat? Tu n-ai spus nici trei cuvinte zile-ntregi.

— Și m-am săturat să te tot porți frumos cu mine, tot timpul. Prefer să urlu și să fii furios, mai degrabă decât să-mi tot pui perne sub picioare.

— Dar n-am... ce naiba... perne! spuse el scuipând.

— Cred c-ar trebui să te muți în baracă de vreme ce preferi compania cailor de pe pășune în locul meu.

— Cine a spus asta? Și-o să dorm în casă, mulțumesc.

— Da, nu vrei să-mparți dormitorul cu mine.

— Ba pe dracu' nu vreau! De ce crezi că stau așa amărât și te tratez regește? Hm? Îmi vreau nevasta înapoi.

Toată îndârjirea ei pieri și îl privi clipind din ochi.

— Cum?

— Am spus că-mi vreau nevasta înapoi! Ce s-a-ntâmplat cu ea? În ziua când ne-am căsătorit a murit tatăl ei. Bine, am înțeles de ce s-a purtat așa de rece câteva zile, dar au trecut două săptămâni! spuse el încercând să-și țină tonul vocii sub control. Am ajuns la capătul răbdării, Banner. E timpul să-ncepi să te porți ca o nevastă. Aș vrea să ne putem întoarce înapoi, la după-amiaza când ne-am căsătorit și s-o luăm de la capăt.

Jake dădu din cap agitat.

— Îți amintești sigur de picnicul de după cununie, nu? Ce mi-ai făcut? Ce-am făcut împreună? Oh, Doamne, ești ba fierbinte, ba de gheață. O zi faci dragoste ca atunci, iar în ziua următoare de câte ori m-apropii de tine, te dai înapoi. Nu mai înțeleg nimic. Cum dracu'ar trebui să mă port?

— Dar tu o iubești pe ea!

— Pe cine, pentru Dumnezeu?

— Pe mama mea.

Jake se rezemă cu spatele de gard, atingându-l cu umerii și cu șoldurile. Brațele îi căzură neputincioase pe lângă corp și o privi uimit.

— Cum vrei să joc rolul de nevastă, să mă culc cu tine, când știi că pe ea o iubești? Te-am văzut îmbrățișând-o în dimineața când a murit tata. N-ai fostla mai mult de-un metru de ea de-atunci, în afară de timpul când ai fost forțat să dormi lângă mine.

Lacrimi îi șiroiau pe față. Le șterse cu dosul palmei.

— Te-am văzut când ți-ai luat la revedere de la ea astăzi. Mi s-a rupt inima când am văzut cum te uitai la ea. Știi cât sunt de mândră. Mi-ai amintit-o de atâtea ori. Cum îți închipui că pot să-mi petrec restul vieții cu un bărbat care e-ndrăgostit de-o altă femeie? Mai ales dacă femeia aia e

chiar mama mea. O iubești de douăzeci de ani. Nu mă pot pune cu ea. Și nici nu vreau.

— Ai terminat? Întrebă Jake încet când Banner încetă să vorbească.

Drept răspuns, Banner își trase doar nasul și își mai șterse o dată lacrimile.

— Deci de-asta faci atâta tărăboi? Crezi c-o iubesc pe Lydia?

— O iubești.

— Da, o iubesc. O s-o iubesc întotdeauna, așa cum l-am iubit și pe Ross. Ne leagă ceva ce-i imposibil de explicat. Sunt mai apropiat de Lydia decât de propriile mele surori. În ziua când Ross a murit, am fost amândoi nenorociți. De ce n-am fi fost? Ne-am îmbrățișat ca să ne mângâiem unul pe altul cum am putut.

— Nu despre dragostea asta vorbesc și tu știi foarte bine.

Jake își lovi ușor coapsele, exasperat.

— Sigur, când eram copil o ridicam pe Lydia pe un pedestal. Credeam că-i frumoasă, că avea tot ce-i trebuia unei femei. A devenit femeia ideală pentru mine, și ani de zile mi-am închipuit că sunt îndrăgostit de ea. Da, eram și gelos pe Ross pentru că avea oasemenea femeie în patul lui, în fiecare noapte, spuse Jake și respiră adânc. Dar acum nu mai sunt îndrăgostit de ea, Banner. Nu așa cum sunt de tine. Niciodată n-am iubit-o cum te iubesc pe tine.

Toată ființa ei se cutremură într-un suspin adânc. Își deschise gura ca să vorbească, apoi o închise și iar o deschise.

— Mă iubești pe mine?

Jake își înălță ochii spre cer, implorator.

— Da' ce-ai crezut? Te iubesc din noaptea aia, din grajd. De ce crezi că m-am purtat atât de rău tot timpul? Pentru că luptam cu acest sentiment. Din noaptea aia m-am simțit de parcă m-ar fi spintecat cineva cu toporul și nu mi-am putut reveni. N-am vrut să simt așa ceva pentru nici o femeie, dar mai ales nu pentru tine. Tu erai doar un copil, fiica celor mai buni prieteni ai mei.

Întinse mâna spre ea și-i spuse încet:

— Vino-ncoace.

Banner se apropie de el, ca un copil părăsit în cămașa ei albă de noapte. Luându-i mâinile de îndată ce Banner fu suficient de aproape, Jake o trase spre el și o ținu strâns.

— Banner.

Jake îi miroși părul, parfumul lui de rază de soare de care îi era atât de tare dor.

— Doamne, ce dulce-ai fost atunci, prima oară. M-ai făcut praf. Sunt îndrăgostit nebunește de tine chiar de-atunci. Poate chiar cu mult timp înainte de asta. Probabil am fost tot timpul cât ai crescut, dar nu mi-am permis să observ.

— N-ai spus niciodată că mă iubești.

— Nu?

Banner clătină din cap.

— Ei bine, îți spun acum. Te iubesc, Banner.

Jake își apăsă gura pe gura ei. Imediat, buzele lor se desfăcură și limbile li se contopiră. Jake scoase un geamăt greu. O îmbrățișă, ridicând-o până când picioarele ei goale stătură pe vârfurile cizmelor lui. Banner îl încolăci cu brațele pe după gât și își lipi mijlocul de el.

Când Jake își înălță capul după sărutul lor lung, privi în ochii în care se reflecta luna.

— Ani de zile m-am prefăcut, eram amărât de toate câte s-au întâmplat, de faptul că a trebuit să mă maturizez atât de repede, de moartea lui Luke, de tot. Și s-a văzut. Cred că au fost unii care m-au respectat pentru că eram un bun cowboy, eram îndemânatic la cărți și cu pistolul, dar nimeni nu m-a văzut așa cum eram în realitate. În afară de tine, Banner.

— Da, e adevărat, am văzut bărbatul care se ascundea în spatele acestor ochi reci, albaștri, spuse Banner și-l sărută pe gât. Firea ta nu m-a speriat deloc.

Jake chicoti, mângâind-o pe spate.

— Tocmai tu vorbești de fire? Mi-a plăcut să mă cert cu tine.

— Și mie.

— Am fost atât de singur înainte de-a te avea pe tine. O, Doamne, n-aș mai vrea să se-ntâmpale asta niciodată.

Jake își îngropă fața în gâtul ei.

— N-ai lăsat pe nimeni să se-apropie de tine. Dar acum o să mă ai pe mine și copilul.

— Cred că va trebui să m-apuc să lărgesc casa, îi spuse el și-o îndepărtă puțin ca să-i poată privi corpul cu ochi plini de dragoste. Încă nu-mi vine să cred.

— Mie îmi vine. Văd cum mi se schimbă corpul.

— Da?

Jake își trecu mâinile peste sânii ei.

— Cred că ai dreptate, spuse el clipind.

Buzele lor se-ntâlniră pentru încă un sărut. Apoi Banner își așează capul pe pieptul lui și murmură:

— Jake, sunt foarte rea de muscă.

Punându-și degetul mare sub bărbie, Jake îi înalță capul și privi în ochii ei umbriți.

— Știi ce-nseamnă asta?

— Sigur, am aflat de la...

— Știi, știi. Sărută-mă înainte să mai spui încă ceva murdar.

Banner îl ascultă și își înalță trupul până când Jake își putu apăsa carnea întărită între coapsele ei. După ce se abținuse aceste două săptămâni, ardea acum de nevoia de-a se descărca. Își eliberă buzele de-ale ei.

— Banner, iubito, dacă nu ne oprim, va trebui să te iau stând aici în picioare, lângă gard.

Ochii ei străluciră, încântați.

— Chiar putem?

Jake o prinse de fese.

— Târfă nerușinată. Nu pe-o lună plină ca-n noaptea asta.

— Atunci altădată?

Un zâmbet ștrengăresc lumina în întuneric.

— Da, dar acum vino. Am o idee mai bună.

O ridică în brațe și traversă curtea. Când Banner înțelese că se-ndreptau spre grajd, își îngropă timidă fața în gulerul lui.

— Ce-ai crezut, de fapt, despre mine în noaptea aia?

— La început am crezut că erai o fetiță necăjită care căuta înțelegere. Apoi am crezut că ești o vrăjitoare trimisă de diavol ca să mă prindă-n cursă, sau poate un înger trimis de Dumnezeu în același scop. Oricum ar fi fost, mă gândeam serios la ceva de neconceput.

Jake împinse ușa grajdului în urma lor până se închise și găsi un staul gol, luminat de lună și așternut cu fân proaspăt, înmiresmat. O puse jos, dar își ținu, în continuare, brațele în jurul ei.

— Și pe urmă? șopti Banner cu buzele lipite de gura lui.

— Pe urmă am crezut că totul existase doar în mintea mea. Pentru că fusese cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată.

O strânse și mai tare.

— Iubește-mă, Banner, o rugă el fierbinte.

Se prăbușiră împreună în fân. Gurile lor se uniră. Nasturii cămășii ei de noapte se desfăceau pe rând sub degetele lui. Își strecură mâna sub țesătură

ca să-i cuprindă sânul, al cărui centru pulsa deja de patimă încă înainte ca gura lui să se fi mișcat peste el. O mângâie cu limba, până când Banner crezu c-o să moară de plăcere.

Jake îi scoase cămașa de noapte peste cap și îi sorbi goliciunea.

Ridicându-se repede în picioare, se dezbracă. Și atunci când o acoperi cu trupul lui, o găsi potrivindu-i-se perfect, ca o teacă.

— Te iubesc, te iubesc, îi șopti Jake în timp ce i se oferea. Banner repeta cuvintele cu emoție, ca un ecou.

Descărcarea veni repede și fu tumultuoasă.

Mai târziu, Jake încropi un culcuș din hainele lor aruncate. Dormiră dezbrăcați și îmbrățișați. Și dimineața, când soarele tocmai se iveau la orizont, Jake se întinse din nou spre soția lui adormită. De data asta făcură dragoste fără teamă... încet, minunat, sărbătorind zorile care se iveau și care aveau să dureze tot restul vieții lor.

SFÂRȘIT